SARA RAASCH

KÜL GİBİ KAR

Çeviren: BALA TANIK

KIRMIZIKEDİ

ON ALTI YIL ÖNCE

Kış Krallığı saldırıya uğramış, sihirleri ya da hükümdarları olmayan halk, esir edilmişti. Şimdi Kış insanlarının özgürlük için tek umudu, kaçıp kurtulan ve o zamandan beri Kış'ın sihrini geri alıp krallıklarını yeniden kurma fırsatını bekleyen sekiz kişiydi.

Kış Krallığı'nın yıkıldığı gün öksüz kalan Meira, bir Kış generali olan Efendi tarafından yetiştirilerek bütün hayatını bir sığınmacı gibi yaşamıştı. Savaş eğitimi alan –en yakın arkadaşı ve geleceğin kralı Mather'a çaresizce âşık olan– Meira, Kış'ın tekrar eski gücüne kavuşmasına yardım etmek için elinden gelen her şeyi yapmak istiyordu.

Bu nedenle krallıklarının sihrini barındıran kayıp madalyonun yerini öğrendiklerinde, Meira onu tek başına bulmaya karar verdi. Kulelere tırmanacak ve hep hayal ettiği gibi düşman askerleriyle savaşacaktı. Ancak görev planlandığı gibi gitmeyince Meira kendini kısa süre içinde kötücül sihir ve tehlikeli politikalardan oluşan bir dünyada bulacak ve kaderinin hiçbir zaman kendi ellerinde olmayacağını anlayacaktı.

Sara Raasch'ın ilk fantastik romanı, sadakat, aşk ve kişinin kaderini keşfetmesiyle ilgili sürükleyici bir hikâye.

Sara Raasch

Beş yaşındayken arkadaşları limonata standı kurduğunda, Sara Raasch elle çizilmiş resimli kitaplar satmanın peşinde koşuyordu ve kitaplarla ilgili bir kaderi olduğunu biliyordu. O günden beri pek bir şey değişmedi: arkadaşları, o bir şeyler çizmeye kalkıştığında hâlâ kaygıyla bakıyorlar ona. Yazılı sözcüklere olan tutkusu yazarın sınırları zorlamasına yol açıyor. *Kül Gibi Kar*, onun ilk romanı. Ancak çizimler ona ait değil. sararaasch.tumblr.com internet sitesini ziyaret edin.

Bala Tanık

1970 yılında İzmir'de doğdu. 1989'dan beri özel sektörde aktif olarak çalışmaya devam eden Bala Tanık, 2010 yılında serbest çevirmenlik yapmaya başladı. Seyahat dergilerinde yayımlanan çevirilerinin yanı sıra, Stephanie Tourles'*in Çiğ Beslenmenin Enerjisi*, Chris George'un *A'dan Z'ye Fotoğrafçılık*, Michael Freeman'ın *Fotoğraf Okulu 1* adlı eserlerini ve Down Sendromlular Derneği için *Down Sendromlu Bebekler* adlı kitabı Türkçeye kazandırdı.

KIRMIZIKEDİ

Kırmızı Kedi Yayınevi: 606
Çocuk ve Gençlik Kitapları: 150

Özgün adı: *Snow Like Ashes*

Kül Gibi Kar
Sara Raasch
Çeviren: Bala Tanık

Metin © Sara Raasch, 2014
Harita © Jordan Saia, 2014
© Kırmızı Kedi Yayınevi, 2014

Yayın Yönetmeni: İlknur Özdemir

Editör: Alkım Özalp
Son Okuma: Füsun Güler
Kapak İllüstrasyonu: Jeff Huang
Kapak Tasarımı: Erin Fitzsimmons
Kapak Uygulama ve Grafik: Serap Bertay

Bu kitabın Türkçe yayın hakkı HarperCollins *Children's* Books, a division of HarperCollins Publishers ve Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni alınmaksızın, hiçbir şekilde kopyalanamaz, elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz, yayımlanamaz ve dağıtılamaz.

Birinci Basım: Mayıs 2016, İstanbul
ISBN: 978-605-9658-38-6
Kırmızı Kedi Sertifika No: 13252

Baskı: Pasifik Ofset
Cihangir Mah. Güvercin Cad. No: 3/1 Baha İş Merkezi A Blok Kat: 2
34310 Haramidere/İSTANBUL
Tel: 0212 412 17 77 Sertifika No: 12027

Kırmızı Kedi Yayınevi
kirmizikedi@kirmizikedikitap.com / *www.kirmizikedikitap.com*
www.facebook.com/kirmizikedikitap ve Kırmızı Kedi - ÇOCUK
twitter.com/krmzkedikitap / kirmizikediedebiyat.blogspot.com.tr
Ömer Avni M. Emektar S. No: 18 Gümüşsuyu 34427 İSTANBUL
T: 0212 244 89 82 F: 0212 244 09 48

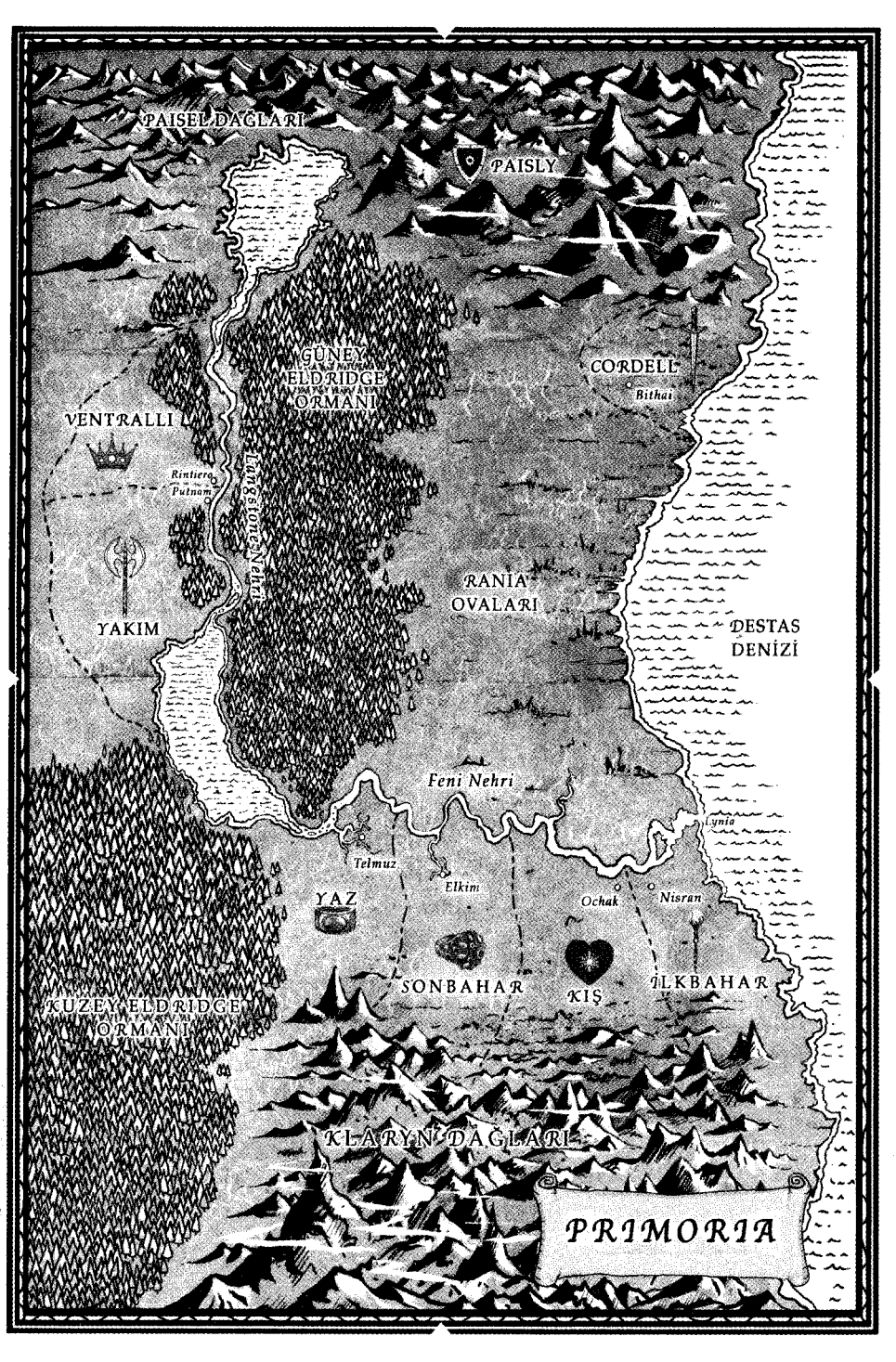
Sara Raasch

KÜL GİBİ KAR

Çeviren: Bala Tanık

Bu hikâyenin ilk (berbat) taslağını okuyan ve
on iki yaşındayken, "Günün birinde, bunu yayımlatacağım,"
dediğimde benimle dalga geçmeyen herkese...

PAISEL DAĞLARI
PAISLY
GÜNEY ELDRIDGE ORMANI
CORDELL
Bithai
VENTRALLI
Rintiera
Putnam
Langstone Nehri
YAKIM
RANIA OVALARI
DESTAS DENİZİ
Feni Nehri
Lynia
Telmuz
Elkim
Ochak
Nisran
YAZ
SONBAHAR
KIŞ
İLKBAHAR
KUZEY ELDRIDGE ORMANI
KLARYN DAĞLARI
PRIMORIA

"Engelle!"

"Nereden?"

"Nereden olduğunu söyleyemem, benim hareketlerimi takip etmen gerekiyor!"

"Tamam, o zaman yavaşla."

Mather gözlerini deviriyor. "Bir düşman askerine yavaşlamasını söyleyemezsin."

Hiddetine karşılık sırıtıyorum ama onun kör alıştırma kılıcı dizlerimin altına sertçe inince gülümsemem kısa ömürlü oluyor. Tozlu çayıra sırtüstü düşüyorum, kılıcım elimden uçuyor, yakındaki diz boyu çimenlerin arasında kayboluyor.

Göğüs göğüse mücadele her zaman en zayıf olduğum alandır. Bunun için Efendi'yi suçluyorum çünkü neredeyse on bir yaşıma kadar eğitimime başlamadı; fazladan birkaç kılıç dersinin şimdi Mather'ın üçten fazla darbesini karşılamamda faydası olurdu. Ya da belki de hiçbir eğitim, elimde bir kılıç tutarken hissettiğim rahatsızlığı ve dairesel ölüm bıçağım chakramımı fırlatmayı bu kadar çok sevmemi engelleyemezdi. Gözümün önünde bir kılıç savrulurken rakibin

yakın mesafe hareketlerini tahmin etmek, hiçbir zaman başta gelen özelliğim olmadı.

Yattığım yerden mavi gökyüzüne bakarken güneşin filtresiz ışınları tenimi karıncalandırıyor, sırtıma batan sivri taşla irkiliyorum. Bu, son yirmi dakika içerisinde dördüncü kez kendimi yerde bulup başımın etrafındaki çimen saplarını seyredişim. Göğsüm inip kalkıyor, yüzümden ter damlıyor, o yüzden sırtüstü yerde kalıp bu huzurlu anın tadını çıkarıyorum.

Mather görüş alanıma girip bana baş aşağı bakıyor ve ben yanaklarımın aniden kızarmasını, verdiğim mücadeleye yormasını diliyorum. Beni kaç kez yere yıktığının bir önemi yok, her zaman çok yakışıklı görünüyor. İnsana acı verecek kadar çekici biri, hazırlıksız yakalandığımda elim ayağıma dolanıyor. Omuz hizasındaki, Kış Krallığı'nın insanlarına özgü beyaz saçının birkaç tutamı yanağına sarkıyor, geriye kalanıysa bir iple arkada toplanmış. Göğsünde gerilen deri koruması, o kasları hayatının büyük bölümünde savaş eğitimi için kullandığını vurguluyor; kolları ince ve pazıbent dışında çıplak. Solgun yüzü, boynu ve kolları Rania Ovaları'nın kör edici güneşinin bir göstergesi olan çillerle kaplı.

"On birde altı fena sayılmaz değil mi?" Onu yenebilme şansım olduğuna içtenlikle inanır gibi çıkan sesindeki iyimserlik karşısında bir kaşımı kaldırıyorum.

İnleyerek "Ancak bundan sonraki altı karşılaşma uzak mesafeli olursa," diyorum.

Mather kısık sesle gülüyor. "William ve diğerleri dönmeden önce en az bir *kılıç* karşılaşmasını kazanmanı sağlamak üzere sıkı emirler aldım."

Gözlerimi kısıyor, içimden yükselen güçlü arzuyu yutkunarak bastırmaya çalışıyorum. Efendi, İlkbahar Krallığı'ndaki

bir görev için Greer, Henn ve Dendera'yı yanına alarak ayrılmış, biz geride kalmıştık: Gelecekteki kralımız Mather (doğduğundan beri savaş sanatında eğitildiği için daha tehlikeli görevlere katılması uygun görülüyor), Efendi'nin eşi Alysson (ki kendisi şimdiye kadar savaş konusunda en ufak bir beceri kırıntısı göstermedi), bir diğer güçlü kuvvetli asker Finn (Efendi'nin emri: Mather'ın yanında her zaman onun arkasını kollayacak yetenekli bir savaşçı olmalı) ve ben (altı yıldır aldığı eğitime rağmen hâlâ önemli görevlere gidebilmek için "yeterince iyi olmayan" yetim kız).

Evet, bazı yeteneklerimi yiyecek için keşif görevlerinde, işe yaramaz askerleri ya da dört Ritim Krallığı'ndan birinin hoşnutsuz vatandaşlarını defetmekte kullanmalıydım. Ama Efendi ne zaman İlkbahar Krallığı'na bir görev planlasa, ki bu görevler Kış'a tedarik sağlamak değil, sadece sığınmacılara malzeme taşımak amaçlı olsa bile, hep Efendi'nin benim gitmememem için geçerli bir mazereti olur: İlkbahar Krallığı çok tehlikelidir; görev çok önemlidir ve bir genç kız yüzünden tehlikeye atılamaz.

Mather, dudağını ısırış tarzını ya da dikkatimin nasıl dağıldığını fark etmiş olmalı ki, derin derin iç geçiriyor. "Gelişiyorsun Meira, gerçekten. William sadece senin diğerleri gibi yakın mesafede de uzak mesafedeki kadar iyi dövüşebildiğinden emin olmak istiyor. Ona hak vermek lazım."

Ona dik dik bakıyorum. "Ben yakın mesafe dövüşünde çok da kötü değilim, sadece senin kadar iyi değilim. Efendi'ye yalan söyle; sonunda seni yendiğimi anlat. Sen bizim bir sonraki kralımızsın, sana güveniyor!"

Mather başını sallıyor. "Kusura bakma, güçlerimi sadece iyilik için kullanabilirim."

Yüzü seğiriyor ve bir anda söylediğinde beklenmedik bir yalan olduğunu fark ediyorum. Aslında bir gücü yok, yani gerçek anlamda yok, sihir gibi değil ve bu eksiklik bütün hayatımızda bir mücadeleye neden oluyor.

Doğrulup oturuyorum, gergin sessizlikte sadece bir şeyler yapmış olmak için parmaklarımı çimenlerin arasından geçiriyorum. "Sihri ne için kullanacaktın ki?" diye soruyorum, kelimelerim o kadar zayıf ki sanki uçup gidiyor.

"Senin için Efendi'ye yalan söylemenin yanı sıra mı yani?" Mather'ın tonlaması hafif, ama bacaklarımın üzerinde dönüp ona baktığımda yüzündeki incinme ifadesini görünce göğsüme bir ağrı giriyor.

"Hayır," diye başlıyorum. "Kış'ın yine sağlam bir bağı olsaydı, kadın kanı taşımayan bir bağı, iş başında olan bir hükümdarı, kralı ya da kraliçesi olsaydı, gücünü ne için kullanırdın?"

Bu soru akıntıdaki pürüzsüz bir taş gibi ağzımdan yuvarlanıyor, sürekli kafamda dolaştırmaktan sanki bütün kenarları düzleşmiş. On altı yıl önce İlkbahar'ın kralı Angra Manu'nun krallığımızı yok ederken kırdığı madalyon olan Kış'ın bağı hakkında bir görev olmadıkça hiç konuşmayız. Her zaman, "Madalyonun bir yarısının burada olacağını haber aldık," deriz. Ama asla, "Kadın kanı taşıyan bağımızı bir araya getirsek bile, tek vârisimiz erkek olduğu için sihrin işe yaracağını nasıl bilebiliriz?" demeyiz.

Mather hareket ediyor, çayıra karşı kişisel bir savaş veriyormuş gibi kılıcını çimenlere savuruyor. "Benim onunla ne yapacağımın bir önemi yok, zaten onu kullanamam."

"Elbette önemi var." Somurtuyorum. "İyi niyetlerle..."

Ama sözümü bitiremeden bana bıkkınlıkla bakıyor. "Hayır, yok," diyerek karşı çıkıyor. Konuştukça kelimeler

ağzından daha hızlı çıkmaya başlıyor, öyle dökülüyor ki onun da bu konuda konuşmaya ihtiyacı olduğunu düşünüyorum. "Benim ne yapmak istediğimin, ne kadar iyi yönettiğimin ya da ne kadar sıkı bir eğitim aldığımın önemi yok. Bağı kullanabilecek olsam bile, donmuş diyarlara zorla hayat veremem ya da salgın hastalıkları iyileştiremem, dahası askerlere güç aşılayamam. Kış insanlarının *iyi niyetleri* olan bir kraldansa çok zalim bir kraliçeye sahip olmaları daha iyi, çünkü bir kraliçeleri olursa en azından sihir onlar için kullanılabilir. Benim sihirle ne yapacağımın bir önemi yok çünkü liderler yanlış şeylerle değerlendirilirler."

Mather, tüm endişelerini ve güçsüzlüğünü ortaya koyan kendi sözleriyle nefes nefese kalıyor. Onun endişeyle kıvranmasına ve çimenlere tekrar vuruşuna bakmamaya çalışarak yanağımın içini ısırıyorum. Ona bu kadar yüklenmemeliydim ama hiç görmediğim krallık hakkında olabildiğince fazla şey öğrenebilmek için, diplerde bir şey hep daha fazlasını söylememe neden oluyor.

"Özür dilerim." Nefes alıyor ve ensemi ovuşturuyorum. "Sen silahlıyken bu kadar hassas bir konuyu gündeme getirmek pek akıllıca değildi."

Omuz silkiyor, ama pek ikna olmuşa benzemiyor. "Hayır, bu konuda konuşmalıyız."

"Bunu diğerlerine söyle," diyerek homurdanıyorum. "Hep görevlere gidip kan içinde dönüyorlar ve 'Bir dahaki sefere alacağız, sonra diğer yarıyı alacağız, sonra da müttefiklerimizi artırıp İlkbahar'ı çökerterek herkesi kurtaracağız,' diyorlar. Sanki o kadar kolaymış gibi. Eğer bu kadar kolaysa neden bunun hakkında daha fazla konuşmuyoruz?"

Mather, "Çünkü acı veriyor," diyor. Bu kadar basit.

Bu beni durduruyor. Gözlerine bakıyorum, uzun ve ölçülü bir bakış. "Günün birinde acı vermeyecek."

Biz sığınmacıların görevlere gitmeden önce, insanlar yaralı ve acı içinde geri döndüklerinde ya da işler kötüye gittiğinde ne zaman korku içinde bir araya toplansak, birbirimize verdiğimiz söz bu olur. *Bir gün... daha iyi olacağız.*

Mather bana doğru iki adım atıp eliyle omzumu kavramadan önce, kılıcını kınına sokuyor ve duruyor. Bakışlarımı ona doğru çevirdiğimde ne yaptığının farkına varıp elini çekiyor.

"Bir gün," diye geveleyerek bana katılıyor. Elinin bana dokunması, omzumu kavrayıp sonra aniden bırakması midemin heyecanla burulmasına neden oluyor. "Şimdilik, endişelenmemiz gereken tek şey, tekrar bir krallık olmak için madalyonumuzu geri almak ve müttefiklerimizi toplayarak İlkbahar'a karşı savaşmak. Ha, bir de senin bir kılıç dövüşünde yerde yatmaktan daha fazlasını becerebilmeni sağlamak."

Yalandan gülüyorum. "Çok komik Majesteleri."

Mather'ın yüzü geriliyor ve bunun nedeninin kullandığım unvan olduğunu biliyorum. Kullanmak zorunda olduğum unvan. Bu kelime, *Majesteleri,* bizi olması gerektiği gibi birbirimizden uzak tutuyor. Ben eğitimde olan yetim bir askerim ve o da bizim gelecekteki kralımız. İçinde bulunduğumuz berbat duruma, birlikte yetiştirilmemize, gülüşü içimi titretmesine rağmen o hâlâ *o* ve ben de *benim.* Elbette günün birinde bir kadın vârise ihtiyacı olacak, ama bu kişi onunla dövüşen bir kız değil, ona yakışacak bir hanımefendi, düşes ya da prenses olacak.

Çimenlerin arasında kaybolan kılıcımı ararken Mather tekrar kılıcını çekiyor, sararmış otların arasında beni takip etmekten çok görevimize odaklanıyor. Kampımız birkaç adım

ötemizde, geniş çayırlık alan bizim solgun kahverengi ve sarı çadırlarımızı gözlerden saklıyor. Rania Ovaları, gezginler için pek tekin olmasa da, beş yıldır bizi bu içler acısı evimizde güvende tuttu.

Bir an durup omuzlarımda artan bir ağırlıkla kampımıza bakıyorum. İlkbahar'dan saklanabileceğimiz kadar uzak ama keşif görevlerine çıkabilecek kadar oraya yakınız; kabaca kurulmuş beş çadırımız, atlar ve iki ineğimiz için iki ağılımız var. Aslında Rania Ovaları, Yaz Krallığı'nın bunaltıcı iklimine göre bile o kadar çorak, kuru ve sıcaktır ki sekiz Primoria Krallığı'ndan hiçbiri burayı istememiştir. Bir krallığın ovayı işgal edilmeye değer bulmasına yetecek kadar ürün yetiştirmek şöyle dursun, bahçemizde bir avuç cılız sebze yetiştirmemiz bile üç yılımızı aldı. Toprağın, bitkilerin yetişebileceği verimliliğe ulaşabilmesi için çok fazla bağ sihri kullanmak gerekirdi ki buna kesinlikle değmezdi, ayrıca kimse de günbatımını izleyerek kâr edemezdi.

Ama bunlar sekizimizin hayatta kalabilmesi için yeterli. Kış'ın düşüşünden kurtulan yirmi beş kişiden geriye sekiz kişi kaldı. Sırf bu sayıları düşünmek bile mideme ağrı girmesine neden oluyor. Krallığımızda bir zamanlar yüz binden fazla Kışlı yaşardı ve çoğu İlkbahar'ın istilası sırasında katledildi. Hayatta kalanlar şu anda İlkbahar Krallığı'nın çalışma kamplarında tutuluyorlar. Orada köle olarak çalıştırılan az sayıda kişi kalmış olsa da, onlar şu anda yaşadığımız göçebe hayatına değerler. O insanlar Kış demek, önderlik etmemiz gereken düzenin parçaları, gerçek bir hayatı ve gerçek bir krallığı hak ediyorlar, hepimiz hak ediyoruz.

Efendi'nin beni daha ne kadar bu görevlerden uzak tutacağının, madalyon parçalarını geri almanın bize nasıl

müttefik kazandırıp krallığımızı özgürlüğe kavuşturacağını ne sıklıkla merak ettiğimin bir önemi yok, ben her zaman yardım etmeye hazırım. Efendi'nin, içimde yanan adanmışlık ateşinin farkında olduğunu biliyorum. Biliyorum ki, Kış'ı geri alma tutkusunu paylaştığımı anlıyor. Ve bir gün artık beni görmezden gelemeyecek.

On iki yaşındayken Ritim Krallıklarından biri olan Yakim'e yaptığımız bir yolculukta, bir grup adam patikada Efendi'yle benim etrafımızı sardı. Mevsimlililerin barbarlığı ve savaş çığırtkanı oldukları hakkında saçma sapan konuşuyorlardı. En iyisi birbirimizi öldürmemizdi, böylece onların kraliçeleri krallığımızın yıkıntıları arasından Mevsim Krallıklarını yenilgiyle suçlama sebebini bulabilirdi: Primoria'nın sihir kaynağı olan, dört krallığın üzerine kurulduğu büyük yeraltı mağarasını.

Kurtulmayı başardıktan sonra Efendi'ye, "Gerçekten birbirimizi öldürmemizi mi istiyorlar?" diye sordum. Bir tanesini kendim savuşturmuştum, ama onlardan kaçabilmek için patikadaki bir duvara tırmandığımızda onurum, sersemce bir utanç duygusunun altında kalmıştı.

Mevsim Krallıklarının altında bir yerde, nabız gibi atan, devasa bir sihir topu yatıyordu, ayrıca bir zamanlar bizim Klaryn Dağları'ndan oraya girilebiliyordu. Sadece bu dört Mevsim Krallığı, yaşam alanları ve varlıklarıyla bu mağaradan etkileniyordu. Ancak Primoria, Ritim *ve* Mevsim'deki her kral ve kraliçe, bu sihirden sahip oldukları payı, bağlarında muhafaza ediyor, onu kendi krallıklarına yardım etmek için kullanıyorlardı. Dört Ritim Krallığı, onların elinde sadece sihri barındıran birer hançer, gerdanlık ya da yüzük gibi nesneler olduğu için bizden nefret ediyordu. Söz konusu

girişin yılların, çığların ve hatıraların arasında kaybolmasına izin verdiğimiz, doğrudan bu sihrin üzerinde yaşadığımız ve krallıkları parçalamadığımız, daha fazla sihir elde edebilmek amacıyla mağarayı kazıp derinleştirmediğimiz için bizden nefret ediyorlardı.

Efendi durdu, önümde çömeldi, sonra da yolun kenarından bir avuç dolusu erimeye başlamış kar topladı. Eline bakarak "Ritim Krallıkları bizi kıskanıyor," dedi. "Bizim krallığımızda mevsim göz alıcı kar ve buzla yıl boyunca kışken, onların krallığı dört mevsimi de yaşıyor. Eriyen kar ve boğucu sıcağa katlanmak zorunda kalıyorlar." Bana göz kırptı ve gülümsedi. Bu az rastlanır davranış, göğsümü mutlulukla ferahlattı. "Onlar için üzülmemiz gerekir."

Kahverengi çamura doğru bakıp yüzümü buruşturdum ama kendimi onun gülüşüne katılmaktan alıkoyamadım ve aramızdaki samimiyetin tadını çıkardım. O an kendimi, daha önce hiç olmadığım kadar Kışlı, krallığımızı kurtarmak için sürdürdüğümüz bu mücadelenin bir parçası gibi hissettim.

"Ben her zaman kış olmasını tercih ederim," dedim.

Gülümsemesi soldu. "Ben de öyle."

Bu, Efendi'nin içimdeki adanmışlığı hissedişinin ve hatta *bilişinin* henüz ilk seferiydi. Ama her ne sıklıkla kendimi kanıtlarsam kanıtlayayım, onun yasaklarının önüne geçemiyorum – elbette bu beni denemekten vazgeçirmiyor.

Eğitim kılıcımı ezilmiş çimen kümesinin içinde buluyorum. Harcadığım güçten dolayı kaslarıma kramp giriyor, eğilip onu alıyorum ve benden uzakta ovaya bakan Mather'a sinir oluyorum. Yüzü boş, ifadesi onu hem mükemmel bir hükümdar hem de sinir bozucu bir arkadaş yapan maskeyle gizleniyor.

"Ne oldu?" Bakışını takip ediyorum. Sıcaklıkla dalgalanarak illüzyon yaratan dört siluet sallanarak bize doğru geliyor. Ama bu mesafeden onları tanımamak olanaksız, rahat bir soluk alıyorum.

Bir, iki, üç, dört.

Geri döndüler. Hepsi. Kurtuldular.

Mather zıplayarak yanımdan geçip çimenlerin arasından çıkıyor. "Geldiler!"

Efendi'nin karısı Alysson, hazırladığı yemeği bırakıp eteklerini aceleyle toplayarak gelenlere doğru koşarken Finn de elinde ilkyardım çantasıyla çadırların birinden fırlıyor.

Kılıcımı elimden bırakıp bize yaklaşan dört şekle doğru ilerleyen Mather'ın peşinden gidiyorum. Şuradaki Efendi mi? Eyerine biraz fazla mı eğiliyor? Yaralanmış mı? Tabii ki de yaralanmış. İkisi İlkbahar'ın başkenti Nisran'ın kenar mahallelerine gittiler ve diğer ikisi de deniz kenarındaki limanlardan biri olan Lynia'ya sızdılar. Gittikleri yerler İlkbahar'ın çok içinde değil ama Angra topraklarındalar ve oraya yapılacak herhangi bir görev mutlaka az da olsa kanlı biter.

Onlara önce Mather ve ben ulaşıyoruz. Finn'in cüssesi Alysson'ın önüne geçmesine engel olmuyor, elindeki çantadan bandaj ve kremleri çıkarırken arkamızda tökezliyor.

Dendera atından neredeyse yıkılarak, soluk soluğa iniyor. Kırklı yaşlarında ve Alysson'la yaşıt olan Dendera'nın Kışlılara özgü beyaz saçları göz ve ağız çevresi hafifçe kırışmış yüzünün etrafından aşağıya sarkıyor.

Bir elini beline koyuyor ve atından inen Greer'a doğru dönüyor. "Bacağı," diye mırıldanırken Finn'e Greer'ın kalçasındaki yarayı gösteriyor.

Greer ise Finn'i Dendera'ya yönlendiriyor. Alnını eyerine dayayıp sık ve derin nefesler alırken "O daha kötü," diyor. Fildişi rengi kısa saçları kan ve terle matlaşarak kafasına yapışmış. Çoğu günler, grubumuzun en yaşlısı olduğunu unutmak çok kolay, çünkü yaşını, üstleneceği herhangi bir vazife ya da göreve duyduğu sarsılmaz kararlılıkla gizliyor.

Henn, Dendera'nın yanında atından kayarak iniyor ve ayakta durabilsin diye kadının kollarından birini omzuna alıyor. Ona destek olduğunu görünce mahrem bir şey izliyormuşum gibi hissedip başka yöne bakıyorum. Aslında bu durum birbirimize her zaman davrandığımızdan farklı hissettirmemeli çünkü bir aileden ziyade Efendi'nin kumanda ettiği dağınık bir ordu gibiyiz. Ama yine de, Henn ve Dendera gerçek bir aile olmak isteseler durumumuz bundan daha mı iyi olurdu diye merak etmekten kendimi alamıyorum.

Dördünün de vücutlarında bir yerleri kanıyor, üstleri yırtılmış ve üstünkörü bağlanmış bandajları kahverengi-kırmızı arası taze ve kurumuş kanla lekelenmiş. Atından inip dimdik duran, yüksekten bakarak sarsılmaz ve tarafsız şekilde bizi izleyen tek kişi Efendi. Mather'la geçirdiğim zamanlardan, duygusuz bakışları çözümlemek konusunda daha iyi olmalıyım. Orada öylece duruyorum, vücudum endişeyle donmuş, bandajları götüren Finn ve Mather'a yardım etmeye gücüm yetmiyor.

Gözlerim her atın ve her çantanın üzerinde geziniyor. Madalyonun yarısını alabilmişler mi?

"William!" Alysson'ın çığlığı kendinden önce gidiyor ve kendini kocasının üzerine atıyor. Yaralar kimin umrunda?

Efendi'nin ona sarılışını, ufacık vücudunu yerden kaldırışını görmek, bir ayının bez bebeği kavramasını andırıyor. Güç ve kudretin yanında kırılganlık ve alçakgönüllülük. Her zaman şahit olmadığımız bir hassasiyetle birbirlerine sarılıyorlar.

Efendi karısını yere indiriyor. "Lynia'da. Bizim ayrıldığımız gün oraya ulaşmış."

Finn, Greer'ın bacağına bastırdığı bir avuç dolusu bandajı indiriyor, Mather ise Dendera'ya su içirdiği ufak keseyi tutarken kafasını kaldırıp bakıyor. Kafamda ne anlama geldiğini anlamaya çalıştığım sözler dolaşırken ağız dolusu sıcak ve ağır havayı içime çekiyorum.

Kış'ın çöküşünden bu yana, Primoria'da madalyonu arıyoruz ama yarımlardan birinin şimdiye kadar nerede olduğuna dair ancak bir elin parmaklarını geçmeyecek sayıda ipucuna rastlamıştık. Angra, madalyonun yarısını hareket halinde tutuyor, İlkbahar'daki şehirlerde sürekli yer değiştirerek Primoria'nın sahipsiz yerleşimlerini yani Paisel Dağları'nın etekleriyle denizdeki limanları idare ediyor ve madalyonun iki yarısını bulmamızı zorlaştırıyor.

Şimdi bulmaya yakınız. Göğsüm, herkesin hissettiğini bildiğim ya da daha önce de bu noktaya kadar gelip başaramayınca kırgın ve yaralı halde hissettiklerini bildiğim bir heyecanla kabarıyor. Efendi onun için tekrar birini yollayacak. Ancak tazelenmiş ve dinlenmiş insanlar iyi askerlerdir, o yüzden henüz yeni dönmüş birini yollamayacaktır. Bunun anlamı da...

O baştan aşağıya Mather'a bakarken ben de hızla Efendi'ye doğru yaklaşıyorum, Efendi de aynısını Finn'e yapıyor. "Siz ikiniz, hemen gidin," diyor. "Kaçtığımızı bildiklerinden onun yerini yeniden değiştirecekler."

Duruyorum. "Herkese ihtiyaçları olacak. Ben de gideceğim."

Efendi sanki orada olduğumu unutmuş gibi bana bakıyor. Kaşlarını çatıp kafasını sallıyor. "Şimdi değil. Mather, Finn, on beş dakika içinde hazır olmanızı istiyorum. Gidin."

Finn, cüssesini savurarak seğirtiyor ve aceleyle kampa gidiyor. Her zaman herkesin yaptığı gibi düşünmeden itaat ediyor.

Çenemi sıkarak Efendi'ye bakıyorum. "Bunu yapabilirim. Gidiyorum."

Efendi atının dizginini tutuyor ve kampa doğru yürümeye başlıyor. Geride kalıp sakin gözlerle bizi izleyen Mather dışında herkes onun peşine düşüyor.

Efendi, "Bunu tartışacak zamanım yok," diyerek çıkışıyor. "Bu çok tehlikeli."

"Benim için çok tehlikeli ama gelecekteki kralımız için değil, öyle mi?"

Efendi onun yanında yürürken bana bakıyor. "İdmanda Mather'ı yendin mi?"

Yüzümü ekşitiyorum. Efendi bunu cevabım olarak kabul ediyor.

"İşte bu yüzden senin için çok tehlikeli. Madalyonu bulmaya, işi şansa bırakamayacak kadar yaklaştık."

Attığım her adımda çayırın otları kalçalarıma dayanıyor ve botlarıma toprak bulaşıyor. "Yanılıyorsunuz," diye gürlüyorum. "Yardım edebilirim. Ben..."

"Zaten yardım ediyorsun."

"Ya tabii, geçen ay Sonbahar'dan aldığım bir torba pirinç krallığımızı kurtardı."

"Bulunduğun yerde daha çok yardımcı oluyorsun," diyerek düzeltiyor.

Onu durdurmak için kolundan tutuyorum. Bana dönüyor, yüzü beyaz sakallarının arasından pislik ve kanla kaplanmış, kıvırcık fildişi rengi saçları yüzüne, gözüne yapışmış. Yorgun görünüyor, bir adım daha atmakla yere yığılmak arasında gidip geliyor.

"Bundan daha fazlasını yapabilirim." Soluk alıyorum. "Ben hazırım, William."

Ona bir kez "Baba" demiştim. Gerçek ebeveynlerimin Kış'ın başkenti Ochak'ın sokaklarında ölüşleri, İlkbahar'ın şehri alışı, onu bebekken kurtarışıyla ilgili anlattığı hikâyeleri dinleyen sekiz yaşındaki bir çocuk için kendisini büyüten birine baba demesi gayet mantıklıydı. Ama o an, birden sanki kan tükürecekmiş gibi yüzü kızardı ve bana daha önce hiç yapmadığı şekilde gürledi. O benim babam *değildi* ve ben de bir daha ona *asla* "Baba" demeyecektim. Bundan sonra ona adıyla ya da unvanıyla ya da saygı ifade eden bir şekilde hitap edecektim. Ama baba demeyecektim. Asla.

Bu yüzden o zamandan beri, ona Efendi diye hitap ettim. *Evet Efendim. Hayır Efendim. Sen benim babam değilsin ve ben de senin kızın değilim ve sahip olduğum tek kişi olduğun için senden nefret ediyorum, Efendim.*

Şimdi beni görmezden geliyor ve atını çekmeye devam ediyor. Kararları kesin ve hiçbir tartışma onun fikrini değiştirmeyecek.

Tabii ki bu beni durduramazdı. "Bu yeterli değil! Ve seni, krallığımızı kurtarmak için seçtiğin harika çözümler için suçlayamam ama biliyorum ki *ben de* Kış için bir şeyler yapabilirim."

Birkaç adım arkamdaki Dendera içini çekiyor, kolu hâlâ Henn'in boynunda. "Meira," diyor bitap sesiyle. "Lütfen tatlım, sana ihtiyaç *duyulmadığı* için minnettar olmalısın."

Onu paylıyorum. "Senin savaşmaktansa elbise dikmeyi tercih etmen, bütün kadınların bunu istediği anlamına gelmez."

Ağzı açık kalıyor, bense gözlerimi kapıyorum. "Öyle demek istemedim," diye iç geçiriyorum ve kendimi ona bakmaya zorluyorum. Şimdi Henn'e daha çok yaslanıyor ve gözleri parlıyor. "Ben sadece istemediğin halde savaşmaya zorlanmamalısın demek istedim ve ben de savaşmayı isterken, *savaşmamaya* zorlanmamalıyım. Efendi benim gitmeme izin verseydi, belki de senin özel görevlere gitmene gerek kalmazdı. Böylelikle herkes kazançlı çıkardı."

Dendera hâlâ incinmiş görünüyor ama Efendi'ye bir bakış atıyor, acısının ardında ufacık da olsa bir umut gizli. Efendi çaresiz kalıp görevlerde ona ihtiyaç duyana kadar Dendera da Alysson gibiydi, günlerini kampta geçiriyordu. O görevlere gitmeye başlayınca Efendi benim yiyecek bulmaya yardım etmeme izin verdi. Efendi onu eğittiğinde ya da onu bunun gibi görevlere yolladığında Dendera onunla hiç tartışmadı. Ama gözündeki bir bakış onun bu hayattan ne kadar korktuğunu, aslında kampta kalmayı tercih ettiğini anlamamı sağlıyor. O, elindeki silahlarla, benim bir elbise içinde olacağım kadar rahatsız.

Mather çimenlerin arasından bana doğru yaklaşıyor, sanırım gerginliği biraz olsun azaltmak için bir şeyler söyleyecek. Ama birkaç adım sonra, sanki toprak onu aşağı çekiyormuş da bırakmak istemiyormuş gibi yere çöküyor. Ayak bileğini ovuştururken kaşlarımı çatıyorum.

"Ahhhh," diye inliyor.

Efendi panikle yanına eğiliyor. "Ne oldu?"

Herkes ona doğru yaklaşırken o öne arkaya sallanarak acıyla yüzünü buruşturuyor. "Meira son karşılaşmamızda

beni yendi, sana söylemedi mi? Beni resmen yere serdi. Sanırım Lynia'ya gidemeyeceğim."

Efendi biraz olsun rahatlıyor. "Senin bize doğru koştuğunu gözlerimle gördüm."

Mather bir an bile durmuyor ve sallanarak acıyla yüzünü buruşturuyor. "Acıya rağmen koştum."

Efendi bana bakana kadar bir nefes alıyorum ve Mather sırıtarak bana göz kırpıyor.

Efendi inanmayarak bana, "Onu yendin mi?" diye soruyor.

Omuz silkiyorum. Çok kötü bir yalancıyım o yüzden olduğu gibi bırakıyorum. *Mather bana yardım ediyor.* Utançla yanaklarım kızarıyor.

Efendi'nin yalan söylediğimizi bilmesi gerek ama Mather'ın gerçekten yaralanmış olma olasılığı karşısında onu göreve gönderme riskini almıyor. Ona, burada bulunan herkesten çok inanıyor. Efendi şakaklarını ovarak burnundan keskin bir nefes verene kadar bir dakika kadar geçiyor. "Mather'a kampa dönmesi için yardım et ve sonra chakramını al."

Zafer çığlığımı tutmaya çalışsam da, boğazımdan yükselen garip bir zırıltı, somurtmaya devam eden ağzımdan kaçıveriyor. Efendi ayağa kalkıp atını alıyor ve benimle yüzleşmek istemiyormuş gibi yeni bir kararlılıkla kampa doğru yürüyor. Herkes onu takip ediyor ve savaş gazisi Mather'a yardım etmem için beni bırakıyorlar.

Herkes işitme menzilinden uzaklaştığında kendimi yere atıp boynuna sarılıyorum. "Sen, hükümdarlar tarihinde benim en sevdiğim hükümdarsın," diyerek yüzümü omzuna gömüyorum.

Kollarını etrafıma sarıyor, hafifçe sıkarken vücudumun titrediğini hissediyorum ve fark ediyorum ki biz kucaklaşıyoruz.

Ayağa fırlıyorum ve kızaran yüzümün böyle kalacağından emin bir şekilde elimi ona uzatıyorum. "Geri dönmeliyiz."

Mather elimi tutuyor ve ben onu yukarı çekerken o beni aşağıya çekiyor. "Bekle."

Dönerek cebinde bir şeyler arıyor ve ben de dizlerimin üzerinde yanına çöküp hafifçe gözlerimi kısıyorum. Bana doğru döndüğünde yüzü ciddi ve onu öyle görünce midemde hissettiğim huzursuzluk topu büyüyor. Avcunun içinde, bir zamanlar Kış'ın Klaryn Dağları'ndan çıkardığı nadir rastlanan değerli lapis lazuli taşı duruyor.

Mather, "Birkaç yıl önce Sonbahar'da yaşarken bulmuştum," diyerek başlıyor, bakışları sakin. "William'ın Kış'ın ekonomisi üzerine bize verdiği dersten sonraydı. Klaryn Dağları'ndaki madenlerimizden çıkan kömür, mineral ve taşlardan bahsediyordu." Duruyor, o anda bir zamanlar olduğu küçük çocuğu görüyorum. Sonbahar'a sekiz yıl önce taşındığımızda o asker olmaya çalışan bir çocuk prens, bense onun yanında olmaktan başka bir şey istemeyen yetim kızdım.

Ciddiyetle devam ediyor, "Bunun bir sihir olduğunu düşünmek hoşuma gidiyordu. Bir sihir mağarasının üzerine kurulu olan Mevsim Krallıkları, bu güçten doğrudan etkilenen topraklarımız, Kış'ın bağını kıran ve bir yumrukla bizim gücümüzü alan Angra hakkındaki derslerimizden sonra, sihri başka bir yerden alabileceğimize inanmak istedim. Dünya dengedeymiş gibi görünebilir – sürekli tek mevsimi yaşayan

dört krallık ve dört mevsim döngüsüne sahip diğer dört krallık; kadın kanıyla bağlı dört ve erkek kanıyla bağlı diğer dört krallık. Ama aslında dengede değil. Sihre sahip olup da işleri hep yolunda giden hükümdarlar her zaman sihirlerini kaybetmiş hükümdarlar ve onların halklarına karşı olurlar. Ve ben böyle hissetmekten nefret ediyorum..." Sesi canlılığını yitiriyor. "Çaresiz," diyerek bitirirken kaşımı kaldırıyorum.

"Hiç de çaresiz değilsin Mather."

Yarım bir gülümsemeyle omuz silkiyor. "En azından bu lapis lazuli Kış'la kurulmuş bir bağdı ve sanırım ona sahip olmak bana güç verdi."

Az önce söylediklerim havada kalınca dudağımı ısırıyorum.

Elimi alıyor ve avcundaki taşı avcuma yuvarlıyor. "Bunu senin almanı istiyorum."

Mather elimi bırakmıyor, gözlerini de benden ayırmayınca sersemliyorum. Gözlerinde yanıp sönen ışık bunun onun için önemli olduğunu gösteriyor. Çocukluğunun bir bölümünü bana veriyor.

Batan güneşin ışığında elimdeki lapis lazuliyi inceliyorum. İnanılmaz mavilikte, en fazla bir çeyreklik büyüklüğünde ve yüzeyinde gök mavisi çizgiler var.

Sihir, elimdeki bu göze çarpmayan, küçük taş gibi nesnelerde değil; kaybolmuş yeraltı mağarasının dışında, sadece Primoria'daki sekiz hükümdarlığın kraliyete ait bağlarında bulunur ve ihtiyaç olduğunda yönetenler tarafından kullanılır. Ama Mather'ın neden bu taşın sihirli olduğuna inandığını biliyorum. Bazen bizden büyük bir şeye inanmak, sihir olsun ya da olmasın, kendimize yetebilmemize yardımcı olur.

"Bunu sana, senin başarısız olacağını düşündüğüm için vermiyorum," diye ekliyor bir süre sonra. "Kış'ın bir parçasına sahip olmanın, kimi zamanlarda bana yardımı dokunmuştu."

Mather'ın her gülümseyişinde yavaşça atan kalbim göğsümü soğuturken taşı elimde sıkıyorum.

"Teşekkürler." Ayak bileğini işaret ediyorum. "Her şey için. Yapman gerekmiyordu."

Kafasını sallıyor. "Evet yapmalıydım. Evin için savaşmayı sen de en az bizim kadar hak ediyorsun."

Yutkunuyorum. Baygın rüzgâr çimenleri ve yakınımızdaki cılız ağaçları sallarken kampın dışında hâlâ yalnızız. "Toparlanmalıyım."

Mather başıyla onaylıyor ancak çözülemeyen bir hiçlikle yine ifadesiz olan yüzü çıldırtıcı. Kampa doğru yürürken kandırmacaya devam ediyoruz, o numaradan topallıyor, benim de omzum kolunun altında. Bir elimle lapis lazuliyi, diğeriyle bileğini tutuyorum. Güçbela derin nefesler alıyorum, bana dayanmış olan bedeninin ve ona baktığımda nasıl hissettiğimin fazlasıyla farkındayım ve Efendi'nin uğruna savaştığımızı söylediği hayatı görüyorum. Sadece ben ve Mather, Kış'ta sıcak bir kulübede basit ve mutlu bir hayat. Ama o sadece Mather değil, aynı zamanda da Kış. Her zaman ilk ve en başta Kış olacak ve geleceğinde bir kulübe değil, bir saray var.

Dolayısıyla ateşin başına kadar yürümesine yardım ediyorum ve aceleyle yolculukta gerekecek şeyleri toparlamaya gidiyorum. Tüm bunları sessizce yapıyorum çünkü sessizlik konuşmaktan daha iyi. Ve şimdi, sonunda, harekete geçiyorum ve her zaman yapmak istediğim şeyi yapıyorum: Krallığıma yardım ediyorum.

Ben sekiz yaşındayken, Angra'nın bizi takip etmesini zorlaştırmak için kampımızı başka yere, bu sefer de Sonbahar'a taşımıştık. O zamana kadar hayatım, Eldridge Ormanı boyunca uzanan, birkaç metrekareyi geçmeyen, hüzünlü küçük kamplarımızdan ibaretti. Sonbahar'ın başkenti Elkim'in içinden geçerek onların güney ormanlarına doğru yol alırken at arabalarımıza ve atlarımıza malzeme yüklüyorduk.

Bir kar tanesi ateşe ne kadarsa benzerse, Sonbahar da Eldridge'e o kadar benziyordu. Sonbahar'ın kuru serinliğinde Eldridge'in yoğun nemini bulmak imkânsızdı. Sarı-kırmızı renklerin hâkim olduğu ormanları sakin ve gevrek ve ılıktı. Elkim, yıkık dökük ahırlarla kestane rengi, gök mavisi ve güneş turuncusu çadırlardan ibaretti. Tepemizde parlayan kristal mavi gökyüzü, krallığın toprak tonlarıyla kontrast oluşturuyordu. Ama beni şaşkınlığa uğratan, Sonbaharlıların ta kendisiydi. Hepsi çok güzeldi.

Gece kadar siyah saçları, Sonbahar'ın çadır kentinin içinden geçen yolların tozuyla dalgalanıyordu. Tenleri bazı ağaçlarının yaprakları gibi bakır renginde ışıldıyordu. Bakır rengi

yapraklar buruşuk ve kuruysa da, Sonbaharlıların yüzü kaymak gibiydi.

Üzerimizden geçen bulutlar kadar solgun olan yüzüme dokundum ve parmaklarımı kör edici beyazlıktaki saçlarımı örten beremde dolaştırdım. Hayatımın tamamında etrafımda hep kaçak Kışlılar olmuştu. Kimsenin bizden değişik olabileceği aklıma gelmemişti. Ama kahverengi tenlerine oturtulmuş siyah gözlerine baktığımda, benim cildimin de hoş bir bronzlukta olmasını diledim ve mavi gözlerimin yerinde koyu bir gizem olmasını...

Diğerleri malzeme toplarken Mather ve beni beladan korumak üzere görevlendirilen Alysson'a bu dileğimi söyledim. Bu isteğim karşısında bir kaşını kaldırdı. "Dünya harika insanlarla dolu Meira. Eminim ki bir yerlerde senin teninin toprağın renginde olmasını istediğin gibi, kendi ten renginin de kar gibi olmasını isteyen bir Sonbaharlı kız vardır," dedi.

Etrafımıza bakındım ama bize, en azından benim onları izlerken duyduğum özlemle bakan birini göremedim. Beremi aşağı çekiştirdim. "O zaman niçin saçımızı saklamamız gerekiyor?"

Alysson'ın eli bir parça mavi kumaşla bağlanmış saçlarına gitti. Geçmişte beyaz saçlarımızı gizlemek, insanların bizim kim olduğumuzu anlamalarını engellememişti. Tam tersine sadece bizlere iki kez bakmalarına, önce bere ve eşarplarımızı sonra da solgun cildimizle mavi gözlerimizi ve ortama uyumsuzluğumuzu fark etmelerine sebep oluyordu. Ama Efendi, en azından kendimizi gizlemeyi denememiz konusundaki kararlılığından bir adım dahi geri atmadı ki böylece belki Angra nerede olduğumuzu bulamazdı.

Derin bir nefes aldıktan sonra Alysson yanağıma

dokundu, parmakları soğuktu. "Sonsuza kadar saklanman gerekmeyecek tatlım. Bir gün geleceklerimiz uyumlu olacak."

Onun İlkbahar'la uyumlu olmaktan bahsettiğinden kuşkuluydum.

Ellerimi ağır, siyah pelerinimin altındaki ceplere sokuyorum. Kalın yün, sırtıma ve bacaklarıma bağlanan silahların etrafında salınıyor. Pelerinin başlığı kafamı örtüyor ve yarım ayla aydınlanan gökyüzünün karanlığı, çamurlu yoldan yürürken yüzümü gölgede bırakıyor. Birkaç saniyede bir başlıktan kafamı çıkarıp Lynia'nın ileride uzanan duvarlarını ve bu yolun sonunda yanan meşalelerle aydınlatılmış, az miktarda İlkbahar muhafızı tarafından korunan giriş kapısını kolaçan ediyorum.

Omurumdan aşağıya bir titreme iniyor ama ben dik ve kendinden emin yürürken, Lynia'nm kuzey kapısına yaklaşan adımlarıma kibirli bir salınma ekliyorum. Solumda Feni Nehri, Destas Denizi'ne karışmadan önce İlkbahar'ın kuzey sınırını çizerek çağlıyor. Lynia'yı, nehrin üzerinden Rania Ovaları'yla birleştiren taş ve tahtadan yapılmış köprü, uzanan yolu giriş kapısına bağlıyor. Gözlerimi, karanlık alandan geçirip köprüde dolaştırıyorum. Gerekirse diye akılda tutulacak bir kaçış yolu.

Sağımda uzanan İlkbahar Krallığı, Rania Ovaları'nın çorak, bozkır topraklarından oldukça farklı. Gündüz saatlerinde her yer gür yeşilliklerle kaplı tepeler, çiçeklenen vişne ağacı ormanları ve gökkuşağı renklerinden oluşan yabançiçeği tarlalarıyla kaplı. Akşam çöktüğündeyse İlkbahar aslına çok daha yakın görünüyor, gölgelerle kaplı ve her şey siyaha gömülmüş.

Finn'in talebi üzerine çok hızlı yürüdüğümüzden Lynia'ya varışımız pek de uzun sürmedi. Yola çıktıktan iki gün sonra liman şehrine vardık. Atlarımızı terk edilmiş bir ahıra gizleyip havanın kararmasını bekledikten sonra Lynia'ya kuzeyden ve güneyden girmek üzere ayrıldık. Şehre girmek işin kolay kısmı ama çıkış epey eğlenceli olacak.

Önümde, atının üzerine yığılmış bir başka yolcu yolu takip ediyor. Kapıya ilk o varıyor ve ertesi gün Lynia Limanı'nda iş bulmakla ilgili bir şeyler geveliyor. Birkaç dakika süren homurdanmadan sonra kapıdan geçmesine izin veriyorlar. Yutkunuyorum. Finn'le birlikte yaptığımız gözlem sonucunda Lynia'nın duvar ve kapısı boyunca devriyelerin artırıldığını öğreniyoruz, bu yüzden fark edilmeden içeriye sızmak imkânsız. Ama bir İlkbahar vatandaşı olarak geçmek ve nöbetçilerin iyi dilekleriyle Lynia'ya girmek pekâlâ mümkün. Yaklaştıkça adımlarımı sıklaştırıyorum.

Bir nöbetçi, "Dur," diye emir vererek yolumu kesmek üzere elini kaldırıyor. Yüzümü, sağımda ve solumda asılı duran meşalelerin direkt ışığından korumak için bir adım geriliyorum. Finn'le anlaştığımız üzere "Dans Eden Çiçek Hanı'na gidiyorum," diyorum. Sesim büründüğüm role olabildiğince uygun, alçak ve derinden çıkıyor. "İş için bir adamla buluşacağım."

Bu pek de yalan sayılmazdı. Yani sadece Dans Eden Çiçek Hanı'na gittiğim yalandı, orası Efendi'nin, hakkında bizi bilgilendirdiği Lynia'daki pek çok mekândan biriydi. Asıl buluşma yerimiz Keep'ti. Lynia'nın hükümet merkeziydi ve Efendi'nin dediğine göre madalyonun yarısı oradaydı. Nöbetçilerin beşine ve Lynia'nm diğer binalarının üzerinden belli belirsiz görünen silindirik kuleye hızlıca göz atıyorum.

Orası şehrin merkezi, en az yarım saatlik yürüyüş mesafesinde. Finn de şehrin diğer yakasından aynı şeyi yapacak.

Bakışlarımı tekrar nöbetçilere çeviriyorum. İkisi beni inceliyor, geri kalanı tembelce duvara yaslanmışlar, meşalenin titreyen ışığı göğüslerindeki gümüşten siyah güneş armasını aydınlatıyor. Angra'nın güneşi. Yumruklarımı daha ne kadar sıkabilirim bilemiyorum, şimdiden tırnaklarım avcuma batıyor.

"Bu saatte pek çok insan iş için geliyor. Garip, değil mi?" Nöbetçilerden biri kafasını kaldırıyor. İlkbahar sarısı saçları kısacık kesilmiş, yeşil gözleri alevlerin ışığı ve karanlığın birleşimiyle yarı saydam gözüküyor. Kesinlikle bu askerin üzerine gitmeliyim.

Sonunda kafamı geriye atıyorum ve başlığım sadece meşalenin ışığının yüzüme değmesine yetecek kadar geriye sıyrılıyor. Alevler benim mavi gözlerimi yeşil gibi gösterebilir ve nöbetçilerin en azından beni bir İlkbaharlıya benzetmelerine yardımcı olabilir. İlkbaharlıların tenleri Kışlılardan birkaç ton daha koyu, bununla birlikte donuk ve sarı ışık beni onlardan biri gibi gösterirse içeri girmeme izin verirler. Yani öyle umuyorum. Hiçbir ışık hilesi beyazını gizleyemeyeceğinden saçlarımı siyah beremin altında gizliyorum, böylece bir kızdan çok bir erkeğe benziyorum. Yani öyle umuyorum. İçimden o kadar çok "umuyorum" diyorum ki dilimi ısırıyor ve gözümü nöbetçiden ayırmıyorum.

Gözleri üzerimde dolaşırken kaşlarından birini öyle bir ifadeyle kaldırıyor ki damarlarımda akan kan donuyor. Dalga geçer ifadeyle, "Bu adamla nasıl bir iş için buluşacaksın kızım?" diye soruyor.

Arkadaşı neşeleniyor. Benim bir kız olduğumu bilmeleri pek iyi olmasa da, gizli kimliğim konusunda endişe

duyacağım son detay bu, çünkü bir Kışlı olduğumu keşfetmeleri bundan yüzlerce kat kötü olur.

Rahatlatıcı bir nefes alıyorum ve becerebildiğim kadarıyla cilveli bir gülümsemeyle nöbetçiye doğru hafiften yaklaşıyorum. "Senin karşılığını veremeyeceğin bir iş," diyerek göz kırpıyor ve bir çalımla şehre giriyorum. Nefesimi tutuyor bana durmam için bağırmalarını, birinin arkamdan koşup gerçekten karşılığını verebileceği konusunda beni ikna etmesini bekliyorum. Ama tek duyduğum kahkahalar ve nöbetçilerden birinin alkışları.

"Kralımızı gururlandır!" diye bağırıyor ve ben şehre doğru hızla yürürken, yaptığım şey karşısında hissettiğim iğrenme ve korku beni ele geçirmeden önce alaycı nöbetçilerden uzaklaşıyorum.

Tüm dikkatimi görevime veriyorum. İlkbahar'ın kuzeydoğu ucundaki liman Lynia uykulu ve sakin. Her zamanki İlkbahar barbarlığından en ufak bir ipucu yok çünkü Kışlıların tutulduğu çalışma kampı şehrin içine doğru bir günlük uzaklıkta. Diğer krallıkların ticaret gemileri limanda demirliyken, Angra, zarar görmüş, çökmüş Kışlı kölelerin İlkbahar'ın imajını zedelemesine izin veremez. Lynia'daki barış, bütün dünyanın satın aldığı malların, çatlamış ve solmuş eller tarafından yapıldığını gizleyen maskeydi.

Giriş kapısının etrafındaki sokaklar tam olarak kalabalık değil ama boş da sayılmaz. Meşalelerin halesinde, birkaç mekândan müzik ve kahkahanın şamatası boğuk şekilde dışarı sızıyor. Bir avuç dolusu sarhoş, tavernadan tavernaya dolaşıyor o kadar. Görünen o ki, Lynia'nın geri kalanı gece eğlencesinde yer almak yerine yataklarında kalmayı tercih ediyor.

Primoria'nın şehirlerinde bunun normal olmadığını bilecek kadar çok bulunmuştum. Çoğu, gün battıktan sonra bile gürültülü ve aydınlık olur böylece sinsice sızmak çok kolaydır. Ama İlkbahar'da her şey sessiz ve daha gergin. Öylece ayakta durup nefesimi tutsam Angra'nın şeytaniliğini *hissedebilirim*. Bağının sihrini kullanırken vatandaşlarına sadakat aşılıyor, bu nedenle her İlkbahar vatandaşı, her durumda nöbetçinin verdiği tepkiyi veriyor: "Kralımızı gururlandır."

Bizim krallıklarımız, bağlarını kullanmaları gerektiği gibi, insanlarının ve topraklarının var olan güçlerini artırmak için kullanırlar. Topraklarında meyve bolluğu olsun, askerleri güçlensin ve hastaları şifa bulsun diye. Ama Angra bağını kötülüğü artırmak ve onun işine yaramayan iyiliği söndürmek için kullanır. Krallığındaki her ruhun, boş bir bağımlılık kabuğu haline gelmesi için.

Boş bir sokak arasına dalıyorum, kalbim damarlarıma adrenalin pompalıyor ama sonunda duvara dayanmış sandık yığınına ulaşsam bile adımlarımı yavaşlatmıyorum. Bir hamlede sandıkların üzerindeyim, duvara tırmanıyor ve hemen yanımdaki çatının kiremitlerinin üzerinden yuvarlanıyorum. İlkbahar askerleri Lynia'nın sokaklarında kolaylıkla devriye gezebilir ancak çatılardaki düşman askerlerini fark etmek daha zor bir iş.

Çatı kenarından bir nefes geride ve üç kat yukarıda depara kalkarak koşarken kırık kiremit parçaları botlarımın altında parçalanıyor. Bir bacadan çıkan acı bulutun içinden geçiyorum. Bir sonraki çatı, bir atın nallarının altından geçen toprak gibi altımda kayıyor, koşan ayaklarımın hızı ve darbesi sert zeminle buluşuyor. Bir bacanın gölgesine doğru yuvarlanıyor ve nefesimi tutarak bir dakika bekliyorum. Siren sesi ya da yaklaşan zırh çangırtısı duymuyorum.

Şehrin üzerinden bakarken Lynia'nın duvarlarının ardındaki toprakları kesintisiz olarak görüyorum. Klaryn Dağları'nın silueti güneydeki ufukta siyah dişlere benziyor. Bu dağlar en uzak batıdaki Yaz Krallığı, yanında Sonbahar, sonra Kış ve en sonunda Destas Denizi'ndeki İlkbahar olmak üzere Mevsim Krallıklarının tamamını gözleyen sessiz, uyuyan bir canavar. Ayrılmış, bölünmüş düşmanlar yerine, dağların bizi gördüğü gibi, dikkatli bir devin kollarında yan yana dinlenebilsek keşke.

Parmaklarım cebime gidiyor, Mather'ın lapis lazulisi kalçama dayanmış duruyor ve kendi kendime homurdanıyorum. Efendi olsa, şimdiye kadar enseme bir şaplak indirir şu anda yaptığım şey yerine, yapmam gereken şeye odaklanmam için beni uyarırdı.

Diğer çatıları da problemsiz şekilde aştıktan sonra mavi-siyah gökyüzünün altında Keep'e doğru ilerliyorum. Şu anda beni ilgilendiren tek şey, kulenin sağ duvarında yükselen gölge. Finn berbat bir asker olsa da, hangi sebeple olursa olsun onun kısa, küt Kışlı cüssesi benim daha uzun sopa gibi, Kış çevikliğindeki suretime rağmen, birlikte çıktığımız her görevde bana üstün gelmiştir.

Tereddüt etmeden, son çatının üzerinden kendimi kulenin yan tarafından çıkıntı yapan yatay bir direğin üzerine atıyorum. Altımda İlkbahar'ın sarı zemin üzerine siyah güneş olan bayrağı dalgalanıyor. Bu bayrak direği gibi rastlantısal şeyler, sanki mimarların, düşman askerlerinin hızlıca içeri girebilmesi için tasarlanmış ayrıntılar gibi. Kış'ı tekrar kurarken binaların üzerinde böyle bayrak direkleri koymayacağız. Hiçbir yerde. O kadar.

Pencere kenarı, balkon, pencere kenarı, direk. En

yüksekteki balkona varana kadar bu sırayı takip ediyorum. Sıcak, turuncu renkli meşale ışığı kalın perdelerin arasındaki aralıktan dışarı sızıyor, Finn gelmiş bile, balkonun kenarına tünemiş, sırıtarak bana bakıyor.

Karşısına yere atlıyorum ve içimden *senden nefret ediyorum* diyorum.

Daha da çok sırıtıyor.

Bir süre için duruyor, odadan gelebilecek bir yaşam belirtisini dinliyoruz. Efendi'ye göre bu oda belediye başkanının ofisi. Ateşin düzenli çıtırtısı ve esen rüzgârda, tozlu taş zemine sürtünen perdenin hışırtısı dışında başka ses yok. Omzumun üzerinden dışarıdaki geceye göz gezdiriyorum. Balkonun altında sokak ve sade birkaç pencere kenarı var. Keep'ten kaçış için kullanılabilecek en azından bir kaçış yolu daha.

Balkonun zeminine iniyoruz, perdeyle aramızda birkaç santim var. Finn bana başıyla işaret vermeden önce perdenin aralığından içeriye bakıyor. Oda boş.

Perdelerden birini tutup geri çekerek ofise girerken adrenalin heyecanla beni geriyor.

Arka köşede kütüklerle beslenmiş kuvvetli ateşe bakılırsa belediye başkanı kısa süre sonra geri dönüyor. Yüksek arkalıklı sandalyeler bir çember şeklinde ateşin önünde, kırmızı halının etrafına dizelenmiş ve bir çalışma masası duvara dayanıyor. Çalışma masasının üzerinde, doğuya doğru Destas Denizi, batıya doğru krallıkların arasında uzanan sonsuz Rania Ovaları ve kuzey ile güneye doğru uzanan geçilmez dağlarla çevrilmiş Primoria Krallıklarının sararmış haritası asılı. Duvarlarda birkaç meşale duruyor ama bu kadar, basit ve anlaşılır. Finn hâlâ balkonda durup ofis kapısını gözlerken ben çalışma masasına doğru yürüyorum.

Çoğu kilitsiz olan çekmeceler mürekkep hokkaları, tüyden kalemler ve boş parşömenlerle karmakarışık. Parmaklarımı öte beri arasında olabildiğince sessizce dolaştırarak arıyorum. Ayrılmadan az önce Efendi'nin bize verdiği bilgi aklıma geliyor ve deli gibi çarpan kalbimi sakinleştiriyor: *Keep'in bir haritasını çalabildik; onu yeraltında, belki de bir mahzende sakladıklarını düşünüyoruz. Her neredeyse kilit altında olacaktır. O yüzden önce anahtarını bulun. Büyük olasılıkla belediye başkanının ofisindedir.*

Çekmecelerin içinde, kâğıtların altında ve kavanozların arasında ararken kafamda bu sözleri tekrarlıyorum. Hiçbir şey yok.

Kapının ötesinden bir ses gelmeye başladığında Finn ıslık çalıyor. Birileri geliyor.

Panik vücudumu sarıyor, adrenalin başımı döndürdüğünden her şeyin arasında dikkatlice aramak zorlaşıyor. Son çekmeceyi kapatırken dışarıdan gelen sesleri seçebilmeye başlıyorum. "Hoş geldin Herod. Seni aramızda görmek büyük şeref."

Masanın ayağına takılıyorum, korku ve endişeyle sendeleyerek Finn'le göz göze geliyorum. Kıpırdayan dudaklarım aklımdaki soruyu soruyor, *Herod?*

Finn acele etmem için bana işaret ediyor. Kırk iki yaşına rağmen tutumunda bir değişiklik yok, duygularını kontrol etmek konusunda benden sadece biraz daha usta. Ama ismi duyduğumda içimde kabaran sadece duygular değil. General Herod Montego'dan kaynaklanan anılar, kan, dehşet ve korku kafamın içinde birbiri ardına geçiyor.

Kampa acıdan delirmiş, göğüslerinden kemikleri fırlamış halde sürünerek gelen askerlerin görüntülerini kafamdan

atmaya çalışıyor ve Efendi'nin tavsiyesine sarılıyorum: *Amacına odaklan. Dikkatin dağılmasın. Korkunun seni ele geçirmesine izin verme. Korku, bir kez ekildi mi, büyümeye devam eden bir tohum gibidir.*

Şu anda, burada korku olmamalı. Umutsuzlukla masanın üzerini tekrar gözden geçirirken kapının hemen ardından gülme sesleri geliyor. Kapının dışındalar...

Yabançiçeği şeklinde demir bir kâğıt ağırlığının altında bir mektup var. Ne olduğuna bile bakmadan mektubu kapıp botlarım taş zeminde kayarken kendimi balkona atıyorum. Bir nefes sonrasında dışarıdayım, perde dalgalanarak eski haline dönerken bir saniye önce taş zemindeki gölgemi görebileceklerken, kapı açılıyor ve sesleri bize ulaşıyor.

Finn, perdelerin aralığından dikkatle içeri bakıyor ve içeride kaç kişi olduklarını parmaklarıyla sayarak bana gösteriyor. Beş asker. İki hizmetli. Dört soylu.

Bakışlarını elimdeki kâğıda kaydırıyor ve bana doğru bakıyor, bir yandan da kulağı perdenin ardındaki konuşmada.

Çömeldiğim yerden kayarak onun karşısına geçiyorum ve kâğıda bakmadan önce rahatlatıcı derin nefesler alıyorum. Ellerimin titremesi, kâğıdı tutup sızan ışıkta okuyabileceğim ölçüde duruyor.

Rapor: Bütün İlkbahar Resmi Makamlarına
Çalışma Kampı Nüfus İstatistikleri

Nisran Kampı: 469
Bikendi Kampı: 141
Zoreon Kampı: 564
Edurne Kampı: 476

Doküman, kaç ölüm, kaç doğum olduğunu ve hangi malzemeleri hangi kampların yaptığını açıklayarak devam ediyor. Ama benim ellerim yine titremeye başlıyor ve kelimelere odaklanamıyorum.

Bunlar İlkbahar kamplarındaki Kışlıların istatistikleri. Sayılar ise... insanlar.

Parmaklarım titreyerek sayılara dokunuyorum. Ne kadar küçük miktarlar. Bu kadar kötü olduğunu biliyor muyduk? Bundan şüpheliyim. Efendi'nin Kış'ın düşüşüyle ilgili dersleri açık ve nettir. Angra'nın saldırıyı nasıl planladığını, Kış'ın her yanına ne şekilde askerlerini yerleştirdiğini, onları her şeyin tek bir önlenemez yıkımla patlamasına kadar gizlice hareket ettirdiğini anlatışı; Kış'ın *o gün* düşeceğini sanki biliyormuş izlenimi yaratırdı. Kaçacak tek bir yer yoktu. Angra, Sonbahar, Klaryn Dağları ya da Feni Nehri'nin kuzeyine yapılacak her türlü kaçışı engellemişti. Bize kendi krallığımız içinde barikat kurmuştu, madalyonu kırdığında ve bizim askerlerimizin Angra'ya karşı gelecek sihirli gücü kalmadığında, krallığımız düşmüştü. Sadece yirmi beşimiz kaçmayı başarabilmiştik.

Şimdi bunun ağırlığını hissediyorum. Efendi'nin yıllardır her gün söylediği gibi Kışlıların birer hatıradan ibaret olmasına çok az kaldı.

Odada bir ses gürleyerek "Ben kralıma güveniyorum, gerçekten," diyor. Hızla kafamı kaldırıyorum, adrenalin ve korku öfkeye dönüşüyor. Finn beni uyarmak için dudaklarını büzüyor, karşılığında kâğıdı eline tutuşturuyorum.

Ses devam ederek "Ve onun burada daha uzun süre kalacak şekilde program yapıldığını biliyorum. Ama onun şehrimden çıkmasını istiyorum. *Bu gece*. Başımıza başka pislik Kışlı üşüşmeden önce."

Belediye Başkanı. Bir oh çekiyorum. Madalyonun yarısı burada, henüz onu kaybetmedik. Finn kâğıdı inceleyip bana bakıyor, rahatlamam kısa sürüyor. İfadesi korku ya da şok değil, sadece acı. Pişmanlık.

Gözlerim büyüyor. Konuşur gibi yaparak dudaklarımı hareket ettiriyorum. *Bu kadar kötü olduğunu biliyor muydun?*

Kâğıdı beline sokuyor ve bir kez kafasını sallıyor. Evet, biliyordu. Belki de kamptaki herkes biliyordu. Bu, hakkında konuşmadıkları şeylerden sadece biri, geçmişimizin çok acı parçalarından sadece biri. Ben de biliyordum. Sadece öfkemi körükleyecek kesin rakamlara sahip değildim.

Herod gülüyor ve sinirlerim iyice alevleniyor. Onu öldürmek çok iyi hissettirecek.

"Sakin ol. Bir saat içinde gitmiş olacak."

Farklı bir ses, "Burada güvende," diyor. Belki de Lynia'nın meclis üyelerinden biridir. "Kışlıların onun burada tutulduğunu bilme ihtimali umrumda değil. Lynia onu, başka herhangi bir şehirden daha iyi koruyabilir."

Belediye Başkanı, "Sessizlik!" diye bağırıyor.

Ama Herod gülüyor. "Adamların çok hırslı."

Meclis üyesi, "Hırslı değiller," diyerek düzeltiyor. Sanki biri odanın diğer tarafına yürüyormuş gibi bir hışırtı duyuyorum. Kalbim kaburgalarımın altında deli gibi atıyor, masaya doğru gidiyorlar. Kâğıdın alındığını fark edecekler mi? "Durum ortada. Onun için inşa ettiğimiz kasa mükemmel. Yukarıdaki Keep..."

Mükemmel. İşte madalyonun yarısının kesin yeri. Efendi haklıydı, Keep'in altındaydı.

Yakın mesafede yapılmış ani bir hareketi, Herod'ın yumruğunun meclis üyesinin yüzüyle buluşmasından çıkan ses

takip ediyor. Vücutlar hareket ediyor, sandalyeler düşüyor ve kargaşa arasında Herod'ın sesi yükseliyor.

"Yeri hakkında sakın konuşma. Anlaşmamız böyleydi. Siz saklarsınız ve nerede olduğuyla ilgili tek bir kelime bile etmezsiniz. O çocuk nefes aldıkça güvende olmaz."

Tüylerim diken diken oluyor. *Seni katil, ben nefes aldığım sürece Mather nefes almaya devam edecek.*

Ama meclis üyesi tepki vermiyor. Bir şeyler karıştırılıyor, bunların masanın üzerindeki kâğıtlar olduğunu fark ediyorum, ardından bir kâğıt ağırlığından gelen pat sesi duyuluyor. Meclis üyesi daha konuşmaya başlamadan yüzünü buruşturan Finn'e bakıyorum.

Açıkça kafası karışmış şekilde, "Şey," diye başlıyor. "Bir şey kayıp."

Bir duraklama, sonra da sessizlikte bir gürleme patlıyor. Herod'ın iki kelime halinde gürlemesiyle havadaki hiddeti hissediyorum ve kalbim balkondan düşecek gibi oluyor.

"Yalnız değiliz."

Odanın diğer tarafına doğru botların yere vuruşu duyuluyor. Finn ve ben balkondan baş aşağı atlayıp serin geceye karışırken hızla perde açılıyor.

Herod, "Kışlılar!" diye bağırıyor. "Hemen *şimdi* kilitleyin onu!"

Serbest düşüş yaparken yere değmeden önceki saniyelerde, kendimi iki seçenekle karşı karşıya buluyorum. Düşüşe devam edip sokağa değdiğim anda yuvarlanmak, olabildiğince hızlı şekilde Lynia'dan çıkarak daha sonra tekrar gelebilmeyi ümit etmek ya da binaya tutunarak içeriye bir giriş yolu bulmak. Anahtar olsun olmasın, madalyonun yarısına hâlâ çok yakınız ve tırtıklı bir parça metal bizi durdurmamalı. Ama planımız, birimizden birinin başı derde girerse, Finn'le şehrin dışında tekrar grup oluşturmamızdı. Gerçi şimdi bırakırsak, içeri tekrar girebilmek imkânsız olacak. Tereddüt etmeden madalyonun yarısının yerini değiştirecekler ve biz de başladığımız yere döneceğiz.

Vücudum benden önce karar veriyor. Taş duvar ben üzerinde durmaya çalışırken ellerimi kesiyor ve iki tane pencere

kenarını uçarak geçtikten sonra birinin kenarına tutunarak birdenbire duruyorum. Bileklerim, aniden vücut ağırlığım yüklenince isyan ediyor. Sağa sola sallanıyorum, bacaklarım tekmeler pozisyonda, kollarım gergin, taşın üzerinde sürünüyor, ayağımı basacak bir yer arıyorum ve kendimi çekip pencere kenarına çıkmak için birkaç parça dökülmüş sıvadan yararlanıyorum.

Pencere içeri doğru açılıyor, içeri yuvarlanıyorum. Karanlığa alışana kadar gözlerimi kırpıştırıyorum. *Tanrım lütfen oda askerlerle dolu olmasın.* Belki bir mutfak ya da konforlu bir yatak odası olabilir. Vahşice etrafa bakıyorum. Burası bir depo, şu anda boş ama dar ve ışıksız alan yığınla gölgelenmiş rafla dolu. Mükemmel.

Dışarıda Herod'ın sesi duyuluyor, Lynia'nın başarısızlığıyla ilgili bağırıyor. Pencerenin kenarından dışarı bakıyorum, Finn'in bir ara sokağa dalan şişman gölgesini görüyorum. Bir an duruyor, etrafı tararken yüzü ay ışığıyla aydınlanıyor. Beni görmüyor, ben de el sallayarak İlkbaharlıların dikkatini çekmek istemiyorum. Biliyorum, şimdi kampa geri gidecek, protokollerimizden biri bu. Eğer biri kaybolursa, diğeri hemen yola çıkmalı.

Yaptığım şeyi uzun boylu düşünene ve ne kadar yalnız olduğumu fark edene kadar Finn gidiyor. Efendi'ye, kaosta kaybolduğumu haber verecek ve Efendi de en başında beni yollamanın ne kadar yanlış olduğunu söyleyecek.

Ona yanıldığını kanıtlamalıyım.

Kollarım pencere kenarına tutunmaktan dolayı tutulduğundan chakramımı fırlatmak zor olacak, o yüzden botlarımın içinde sakladığım kavisli bıçakları çıkarıyorum. Her biri bir elimdeyken deponun karşı tarafına sürünüyorum. Kapı

yeterince kolay açılıyor ve dışarı fırlıyorum, bıçaklarım hazır ve kalbim hızla atıyor.

Ama koridor boş ve duvarlara yerleştirilmiş geniş meşalelerle aydınlatılmış. Zemin sağa doğru yükselirken sola doğru alçalıyor. Sola doğru koşuyorum ve kızgınlık dolu karışık sesler yukarıdan bana doğru yaklaşıyor. Hiç şüphesiz Herod Keep'ten aşağıya iniyor ve benim yöneldiğim aşağı kısımdaki adamlarına bağırıyor. Ne yazık ki onu orada haklayacağım.

Birkaç kat sonra, dar koridordan tökezleyerek gri taş ve ağır yeşil perdelerle döşenmiş ana kabul odasına çıkıyorum. Gece geç saat olması işime yarıyor çünkü etrafta hiç kimse yok. Hepsi belediye başkanıyla birlikte.

Herod'ın bağırtıları koridordan eko yaparak yaklaşıyor. Odayı tarıyorum, güm güm atan nabzımdan dolayı ciğerlerime hava çekemiyorum, her bir köşeyi kontrol ederken nefessiz kalıyorum. Neredeyse üç kat yüksekliğinde bir kapı –ki muhtemelen çıkıştır– solumda çarparak kapanıyor. Hızlıca sayıyorum. Odanın dört ayrı kapısı daha var ve ikisi açık, ikisi kapalı. İki açık kapıdan biri uzun bir yemek salonuna çıkıyor, diğeriyse karanlık bir mutfağa. Bu durumda geriye iki kapalı kapı kalıyor.

Elimdeki bıçaklardan birini kolumdan içeri kaydırıyorum ve ilk kapıya saldırıyorum. Hiç çabalamadan açılıyor ve tökezleyerek... gerçekten çok ama çok kötü bir yere giriyorum.

Sağımda ve solumda iki uzun sıra boyunca karyolalar sıralanıyor, çoğunda da örtülerinin altında uyuyan asker tepecikleri var. Bir kışla dolusu Keep askeri. Ana karşılama odasının duvarındaki şamdanda yanan mumun ışığı arkamdan odayı aydınlatırken yaşadığım dehşetle sırtımdan ter akıyor.

Şaşkınlıktan bağıracakken elimle ağzımı kapatıyorum. Bir an için kimse hareket etmiyor ve tam da buradan çıkabilirim diye düşünürken Herod'ın bağırtısı sadece bir ya da iki kat üstten, hızla bana yaklaşıyor.

"Silahlara!" diye bağırıyor ve bu uyuyan her askerin hazır ola geçip silahlarına davranmaları için yeterli oluyor.

Kapıya yapışıyorum, çekerek kapatıyorum ve diğer kapalı odaya yöneliyorum. Bu kapı kapalı, *çok* kapalı ve askerler kışlalarının kapısını açıp çıkarlarken ben hâlâ son kapıyı sarsıyorum. Ama kilitli ve şimdiye kadar öğrendiğim her küfrü sıralıyorum.

"Cennetteki kar, buz ve kırağı adına." Şanslıyım ki Efendi, Mather ve beni budalaca görevlerle sınamayı sever. Örneğin: *Bu sandığın kilidini aç, içindeki yemek senin olsun,* gibi. Onun testleri ve saçımda sakladığım bir parmak boyundaki tel toka sonunda işe yarıyor ama tabii ki ona bunu anlatmaya hiç niyetim yok. Bıçaklardan birini kolumun altına sıkıştırıyorum ve kilit için çalışmaya başlıyorum.

Askerler sendeleyerek yatakhaneden çıkıyorlar. Herod gittikçe yaklaşıyor. Ya ben çok gerginim, ya ellerim çok terli ve bu yüzden kaygan ya da daha fazla kilit açma pratiği yapmalıyım. Çünkü kilit kıpırdamıyor. Bu odadan çıkabilme şansım, her nefes alışımda ve vücudumu dolduran heyecanla dans eden kalbimin her çırpınışında biraz daha azalıyor. "Anahtara ne gerek var?" diye homurdanarak geriliyorum ve tüm gücümle kilide tekme atıyorum. Kilit kırılıyor ve kapı ardına kadar açılıp duvara çarpıyor. Yukarıdan gelen titrek sarı ışıkla aşağıya doğru kıvrılarak inen basamaklar görülüyor.

"Dur!"

Hızla dönüyorum. Herod paldır küldür salona giriyor ve hantal vücudu odanın öbür ucunda donup kalıyor. Chakramın atış menzilinde, kahretsin ki kollarım hâlâ titriyor. Çoğu yarı giyinik askerler ellerinde silahlarıyla, uykuları açılsın diye gözlerini kırparak salonu dolduruyorlar. Hepsini yere indiremem, çok kalabalıklar.

Herod bana bakıyor ve yüzü kıpkırmızı oluyor: "Kışlı!"

Kapıyı arkamdan çarpıp merdivenden aşağıya kayıyorum ama kilidi tekmeyle kırdığımdan kapı kapanmıyor. Bıçaklarımdan birini kaybetme pahasına bile olsa, onu kırık kilitten içeriye olabildiğince bastırıyorum ve kapının ahşap pervazına çiviliyorum. Bana zaman kazandıracak kadar dayanacaktır.

Derine doğru indikçe basamaklar kayganlaşıyor, duvarlar ise domuz dışkısı gibi kokan bir şeyle kaplanmış. Bu sadece bir bodrum katı değil, daha da derinden soluk alınca tam olarak nereye indiğimi fark ediyorum. Madalyonun yarısını sakladıkları yere. Kanalizasyona. Ah, gerçekten çok eğlenceli.

Birkaç defa nefesimi tuttuktan sonra kaba konuşmaların yankısını duyuyorum. Kollarımı kontrol ediyorum, çok da kötü değil. Chakramımı çıkarıyorum ve aşınmış sapını elimle sıkıca kavrıyorum.

"Çabuk ol! Yukarıda bir kargaşa var. En iyisi hemen harekete geçmek." Basamakların son dönemecinde duruyorum, fenerin ışığı çok parlak. Konuşanlar bana yakın. Chakramın menzilindeler. Tam benim sevdiğim gibi.

"Ben o şeye dokunmam. Ne olduğunu biliyorsun. *Sen* al onu!" Seslerinden anlayabildiğim kadarıyla iki kişiler.

Diğer adam homurdanıyor. "Ben senin komutanınım! Sana kahrolası madalyon parçasını almanı emrediyorum."

Gülümsüyorum. İşte beklediğim işaret. "Hey çocuklar, tartışmanıza gerek yok. Onu *ben* alacağım."

Merdivenin köşesinden, elimde fırlatılmaya hazır bekleyen chakramımla çıkıyorum. Kesinlikle bir kanalizasyondayız. Etrafımdaki tünelde, her iki taraftan, ayak bileği yüksekliğinde, bulanık atıktan oluşan bir nehir akıyor. Bir adam ve birkaç at, en uzaktaki yürüyüş yolunda ve diğeri de ayak bileğine kadar pisliğe batmış ayakta bekliyor. Pek az adam, ki daha fazlası da zaten dikkat çekerdi.

Adamların arkasında, duvarlardan birinin tuğlaları çıkartılmıştı ve bu delikte birkaç fenerle aydınlatılmış mavi bir kutu parlıyordu. Rahatlıyorum. Yıllarca süren arayıştan sonra, madalyonun yarısına sonunda ulaşıyoruz.

Chakramımla, botları vıcık vıcık kanalizasyon pisliğine bulanmış komutanı hedefliyorum. Gözleri üzerimde dolaşıyor. "Kışlılar pis işleri için artık kızları mı yolluyorlar?" diye sırıtıyor. "Neden elindekini birine zarar gelmeden bırakmıyorsun?"

Altdudağımı dışarı doğru uzatıyorum ve gözlerim büyük açılmış halde "Bunu mu?" diye soruyorum. Chakramımı aşağıya doğru indiriyorum. Şimdi komutanın sağ kalçasına hedef almış durumdayım. "Bana bunu verdiler ve *savur* dediler! Nasıl kullanıldığını bile bilmiyorum..."

Askerler dalga geçiyorlar, boşboğazın biri kıkırdayarak bunun bir kavga olduğunu ve kesinlikle kendilerinin kazanacağını söylüyor. Komutan öne doğru hareket ederken chakramı havaya fırlatıyorum ve bedenim bir yay çiziyor. Chakram kanalizasyonda süzülüyor, komutan bacağına pürüzsüz bir kesik atarak yoluna devam ediyor, amacına ulaşmış bir daire çizerek bana geri dönüyor. Adam bağırıyor ve

lağıma düşerken kalçasını tam da şey gibi... az önce kesilmiş gibi tutuyor.

Bir elim bıçağın düz tarafında koşuyorum, "Ah, demek bu şekilde kullanılıyormuş," diyorum.

Diğer asker yürüyüş yolunun karşı tarafından beni gözlüyor ve elleri dans edecekmiş ya da koşacakmış gibi açılmış. Büyük olasılıkla ikinci seçenek daha doğru. Ama sonra gülümsüyor ve korku ifadesinden gülümsemeye geçmesi o kadar garip ki, bir anlık endişeyle midem geriliyor.

Sihir.

Bu kelime sanki hep oradaymış gibi kafamın içinde dönüyor, sessizce titreşen bilgi bana her şeyin nasıl olduğunu anlatıyor. Yanlış. Hepsi *yanlıştı* çünkü asker kollarını aşağı indirip omuzlarını yukarı kaldırıyor. Gözümün önünde vücudu değişiyor. Kemikleri kırılıp tekrar şekil alıyor, kasları mide bulandırıcı şekilde yırtılıp geriliyor. Asker, artık asker değil, yani en azından tanımadığım biri değil. Saldırdığım adamsa hâlâ cenin pozisyonunda ama gülüyor, beklentisi acıyla pekişiyor.

Daha önceki Herod değildi. Tabii ki değildi. Herod belediye başkanıyla haşır neşir olarak zaman kaybetmezdi. Hırsızlara engel olmak için madalyonun yarısının yanında olurdu.

Herod kendisine ait ipucu veren altın sarısı saçları, yeşil gözleri ve solgun teni dışında değişimini tamamlıyor. Geri kalan kısmı bir gölge, sahibinin şeytani bir sureti. Aynı zamanda çok da iri. Kafası neredeyse tavana değiyor, omuzları kalın, onunki kılıcıyla doğmuş birinin vücudu. Annesi için pek de eğlenceli bir doğum olmamıştır.

Chakramımı fırlatmak için öne doğru eğiliyorum ancak Herod basamakta hareketleniyor. Yapışkan lağım suyunda

bir adım atarak dizime doğru atılıyor. Yürüyüş yolundan kayarak kanalizasyonun ortasına doğru sürükleniyorum. Herod'ın vücudu ve dışkıya batmış olmak nefesimi kesiyor. Kollarımı acıtarak çevirip kafamın üzerinde sabitlemeden ve merdivenlerden aşağıya gümbürtüyle inen ayak seslerini duyup sırıtmadan önce, chakramımı alıp yürüyüş yoluna, ulaşamayacağım bir mesafeye fırlatıyor. Herod olmayan kişi ve adamları kapıdan içeri giriyor.

Bu iş daha iyi gidebilirdi.

Herod'ın ellerindeyken kıpırdanıp duruyorum ve cebimdeki bir şey kalçama batıyor. Bir silah olabilir mi? Hayır, Mather'ın verdiği lapis lazuli bu. Şu anda işe yaradığı tek şey Mather'dan, Kış'tan acı dolu bir hatıra ve bana bir şey olursa kendini hiç affetmeyecek olması.

Herod'ın parmakları kollarımı daha sıkı tutarken kendimi kolluyorum. Kavradığı yerin biraz üzerinde geriye kalan tek silahım olan bıçağım kolumun içinde duruyor.

Bir asker kanalizasyona doğru koşuyor. "Efendim!" bu yavaş yavaş kendi formuna dönüşen Herod olmayan adam. Angra'nın, insanlarını kontrol etmenin dışında bağını kullanarak yaptığı sihirle ilgili hikâyeler duymuştum. İnsanların gittikleri görevlerden, kırılmış kol ve bacaklardan oluşan kanlı yığınlar halinde döndüklerine dair öyküler fısıldanır, hummalı ve ıstıraplı anılar paylaşılırdı. Angra sihrini, kendi insanlarını deliye çeviren, gerçek gibi görünen imgelerle ikna etmek, henüz hayattalarken İlkbaharlı vatan hainlerinin kemiklerini kırmak ve organlarını çıkarmak, bir de bunun gibi dönüşümler için kullanıyor.

Herod beni sürüklerken tek avuntum her ikimizin de lağım suyuna bulanmış olmamız. "Kızı bağlayın. Onu

Angra'ya götürüyoruz," diyerek emir veriyor ve asker bileğimi iple bağlarken çok yakınımıza gelip "Korktun mu asker kız?" diye soruyor.

Kendimi onun gözünün içine bakmak için zorluyorum. Korkmak gibi bir lüksüm yok. Kampımızda, çadırlarımızın içinde güvendeyken, Efendi bana olası korkunç ölüm şekillerini anlatıyor, o yüzden korktuğumu göstermemeliyim. *Korkunun seni ele geçirmesine izin verme. Korku, bir kez ekildi mi, büyümeye devam eden bir tohum gibidir.*

Ama altı yıl önce, askerlerimizden Gregg kampa sendeleyerek gelirken ben de oradaydım. Karısı Crystalla'yla birlikte Nisran'da bir görevdeyken yakalanmışlar ve en yakın çalışma kampına atılmışlardı. Gregg, deli edecek kadar yoğun çalışma, uygunsuz ve kötü yaşam koşullarını ve Herod'ın Crystalla'yı Angra'nın emriyle zalim ve insanlık dışı bir şekilde öldürmesini anlatmıştı. Gregg güçbela canını kurtarmış, Herod'ın onun vücuduna verdiği zarar kaldırabileceğinden fazla olduğundan bir gün sonra o da ölmüştü.

Bana bir titreme geliyor ve Herod'ın bunu gördüğünü biliyorum. Korkunun tohumu. Crystalla gibi ölemem.

Bir asker beni ata bindirerek bileklerimi eyere bağlıyor. Ya benim yarattığım kaos ya da madalyonun yarısını Lynia'dan olabildiğince çabuk çıkarma telaşıyla üzerimi aramadılar. İçim bir ümitle pır pır ediyor. Bıçağım hâlâ bende. Hâlâ bir şansım var.

Herod madalyon kutusunu delikten çıkarıyor ve bana bakarak elinde bir süre tutuyor. Bu surat, ağzının kenarındaki alaycı kıpırdama... Gregg'in hikâyesindeki canavar bu işte; Angra'nın, düşmanlarını olabildiğince zalim yollarla yok etmek için kullandığı yaratık. Kraliyete ait bağını kullanarak

kuklalarına oynattığı muhteşem oyunları seyretmek varken, Angra ellerinin kirlenmesini istemez.

Herod, kutuyu bana yakın olan eyer torbasına koyuyor. Atına binmeden önce, yürüyüş yolunda duran chakramımı yerden alıp ellerinin arasında tutarken bir yandan da beni süzüyor. Atının üzerine sıçrıyor, chakramı atının diğer tarafındaki eyer torbasına bırakıyor. Artık onu alabilmemin bir yolu yok.

"Kaçmaya kalkarsan, Nisran'a varmadan önce ölmüş olursun," diyerek beni uyarıyor.

Bir nefes alıyorum, kolumun içinde sakladığım bıçağım avcumun içine düşene kadar bağlı bileklerimi anlaşılmayacak şekilde hareket ettiriyorum. Ben de, "Her şey sona ermeden önce seni öldüreceğim," diyorum.

Herod gülümserken yüzündeki kana susamış ifade daha da güçleniyor. Bulantım hızlanan aralıklarla midemi buruyor. Karşı koymam hoşuna gidiyor. Bunu aklımda tutmalıyım.

Herod bağırarak adamlarına yola çıkmalarını söylüyor. Atımın dizginini alarak beni öne doğru çekiyor, bacağım eyer torbasına çarpıyor. Kavalkemiğime baskı yapan küçük kare kutuyu hissedebiliyorum. Onu benden ayrı tutan tek şey, bir deri torba. Onun dikkatini dağıtarak, vücudumda ellerim dışındaki yerlere odaklanmasını sağlamalıyım.

"Onlar nasıllar?" Soru hızlı ve keskin. Onlar dediği, kamplardaki Kışlılar.

Yutkunuyorum. İplerden ikisi kesildi. Bir tane daha...

Herod bana dönüyor. Sahte bir sırıtışla atımı yanına çekiyor. Şimdi kalçalarımız birbirine değecek kadar yakınız. "Burası İlkbahar Krallığı'nın belkemiği. Yine de siz Kışlılar çok çabuk ölüveriyorsunuz."

Birkaç lif daha kesildikten sonra ip bileklerimden düşüyor. Zavallı ve hırpalanmış kollarımı rahatlatma ihtiyacımı bastırarak Herod'a konsantre oluyorum. Kaderime razı olduğumu düşünmesini istiyorum.

Ona dönüyor, gözlerine bakıyor ve sanki eyerimde ona doğru kayıyormuşum gibi yaslanıyorum. "Ama bildiğim, ölmeyen bir Kışlı var. Hem de hiçbir şekilde. Ve o Angra'yı yok edecek."

Herod tam da yapmasını umduğum şeyi yapıyor: Atımın dizginini bırakıp beni tokatlamak üzere uzanıyor. Hamlesi, korunmak için elimi kaldırmama neden oluyor ve o elimi onun eyer torbasına kaydırıp küçük mavi kutuyu almayı başarıyorum.

Atımı sertçe tekmeliyorum ve kanalizasyonun yürüyüş yoluna doğru sürüyorum. Her şey o kadar çabuk oluyor ki benim özgür kaldığımı ve madalyonun yarısını aldığımı fark edene kadar Herod'ın eli havada asılı kalıyor.

"Hayır!" diye haykırışı taş duvarlarda yankılanıyor. Atımı hızlandırıyorum, karanlığa, fenerlerin ışığından uzağa kaçana kadar kanalizasyon pisliğinin içinde atımı dörtnala koşturuyorum. Oklar hiçbir şeye isabet edemeden duvarlara çarpıp kayboluyor. Nal sesleri, küfürler, bağrışlar arkamdan geliyor. Ve ben bundan böyle bir göreve giderken mutlaka kolumun içinde her zaman bir bıçak bulundurmayı aklıma not ediyorum.

At nereye gittiğini biliyor gibi, o yüzden daha da hızlı sürmeye devam ediyorum. At buraya nasıl geldiğini hatırlıyor ve o da benim gibi pis kokulardan nefret ediyor ama ne yazık ki yeni binicisi pisliğe bulanmış durumda. Ağzımı açıyorum ve sonunda sakinleşerek her tarafıma bulaşmış yapışkan dışkıyı hissediyorum.

Bir elimle dizginleri tutarken, diğer elimle kutuyu mideme o kadar sıkı bastırıyorum ki, eminim yarın kutu şeklinde bir izim olacak. Kahramanlığımın bir işareti. Meira, Kış'ın madalyonunun yarısını geri alan asker. İçimde gurur nehirleri akarken, bu duyguya kutuya sarıldığım kadar kuvvetli şekilde tutunuyorum.

At bir köşeyi daha dönüyor ve uçarak yüzeye çıkıyoruz. Serin, temiz gece havası beni gülümsetiyor ve atımı daha da hızlı sürüyorum. Henüz tam olarak özgür değilim.

Nöbetçiler ne olduğunu anlayıp oraya toplanana kadar biz kuzey kapısına oldukça yaklaşıyoruz. Onlar atılıp üzerime demir çubuklu kapıyı indirecek olan kaldıraca davrandıklarında artık çok geç oluyor. Ata devam etmesi için yüklenip İlkbahar'a girerken beni yolda durduran askere bir göz atıyorum. Vınlayarak yanından geçerken beni tanıyınca gözleri yerinden uğruyor. Saçımı kapatan bereyi çekip çıkarıyorum ve Feni Nehri'nin üzerindeki köprüden dörtnala geçiyorum. Kimi kanalizasyon pisliğine batmış beyaz saç tutamlarım rüzgârda savruluyor. Onlara her Kışlıyı esir edemediklerini hatırlatacak, yaşayan bir kar fırtınası, hayat dolu beyaz bir hatıra bırakıyorum. Bazımız hâlâ hayatta, bazımız hâlâ özgür.

Ve kimimiz krallığımızı geri almaya bir madalyonun yarısı kadar yakın...

Bir elin parmaklarını geçmeyecek şekilde yarım saatlik molalar vererek, iki günde kampa ulaşıyorum. Yolda Finn'i görmüyorum ama, Lynia'dan çıkamadığını düşünmek yerine, gaddarlık yapıp bu konuda beni yenerek hızlıca kampa döndüğüne inanmayı tercih ediyorum.

Ağzı köpüklenen zavallı atımdan iniyor ve onu bir dereye götürüyorum. Suyu, sanki hiç bu kadar tatlı bir şey tatmamışçasına içiyor. O suyunu içerken, ben derenin üzerinden atlayıp tepeye tırmanıyorum. Bozkırın çalıları kalçalarıma değiyor. Orada mavi, berrak gökyüzünün altında kampımız duruyor, sanki hiç ayrılmamışım.

Ağılda eyerinin üzerinde Lynia'nın altın "L" harfini taşıyan atı görüyorum, Finn sağ salim geri dönmüş. Güneşte kurumuş otların topraksı kokusunu içime çekerek rahatlıyorum. Herod'ın başka bir esiri kanlı ve yaralanmış olarak kampa dönmeyecek. En azından bugün değil.

Omuzlarımı dikleştiriyor, üstümün başımın kurumuş pislikle kaplı olduğunu göz önünde bulundurup ciddiyetimi olabildiğince takınarak uzun adımlarla kampa yürüyorum. Gerçi etrafta beni görecek kimse yok. Ne kahvaltı ateşini

karıştıran ne de kaynakta çamaşır yıkayan biri var. Bu da, herkesin toplantı çadırında, üzerinde sarı ve kahverengi şekiller olan en büyük çadırımızda toplandığı anlamına geliyor. Varlığımı kimseye bildirme ihtiyacı duymuyorum. Çadırın eteğini kaldırıp içeri giriyorum, rengi solmuş kahverengi halının üzerinde yapışkan ayak izleri bırakıyorum.

Beş adamımız odanın merkezindeki damarlı meşe masanın etrafında toplanmışlar. İfadeleri sürekli değişiyor, kah endişeyle sessizce yüzlerini buruşturuyor kah sinirle bağırıyorlar. O kadar dalmışlar ki beni fark etmiyorlar.

Greer, "Kızı geri getirmek için birini yollamak zorundayız! Kaybettiğimiz her dakikada ölüme daha çok yaklaşıyor," diye bağırıyor. Kalın sesi herkesinkinden baskın çıkıyor, ama o genelde toplantılarda nadiren konuşur. Kollarımdaki tüyler diken diken oluyor. O konuşacak kadar endişelendiyse, beni oldukça merak etmiş olmalılar.

Efendi, "Gitmesine kesinlikle izin vermemeliydim," diye gürlüyor. "Onu nasıl kaybettin Finn?"

Çadırın eteği arkamdan hışırtıyla yerine düşüyor. Adamların hepsi aynı anda dönüyorlar ve beşi de şok olmuş bir şekilde bana bakarlarken lafları ağızlarında kalıyor. Gözleri değişik tonlarda mavi olan beş yüz; savaştan, ölümden ve göçebe gibi yaşamaktan yaşlanmış beş yüz. Bazısının kollarında, bacaklarında son gittikleri görevlerden kalma bandajlar var. Ne kadar yorgun olduğumu gizlemek için ukalaca "O kadar korkmayın beyler, ben hayattayım," diyorum. Henn ve Finn'in arasına otururken pelerinimin en pis tarafının Finn'e denk gelmesine özen gösteriyorum. Madalyon kutusu avcuma yapışmış bir buz bloku gibi, masadaki haritaların üzerine yuvarlanıyor.

Sessizlik. Şok oluyorlar, afallıyorlar, hayal gördüklerini düşünüyor olmalılar. Göğsüm yumuşacık, hassas bir gururla serinliyor. Sanki madalyonun yarısını masanın üzerine koymak, görevin tamamlanması demek. Artık halloldu. Ben başardım. Sonunda, çok uzun zamandır yapmak istediğimi, *bunu*, Kış'a yardım edebileceğimi kanıtlıyorum. Krallığıma yardım etmek için düşünüp yakın mesafede savaşarak en iyi yapabildiğim şeyi yapıyorum. Ama tek hissettiğim şey... yorgunluk.

Bir adım geri çekiliyorum. Her zamanki sırayla Efendi, Finn, Henn, Greer – ve Mather bana bakıyorlar.

Kutuyu masanın üzerine koyduğumda bir tek onun dikkati dağılmıyor. Mücevher mavisi gözleri bana bakarken her zaman ifadesiz olan yüzü keyif ya da dehşetle kilitlenmiş. Ben keyif olduğunu düşünmek istiyorum.

"Meira."

Elinde kutuyla duran Efendi'ye dönüp çekinerek bakıyorum.

"Evet?"

Yüzü rüya gibi bir sürprizle griye dönmüş, bana bakmıyor, sonra kutunun kilidini kaldırıp kapağını açıyor. Buradan madalyonun yarısını göremiyorum ama neye baktığını biliyorum. On altı yıllık savaş ve umudun sonucunda bağımızın iki yarısını birleştirmemize, krallığımızı geri almamıza çok az kaldı.

"Sen..." Efendi bana bakıyor. Sonra yine kutunun içine ve tekrar bana bakıyor.

Başardığım şeyle Efendi'nin nutku tutuluyor. Garip ama, bu ufak zafer, madalyonun yarısını kurtarıp İlkbahar'dan kaçmaktan bile daha mutlu hissetmeme sebep oluyor.

Efendi bir şey sormak için derin bir nefes alıyor ama benden gelen bok kokusu yüzünden öksürmeye başlıyor. Hırıltıyla, "Alysson!" diye sesleniyor. "Soğuk aşkına, Meira'ya bir banyo hazırlar mısın?"

Alysson arkamda bitince gülmeye başlıyorum. Bana doğru uzanıyor ama neye değdiğini anlayınca aniden elini çekiyor ve sadece eliyle, dışarı çıkmam için yolu gösteriyor.

Efendi, "Ve Meira, işini bitirdiğinde bana *her şeyi* anlatacaksın," diye sesleniyor.

"Evet Efendim," diye yanıt verirken yüzümdeki ışık saçan gülümsemeyi saklama ihtiyacı duymuyorum.

Ben uzaklaşırken Efendi'nin sesi ardımdan geliyor. "Cennetteki kar adına, gerçekten başardı."

Bu bir övgü değil ama yine de beni aynı şekilde gülümsetiyor. Evet, gerçekten de başardım.

Üzerimdeki yapışkan pislikten kurtulmak için beş kova su, iki kalıp sabun ve bir ateşten yararlanıyoruz. Berbat olmuş kıyafetlerimin sonuncusu da alevlerin içinde çıtırdarken, Alysson da çalıntı atımla ilgilenmeye gidiyor. Üzerime temiz beyaz bir bluz ve kalın, siyah bir pantolon geçiriyorum. Cennetteki tatlı kar adına, *temiz kıyafetler*... Islak saçlarımı, rüzgârda kurusun diye açık bırakarak toplantı çadırına doğru yürüyorum.

Derin bir nefes alıyorum, Efendi'yle yüzleşmek için kalmış son gücümü toplayıp içeri dalıyorum. Devasa meşe masa, üzerlerine kahverengi yırtık pırtık bir kumaş gerilmiş yün ve otlardan yapılmış minder yığınına yer açmak üzere bir kenara çekilmiş. Birinde dumanı tüten sebzeler, diğerinde donmuş böğürtlen bulunan iki çanak, yastıkların yanında

yerleştirilmiş. Minderler, kadifemsi ılık havasıyla nefesimi kesen başka bir şeyin de etrafında dizilmiş: Minderleri ateşe vermeyecek kadar uzak ama yanan kömürün topraksı kokusunu kumaşa sindirecek kadar yakın duran bir mangalın.

Yabanturpu ve soğanlardan çıkan buhar, iştah açıcı bir tatlılıkla dans ediyor. Ancak kendimi bir mindere bırakırken, midemi heyecanla dans ettiren şey böğürtlen çanağı oluyor. Yedi ay önceki yaş günümden bu yana böğürtlen yememiştim ve siyah ile kırmızı renkteki karışık yuvarlak taneler açlıktan daha farklı şeyler hissettiriyor. Alysson bunu, böğürtlenleri katılaşacak kadar donduracak miktarda buz bulduğunda, sadece özel durumlar için yapar ya da yapmaya çalışır. Bunlar, diğer bütün sığınmacıların bir törendeki gibi saygı duyarak yedikleri Kış lezzetleridir.

Kış lezzetlerinden söz açılmışken...

Kömürler, bir sıcaklık bulutu yayarak kayıp yer değiştiriyor. Alnımdan ter akarken, burnum sıcağın kokusuyla gıdıklanıyor. Ocağın kurulma sebebi sıcaklık değil. Sanırım bütün Kışlılar adına diyebilirim ki, hepimiz kıvılcıma yakın olmaktansa donmuş olmayı tercih ederiz. Mangal, bir hatırayı yaşatmak için. Elimin içinde bir avuç dolusu yavaşça eriyen böğürtlen bulunması da bu yüzden.

Geçen yıl, Finn'le birlikte Ritim Krallıklarından biri olan Ventralli'deki küçük pazardan yiyecek satın almıştık. Bu mangalı, oradayken bir demircinin erittiği ıvır zıvırın arasında Finn bulmuştu. Birikimimizin yarısını buna harcayınca, Efendi'nin Finn'i bununla dövüp mangalı satmasını isteyeceğini düşünmüştüm. Ama Finn, onu zar zor kampa getirdiğinde Efendi'nin yüz ifadesi vücuduma bir çaresizlik darbesi indirmişti. Yokluğun hoşgörülü ve üzüntülü ifadesi.

Bunu Kış yapmıştı. Ya da, daha doğrusu mangalın kendisi, Yakim ve Ventralli gibi krallıklara gönderilen Kışlıların çıkardığı kömür ve demirden yapılmıştı. Ama kömür ve demir krallığımızdan koparılan dağlardan, yani Kış'tan geliyor ve uzaklarda kalıplara döklüyordu.

Hükümdarlar, ekonomilerini iyileştirmek, coğrafyaları ve vatandaşlarının doğal yeteneklerine dayanarak geliştirdikleri belli uzmanlık alanlarını kuvvetlendirmek için kraliyete ait bağlarının sihrini kullanırlar. Eğer belli bir krallık eğitimle uğraşıyorsa, hükümdar sihrini insanları öğrenme konusunda üstün olsunlar diye kullanır. Eğer bir diğer krallık savaşçılığa yatkınlık gösteriyorsa, hükümdar sihrini, askerlerini daha ölümcül olsunlar diye kullanır. Kış Krallığı, Klaryn Dağları'nın en zengin bölümünün kuzeyinde bulunduğundan, kraliçelerimiz yeteneklerimizi mineral bulmak ve yerin en karanlık, dipsiz kuyularında dayanıklılık ve cesaret gösterelim diye geliştirdi.

İlkbaharlılar, Klaryn Dağları'nın kendilerine ait madenlerinde, toplarını ateşleyen ölümcül bir toz çıkarırlar ve bu maden sadece burada bulunur. Savaşın bundan kaynaklandığını, İlkbahar'ın maden arazilerini genişletmek istediğini düşünmüştük. Ama kazandıklarında bizim madenlerimize girmediler. Sanki amaçları sadece Kış'ı yerle bir etmek ve en değerli varlığımızın çürümesini bize izlettirmekmiş gibi, hepsinin üzerini kapattılar.

Angra hepimizi öldürdüğünde, belki de madenlerimizi tekrar açar. Ama yaşadığımız sürece, kullanılmayan madenlerimizi gözümüze sokmak, bize sataşıp dikkatimizi dağıtarak hata yaptırmak, hepimizi yakalatmak ve avcunun içine düşürmek onun için daha önemli. Ya da en azından bu

savaşın bir hiç uğruna olmadığını hissetmek için birbirimize söylediğimiz buydu.

Ağzıma bir böğürtlen atıp yanan kömürlerin turuncu ve tozlu siyah renklerini izliyorum. Böğürtlen dilimi uyuşturuyor, dişlerimin üzerinde buz şeritleri bırakıyor ama serin tatlılığı, birden baştan çıkarıcılığını kaybediyor. Bir parmağımı uzatıp mangalın ateşten en uzak kenarına koyuyorum ve sıcaklık hissi bütün elime yayılana kadar orada tutuyorum.

Diğerleri bunu hazırladılar çünkü yaptığım şeyin, kömür yakacak kadar önemli olduğunu bilmemi istiyorlar.

Ama olması gerektiği kadar *önemli* hissetmiyorum.

Kömürlerin yanışı, bana kendimi neden hiçbir zaman gerçekten Kış'a ait hissetmediğimi hatırlatıyor. Efendi, Alysson ve diğerlerinin hissettiği kadar derinden hissetmenin nasıl bir şey olduğunu anlamak, her şeyin olması gerektiği gibi olduğu bir zamanı hatırlamak istiyorum ama ben Kış'la tek bağı başkaları tarafından anlatılan hikâyeler olan biriyim. Hatıralara sahip olmayışımın bende yarattığı boşluğu, bir amaçla doldurabilirim diye düşünmüştüm. Her zaman kendime bunu söyledim. Eğer ben Kış için önem taşırsam, Kış da benim için önem taşıyacak. Ve bugün krallığım için önem taşıyorum.

O zaman neden bu mangal için, parmağımdaki hafif yanmadan başka bir şey hissetmiyorum?

Arkamda çadırın eteği kımıldıyor. Kömürlerin tıslaması ya da rüzgâr kadar hafif bir fısıltı. Kaslarım geriliyor, kollarımdaki tüyler diken diken oluyor. Ama korkmuyorum, tepki göstermiyorum, sadece çatalımı bir parça turpa saplıyorum.

Bir nefes sonra, boynumun dibine, eğer bir saldırgan olsaydı bıçak dayayacağı yere parmaklar dokunuyor.

Ürperiyorum, ama tenime değen ıslak saçlarımın serinliğinden değil.

Mather gülerek, "Öldün," diyor.

Savaşmayı öğrenmeye ilk başladığımda, silah çadırı ya da eğitim alanında, boynuma böyle dokunup bu tehdidi şakayla fısıldamadan önce sinsice yaklaşırdı. Kaç kere yapsa da, kendimi her seferinde sanki Angra gizlice sokulmuş gibi çığlık atarken buluyordum. Tabii ki Efendi bunu durdurmak için hiçbir şey yapmadı. Sadece, etrafıma dikkat etmek için bundan daha iyi olmam gerektiğini söyledi.

Mather'a bakıyorum ve çiğnemem yarım kalıyor. Yüzünde bir sırıtışla kendini karşımdaki bir mindere bırakıyor.

"Ölü mü? Sinsice yaklaşmana ben izin verdim," diye homurdanıyorum. "Kış'ın gelecekteki kralı olma meselesi sizin başınızı döndürmüş Majesteleri."

Bu unvandan dolayı Mather'ın yüzü seğiriyor. "Her zaman sinsice yaklaşmama izin verdiğini söylüyorsun. Herkesin düşündüğü kadar iyi olmadığını itiraf etmekten mi korkuyorsun?"

Yutkunuyorum. "Hepimiz öyle değil miyiz?"

Mather bakışını mangala indiriyor, ateşin turuncu parıltısı gök mavisi gözlerine vuruyor. "William bana madalyonun yarısını gösterdi," diyerek nefes alıyor.

Elim çatalın üzerinde gerginleşiyor. Bir şey söylemek için ağzımı açıyorum ama tek düşünebildiğim, gitmeden önce ona sorduğum üzücü sorular oluyor. Mutluluk perdemizin, sıcak kömür yatağında buharlaşan su taneleri gibi buharlaşmasına sebep olan şeyler. O yüzden sessiz kalıyorum. Sessizlikte bana bakıyor ve ağzının bir kenarı merakla kıvrılıyor.

"Herhangi bir Kışlının onu en son gördüğünde, madalyonun annemin boynunda olması, garip hissettiriyor." Gözleri kafamın yanındaki bir şeye odaklanıyor. Herkesin ona da anlattığı birbirine eklenmiş hatıralar gözünün önünden geçiyor olmalı. Annesi Kraliçe Hannah Dynam'ın hatıraları. Angra'nın Ochak sarayına bizzat girip, onu öldürerek madalyonu iki parçaya ayırmasının hatıraları.

Bu bakışı tanıyorum. Mather'ın yüzünde; bir idman sırasında hedefi her şaşırdığında, efendiye yenildiğinde ya da ona şansı olsaydı sihrini nasıl kullanacağını sorduğumda oluşan hayal kırıklığı ifadesini görüyorum. Kontrolü dışında olmasına rağmen yapmaya koyulduğu bir işteki âcizliği nedeniyle kendisine kızdığında yaşadığı bir hayal kırıklığı. Elini yüzünde dolaştırarak bu ifadeyi siliyor. Gerçek duygularını bir gülümsemenin ardında saklayan duygusuz perde geri dönüyor.

Yavaşça kafamı sallıyorum. "Sen çıldırmışsın."

Bir gülümsemenin eşliğinde kaşlarını kaldırıyor. "Öyle miyim?"

"Evet." Çatalı bir turpa daha batırıp yerine bırakıyorum. "Madalyonun yarısını aldık. Şu anda mutluluktan başka bir şey hissetmemelisin. Gerçek mutluluk. Bu sahte gülümsemeleri bir kenara bırak Bay Kış'ın Vârisi."

Mather'ın yüzü ciddileşiyor. Bütün endişelerini taşıyormuş gibi elleri kucağında açık duruyor. Yavaş, dalgın bir düşünceyle, "Madalyonun yarısını gördüğümde hiçbir şey hissetmedim," diye mırıldanıyor. "Şimdiye kadar annemle ilgili gördüğüm tek şeydi. Bir şeyler *hissetmeliydim*."

Nefesimi kontrol etmek için savaşıyorum ve gözlerimi mangala çeviriyorum. Aynı şeyler için endişe duymamış

mıydım? Bazen Mather'ın benimle nasıl böylesine benzer olduğunu unutuyorum. İkimiz de Kış'tan ayrı düşmüş hissedecek kadar genciz. Gerçi Mather'ın duygusuzluğu biraz da baskıdan. Ne de olsa o, Kış'ın kralı. Ancak ona moral verebilecek bir yöntemim ya da yatıştıracak bilge sözlerim yok. Zaten olsaydı, kendi problemlerimi de çözebilirdim. Yine de deniyorum. "Bu sadece bir kolyenin yarısı. Belki de tamamlanıp tam bir bağı oluşturduğunda bir şeyler hissedeceksin."

Mather omuz silkiyor. "Unutma ki, madalyonla herhangi bir bağım yok. Sadece kraliçenin oğluyum." Yüzü utançla alevleniyor ve kafasını sallıyor. "Özür dilerim. Doğru söylüyorsun. Bunun mutlu bir gün olması gerekiyor. Madalyonun yarısını aldın. Teşekkür ederim." Öne doğru eğiliyor, gözleri kararlı. "Gerçekten, Meira, teşekkürler."

Yüzüm şaşkınlıkla kasılıyor, ama bunu düzeltebilmek için bir şey yapamıyorum. Madalyonun yarısına bu kadar çok önem verdiğini, annesiyle bir bağı olmasını bu denli şiddetle istediğini bilmiyordum. Annemle babamı hatırlamıyorum ya da kim olduklarını bilmiyorum. Ama Mather'ın da hiç tanımadığı insanlar için incineceğini hiç düşünmemiştim. Babasını da özlüyor muydu? Hannah'nın kocası Duncan, kral olmadan önce Kışlı bir lorddu. Acaba Mather, babasıyla, yani kendisinin durumunda olan biriyle, kadın kanından bir krallığın kralı olmanın nasıl olduğu hakkında konuşmayı diler miydi?

Mideme bir ağırlık oturuyor. Mather'a yardım etmek istiyorum ama nasıl Kış'ın bağını kullanmak onun gücünün dışındaysa, benim ona yardım edebilmem de mümkün değil. Bu durum beni suçluluk ve endişe duygularıyla bağlıyor.

Şükürler olsun ki o anda çadırın eteği açılıyor ve Efendi içeri giriyor. Yenmiş yemeği ve ıslak saçımı görüyor. Ne için

burada olduğumu hatırlayıp nefesimi tutuyorum. Efendi'ye neler olduğunu anlatacağım.

Efendi sessizce yanıma oturuyor. Geleceğin kralıyla böyle lakayt bir şekilde oturmamı kınamıyor, haber vermeden ve pisliğe bulanmış halde çadıra girdiğim için beni fırçalamıyor.

Vay canına.

Kutuyu cebinden çıkarıyor. "Evet," diye başlıyor. "Açıklamaya niyetin var mı?"

Birden kendimi, Efendi'ye direnişe yardım etmeme izin vermesi için yalvaran yaramaz çocuk gibi hissediyorum. Kılıçları komik çelik kanatlar gibi savuran, savaşta en ufak bir gelecek vaat etmeyen ancak chakram gibi menzilli silahları denediğinde öldürücü olabildiği anlaşılan o çocuğum yine. Bana her baktığında gördüğü çocuk.

Chakram. Kalbim sıkışıyor. Cennetteki kar adına Efendi'ye bir disk daha kaybettiğimi söylemek zorundayım. Kış'ın madenleri kullanılmadığından Primoria'nın demir üretimi gerilediği için silahlar daha pahalı oldu. Ayrıca bir Kışlı sığınmacı olmak da kazançlı bir kariyer değil.

Efendi'nin gözlerinden kaçınarak bir böğürtlen alıyorum. "Başka kimse gelmiyor mu, mesela Finn?"

Kafasını sallıyor. "Sadece biziz. Şimdi konuş bakalım."

Bu bir emir. Bir şey hakkında sinirli ama ne olduğu hakkında bir fikrim yok.

Midem, tıkındığım yemekleri geri çevirerek yanmaya başlıyor. Efendi'nin kızgın olmaya ya da hayal kırıklığına uğramaya hakkı yok. Madalyonun yarısını geri aldım. Benden şüphelenmiş olmasına rağmen onun yapamadığını yaptım. Tek hissetmesi gereken hoşnutluk olmalı.

Bu yüzden mi keyfi kaçık? Sonunda bana ihtiyacı olduğunu kanıtladığım için mi?

Ona kızgınlıkla bakıyorum. "Tam da olduğunu söylediğiniz yerdeydi. Keep'teydi. Hepsi bu."

"Bana diyorsun ki, iyi korunan Lynia'ya kolayca girdim ve hiç ok atılmadan, adam öldürülmeden, kan dökülmeden madalyonu geri aldım, öyle mi? Çünkü yanağındaki çürük ve üzerinden gelen koku başka türlü olduğunu söylüyor. Ne oldu, Meira?"

Efendi'nin yüzündeki kırışıklıklar derinleşiyor. Birden daha yaşlı görünüyor, beyaz saçları Kışlı oluşundan değil de elli beş yaşından kaynaklanıyor gibi geliyor. Kutuyu parmağıyla gösterdikten sonra açıyor ve bana madalyonun yarısını gösteriyor.

Bunu ilk defa görüyorum. Gümüş bir zincir, kalp şeklindeki madalyonun arkasından önüne doğru yılan gibi dolanıyor ve birkaç yüzyıl yaşında olmasına rağmen parlıyor. Kış'ın bağının yarısı. Omuzlarım düşerek nefesimi bırakıyorum. *Burada* olduğuna hâlâ inanamıyorum. Bana dokunabileceğim kadar yakın.

Efendi kutuyu açtığı anda, Mather'ın vücudu kaskatı kesiliyor. Gözüm ona kayıyor ve onunla yaptığım sohbete geri dönmek istiyorum. Daha önce ona hayatındaki en büyük zayıflığını hatırlattığım ve bununla ilgili havadan sudan bahsedermiş gibi konuştuğum için özür dilemek istiyorum.

Hiç kimsenin sesli sormaya cesaret edemediği soruları sorduğum için yine nefesim daralıyor.

Bu yeterli olacak mı? Bağların yarımlarını birleştirmek sihrimizi geri almaya yetecek mi? Yoksa Kış sonsuza dek Primoria'nın bütün olmayı sihirsiz gerçekleştiren tek krallığımı

olacak? Eğer öyleyse İlkbahar'ı, sihirle kuvvetlendirilmiş dimdik duran bir krallığı, sekiz sığınmacı ve güzel bir kolyeyle nasıl yeneceğiz? Madalyonun diğer yarısını bulup bağı tamamlasak bile, vârisimiz onu kullanamadıktan sonra kralliklardan herhangi biri bizimle müttefik olacak mı?

Sihirsiz yaşamak mümkün. Zar zor da olsa on altı yıldır sihirsiz yaşıyoruz. Rania Ovaları'nda küçük bir bahçe yarattık.Vücutlarımızı güçlendirmek için çalışıyoruz. Ama, dünyadaki diğer krallıklarda insan limitlerini aşan bir şeylerin olduğu, İlkbahar ve Ritim Krallıklarının hepsi en kuvvetli askerlerimizi silip süpürebildiği sürece bütün bunlar yeterli olmayacak.

Mather haklıydı: Primoria dengeli gibi görünebilir ancak bu dengeyi kaosa çevirmek çok kolay.

Efendi kutuyu birden kapatınca irkiliyorum. Çok uzun süre sessiz kaldım. Ayağa kalkıyor, kafasını sallıyor ve yürek burkan bir kararlılıkla ben de kalkıyorum.

"Çok tehlikeliydi," diyor. "Madalyonun diğer yarısını aramaya başladığımızda, görevlerin konusunda tartışmayacaksın, duydun mu beni? Yiyecek bulma görevlerine geri dönüyorsun."

"Hayır," diye bağırıyorum. Efendi dönüyor ama ben kolundan tutuyorum. Yaptığım yolculuğun etkilerinden bacaklarım titriyor ve başım dönmeye başlıyor. Ama onun bunu benden almasına izin vermeyeceğim. Bugün bunu yüz kez hak ettim ve eğer beni yine kolayca bir kenara atarsa kahrolurum.

"Size madalyonun yarısını getirdim!" diye bağırıyorum. "Daha ne yapmam gerekiyor?"

Lütfen ait olduğumu hissetmek için ne yapmam gerektiğini söyle.

Efendi bana o kadar sert bakıyor ki gözlerimi yüzünden, ellerini kolumdan ayırıyorum ve kan beynime sıçrıyor. Bunun gerçekten yaşandığından emin olamayacak kadar yorgun ve bitkin durumdayım. Şu anda bununla baş edemem. Uykuya ihtiyacım var. Kendimi toparlayıp yaptığımın önemli olmadığını hissetmekten kurtulmalıyım.

Efendi ve Mather'ın arkamdan ne dediğini umursamadan toplantı çadırından paldır küldür çıkıyor ve koşarak kendi çadırıma gidiyorum. Kamp alanı böyle dramatik bir çıkış için yeteri kadar büyük olmadığından birkaç saniye içinde çadırıma giriyorum. Ne yazık ki çadır sadece *bana* ait olmadığından içeri daldığımda Finn ve Dendera kocaman açılmış gözlerle bana bakıyor.

Dendera tekrar botundaki bir yırtığı dikmeye odaklanıyor. "Sadece bir kez olsun William'la yaptığın bir toplantıdan burnundan soluyan bir boğa gibi değil de bir leydi gibi çıktığını görmeyi isterdim," diyor.

Homurdanarak kendimi yatağıma atıyorum. Finn benim bir leydi olmamamla ilgili bir karşılık veriyor, gülümsüyorum. Ama Dendera her zamanki kadınlar hem leydi hem de savaşçı olabilir nutkunu atıyor. Seslerini duymamak için yüzümü yastığıma gömüyorum.

Dendera bir keresinde bana Kraliçe Hannah'nın konseyinin bir üyesi olduğunu anlatmıştı. Kraliçe onun fikir ve düşüncelerine saygı duyarmış, emrindeki hiçbir kadının kendini küçük hissetmesine izin vermezmiş. Dendera'ya ve diğerlerine Kış'la ilgili o kadar çok soru sormuş ve hikâye anlattırmıştım ki, artık onların hatıraları benim hatıralarım gibi, o yüzden kendimi hatırlıyormuş gibi kandırabilirim. Donmuş böğürtlenler ve mangal. Klaryn Dağları ve

madenler. Rafine edilen kömürün her şehirde duyulan yoğun, topraksı kokusu.

Eğer gözlerimi ve kulaklarımı kapatıp her şeyden uzaklaşırsam, Dendera'nın anlattığı konseyi görebiliyorum. Efendi'nin bana anlattığı şehri görebiliyorum. Ochak'ın büyük beyaz sarayı, buz fıskiyeleriyle dolu kocaman bahçesiyle gözümün önünde yükseliyor.

Hava o kadar soğuk ki, yabancılar bir binadan diğerine yürürken kat kat kürkler giymek zorunda kalırlarken, bizim doğal Kışlı kanımız en kötü şartlarda bile bizi sıcak tutuyor. Sonsuz kışla kuşatılmış bir krallık.

Ama uydurduğum hatıra tam burada darmadağın oluyor. Soğuk ve karlar patlamalarla eriyor. Bağrışmalar başlıyor, sarayı bir dalgayla yıkıyor ve ben koşuyorum. Gri dumanla boğulmuş binlerce insanın koştuğu sokakta koşuyorum. Bizi kuşatan daha fazla patlamayla Angra'nın avcuna düşüyoruz. Yaptıkları bu. Kışlıları kölelik ve acı dolu bir hayata sürmek için koyun gibi güdüyorlar.

Biz hariç. Angra'ya geceleri uyku uyutmayan yirmi beş kişiden, geleceğin kralıyla birlikte yaşayan yedi kişiye düşüyoruz.

Durumumuz ne kadar berbat, Efendi ne kadar çaresiz olursa olsun, hiçbir zaman beni değerli bulmayacak. Sadece büyütme talisizliğine düştüğü aşırı heyecanlı çocuğum.

Krallığımızın yıkılışıyla ilgili düşünceler rahat bir uyku uyumama izin vermiyor. Uykuya daldıktan kısa bir süre sonra Ochak'ın terk edilmiş sokaklarını yutan bir gölgenin kâbusuyla sarsılarak uyanıyorum. Öyle mutlak ve bütünlüklü bir karanlık ki bütün bina ve insanlar unutularak yok oluyor. Kâbusumla nefessiz kalıp fırlıyorum, neyse ki çadır boş. Gelen tek ses kampın uzak bir ucunda yanan ateşin çıtırtısı. Yemek vakti olmalı.

Hâlâ giyinik bir vaziyette kalkıyor ve beyaz saçımı örüyorum. Dışarı adım attığımda gün bitmek üzere ve güneş Rania Ovası'nın üzerinden gri-sarı pusla batmaya başlıyor.

Sol tarafımda, toplantı çadırının eteği hışırdıyor ve kaslarım geriliyor. Yüzünde özür dileyen bir ifade olmadığı sürece Efendi ile yüzleşmek istemiyorum. Bu da Yaz Krallığı'nın donması kadar imkânsız. Bu yüzden çadır açılırken, hızla uzaklaşıyor ve kampın güney ucuna doğru koşarak tepenin zirvesine varıyorum.

Batan güneş doğrudan karşımda titreşiyor ve kaslarım yavaştan rahatlamaya başlıyor. Bu yerin tek güzel tarafı günbatımı. Etrafımdaki dünya ateşin renklerine bürünüyor.

Gizlice saldıran kara gece, kırpışan sarı güneş, yaklaşan kızıllığın ışınları ve kahverengi bozkırın salınan çimenleri...

Yere oturup dirseklerimi dizlerime dayıyorum. Arkamdan bir yerden kamp ateşi çıtırdıyor ve önümdeyse rüzgâr ıslık çalıyor. Olan her şeye rağmen, bir an için sadece nefes alarak iyi hissediyorum. Böylece aklımda, Lynia'da çalışma masasının üzerinde gördüğüm haritayı genel hatlarıyla tasvir ediyorum. Solmuş sarı kenarları, rengi atmış kahverengi çizgilerine odaklanmak sinirlerimi gevşetiyor. Etrafımda her şey karmakarışıkken, basit bir şey yapmak iyi geliyor.

Rania Ovası, bütün krallıkların ortasında büyük ve boş bir bozkırlık alan olarak uzanıyor. Mevsim Krallıkları olan Yaz, Sonbahar, Kış ve güneye doğru İlkbahar, hepsi birlikte sivri uçlu Klaryn Dağları'nın kollarında uzanıyor. Ritim Krallıkları olan Yakim, Ventralli, Cordell ve Paisly ise Primoria'nın geri kalanına yayılmışlar. Dört Mevsim, dört Ritim Krallığı, sekiz bağ.

Madalyonun yarısı aklımdan geçiyor. Dudağımı ısırıyorum. Yakalamayı başardığım sakinlik, başarısızlık gibi hissettiren zaferle bozuluyor.

Başardığımızda bile hep başarısız mı olacağız? Madalyonun bu yarısını geri almak, bir diğerini almak, bağın tamamını oluşturmak, Kış'ı özgürleştirmek için müttefik kazanmak. Ne zaman yeterli olduğunu hissedeceğiz?

"Meira?"

Hızla geri dönüyorum, gelenin Efendi değil de Mather olduğunu anlayana kadar kalbim ağzıma geliyor.

Sessizce beni izliyor ve gözleri hızlıca yüzümde dolaşıyor. Kalbim güm güm çarpıyor, bakışımı ondan kaçırmıyorum ve beni bir bakışla anlamasından nefret ediyorum. Bir başkası

olsa görmezden gelebilir, korkumu ukalaca bir gülümsemenin ardına gizleyebilirim. Ama Mather her şeyi görüyor. Gördüğünü biliyorum çünkü kısacık bir an için yüzündeki ifadesiz maskeyi çıkarıyor ve gözlerindeki o bakış onun da aynı şekilde hissettiğini gösteriyor. Yüzleşmeye dayanamadığım, her bir parçamın aynası o.

Yanıma çöküyor ve alçak bir sesle, "O kadar kötü müydü?" diye soruyor.

Kaşlarımı çatıyorum. "Madalyonun yarısını almak mı? Neden kötü olduğunu düşünüyorsun ki?"

"Bugün William'a neredeyse bağırdın. Ya hastasın ya da Lynia... Ben sürekli kendi problemlerimden bahsettim, sen de tam..." Gözleri sanki ilk defa görüyormuş gibi yüzümdeki morluğa takılıyor.

"Benim için olmasaydı gitmezdin ve ben senin yaralandığını bile fark etmedim. Ben bir aptalım."

"Hayır," diye çıkışıyorum. "Hayır. Evet bazen aptal oluyorsun ama sakın özür dilemeye kalkışma. Lynia'ya gitmeme izin verdiğin için kendini suçlu hissetmemelisin. Her ne kadar yakalanmama ramak kaldıysa da, yine olsa giderdim."

Mather'ın yüzü düşüyor ve ben söylediğim şey yüzünden irkiliyorum. *Yakalanmak.* Güneşe doğru dönüyor ve aklından, yüzünden okunamayan türlü düşünceler geçiyor. Duygularını saklayabilmesinin nedeninin Efendi'nin onu bu şekilde işlemesi ya da Mather'ın doğal yeteneği olabilir. Böyle olmasaydı kesinlikle bunları ona anlatamazdım. Her halükârda biz daha küçükken, onu silah çalmaya ya da toplantı çadırını mürekkeple boyamaya ikna ettiğimde bile, Efendi suçlular biz miyiz diye sorduğunda Mather her zaman ifadesiz bir suratla durabiliyordu. Demek istiyorum ki, kampta yedi

yaşında olan sadece biz vardık ve her tarafımız koyu siyah mürekkebe bulanmıştı. Ama Mather her zaman, yalanının arkasında sarsılmaz biçimde durur, mantıkdışı bir inandırıcılıkla masum olduğumuzu tekrarlardı.

Ta ki, ben gözyaşlarına boğulup Efendi'ye her şeyi itiraf edene kadar. Ama Mather, her ne kadar onu haylazlığa sürüklesem ya da Efendi'nin sorgusunda patlasam da, bana hiçbir zaman kızmazdı. Sadece gülümser ve cesaretlendirici bir şey söyleyerek kolunu omzuma atardı.

Mather, hayatının her bir dakikasında, her zaman bir kral olmuştur.

Başımı sallıyorum. "Yakalanmaya o kadar yakın değildim," diyerek düzeltiyorum. "Sadece Herod... ben iyiyim, gerçekten."

Ama Mather'ın gözleri yüzümün her detayında dolaşıyor ve sonunda bakışlarımız buluştuğunda, elini kaldırıp nasırlı parmaklarıyla yanağıma dokunuyor. Oradaki morluğa değdiğinde bıçak gibi bir acı hissediyorum ama hiç hareket etmiyorum.

Onun bana dokunmasına o kadar ihtiyacım var ki, acı umrumda bile olmuyor.

"Herod'la karşılaşan hiç kimse iyi olamaz," diye fısıldıyor.

Bozkırın yakıcı sıcağının yerine akşam çöküyor ve serin bir rüzgâr esiyor. Nem kokusunu içime çekiyorum ve Mather parmaklarını yanağımdan uzaklaştırırken hiç hareket etmemeye çalışıyorum. Sanki olası başka yara izi ararcasına gözleri tekrar yüzümde dolaşıyor.

Bakışı dudaklarımda sabitleniyor ve orada oyalanıyor. Bense aramıza mesafe koyuşumla ve bunun nedenini bilme ihtiyacıyla boşlukta boğuluyorum.

Havayı dağıtmak için herhangi bir şeye sarılma ihtiyacıyla, "Gerçi chakramımı çaldı," diyorum.

Mather sonunda gülümsüyor. Gülüşü, gözünden dudaklarına kadar bütün yüzüne yayılıyor ve mağarada yanan bir mum misali etrafımızdaki havayı aydınlatıyor.

Ama ifadesi neredeyse hemen dağılıyor ve ışığımızı söndürüyor. "William sana değer veriyor, bunu biliyorsun."

Dönüyorum, otları koparıp havaya savuruyorum. Mather, aniden araya mesafe koyuşumu kavramıyor ya da kavrıyor ama söylediğini duymaya ihtiyacım olduğunu biliyor.

"William, Kış'ın en yüksek rütbeli generallerinden biriydi," derken elini havaya kaldırıp attığım otlar yere düşerken bir kısmına dokunuyor. "Ve kendisinin başarısızlığa uğradığını düşünüyor. Senin kulelere tırmanıp asker öldürmeni değil, balolarda dans etmeni istiyor. Biraz anlayışlı olmaya çalışmalısın."

Yüzüme ateş basıyor ve ona dönüyorum. "Krallığımızı özgürlüğe kavuşturmak için kocaman bir adım atmışken sırtımı sıvazlamayı beceremeyen birine mi anlayışlı davranmalıyım?"

Mather başım bir yana eğiyor. "Krallığımızın özgürlüğü uğruna sana ihtiyaç duyduğu için suçlu hissettiğini anlamaya çalışmalısın. Bu harika bir iş çıkarmadığın anlamına gelmiyor. Kesinlikle çıkardın. Şu anda herkes ateşin etrafına toplanmış, birbirine seninle ilgili hikâyeler anlatıyor."

Az da olsa sırıtıyorum. "Oldukça harikayım."

Mather da gülüyor. "Bahse girerim ki lapis lazuli olmadan da kurtulurdun."

Gülüyorum ve elimi cebime sokup kalçama dayanan taşı tutuyorum. Sanki onun bir parçam olduğunu kabullenmişim

gibi, sürekli orada olduğunu unutuyorum. "Başarımı bir taşa mı bağlıyorsun?"

Omuz silkiyor. "Daha önce kimse madalyonun yarısını almamıştı. Bu bir rastlantı olamaz. Her şeyden önce onu sana verdiğim için bana şükran duymanı bekliyorum."

"Daha önceki madalyon görevlerinde taş *senin* yanındaydı. O zaman niye sana yardım etmedi?"

Mather soluğunu bırakıyor ve bir anda sadece birbirimizi izlemeye başlıyoruz. Espri havası dağılıyor.

"Doğru söylüyorsun. Sanırım taştan değil, senin harika oluşundan kaynaklanıyor," diyor.

Yüzüme yayılan ateşe rağmen, midemde bir soğukluk hissediyorum. Orada oturmak, yüzünün sağlam hatlarında oynaşan ve azalan ışık, aramızda salınıp duran sözler... Mather şimdiye dek bildiğim tek sarsılmaz güç. Angra, onun yüzünden endişelenmekte haklı.

Madalyonun yarısı avcumuzdayken, Mather'ın şimdiye kadar olması gereken kişi olmasına daha da yaklaşıyoruz ve ben onu o adam olarak görmek istiyorum. Dudağımı ısırıyorum. Efendi birkaç kez Mather'ın yakında evlenmesi gerektiğini belirtmişti. Bu yüzden kadın bir vârise sahip olması gerekecek. Ben de, onu ve yeni güzel ailesini alkışlarken onun için yeterli olmadığıma kahrolmuyormuşum gibi yapacağım.

O yüzden ayağa kalkıyorum. Pantolonumdaki otları silkeliyorum ve bakışlarımı yere çevirip oturan Mather'a öfkeyle bakıyorum. Cebimdeki taşı çılgınca sıkan elime aldırmadan, "Her zamanki gibi siz haklısınız Majesteleri. Efendi'ye daha anlayışlı davranmaya çalışacağım," diyorum.

Mather, ağzını doğru sözler dökülecekmiş gibi açıyor ve bana bakıyor. Efendi'nin ona da söylediğini duymuştum. *Sen*

kraliyettensin ancak o değil. Geleceğini Kış'a faydası olmayacak biriyle harcayamazsın.

Ayağa kalkıyor ve delici bakışlarını yüzüme çeviriyor. "Sana dünyanın dengeli olmadığını söylemiştim. Hatırlıyor musun?"

Tereddüt ediyorum, hava boğazımda düğümleniyor. "Ne?"

Mather'ın parmakları, cebimde çaresizce taşı tutan elimin değil, diğerinin üzerinde hafifçe dolaşırken boğazımdaki düğüm daha da büyüyor. Nefesi düzensiz, parmağıyla parmağımı kanca gibi yakalayıp "Dengeyi sağlamanın bir yolunu bulacağım," diye söz veriyor.

Ona bakıyorum ama sözlerini anlayamıyorum. Ne sözlerinin ne anlama geldiğini açıklıyor ne de yanımda durmaktan başka bir şey yapıyor. Sadece beni izliyor, bekliyor.

Birlikte büyüdüğünüzü biliyorum ancak o bizim gelecekteki kralımız. O, aramızda arkadaşlıktan başka bir şeyin olmasına izin veremeyeceğimiz kadar önemli.

Mather'ın sözleri Efendi'nin sözlerini çarpıtınca nabzım deli gibi atıyor, başımı döndüren bilgilerle çelişiyor ve tek yapabildiğim izlemek. Mather benimle harcanmayacak kadar önemli. Ama...

Elimi avcuna koyuyorum ve nasırlı parmaklarıyla kavrıyor. Sanki karşılık vermek için bekliyormuş gibi.

Hayır.

Parmaklarımı gevşetiyorum, yavaşça elimi elinden çekiyorum. Bittiğinde çok yanımız yanacak. Tabii eğer... *Ne zaman?* Mevki sahibi bir yabancının kızıyla evlendiğinde. Yoluna devam ettiğinde.

Gözlerimi ondan ayırıyorum. Elimi çektiğimde yüzünde bir duygu belirmişse bile göremiyorum. Gece, cılız ağaçların pençe gibi dallarına ve dere kenarındaki çalıların üzerine

gölge düşürüyor. Kuvvetli rüzgâr bazı gölgeleri sallarken, karanlık kümeleri...

Donuyorum.

Onlar gölge değil.

Vücudumun her zerresi uyarı sinyali veriyor. Chakramımı çaldığı için Herod'a milyon kez lanet okuyoum.

"Mather." Sesimdeki gerginlik, onu aramızdaki gerilimli atmosferden çekip çıkarıyor. Duruşu dikleşiyor, onları gördüğünü hissedebiliyorum. Ağaçların arasındaki siluetler tekrar hareket ediyor. Beş kişiler. İlkbahar'ın keşif askerleri. Adamlardan biri ağacın arkasından çıkıyor ve tam gözümüzün önünde duruyor. Onu gördüğümüzü biliyor. Başını bir yana eğiyor. Vücudu erken akşamın karanlığıyla maskelenmiş ve ben ağzında asılı kalan sırıtışı hayal edebiliyorum. *Efendim seni bulduğum için heyecanlanacak.*

Diğer askerler de onu takip ederek, ot ve çalıların arasından çıkıp vücut buluyorlar ve omuz omuza elleri bellerinde karşımızda duruyorlar. Bizim hareket etmemizi bekliyorlar. Biri kafasını hızla at ahırına çevirip tekrar önüne dönüyor, öyle hızlı ki gözümü kırpsam hareketini göremeyecektim. İlkbahar'a dönmek için atlarımızı çalacaklar. Kendi atlarını fark edilmemek için geride bırakmış olmalılar. Geri dönmeden birkaçımızı öldürecekler. Angra'ya yerimizi söylemeden önce sayımızı azaltacaklar, böylece Angra son darbeyi indirebilecek. Böylece Mather'ı öldüren o olacak.

İlkbahar'a dönmelerine izin veremeyiz.

Silaha ihtiyacımız var. Diğerlerini uyarmalıyız. Bizim...

Mather benden önce karar veriyor ve elimden tutup beni kampa sürüklüyor. Arkama bir kez bakıyorum. Beş asker otları yararak at ağılına ilerliyorlar.

Bu benim suçum. Beni takip ettiler. Lynia'dan buraya kadar onlara yolu gösterdim. Efendi haklı, ben savaşa gitmemesi gereken *bir çocuğum.*

Mather beni daha hızlı çekiyor ve göğüs zırhının yakasından bir şey dışarı sarkıyor. Madalyonun yarısı. Batan güneşin ışıklarında parlıyor, gölgelerin içinde soluk ve titrek ama yine de güçlü. Bu Kış'ın özü.

Elimi elinden çekiyorum. "Efendi'yi uyar!"

Mather savrularak duruyor ama ben çadırıma gitmeye çalışıyorum. Tekrar koşmaya başladığında sesi arkamda azalıyor, benden uzaklaşıp diğerlerine yaklaşıyor.

"Askerler!" diye bağırıyor. "Askerler, beş tane..."

Finn'in de chakramı var. Efendi kampın diğer ucundan kükrerken ben de chakramı silah kılıfının içinde buluyorum.

"Tamam, yeni chakram," diye söyleniyorum. "Herod'a takip edilmeyi sevmediğimizi gösterme zamanı."

Bütün bedenim gerilmiş bir yay gibi, at ahırına doğru koşuyorum. Atların etrafında dolanan, eyer ve dizginleri takarken acele etmeleri için birbirine küfreden beş silueti karanlıkta zor seçiyorum.

"Meira!"

Efendi'nin panikli sesi bana çarpıyor, ufak bir parçam çaresizce çöküyor ve yetişkinleri her ne korkutuyorsa saklamak istiyorum. Yanımdan rüzgâr gibi geçiyor ve ona yetişmek için tüm gücümü bacaklarıma veriyorum ve otların üzerinde depara kalkıyorum. Dendera, Finn Greer ve Henn de hemen arkamızdalar. Sadece grubumuzun tek savaşmayan üyesi Alysson yok.

Biz yaklaşırken askerler durmuyor, silah çekmiyorlar ve bizi yavaşlatmak için bir şey yapmıyorlar. Sadece son bir kuvvetle atları serbest bırakmaya çalışıyorlar. Bana en yakın olan İlkbahar askeri elindeki bıçakla dizginin çite bağlı kısmını kesmeye çalışıyor. Birden durunca vücudum sendeliyor ve yeni chakramım elimden çıkarak uçuyor, bana geri dönmeden önce çok hızlı ve pürüzsüz bir hareketle askerin boynunu sıyırıyor. Asker sanki bir duvara çarpmış gibi geriye

düşüyor, elindeki bıçak kayıyor, dizleri sertçe yere çarparken ağzı, yıldızlı gecenin altında şaşkınlık ifadesiyle açık kalıyor.

Çitin üzerinden atlayarak ahıra giriyorum ve diğerlerinin yanına gidiyorum. Bir Kışlı ölüm dalgası. Çitten indiğim tarafta öldürdüğüm asker bir öbek halinde yığılmış, geçerken yüzüne bakmadan edemiyorum. Asker genç. Tabii ki genç olacak. Her asker yaşlanacak, üzerinde öldürdüğü her insanın kanıyla kaplanacak ve kendini öldürmeye hazır olacak değil ya.

Yutkunuyorum. Savaşta duygulara yer yok, bu da Efendi'nin sözlerinden biri.

Adamlardan ikisi, neredeyse atın üzerine binmiş arkadaşlarıyla aramıza girip geçici bariyer yapıyorlar. Yüz ifadeleri ölüm saçıyor. Öldürdüğüm askeri yanlarına çekiyorlar ve bellerindeki kılıçlara davranıyorlar. Ama bu arada Efendi koşuyor, onlar farkında değil ama, aslında öldüler bile.

Efendi çite bir tekme savurup deviriyor sonra da elinde bıçaklarla çitin üzerinden atlıyor. Saldırmaya hazırlanan bir yılan gibi hızla ilerlerken bıçakları gecenin karanlığında zarif ve ölümcül şekilde parlıyor. Efendi silahlı askerlerden birine saldırıp bıçaklarını boynuna ve gövdesine aynı anda saplıyor.

Bıçaklanan asker diğerinin üzerine savruluyor, Efendi sapladığı bıçakları askerin vücudundan çekip çıkarıyor ve bu hareketten aldığı kuvvetle diğer askerin de boynunu kesiyor. Her iki adam da yerde yatıyor, kesilmiş boyunlarından kan fışkırıyor. Efendi biraz önce saklamaya çalıştıkları, hâlâ beceriksizce atla uğraşan askere dönüyor.

Adam Efendi'yle yüz yüze geliyor, gözü yerde yatan arkadaşlarına gidiyor. "Lütfen," diye yalvarıyor. Ata tutunmaya çalışırken eli kayıyor, Efendi'nin öldürdüğü askerlerin yanına düşüyor. "Lütfen yalvarırım..."

Efendi ona yukardan bakıyor. "Silahın nerede?" diye soruyor. Sesi tüylerimi ürpertiyor. Askeri öldürdüğümden beri hissettiğim ilk duygu.

Asker korkarak, "Yok..." diyor.

Efendi ölü askerlerden birinin elinden kılıcı alıp zırıldayan askere veriyor. "Al bunu," diye gürlüyor.

Asker kılıcı alıyor. Adam kılıcı kavradığında Efendi saldırarak bıçaklarını adamın göğsüne saplıyor. Adam bulutlu gözlerle ağzını açıp kapatarak bana bakarken son bir nefes için yalvarıyor.

Son bir ölüm inlemesinden sonra diğer İlkbahar askerlerinin yanına cansız düşüyor.

Gecenin karanlığında ölmüş adamlar kıvrılmış uyuyan parlak vücutlar gibi görünüyor. Güneş doğduğunda at ahırındaki kan, kan pıhtıları ve otlara sıçramış kırmızı lekeleri gözler önüne serecek. Ciğerlerimi yakan demirsi bir koku havaya yayılıyor. Tüm bunları yıkayacak bir yağmur, çığlık çığlığa bir fırtına gerek. Beş adamın kalıntıları.

Duruyorum.

Bir, iki, üç, dört.

Dört. Beş değil. Beş tane asker vardı değil mi?

Alanı tarıyorum. Dendera ve Mather İlkbahar askerlerinin dağıttığı eyerleri ve diğer malzemeleri topluyor. Greer, Henn ve Finn cesetlerin silahlarını alıyor. Efendi kurbanlarının başına çömelip adamlardan birinin kıyafetine bıçaklarındaki kanı siliyor.

Efendi'nin ve son ölen adamın binmeye çalıştığı atın arkasında, çitin üzerinde kesilmiş bir ip sallanıyor. Kapı açık.

"Efendim?" diye seslenemeden önce korkudan kollarım titremeye başlıyor. Bıçaklarını kılıflarına sokarken bana bakıyor.

Ona açık olan kapı ve sallanan ipi gösteriyorum. "Beş asker vardı."

Efendi dönüp ipe bakıyor. Gözleri ipin ötesine odaklanıyor, ufukta küçük bir noktaya dönmüş kaçak asker, atlarımızdan birinin üzerinde tozu dumana katarak kaçıyor. Adam yakalanamayacak kadar uzaklaşmış. Angra'ya nerede olduğumuzu söyleyecek.

Bir sonraki adımın ne olacağını bildiğimden midem kaygıyla sancıyor. Efendi önce bana, sonra Dendera ve Finn'e, herkese bakıyor. *Hayır söyleme, sakın...*

Efendi, "Hemen ayrılıyoruz. Şimdi. Sadece ne gerekiyorsa onu alın," diyor ve bir yandan da atını çitten çözüyor. "Beş dakika içinde kampın kuzeyinde toplanın."

Efendi'nin sözleri yüzüme tokat gibi vuruyor.

Chakramı kılıfına koyarken, tiz bir sesle "Kaçıyor muyuz? Sadece..."

Efendi bana doğru yaklaşıyor, karanlıkta bile gözlerinin kan çanağına döndüğünü görebiliyorum. Duyguları sadece gözlerinden okunabiliyor. "Bu kadar yaklaşmışken işimizi şansa bırakmayacağım. Toplanmaya başla ya da bir ata atla."

Mather'a doğru birkaç adım atıyor, kolunu tutuyor ve kulağına, Mather'ın yüzünde hem şaşkın hem de kızgın bir ifadeye sebep olan bir şeyler fısıldıyor. Efendi diğerlerine doğru gidip aynı emirleri veriyor: Ne alabilirseniz alın, kaybedecek zaman yok. Hepsi birbirinden ayrılıyor ve Efendi'yi dinleyerek kampa doğru koşuyorlar.

Efendi konuştuğunda onları görmüyor. Gözleri ufukta odaklanmış, sabırlı ve sakin. Okyanusta azgın dalgalara göğüs geren bir kayaya benziyor. Herod iri ve karanlık olabilir

ama Efendi de iri ve hafif, aynı zamanda yüce, tehditkâr ve intikam ateşiyle güçlenmiş.

Bize liderlik ettiği sürece Angra'ya nasıl yenilebiliriz?

"Meira."

İrkiliyorum. Efendi'ye o kadar odaklanmışım ki Mather'ın yaklaştığını duymadım. Gülüyor. Ama etrafımızdaki telaş yüzünden yanağından akan terle gülüşü bozuluyor.

Gergin havayı dağıtmak için, "Sana sinsice yanaşmama izin mi verdin?" diye soruyor.

Omuz silkiyorum. "Bir şeylerde iyi olduğunu düşünmeni sağlamalıyım."

Kafasını sallıyor. Sakin ve ciddi bir tavırla bana bakarken dudakları gevşiyor. Sanki kamptan ayrılmamız, gruplara ayrılıp gecenin içine dalmamız ve güven içinde tekrar bir araya gelmemiz gerekmiyormuş gibi. Hatırlayacak kadar büyüdüğümüzden beri bunu yapıyoruz ama Mather bana sanki daha önce hiç beni bırakmak zorunda kalmamış gibi bakıyor.

"Mather?" diyorum, bir soru gibi çıkıyor.

Önce bana doğru geliyor, sonra uzaklaşıyor. Sanki bir şey yapmak istiyor ama cesareti olmadığı için kararsız kalıyor. Boğazım tıkanıyor, şok beni boğuyor, yapmasını ümit ettiğim şeye cüret etmeme izin vermiyor...

Sonunda hızla ilerleyip beni kendine çekiyor, sıkıca kucaklıyor, ellerini sırtıma dolayıp göğsüne bastırınca ayaklarım yerden kesiliyor. Yüzünü boynuma gömüyor.

Bütün varlığımı titreten bir sesle, "Bunu halletmenin bir yolunu bulacağım," diyor.

Kollarımı dikkatle ve yavaşça boynuna doluyorum, kollarında rahatlıyorum ve "Biliyorum," diye fısıldıyorum. Beni yere bırakacakken daha sıkı asılıyorum ve dudaklarımı

kulağından ayırmıyorum. Bu sözleri söylemem lazım ama dudaklarımdan dökülürken yüzüne bakamam. "Hepimiz biliyoruz Mather. Kış için elinden gelen her şeyi yapacaksın. Kimse aksini düşünmedi ve biliyorum ki Hannah, onun oğlu olduğun için seninle gurur duyardı."

Karşılık vermiyor, sadece beni tutuyor ve aramızda kalan boşluğa doğru soluyor. Yüzümü onun yüzüne bastırmak istiyorum. Sonsuza kadar böyle, öpüşmeye yakın salınmak istiyorum. Kalbimin ritmini göğsünün üzerinden hissedebileceğini fark edene kadar, kafamı karıştıran tutkularla nabzım hızlanıyor. Hızlı atan kalbinin dörtnala çarpışını yaslandığım karnından hissediyorum.

Hızlıca bir hareketle beni yere bırakıyor, ellerinden biriyle boynumdan tutup çeneme bir öpücük konduruyor. Damarlarımda kalıcı şimşekler çaktırarak dudaklarıyla tenimde oyalanıyor. Nefesini verirken yüzündeki gerginlik çözülüyor ve benden uzaklaşıyor. Gözlerinde bir ışıltı yakalıyorum, incecik gözyaşlarının pırıltısı. Parmaklarımı son kez sıkmaktan başka bir şey yapmıyor, ne bir şey söylüyor ne de benimle hem fikir oluyor.

Sonra gidiyor. Eşyalarını toplamak, atma eyer vurmak ya da Efendi ona her ne emrettiyse onu yapmak için aceleyle kampa gidiyor.

Bense bir elim çenemde at ahırının ortasında kalıyorum. Gözlerimi kırpıştırarak kaosun ortasında Mather'ı arıyorum.

Bu neydi şimdi?

Ama ne olduğunu biliyorum. Ya da en azından ne olmasını istediğimi biliyorum. Her zaman olmasını istediğim şeyi. Hiçbir zaman olamayacağına dair kendimi ikna etmeye çalıştığım şeyi. Ama neden şimdi, tam da giderken, onu

durdurup da ne olduğunu açıklamasını isteyemeyeceğim ya da bir şeyler olduğunu bile görmezden gelmek için bir yolunu bulamayacakken? Çünkü gerçekten de oldu. Çenem sanki onun dudaklarıyla damgalanmış gibi. Her ne kadar "O bizim gelecekteki kralımız," diye kendime tekrarlayıp dursam da, Mather'ın dudaklarının bıraktığı etkiyi tenimden silemem.

Dudaklarının bıraktığı etkiyi tenimden silmek istemiyorum.

Efendi dizginlerini çektiği eyerlenmiş iki atla birlikte önümde bitiyor. "Eşyalarını topla."

Elimi hızla çenemden çekiyorum. Mather'ın sözleri, dudakları ve bana sarılan kolları aklımın en ücra köşelerine doğru kayboluyor, onları orada tutuyorum. Tüm bu belirsizliğe rağmen orada sabitleniyorum.

Efendi'ye, "Hayır," diyerek karşı çıkıyorum. Hayır, öylece çıkıp gidemeyiz. Kaçmaktan daha iyi bir plan yapana kadar kalmalıyız. "Onlara izin veremem..."

Tek bir hamleyle Efendi beni kolumdan tutup kaldırıyor ve eyerlenmiş atlardan birine oturtuyor. Kendisi de atına atlıyor ve tartışmamamı tembihleyen bir bakışla atımın dizginlerinden çekiyor.

Bakışları daha önce de beni durduramamıştı. "Bu evimizi de mahvetmelerine izin veremeyiz!"

Alysson ve Dendera da kendi atlarına biniyorlar ve ahırdan çıkıyoruz. Toplantı çadırının önünde kısa bir süre duruyoruz. Finn, Greer ve Henn, Efendi'ye evet, ayrılmadan önce her şey yok edilecek anlamında başlarını sallıyorlar. Efendi dizginleri çekerken çadırın içinden gelen ateş çıtırtılarını, dokümanları, haritaları ve önemli olan her şeyi yiyip bitirecek alevlerin seslerini duyuyorum. Büyük ihtimalle yangın için mangalı

kullandılar. Onu yanımıza alamayacağız. Angra, sahip olduğumuz geçmişin bir parçasını, küllerle birlikte bulacak.

Silahtan başka bir şeyi tutmak için el yordamıyla eyer topuzuna tutunuyorum. Efendi'nin dizginimi tutan eli, benim elimi tutmak için aşağıya doğru kayıyor. O kadar incelikli bir hareket ki, beni rahatlatmak için mi yoksa atımın kontrolünü kaybetmeyeyim diye mi yaptığından emin olamıyorum.

"Bu senin hatan değil," diye homurdanıyor. "Kimsenin hatası değil."

Boğazım tıkanıyor. Uyuşmuş ve küçücük hissederek öylece oturuyorum. Tabii ki benim hatam, askerlere ben yol gösterdim. Ve biliyorum ki burada kalmak çok anlamsız. Angra eminim ki beş adamdan daha fazlasını yollayacak ve sekiz kişiyle sağ kalma şansımız yok denecek kadar az. Bu adeta bir ölüm cezası. Ama hiçbir şey yapmadan duramam. Bir şey yapmadan durmaktansa, Angra'nın ordusunun karşısına tek başıma çıkmayı yeğlerim.

Kampın kuzeyindeki ovalık alana geldiğimizde Efendi atlarımızı durduruyor. Göz açıp kapayıncaya kadar geçen sürede her at, her kişi ve alabileceğimiz her eşyayla bir araya geliyoruz. Umarım Angra kampta bıraktığımız besi hayvanlarımıza, insanlarımıza davrandığından daha iyi davranır.

Efendi, "İkişer kişilik gruplar halinde ayrılın. Güvenli olduğunda Codell'de tekrar bir araya geliriz," diye açıklıyor. Mather'ın yanındaki atta oturan Dendera'yı işaret ediyor. "Onu. Hayatta. Tut."

Efendi atının dizginlerine asılana kadar Dendera başı önünde bekliyor. Atı öyle güçlü kişniyor ki diğer atlar da adrenalin yükleniyor. Tüm bu karmaşa içinde Efendi bana bakıp kafasını sallıyor ve onu takip etmem için işaret veriyor.

Şu anda hâlâ karanlık olan kuzeybatı düzlüklerine doğru Angra'nın ateşli topu misali fırladığında bir nefes ardında onu takip ediyorum.

Herkes gruplara ayrılıp yola çıkmadan önce kısa bir süre Efendi'yi takip ediyorlar. Ardıma baktığımda, Alysson'ın Finn'le birlikte kuzeye, Greer ve Henn'in doğuya ve Dendera ile Mather'ın da kuzeydoğuya doğru yola koyulduklarını görüyorum.

Mather bana bakıyor, gözleri daha önceki yoğunlukla gözlerimi kavrıyor. Dendera hızla uzaklaşırken ona yetişiyor ve geceye dalarak gidiyorlar.

Efendi atını atımın yanına çekiyor. Esen rüzgâr yanaklarımı süpürerek akan gözyaşlarımı kurutuyor. Benim hatam değil. Efendi öyle dedi ve o her zaman doğruyu söyler.

Bir saat boyunca dörtnala yol aldıktan sonra yavaşlıyoruz. Etrafımızda tek görebildiğimiz düzensizce yayılmış kuru ağaçlar ve onların kuru ve ölü siluetleri. Güneş doğana, tekrar batana ve atlarımız artık gidemeyecek hale gelene kadar yola devam ediyoruz. Yakınlarında su olacak şekilde duruyor ve atlarımızdan iniyor, onları kendi hallerine bırakıyoruz. Efendi atların üzerlerindeki eyer, dizgin, battaniye ve küçük göğüs zırhlarını indiriyor. Kullanılmayacak eşyaları kuru otların arasına gizliyor, heybesindekileri alıyor ve atları son bir kez okşuyor. Bizse iki gün boyunca sadece yemek yemek için durup ufukta Angra'nın adamlarını tarayarak batıya doğru yürüyoruz.

Efendi yemek stokumuzu bölüyor ve açlıktan deliye dönene kadar yemiyoruz. Arada çamurlu akan dereler ve nadiren gördüğümüz yenebilen bitkiler dışında gölge bile

bulamıyoruz. Saatler boyu sadece güneş, gökyüzü, sararmış otlar ve ölü fundalar var.

Sıcaktan nefret ediyorum. Sırtımdan akan terden, tenimin açık kalan yerlerinin yanmasından nefret ediyorum. Ama en çok da sessizlikten nefret ediyorum ve biliyorum ki Efendi konuşmayacak. Her zamanki sessizliğinde bile değil, tamamen susmuş durumda. Bana bakmıyor, bilgi vermiyor, saatlerdir sessizce yürüyoruz.

Tam onunla uğraşmam gerekeceğini düşünürken birden otlarda bir şeyin yanına, dizlerinin üzerine çöküyor. Bir kolumdan biraz daha geniş bir dere. Yola çıktığımızdan beri gördüğüm en berrak su bu oluyor. Derenin kenarında yarı yeşil bitkiler var. Güneşte kavrulduğundan sert bir bitki örtüsü ama Rania Ovası'ndaki karga gibi lezzetlerin yanı sıra daha yenebilir özellikte.

Efendi sırtından yükünü indirirken yüzüme bakıyor. "Bu akşam burada kamp yapıyoruz, yarın da Cordell'e doğru yola çıkarız. Bizi takip eden yok. Ne kadar önce güvende olursak o kadar iyi."

Temiz suyun cazibesi beni çekse de donup kalıyorum çünkü Efendi benimle konuşuyor. "Neden bir Ritim Krallığı'na gidiyoruz ki? Kral Noam'dan nefret ettiğini sanıyordum?"

Efendi suya dönüyor, omuzları azıcık çökmüş ama bana cevap vermiyor.

"Planını öğrenmedikçe sana yardım edemem. Hoşuna gitsin ya da gitmesin, şu anda yanında sadece ben varım."

Kendi sesimdeki imadan ürküyorum ve kollarım iki yana düşüyor. İlerlerken tereddüt ediyorum, alacağım tepkiden emin değilim. Ama yanma yaklaştığımda, tek gördüğüm ellerinden suya karışmaya başlayan kurumuş kan. Günlerdir

üzerinde İlkbahar kanı varmış. Tabii ki öyle olacak, ne zaman yıkayacaktı ki?

Öldürdüğüm askerin yüzü birden zihnimde çakıyor. *Benim hatam. Kampta ölen diğer adamlar da benim hatamdı.*

Efendi kafasını sola çeviriyor. Benim çıkışıma aldırmadan, "Akışın tersine doğru," diyor.

Sırtımdaki chakram kılıfını silkeleyerek otların üzerine bırakıyorum, sonra olgunlaşmamış ağaççıkları tekmeleyerek sola doğru yürüyorum. Her tarafıma kan bulaşmış ve kirli gibi hissediyorum. Sanki baştan ayağa Angra'nın askerlerinin iç organlarına bulanmışım. Suyun serinliği sıcağın etkisini, üzerimden akan ve beni takip eden paniğimi dindiriyor. Pişmanlıklarımı.

Daha önce öldürdüm. Efendi'yi de öldürürken gördüm. Kamptaki, Mather da dahil olmak üzere herkesin kan revan içinde savaştan dönüşlerine şahit oldum. Birkaç İlkbahar askerinin ölüşüne üzülmemeliyim. Bizden binlerce kişiyi öldürdüler.

Kafamı suya sokup nefesimi, ciğerlerim yanana ve tek ihtiyacım hava olana kadar orada tutuyorum. Başka bir şeye değil, sadece havaya. Başka bir şey için yerim yok.

Parmaklar kolumu sarıyor. Kim olduğunu anlayıp kendime gelene kadar nefes alıyorum. Ciğerlerime sular doluyor, istenmeyen suyla birlikte ciğerlerime panik de yürüyor ve dereden hızla çekiliyorum, tükürüp öğürüyorum. Efendi beni otların üzerine sürüklüyor ve sırtıma vurarak geri kalan suyun da burnumdan çıkmasını sağlıyor.

Ciğerlerim boşalır boşalmaz ayağa kalkıyor, gözlerimdeki su ve çamuru siliyorum. "Ben, ben iyiyim. Beni korkuttun. Ben iyiyim."

Ama Efendi ikna olmuşa benzemiyor.

"Bunların hiçbiri senin hatan değil ve daha önce de öldürdün," diyor. Tüyler ürpertici derecede kuvvetli sezgileri en sonunda benim iyiliğime çalışıyor. "Yine öldüreceksin. Bu hile seni güçsüz duruma düşürmek için değil."

"Düşmüyorum." Parmak aralarında çamur olan elimi yumruk yapıyorum. Sakin ve dikkatliyim. Tüm kızgınlığımı yumruğuma yöneltiyorum. "Bu kadar kolay olmasını istemiyorum. Söz konusu Angra olsa bile. Her zaman bu pişmanlığı hissetmek istiyorum ki asla onun gibi kötü olmayayım."

Ya da senin gibi. Senin gibi sert de olmak istemiyorum.

Bu düşüncemle irkiliyorum ve kendimi daha da suçlu hissediyorum. Kendime, onun her zaman böyle olmadığını hatırlatıyorum. Alysson, Mather ve bana Ochak'ın Angra'nın adamlarına teslim olduğu geceyi anlattı. Yirmi beşimizin, Angra madalyonu kırıp onu öldürmeden önce Hannah'nın sihriyle yarattığı kar fırtınasının içinde gizlendiğimiz geceyi.

Efendi'nin bir görevden dönmesini beklediğimiz akşam ateşin başında toplandığımızda, "Oradan sağ çıkabilmemizin sebebi William'dır," dedi. "Şehrin üzerinde çakan ışıkları, ateş toplarını ve duman bulutlarını görüyorduk ve insanlarımızı kurtarmak için geri dönmek istiyorduk. Ama William sınırı aşana kadar devam etmemizi sağladı ve kurtulduk." Sonra durdu. Bir eliyle Mather'ın yanağını okşadı. "Seni göğsüne yaslayıp kucağında Kış'ın dışına taşıyan oydu. Krallığımızı kurtarmak üzere geri dönmek için yalvardığımız her seferde, elini senin ufak başının üzerine koydu ve 'Hannah kendi soyunun devamlılığı için onu bize emanet etti. Şimdi Kış'ı böyle kurtaracağız,' dedi. Her ne kadar arkamızda bir savaş bırakmış, kaçışımızı bir fırtınayla gizlemiş ve günlerce

güvenli bir yere ulaşamamış olsak da, William hep sana çok iyi baktı. O yumuşak kalpli bir savaşçı."

Efendi hiçbir zaman bu hikâyeyi bize anlatmadı ve Alysson'dan da bir daha hiç duymadık. Ama bunu duyduktan sonra Efendi'yi dikkatlice izleyip Alysson'ın bahsettiği o yumuşaklığı aradım. Genelde ufak bir kıvılcım yakalayabiliyordum. Bazen Mather dövüşlerde bocaladığında ya da savaşmayı öğretmesi için ona yalvardığımda gözlerinin etrafındaki acıyı görebiliyordum. Ama bir bebeği günlerce güvende taşıyan o generalde gördüğüm tüm şefkat bundan ibaretti. Sanki içindeki hassasiyet tamamen gitmiş de, sadece kasları bu duyguyu hatırlıyormuş gibiydi.

İşte hepimiz böyleydik, olmamız gerekenden daha sert. Biz asker değil aile olmalıyız. Ama bizi bir arada tutan şeyler olması gerekenlerin hikâyeleri ve anıları.

Efendi kafasını sallıyor. Artık temiz, kıyafetindeki lekeler hariç hiçbir yerinde kan yok. Hiç kirlenmemiş gibi. "Seni iyi bir asker yapan şey, birini öldürmenin çok kötü bir şey olduğunu unutmaman değil."

"Sen az önce bana..." Yumruğum gevşiyor. "Az önce bana asker dedin. *İyi* bir asker."

Efendi'nin dudakları ona has tarzda gülümsüyor. "Ayrıca bunun seni güçsüz bırakmasına da izin verme."

Güneş yanaklarımdaki suyu kurutuyor ve yine cildimi yakmaya başlıyor. Bu Efendi ve benim için garip bir huzur anı. Bunu yok etmeye çalışan baş dönmesine karşı direniyorum.

"Birbirimize sarılmalı mıyız?"

Efendi gözlerini deviriyor. "Silahını al. Cordell'e gidiyoruz."

Efendi'nin neden Cordell'i buluşma noktası olarak seçtiği hâlâ bir gizem. Bizim kampa en yakın ve güçlü krallık olduğundan orayı seçmiş olabilir. Ama Efendi'nin Cordell hakkında atıp tuttuğunu hatırlıyorum. Kral Noam'ın korkak olduğu, zenginliğinin arkasına saklandığı, bağını diğer Ritim Krallıkları gibi emek istifçiliğine harcadığı gibi söylemler.

Bu yüzden ertesi gün kararlaştırıldığı gibi kuzeydoğuya doğru yola çıktığımızda, her ne kadar onlarca kez sorup da cevap alamamış olsam da yine sormalıyım. Ama Efendi ve ben öfkeden uzak bir başlangıç yapmıştık ve bana asker diye hitap etmişti. Dolayısıyla bunun bir değeri olmalıydı.

"Niçin yardım için Ritim Krallıklarından birine gidiyoruz?"

Efendi bana bakıyor, yüzünde hem eğlenen hem de kızan bir ifade var.

"İnatçılık seni öldürtebilir."

"İşkenceyle birleştiğin aynı zamanda cevap almaya da yarayabilir."

Homurdanıyor ve, "Ritim ya da değil, Cordell en yakın olanı. Ve şu anda acelemiz var," diyor.

Aynı zamanda da umutsuzuz, Efendi Cordell'den yardım alacağımızı umuyor. Hiçbir şey o kadar kolay değil ve eğer Efendi'nin kararlarının sebebi hakkında tahminde bulunabiliyorsam, burada bir terslik var demektir.

"Vardıktan sonraki planımız ne?"

Efendi ufka, krem rengi dalgalar halindeki sonsuz otlaklara ve acı veren güneşe odaklanıyor. "Destek sağlamak, bir ordu oluşturmak ve Kış'ı kurtarmak."

Sanki kolay olacakmış gibi söylüyor. Bunun için on altı yıldır savaşıyoruz.

Ve şimdi Hannah'nın madalyonunun yarısına sahip olduğumuz için sonunda ulaşılabilir durumda. Bütün hayatım ilk yarıyı almak üzerine odaklanmıştı ve ötesini gerçekten görmedim ve sorgulamadım.

"Bekle biraz, henüz bağın tamamına sahip değiliz ki. Neden Noam bize yardım etmeye yanaşsın? Ve madalyonun diğer yarısı nerede?"

Efendi bana bakıyor ama dudakları ince bir çizgi şeklinde. "Bu diğer yarımın bulunduğu yer nedeniyle almamız gereken bir risk." Sesi dümdüz ve bana söylemediği bir şey var ama benim diğer soruma cevap veriyor. "Eğer bir şeyin bütün dünyadan uzak ve saklı kalmasını, hem de her zaman nerede olduğunu bilmek istiyorsan onu nerede tutarsın?"

"Yanımda herhalde." Hızla ona dönüyorum. "Hayır."

Omuz silkiyor.

"Angra diğer yarımı yanında mı saklıyor? Kendinde mi?"

Efendi karşılık vermiyor, parçaları benim birleştirmemi istiyor. Onun bilmeceleri her zaman biraz sinir bozucudur.

"Yani Angra yarımlardan birini sürekli dünyanın değişik yerlerinde dolaştırıp bizim geri almamızı zorlaştırırken,

diğer yarımı bu kadar zamandır boynunda mı taşıyor?" Kafamı sallıyorum. "Ve ben de ilk yarımı ele geçirince bir başarı elde ettiğimizi düşündüm, öyle mi?"

"Ama öyle," diye doğruluyor.

Ağzımın bir kenarı hafifçe kıvrılıyor ve söylediğinden keyif alıyorum.

"Neden Mather'la gitmedin?"

Bu soru ağzımdan bunu düşündüğümün bile farkında olmadan çıkıveriyor. Dendera'nın Mather'ın yanında savaşamayacağını düşündüğümden değil. İyi bir asker olmasının yanı sıra aynı zamanda bizim ikinci en iyi yakın mesafe savaşçımız. Ama yine de Efendi'nin Mather'la birlikte olması gerekirdi.

"Birlikte yakalanamayız." Efendi heybesini öne döndürüp ağzını açıyor. "Amacımız için ikimiz de fazla değerliyiz."

Bana bir parça kurutulmuş et veriyor. Ona bakıyor ve daha fazla açıklama bekliyorum. Ama o ağzına bir parça peynir atıyor ve sessizliğine geri dönüyor.

Bu kadar. Bana önem verdiği için ya da beni korumak istediği için değil. Benimle hiçbir alakası yok. Hiçbir zaman da olmadı.

Kurutulmuş eti zorla yutup cebimdeki mavi taşı tutuyorum. Oyulmuş yüzeyi pütürlü ve ondan akan güçle korkusuzluğu hayal ediyorum. Elimden koluma ve oradan da kalbime ulaşıyor. Onun gerçekten sihirli bir bağ olduğunu ve avcumda insanüstü güç veren bir kaynak tuttuğumu düşlüyorum. O hem bir güç sembolü hem de Mather'ın yadigârı.

Elimi cebimden çıkarıyorum. Benim uydurulmuş bir güce ihtiyacım yok. *Ben*, tek başıma yeterince kuvvetliyim. Meira, sihirsiz, bağsız.

Ama... olsa iyi olurdu. Bir kez olsun bu kadar güçsüz olmamak. Ne yaptığımıza bakmamak ve güvende olmak için daha gitmemiz gereken çok yol olduğunu bilmemek için.

Güçlü olmak için.

Güneş battığında kamp yapmak için duruyoruz. O noktada, sıcak ve Efendi'nin bana olan sevgisiyle ilgili şüphelerim beni bir sinir topuna çeviriyor. Bu nedenle ilk nöbeti o aldığında, düşüncelerimi temizlemek için uyumaya çalışıyorum. Şaşırtıcı ama çok uzun zamandır uyumadığım kadar kolaylıkla uykuya dalıyorum. Sanki Efendi'nin bugün benimle konuşması stresimin bir kısmını alıp götürmüş.

Onun kararının benim için çok önemli olmasından nefret ediyorum.

Gözlerimi kapatıyorum, altın sarısı otların üzerinde kıvrılıyorum ve siyah gecede yıldızlar kayıyormuşçasına ben de rüyalara dalıyorum.

Kaldırım taşlı bir yoldayım, etrafım kulübelerle çevrili, çitler kar ve buzla kaplanmış, pencereleri kırağı sarmış. Şehrin ucunda, gökyüzünü fabrika bacalarından çıkan kalın bir bulut tabakası sarmış.

Ochak'tayım.

Bu sokakları kendi kalp atışımı bildiğim gibi biliyorum. Anlatılan hikâyelerden, diğer insanların hatıralarından çalınmış görüntü ve duygular bunlar. Ama soğuk taş yolda korkuyla donup kalıyorum, bu duygu organlarımda dolaşarak kuvvetli kelepçeler gibi sıktıkça nabzım hızlanıyor. Yıllardır Ochak'ı rüyalarımda görmüş ve büyük dikkatle hikâyelerini dinlemiştim. O zaman niye dehşete düşüyorum?

Dalga halinde bana doğru gelen vücutlar Ochak'ın dolambaçlı yollarında ilerliyor. Etrafımızda patlamalar oldukça kaçıyoruz, umutsuzca kaçıyoruz.

Bu Kış'ın düştüğü gece.

"Hayır," diye soluyorum. Kaçamıyoruz. Angra bizi koyunlar gibi güdüyor. Hepimizi alacak ve hapsedecek.

"HAYIR!" diye defalarca bağırıyor ve etrafımdaki insanları çekiştiriyorum. Ama kıpırdamıyorlar, beni duymuyorlar. Korku onları ihtiyacın aşılamaz duvarlarının arkasına hapsetmiş.

Sonra güvendeyim.

Değişim çok hızlı oluyor. Geri çekiliyorum ve şu anda içinde olduğum odanın duvarına çarpıyorum. Küçük ve solda duran mangaldan dolayı sıcacık. Yanan kömürün topraksı kokusu beni sakinleştiriyor. Benim olmayan hatıraların kokusu. Karşımdaki pencere geceye açılıyor ve içeri kar taneleri giriyor.

Odadaki insanlar beni fark etmiyor. Kapıda duran kadına derinden odaklanmışlar, kadın otuzundan büyük olamaz ve dalga dalga beyaz saçlarıyla şimdiye dek gördüğüm en yumuşak, en sakin yüze sahip. Angra'nın ateş topları bile onu sarsamaz.

Boynunda madalyon var. Bağ.

Hannah.

"Özür dilerim," diye fısıldıyor ve yanaklarından yaşlar akıyor. "Sana söyleyemem..."

"Hayır!" Efendi fırlıyor. Efendi. Alysson da onun yanında, arkasında Dendera var, bir de Gregg ve Crystalla. Hayattalar. Hepsi buradalar, yaşıyorlar...

Tam çığlık atmaya başlarken bir el ağzımı sıkıca kapatıyor. Karanlıkta Efendi bana bakıyor, beyaz sakalının ardında yüzünü buruşturmuş. Ayılırken rüya da dağılıyor ve şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırıyorum. Nabzım normale dönüyor. Daha önce de Ochak'ı rüyamda görmüştüm. Hannah'yı bile görmüştüm. Eminim ki herkes görmüştür. Kış Krallığı ayık

olduğumuz her âna hâkim oluyorsa rüyalarımıza neden olmasın ki? Bu endişelendirecek bir şey değil.

Ama beni huzursuz eden duygudan kurtulamıyorum, özellikle de Efendi sağ tarafımızı işaret edip dikkatimi gelen nal seslerine çekerken.

Atlar ovadan gürültüyle geçerken, yattığım yerden topraktaki titreşimleri hissedebiliyorum. Kendime tam anlamıyla geldiğimde Efendi elini ağzımdan çekiyor.

*İlkbahar mı?*diye ağzımı hareket ettiriyorum.

Efendi kafasını sallıyor. "Güneybatıdan gelip kuzeydoğuya ilerliyorlar," diye fısıldıyor.

Gözlerimi kısarak bakıyorum. Belli ki Efendi benim dörtnala giden ordunun kim olduğunu tahmin etmemi bekliyor ama ben tamamen şaşırmış durumdayım. Bizim güneydoğumuzdaki krallıklar Yaz ve Sonbahar.

Yazlılar krallıklarından ancak genelevlerini doldurmak için ayrılırlar. Ama Yakim ve Ventralli bu kadar yakınken ve potansiyel kölelerle doluyken dünyanın uzak bir köşesine çok nadiren giderler. Sonbahar Krallığı kendi çöküş problemleriyle uğraşıyor. Şimdiki kralları bir kız çocuğu sahibi olana kadar iki nesildir kadın bir vârisleri yoktu. Ama bu kız da tek. Ancak bağ sihrinin yapısı gereği, taşıyıcılar on üç yaşına gelene kadar gücünden tam anlamıyla yararlanamazlar. Sihri gerektiğinde bilinçli bir şekilde kullanabilmeleri gerekir ve çocuklar bir kraliyet bağının sihir miktarını ayarlamayı ya da sihri çağırmayı belli bir yaşa kadar beceremezler.

Bununla birlikte Sonbahar'ın kuvvetli bir müttefiki var. Cordell'in kralı Noam'ın kız kardeşi iki yıl önce Sonbahar'ın kralıyla evlendi. Sonbahar kralına Angra'nın saldırılarına rağmen kadın soyundan bir krallığa kız çocuğu veren de

oydu. Kış, İlkbahar tarafından asimile edildiğinden, açgözlülüğünü, zayıflamış ve vârisi olmayan Sonbahar'a çevirmişti. Sonbahar'ın prensesi doğduğunda ise saldırılarını daha çok artırdılar. Çünkü küçük kız büyüyüp gücünü kullanmaya başlamadan önce krallığı istila etmek istiyorlardı. Noam, Sonbahar'a kan ve evlilik yoluyla bağlı olduğundan, Ritim Krallıklarının en kuvvetlisi, Mevsim Krallıklarından biriyle Klaryn Dağları'na olan yakınlığı haricinde bir sebeple ilgileniyordu.

Efendi bu yüzden Cordell'e gitmek istiyor. Noam, ya şimdi İlkbahar'ın durdurulmasına yardım eder ya da Angra'nın kız kardeşini ve yeğenini katletmesine göz yumar. Eğer o nal sesleri bunun bir göstergesiyse yardım ediyordu da.

Heyecanla ayağımı yere vuruyorum. "Cordell!" diye tiz bir sesle bağırıyorum. "Onlar Cordell askeri mi? Sonbahar'dan geri mi dönüyorlar?"

Efendi yerden kalkmadan önce burnuna muzip bir şekilde dokunarak "sana her şeyi iyi öğretmişim" havasıyla bana bakıyor ve kulak acıtan, uzun bir ıslık öttürüyor. Bu ses karanlıkta yankılanıyor ve onlarca nal sesi birden duruyor.

Kalbim hızla çarpıyor. Umarım gerçekten Cordell'dendirler. Mevsimli olsun ya da olmasın, umarım bir kısmının yolculara sempatisi vardır. Çünkü eğer Ritim-Mevsim önyargısına takılırlarsa ya da daha da kötüsü İlkbaharlılarsa...

Ama Efendi böyle hatalar yapmaz. Yani umarım yapmaz.

Ben de kalkıyorum. Ordunun karanlık kütlesi birkaç adım ötemizde beliriyor. Bir gölge, atının üzerinde oturan bir binici kümeden ayrılıyor ve bize yaklaşıyor. Yaklaştıkça binicinin Cordell'e özgü altın rengi ve avcı yeşili üniformasıyla üzerinden sallanan madalyaları onun bir subay olduğunu

gösteriyor. Bir elinde kılıcını, diğer eliyle de dizginleri tutuyor ki gerekirse kendini savunabilsin.

Subay yüzünü görebileceğimiz kadar yakına geliyor. "Kendinizi tanıtın ya da..." Duruyor ve gözlerini o kadar çok açıyor ki karanlıkta beyazları parlıyor. "Altın yapraklar," diye sövüyor ve ben bu sözlerin ne anlama gediğini düşünüyorum. Bir Cordell deyimi olmalı. "Kışlılar?"

Elimi saçıma götürüp bir tutamını omzumun üzerine getiriyorum ve boğazıma tıkanan beklentimi yutuyorum. Bu dakikada ya üzerimize tükürüp Mevsimlilerin barbarlığından bahsederek aşağılayacak ya da bize yardım edecek.

Efendi öne çıkıyor. "Kış Generali William Loren ve bu da Meira," diyerek beni gösteriyor, "o da bir Kışlı," diye ekliyor. "Kampımız Angra tarafından basıldı ve biz de Cordell'e doğru gidiyoruz.

Subay kılıcını indiriyor ve ben de hafiften rahatlıyorum. "Angra'dan kaçan herhangi bir sığınmacı Cordell'de hoş karşılanır. Ben Cordell Beşinci Tabur'dan Yüzbaşı Dominick Roe."

Belli ki Dominick'in kılıcını indirmesi, adamları için her şeyin yolunda olduğuna dair bir işaret ki onlar da silahlarını indiriyorlar. Üzerimize tükürmeyecekler, bize yardım edecekler. Gülümsüyorum.

Efendi ısrarla, "Bizi Cordell'e dostça mı davet ediyorsunuz?" diye soruyor.

Dominick iki adamına işaret ediyor ve onlar da emre itaat ederek kalabalığın arasından yanlarında iki binicisiz atla çıkıyorlar. Karanlıkta da olsa yüzünü buruşturduğunu fark ediyorum ama bu ay ışığının hilesi de olabilir. "Bithai'ye kadar size eşlik edebiliriz," diyor.

Bithai, Cordell'in başkenti. Daha iyisi olamazdı. Angra'dan nefret eden bir yüzbaşı tarafından idare edilen bir alay ve aynı zamanda Mevsim-Ritim önyargısı da taşımıyorlar. Efendi nöbeti boyunca dua etmiş olmalı.

Efendi, "Kabul ediyoruz," diyor. "Bu cömertliğiniz ödüllendirilecek."

Dominick'in işaret ettiği adam bize atları getiriyor. Birinin üzerine çıkıyorum ve Efendi de atına binerken onu izliyorum. Omuzları çöküyor ve hafiften gevşiyor. Lynia'daki görevimden döndüğümden beri ilk kez onu bu kadar rahatlamış görüyorum. Çünkü o zamandan beri...

Göğsüm ağrıyor ve gözlerimi kapatıyorum. Olanları düşünmeye dayanamıyorum. Kimlerin Cordell'e ulaşabildiğini merak etmeye ya da onlar için endişelenmeye dayanamıyorum. Güvenli bir yere gidene ya da en azından olabildiğince güvenli olabileceğimiz bir zamana kadar olmaz.

Ertesi gün sabahın erken saatinde dalgalanan krem rengi otlaklar gözden kayboluyor. Eyerimde dikleşiyorum ve gözlerimi merakla açarak değişen manzarayı izliyorum. Cordell'e daha önce hiç gelmemiştim. Yemek ve malzeme alabileceğimiz başka yerler varken Efendi'nin nefret ettiği bir krallığa gitmeye gerek yoktu. Ama gelmiş olmayı diliyorum. Çok güzel bir yer.

Atların nallarının altındaki çimenler o kadar parlak bir yeşil ki gözlerim kamaşıyor. Etrafımızda yumuşak ve eğimli tepeler uzanıyor ve alana mükemmel şekilde dağılmış turuncu ile altına dönmüş akçaağaçlar var. Çiçeklere ve lavanta tarlasına boğulmuş bir çiftlikten geçiyoruz. Lavanta Cordell'in en popüler ve en pahalı ihraç mallarından biridir. Bazı askerler,

alet ve kovalarını bırakıp el sallayan çiftçilere el sallayarak karşılık veriyorlar.

İşçileri göz kamaştıran morluktaki tarlalarında bırakarak yolumuza devam ediyoruz. Güneş, yeşillik ve lavanta kokusundan etkilenen askerler evlerine varmanın neşesiyle bağırıp çağırıyorlar.

Efendi adamların heyecanından etkilenmişe benzemiyor. Geçtiğimiz her çiftliği, kasabanın her noktasını inceliyor, büyük ihtimalle müsrifçe yapılmış kaç bina ve verimli olan kaç tarla olduğunu sayıyor. Yüzü hiç değişmiyor ancak yine de Noam'dan her bahsedişinde olduğu kadar sinirli olduğunu görüyorum.

Kış sihrini nasıl madencilik için kullandıysa, Cordell de kendi sihrini fırsatları değerlendirmek amacıyla kullanıyor. Böylelikle vatandaşlarına verdiği destekle, bir konuyla ilgili uğraşlarında insanlarının en iyisini elde etmeleri için işlerini kolaylaştırıyor. Fırsatçı, uyanık ya da üçkâğıtçı, ne derseniz deyin, isterlerse "yaprakları altına çevirebilirler". Efendi'nin birçok dersimizde bize açıkladığı bu Cordell özdeyişiyle anlatılmak istenen de şudur: Cordell'de yaşayanlar her şeyi fırsata çevirmekte o kadar iyiler ki ağaçtaki yaprakları bile altın sikkelere çevirebilirler. Bu da ilk karşılaşmamızda Yüzbaşı Dominick'in "altın yapraklar" sözünü açıklıyor.

Cordell sınırsız kaynaklara sahip olsa da, Noam zengin Ritimliler dışında kimseyle politik anlaşma yapmamasıyla bilinir. Kız kardeşinin Sonbahar kralıyla evlenmesi bir skandal olmasına rağmen, Cordell'in çıkarını sağlamanın bir yolunu bulduğunda ona bile göz yummuşken niçin sekiz Kışlı sığınmacıya yardım edecek kadar alçalsın ki?

Yeşil ve lavanta rengi topraklarda üç saat kadar dolanıp durduktan sonra, gördüklerimizden daha da görkemli bir

manzaraya sahip Bithai'ye giriyoruz. Şehir, etrafı kuşluk vakti telaşıyla hareketlenmiş yirmi kadar küçük çiftlikle çevrilmiş geniş bir platoya yayılıyor. Alayımız, asma köprüye ve şehrin kapısına bağlanan kaldırım taşı döşeli yola gelene kadar, evler ve insanlar yoğunlaşıyor.

Kapının altından geçer geçmez şehir bizi, malını satan esnafların bağırtıları, at arabalarının tekerlek sesleri ve sabah rüzgârına doğru anıran eşekleriyle şamatalı bir şekilde karşılıyor. Binalar kaldırım taşlı sokaklar boyunca mükemmel bir simetriyle uzanıyor, caddeler şehrin içinde hassas açılarla kıvrılıp bükülüyor. Ev, dükkân ya da han olan her bir yapı, kahverengi kiremitten yapılmış eğimli çatıların altında diziliyor. Yeşil fon üzerine altın renkli akçaağaç yaprağı ve onun önünde duran lavanta sapından oluşan bayraklar üstümüzde rüzgârla dalgalanıyor. Her şey temiz ve planlı, her köşe sanki sarayın bir parçasıymışçasına çeşmeler ve sarmaşıklarla süslenmiş. Bithai, Cordell'in girişi ve Kral Noam'ın güç göstergesi olduğuna göre gördüklerimize şaşırmamalıyız, tabii ki her şeyin mükemmel olmasını sağlayacaktı.

Biz geçerken vatandaşlar el sallıyor, askerleri neşelendiriyor ve uzun zamandır memleketlerinde olmayan bu adamlara cesaret verici sözler söylüyorlar. Birkaç kadın ellerindeki malzemeleri bırakarak kocalarını öpmek üzere atlara asılıyor. Halk çoğunlukla bizden uzak duruyor ve Bithai'de gördükleri bu iki Kışlıya dudak bükerek şaşkınlıkla bakıyorlar. Ama askerlerin dikkatleri politik önyargılarla ilgilenemeyecek kadar dağılmış durumda, neşeyle el sallayıp eğlenmeye dalıyorlar ve yüzleri evlerinde olmanın rahatlığıyla aydınlanıyor. Bu duygusallık karşısında ben de gülümsüyorum.

Bu atmosferde sadakat ve gururu hissediyorum. Gelen

geçenin tebriklerini kabul edişleri ve Cordell'le ilgili haberleri sormaları bu adamların krallıklarını sevdiğini gösteriyor. Bu adamlar, her gün Efendi'nin gözlerinde, Finn'in memnuniyetsizlik akan yüzünde ve Dendera'nın uzak bakışlarında eksik bulduğum şeye sahipler, bir eve.

Alay yavaşlayarak üzerimizde kemer şeklinde akçaağaç dallarının bulunduğu son geniş yola sapıyor. Güneş ışığı dalların arasından sızarken, birkaç yaprak düşerek altın tuğladan yolun iki kenarında uzanan işlenmiş demirden çitlerin etrafında dans diyor.

Efendi yanıma geliyor. Bundan sonra ne yapmayı planladığımızla ilgili bir ipucu bulabilmek için Efendi'nin bakışını yakalamaya çalışıyorum ama o sadece ileriye doğru bakıyor. Bu yüzden ben de öyle yapıyorum.

Of, tatlı kar adına, bunlar gerçek mi?

Alay sonunda dururken Noam'ın bir şeyi mi telafi etmeye çalıştığını sormamak için dilimi ısırmak zorunda kalıyorum. Çünkü yemyeşil bir krallık ve el değmemiş mükemmellikte bir başkent istemeyi anlayabiliyorum... ama bu?

Ana sarayın toprakları giriş yolundan bir kapıyla ayrılıyor. Benden en az üç kat daha uzun olan bu altından kapının üzeri yeşil metal sarmaşıkla kaplı. Sarmaşıkların arasında kıpkırmızı metal güller açmış ve metal dallara masmavi kuşlar tünemiş. Ama en kötüsü de kapının her iki tarafında yükselen akçaağaçlar. Ağaçlar tamamen altından yapıldığından esen rüzgârda sallanan yaprakları hoş ama oldukça gereksiz bir şekilde şıngırdıyor.

Efendi, "Krallıklarının kalbi," diye fısıldıyor. Onun fısıldamasıyla, adamların eğlenceli hallerinin yerini derin bir ciddiyetin aldığını fark ediyorum.

"Bu gerçekten..." derken kendime gelip fısıltıyla, "altın değil, değil mi?" diye devam ediyorum.

Efendi sertçe başıyla onaylıyor. Ağzım açık kalıyor. Efendi'nin Noam'dan nefret etmesine şaşmamalı, adam bir krallık yönetilebilecek miktarda altını *iki ağaca* harcamış.

Askerler atlarından iniyor ve onları takip etmemizi istiyorlar. Hepimiz kapının önünde ayakta durduğumuzda Cordell'li adamlar eğilip bir süre öyle kalıyorlar, saçları rüzgârda savruluyor ve bu haldeyken mırıldanmalarını duyuyoruz.

Efendi'ye yaklaşıyorum, "Şarkı mı söylüyorlar?" diye soruyorum.

Efendi kafasını sallıyor. Pek mutlu görünmüyor. Ama bu Noam'ın-boğazına-yumruk-atmak-istiyorum mutsuzluğu değil, daha çok hüzün ve hafif kıskançlık dolu bir mutsuzluk. "Bu Bithai Şiiri."

Askerler iki altın ağaca yönelttikleri hiç de ürpertici olmayan mırıldanmalarını bitirip atlarını bir araya getiriyorlar. Yüzbaşı Dominick, şimdi toparlanarak sağa, sarayın arkasına dolaşan yoldan aşağıya inmeye hazırlanan adamlarının arasından geçiyor.

Dominick kapıyı işaret ederek bize "General William, Leydi Meira..." diyor.

Leydi. Bu unvan omurgamdan yukarı sürünürken yüzümü buruşturuyorum. Üzerime yapışmasa iyi olur çünkü leydi olmak *istediğimden* emin değilim.

"...lütfen beni takip edin, sizi kralıma götüreceğim."

Efendi'nin boynu kızarıyor. Bu seyahat onu içten içe mahvedecek. Ben de burada olmaktan keyif almıyorum, Ritim Krallıklarıyla yaşadığım tecrübelerin çoğu beni insanlık dışı şekilde değersiz hissettirdi. Eskiden sokaklarda yürürken

yuhalandığımız, kasabadan çıkarken çürük sebze saldırısına uğradığımız oldu. Neden Cordell daha farklı olsun ki? Ancak kimse şimdiye kadar zalimce davranmadı, o yüzden Dominick bize, kapıdan geçerek müsrifçe düzenlenmiş bir bahçeye doğru yolu gösterirken Efendi'yi takip ediyorum.

Taştan, dar bir yürüyüş yolunun ortasında bir çeşmeden sular akıyor. Çeşmenin etrafını aynı boyda açelya çalılıkları ve lavanta fidanları süslüyor. Havada, birbirini güneş ışığında kovalayan böcekler misali polenler uçuşuyor. Sağ tarafta başka bir taş yürüyüş yolu, bir gece yarısı kaçamağı ya da suikast eylemine yaraşacak yoğunluktaki bir akçaağaç ormanına doğru iniyor.

Bütün Bithai'de kullanılan gri taştan yapılmış saray önümüzde yükseliyor. Gerçi bu bina, dört katında parıldayan pencereleri, fildişi rengi balkonları ve kalın kadifeden perdeleriyle diğer binaları sönükleştiriyor.

Tam Dominick bizi sarayın içine yönlendirecekken bir bağırtı dönmeme sebep oluyor. Efendi de duruyor ve sonunda gerçekten gülümseyecek kadar rahatlıyor. Gülümsemesi beni de sarıp sarmalıyor, içimi ısıtıyor.

"Meira!"

Ormana doğru döndüğümde, yeşil karanlıkta beyaz saçlar ve mavi ipekli kumaş uçuşuyor, bu Mather.

Yüzümde patlayan gülümseme, tüm seyahat yorgunluğunu alıp götürüyor. Mather bana doğru koşturup sırtımı çatırdatacak kadar sertçe sarılıyor.

Kaburgalarım kırılsa bile umrumda değil.

Mather, kör eden gülümsemesiyle ışık saçıyor ve beni yere bırakmıyor. Solgun yüzümü kırmızıya çevirdiğinden emin olduğum utanca karşı boş yere savaş veriyorum. Bithai'ye kesinlikle bizden önce varmış çünkü saçları bir kurdeleyle arkadan toplanmış ve krem rengi bir pantolonun üzerine gök mavisi bir gömlek giymiş. Hannah'nın madalyonunun yarısı boynunda parıldıyor. Noam'ın hakkını vermek gerek, Mather'a iyi bakmış.

Mather kıkırdayarak; "Buraya gelmeniz epeyce zaman aldı," diyor.

Sözleri boynunda titreşim yapıyor ve boynuna tutunduğumu içime işleyen bir sızıyla fark ediyorum. Parmaklarım seğiriyor ama geri çekilemiyorum, sadece gülüyorum ve kaslarının gerildiğini hissediyorum.

"Bunun bir yarış olduğunun farkında değildim," demeyi başarıyorum ve son sarılışımızın anısı aklımda canlanıyor. Yüzü hafifçe kızarıyor, pembenin hafif bir tonu oluyor. *O da mı aynı şeyi düşünüyor?*

Sadece, "Evet öyleydi ve sen kaybettin," derken gülüşüne hapsoluyorum.

Efendi boğazını temizliyor. Mather beni bir kez daha sıktıktan sonra üzerinde dengemi sağlamakta güçlük çektiğim taş zemine bırakıyor. Dünyayı kim böyle salladı ki?

Efendi, "Başka kimler burada?" diye sorarak nokta atışı yapıyor.

Mather her zamanki gibi Efendi'ye benim kadar gıcık olmadan cevap veriyor ve, "Herkes," diyor.

Rahat bir nefes alıyorum. Hepimiz buradayız ve hayattayız. Suçluluğum az da olsa hafifliyor, kampımızı kaybettik ama bir aradayız. Benim yüzümden biri ölmüş olsaydı kendimi hiç affedemezdim.

Efendi de rahat bir nefes alıyor. "Harika. Kral Noam'la tanıştın mı?"

Mather başıyla onaylıyor. "Dün. Dendera ve ben iki gündür buradayız," diyor ve bir bana bir de Efendi'ye bakıyor ama ne düşündüğünü söylemiyor. Birden sanki biri midesine yumruk indirmiş gibi bakıyor ve bütün duyularım alarm vermeye başlıyor.

Bir şeyler ters gidiyor.

Efendi bir kez daha kafasını sallayıp Dominick'e dönüyor ve, "Bizi kralına götür," diyor.

Dominick topuklarının üzerinde dönerek saraya çıkan merdivene yöneliyor. Bize kapıları açan iki nöbetçi, parlayan Kışlı saçlarımıza bakıyor. Gerçi benim ve Efendi'ninkiler şu anda pek de canlı sayılmaz, seyahat eden diğerlerinin saçları gibi ter ve yolların kirinden sertleşmiş durumda. Ama Efendi'nin Dominick'in ardındaki kararlı yürüyüşünden, Kral Noam'ı görmeden banyo yapmayacağımızı anlıyorum.

Bir banyo. Sarayın giriş salonunda beklerken özlemimi zorlukla bastırıyorum.

İçerdeki tek ışık kaynağı, tepemizden hafif beyaz bir ışıltı veren şamdan. Geri kalan dekor parlatılmış ahşap duvarlar ve siyah mermer yer döşemesinden oluşuyor. Baştan aşağıya konforlu ve pahalı. Duvarlar dikdörtgen panellerle kaplandığından hangisi kapı, hangisi dekorasyon anlayamıyorum.

Sağımızdakilerden biri kapıymış, açılıyor.

Dominick aceleyle içeri girip sert bir selam çakıyor ve "Kralım, size..."

"Başka Kışlılar getirdin, evet o kadarını tahmin ettim," diyor Noam.

Duyduğumuz derin ses, etrafımızdaki samimi karanlıkla oldukça uyumlu. Hatta neredeyse dostça, öyle ki bu sesi bir kraldan çok bir büyükbabadan beklerdim.

Efendi aniden Dominick'i itercesine öne çıkarak "Noam," diyor.

Bir keresinde Mather'ı kandırıp Finn'in Yaz'dan aldığı şarapların bir şişesini çalarak çakır keyif olduğumuzda, Efendi bana "gelecekteki kralımızın pozisyonuna karşı saygısızlık" ettiğim için iki haftalık bulaşık yıkama cezası vermişti. Ama görüyorum ki Efendi, şu anda Cordell kralına da ilk ismiyle, yaramaz bir çocuğa seslenir gibi hitap etmekte bir sakınca görmüyor.

Noam kollarını kavuşturmuş şekilde girişe doğru yürüyor. Efendi kadar olmasa da iri bir adam ve buyurgan bir hali var. Altın kahverengi saçları omuzlarına dökülüyor, yüzünün etrafındaki saçlarda ve daha çok da sakalında griler var. Derin ve gizemli bakan kral gözleri bana kendimi aynı anda hem çıplak hem de görünmez hissettiriyor. Sanki bir bakışıyla tüm sırlarımı okuyabilir. Ve Cordell'in bağı olan hançeri belinde duruyor, sapındaki mor mücevher loşlukta hafifçe parlıyor.

Noam'ın yüzü ifadesiz, koyu renkli gözlerini Efendi'ye çeviriyor. Bakışları önce Mather'ın üzerinde dolaşıyor ve sıra bana gelince sırıtıyor.

Bu iyi bir şey olamaz.

"Hepsi bu kadar Dominick, teşekkürler," diyor.

Dominick sanki daha fazlasını bekliyormuş gibi bir ifadeyle geri çekiliyor. Ama sonra kralın önünde eğilerek Sonbahar'la ilgili raporunu daha sonra vereceğine dair bir şeyler mırıldanarak ön kapıdan çıkıyor.

Noam hâlâ bana bakmasına rağmen, "William," diyor. "Buraya ulaşabildiğinize çok sevindim. Mevsim Krallıklarının Gölgesi'yle uğraşmak pis bir iş. Mevsim Krallıkları biraz..." deyip duruyor, sonra, "dengesiz olabiliyor," diyor.

Kahkahalarla gülmek istiyorum ama kendimi tutuyorum. Dengesiz. Üstelik henüz beni tanımıyor.

Ancak gülme isteğim Angra'ya Mevsim Krallıklarının Gölgesi diye hitap etmesiyle tekrarlanıyor. Ritim Krallıklarının onu bu şekilde adlandırdığını unutmuşum. Sanki o gri bir pustan fazlası değil de doğru şekilde hareket edersek yok olacak.

Neyse ki Efendi Noam'ın görüş alanına giriyor da rahat bir nefes alıyorum.

Efendi, "Bu konuyu daha özel bir ortamda tartışırız diye ummuştum," diyor ve Mather'a bakıyor. "Kralım onunla görüştüğünüzü söyledi ama benim de konuşmak istediğim bazı meseleler var."

Efendi daha önce Mather'a hiç "kral" diye hitap etmemişti. Gelecekteki kralımız demişti, evet. Kraliyet soyundan demişti ama hiç kral dememişti. Kral Mather Dynam. İçimden bir huzursuzluk dalgası geçiyor. Onun kralımız olduğunu

biliyorum ve bunun yaşanacağını da biliyordum. Sadece biraz daha zamanımız olur, en azından madalyonun diğer yarısını da bulduktan sonraya kalır diye düşünmüştüm. Ama... şimdi değil.

Noam iki hizmetçiye el ediyor. "Leydi Meira'yı hazırlayın. Bu akşam çok iyi görünmesi gerekiyor," diye emrediyor.

Efendi'yle benim yüzlerimizin rengi atıyor. Efendi'nin yüzünün rengi atıyor. Bithai'yi artık sevdiğimi sanmıyorum.

"Anlayamadım?" Efendi homurdanıyor.

Noam yapmacık bir şekilde gülümsüyor. "Bu akşam balo var. Saray konseyim iki gündür Bithai'de bir kutlama için bekliyor. Artık başlayabiliriz. Eminim *kralınız* size söylemiştir."

Üzerine basarak *kralınız* demesi tüylerimi ürpertiyor. Mather'a bakıyorum, yüzü en az dışarıdaki açelyalar kadar kızarmış ve çenesinin duruşundan anladığım kadarıyla dişlerini öylesine sıkmış ki herhalde dümdüz olmuşlardır.

Hizmetçiler bana doğru geliyor. Biri "Bu taraftan gelin lütfen," diyor.

Efendi kafasıyla bana onay veriyor. Ancak gözlerinin ardında, güçlükle orada tuttuğu, chakramıma davranıp Noam'ın şık antresini mahvetmek istememe neden olan bir şey var.

Hizmetçiler yürümeye başlıyor ve bir an duraksayıp onları takip ediyorum. Boyunlarını kesip onları ateşte kızartmaya başlamadan önce koyunlar da böyle hissediyor olmalı.

Biz salondan çıkınca Noam konuşmaya devam ediyor. Bithai'deki her şey gibi elbette bu da kasıtlı. "Evet," diyor, "artık bir plan yapabiliriz."

Arkamı dönüp bakıyorum ama, Efendi, Mather ve Noam, Noam'ın çalışma odası olduğunu düşündüğüm yere girmişler. Kapı kapanıyor ve artık hiçbir şey duyamıyorum.

"Leydi Meira, bu taraftan lütfen."

Leydi mi? Gerçekten mi?

Hizmetçileri takip etmeye razı oluyorum. Antre bir balo salonuna açılıyor, *o* balo salonu olduğundan eminim, Noam'ın planladığı parti burada yapılacak. Çok büyük, mermerler ve avizeler ve yemyeşil bitkiler ve bir sürü altınla oldukça gösterişli. Cordell'in zenginliği midemi bulandırıyor.

Her biri ayrı köşede olan iki merdiven odayı sarmalıyor. Hizmetçiler beni sol taraftakine doğru götürüyor. Merdiven 180 derecelik bir görüş açısı sunarak salonu dolanıyor. Etrafa bakmamak için botlarımın üzerindeki çamur parçalarına odaklanıyorum.

İkinci kata çıkıyoruz ve birbirine benzeyen o kadar çok koridordan geçiyoruz ki Noam'ın planının, bu rahatsız edici derecede pahalı şıklık içinde başımı döndürmek olduğunu düşünmeye başlıyorum. Ahşap döşemeler o kadar parlak ki geçerken sefil yansımamı görebiliyorum. Kristal avizeler üzerime ışık huzmeleri düşürüyor. Bordo pelüş halı öylesine yumuşak ve kadifemsi ki yürüdükçe botlarım gömülüyor, geçtiğim yerlerde ayak izleri bırakıyorum. Giriş salonunda karşılaştığım zengin ama bir o kadar da rahat olan karanlık vurgu, burada da ortama hâkim.

Hizmetçiler sonunda bir odanın önünde duruyor. Kapının parlak yüzeyinde korkmuş yüz ifademi görebiliyorum. Kapı içeri doğru açılıyor ve bunu söylemekten nefret ediyorum ama sonsuz kaynaklarım olsaydı, oda döşemekten başka derdim olmasaydı aynen böyle bir yatak odası yapardım.

Basit ve hoş bir oda. Noam'ın kapısı gibi çok abartılı bir şey bekliyordum ancak burada sadece cibinlikli bir yatak (gerçekten çok güzel bir yatak), bir gardırop (gerçekten çok

güzel bir gardırop) ve ahşap zeminde desenli, lavanta rengi bir halı var. Odanın ortasına yürüdüğümde önünde beyaz ağır perdeleri rüzgârda dalgalanan bir balkonun kapıları tam karşımda yer alıyor.

Benden ancak birkaç yaş büyük olan iki hizmetçinin üzerinde Cordell'in avcı yeşilinden sade elbiseler var. Altın kahverengi saçları sırtlarına dökülen hizmetçilerden birinin, her şeyi görüyormuş izlenimi veren kocaman, kahverengi gözleri var ve bana doğru yaklaşarak "Burası zevkinize uygun mu Leydi Meira?" diye soruyor.

"Meira," diyorum.

"Evet, ben de öyle dedim, Leydi Meira," diye cevap veriyor.

Kızıyorum. "Hayır sadece Meira, leydiye gerek yok."

"Korkarım ki bunu yapamam Leydi Meira."

Dişlerimi gıcırdatıyorum ve hizmetçilere dönerek "Tamam öyle olsun. Sizin isimleriniz ne?" diye soruyorum.

"Mona."

"Rose."

"Mona ve Rose, Noam'ın planı hakkında bana ne anlatabilirsiniz?" diye soruyorum.

Mona süklüm püklüm dururken, Rose sadece omuz silkiyor.

"Tek bildiğimiz sizi giydirip saat sekiz gibi hazır olmanızı sağlamak."

Gözlerimi kısıp onlara bakıyorum. "Peki ya karşı çıkarsam?"

Mona'nın gözleri açılıyor. Belli ki Rose buranın sorumlusu çünkü Mona'nın elini tutuyor. "Umarım böyle yapmazsınız. Çünkü Kral Noam açıkça, saraydaki geleceğimizin, sizin

baloda bulunmanıza bağlı olduğunu belirtti."

Kaşlarımdan biri havaya kalkıyor. "Ve siz her zaman kralınız ne emrederse onu mu yaparsınız?"

Rose bu soruları neden sorduğumdan emin bile değil ve başını yavaşça kaldırıp tekrar yere indiriyor. Aynısını Mona'dan bekliyorum ama onun tereddüt ettiğini ve elleriyle oynadığını görünce merakla sırıtmaktan kendimi alamıyorum. Rose yüzümdeki ani değişimi görünce Mona'ya bakıyor ve kız hemen elleriyle oynamayı bırakıp saçlarının savrulmasına neden olacak kadar şiddetle başını sallıyor.

Mona, "Elbette ona itaat ederim," diyor. "Sadece, bilemiyorum, sanki bizim de kendi sihrimiz olsa ne güzel olurdu, değil mi?" diye soruyor.

Rose'un yüzünün rengi kırmızıya dönüyor. "Hiçbir Cordell'li böyle bir şey istemez ve üstelik sen bunu *bir misafirin* önünde söylüyorsun öyle mi?" diye Mona'yı azarlıyor. Bana dönüp, "Özür dileriz Leydi Meira, Mona görevinde henüz yeni," diyor.

Mona yenilgisini kabul ediyor, elleri iki yanına düşüyor ve çenesi göğsüne doğru iniyor. Ancak Rose'a karşılık vermiyor, gözlerini yerden ayırmadan bana dönüyor ve, "Beni affedin Leydi Meira," diyerek özür diliyor.

Neredeyse "Leydi" olarak çağrılmaktan duyduğum rahatsızlığı unutup, ufak alevi sönüp giden Mona'ya bakıyorum. Yüzümdeki şaşkınlığı gizleyemiyorum. Çünkü konuştuğu tek anda Noam'a minnettarlığından ya da bağlılığından değil de kendi sihrinin olmasını istediğinden bahsediyor.

Bu düşünceye tutunup onu aklımda nasıl bir yere yerleştireceğime karar vermeye çalışıyorum. Bir anda cebimde, kalçama baskı yapan yuvarlak lapis lazuliyi hatırlıyorum.

Mather onun sihir olduğuna inanmak istemişti. Halbuki sadece herhangi birinin yerden bulup alabileceği bir taştı. Kimse bir kral ya da kraliçeye yardım için bel bağlamasaydı, her şey çok daha kolay olurdu. İnsanlar sihirden faydalanmak için krallıklarının sınırları içinde yaşamak zorunda kalmazlardı. Böylelikle daha az şey hissederdik... kapana kısılmış. Bu ifade, tam da bu türden bir sihri geri almak üzere hayatı boyunca savaşan biri için pek de uygun değil. Ama belki yüzyıllardır böyle bir sihre sahip olan diğer krallıklarda da bu tarz sorular soruyorlardır. Onlar da dünyamızın değişmez sınırlarından kurtulmak nasıl olurdu diye düşünüyor olabilirler.

Mona'ya kafamı sallıyorum. "Özür dileme. Soru sormanın bir sakıncası yok." Bu soruların cevaplarından ben bile emin değilim. Tek bildiğim Kış'ın bağımsızlığı için sihre ihtiyacı olduğu. Şu anda tek anlayabildiğim şey bu.

Rose bana çıkışarak "Böyle sorular kralımızın açık emirleriyle çeliştiğinden, sorulmamalıdır," diyor. Bunları beni tehdit edercesine bir kaşı ve parmağı havada söylüyor.

Cibinlikli yatağa doğru yürüyüp kollarımı açarak kendimi üzerine bırakıyorum. "Tekrar sinirlenmeye gerek yok, baloya gideceğim," diyorum.

Rose tekrar konuşmaya başladığında sesindeki mutluluğu hissediyorum. "Mükemmel. Sizin için şurada bir banyo hazırladık Leydi Meira."

Mona'nın solundaki kapıyı gösteren işaretini yakalayacak şekilde kafamı kaldırıyorum. "Siz dinlendikten sonra yine geleceğiz," diyerek bilgi veriyor ve Mona'yla birlikte dışarı çıkıyor.

Onlar kapıyı kapatınca yatağın üzerinde oturuyorum. Lapis lazuliyi kalçamda hissedince, sihri ya da ona kimin sahip

olması gerektiğini değil de, Mather ve Efendi'yi düşünüyorum. Taşı cebimden çıkararak avcumda yuvarlıyorum. Tekrar eden hareket sinirlerimi yatıştırıyor.

Noam'ın beni istemesinin bir nedeni var. Ancak garip olan, Ritimli bir kralın Mevsimli bir sığınmacıda kullanmaya değer bir şey görmesi. Mather ve Efendi bunun ne olduğunu biliyorlar ama şu anda Noam'la toplantıdalar. O yüzden seçeneklerim gizlice odadan çıkıp sarayda cevaplar bulmayı ummak ya da bir banyo yapıp dinlenmekten ibaret.

Bu kararı vücudum benden önce veriyor, bir esnemeyle gözlerim yaşarınca görüşüm bulanıyor.

Bütün yolculuk giysilerimi üzerimden çıkarıp bir köşeye yığıyorum ve en üste de chakramımı yerleştiriyorum. Lapis lazuli taşı kıyafet yığını üzerinden yuvarlanarak ahşap zemine düşüp zıplıyor ve kalın halının üzerinde duruyor. Yerden alıp yatağın kenarındaki komodine bırakıyor ve onun mavi yüzeyini seyrediyorum. Bunun komik olduğunu biliyorum ama ihtiyacım olduğunda Kış'tan bir parçanın yanımda olduğunu bilmek az da olsa içimi rahatlatıyor.

Kokulu sabunlar ve köpükler, tüm endişelerimi silip hislerimi lavanta ve buharla dolduruyor. Ah Tanrım, buna alışabilirim.

Buruş buruş olana kadar suyun içinde kaldığımdan, hızla banyodan çıkıyorum ve üzerimdeki rahatlık buğusundan silkinerek kurtulmaya çalışıyorum. Bir şeyler yanlış. Odayı iki kez gözden geçiriyorum, kafam bulanık, gözlerim yere doğru kayıyor ve...

Hiçbir şey yok.

Her şeyim gitmiş. Chakramım, botlarım, giysilerim. Yatağın üzerine bir gecelik bırakılmış. Kendi giysilerimin yerine

bırakılan bu parlak, fildişi rengi elbiseyle makul bir değiş tokuş yaptıklarını düşündüler sanırım. Endişe duymam gerekiyor ama geceliğin kumaşı bir tavşan kürkünden bile daha yumuşak. Kafamdan geçirerek giyiyorum ve o rahatlık buğusu tekrar üzerime yerleşiyor. İpekli çarşafların içine ve sıcak battaniyenin altına kayınca niçin endişelenmem gerektiğini ya da neden Noam'ın çalışma odasına gidip sorular sormam gerektiğini unutuyorum. Zaten bütün koridorlar birbirine benzediğinden Noam'ın çalışma odasının nerede olduğunu, ağaçların ne kadar komik olduğunu unutuyorum. Ve tatlı kar adına bu yatak çok rahat...

"Özür dilerim. Ne yapmalıyım bilemiyorum. Birkaç saate kadar o burada olacak."

Daha önceki rüyamda gördüğüm çalışma odasındayım. Yanan mangal, kömürlerin kokusu ve camdan içeri giren kar taneleri. Kurtulan ve Rania Ovası'nda iki küçük çocukla yaşayacak yirmi üç kişi, ayrılmak üzere bir araya gelmişler. Ve Hannah birinin yanında, sessiz, kuvveti sarsılmış şekilde diz çökmüş... Alysson mı?

Neden yine bu rüyayı görüyorum?

Alysson, çenesi göğsüne değecek şekilde başını eğmiş Efendi'nin karşısında bir sandalyede oturuyor. Her ikisi de hüzünlü, ağlamakla ağlamamak arasında gidip geliyorlar ancak kraliçenin önünde kuvvetli durmaya çalışıyorlar. Alysson kollarıyla küçük bir battaniye yumağını kucaklıyor.

Hannah, "Başka ne yapabilirim bilemiyorum," diye fısıldıyor ve solgun parmaklarını Alysson'ın ellerindeki bohçaya doğru uzatıyor. Minicik bir el çıkıyor ve Hannah bu eli iki eliyle kavrıyor.

Mather.

Hannah, "Gitmek zorunda değilsiniz," diyor. "Bana itaat etmek zorunda değilsiniz."

Kış'ın kraliçesi, generali ve onun eşinin önünde alçalıyor.

Alysson başını kaldırıp kraliçesine bakıyor, bir eli hâlâ Mather'ı sararken diğer eliyle Hannah'nın elini tutmak için uzanıyor. "Yapacağız," diye fısıldıyor. "Tabii ki Kış için bunu yapacağız."

"Hepimiz yağacağız," diyor Efendi de. Tetikte ve odaklanmış bir şekilde kraliçeye bakıyor. "Bize güvenebilirsiniz kraliçem."

Hannah ayağa kalkıyor, parmakları dalgınca oğluna doğru uzanıyor. Kafasını sallıyor, eğiyor, dışarıdan büyük bir patlama sesi gelip de herkes yerinden sıçrayana kadar sessiz kalıyor.

"Size bunu yaptığım için çok üzgünüm," diye fısıldıyor. "Çok üzgün..."

"Leydi Meira?"

Patlama beklentisiyle uyanarak fırlıyorum, küçük bebeği kapıp kaçmak için hazırım. Cordell'de, cibinlikli bir yatakta olduğumu kavrayabilmek için birkaç derin nefes almam ve birkaç dakika geçmesi gerekiyor. Noam'ın sarayındayım ve yüzünde heyecanla Rose üzerime eğiliyor.

Bu sadece bir rüyaydı. Hannah'yla ilgili *bir başka* rüya. Ama niçin bu kadar gerçek?

Rose, yatakta oturmuş göz kırpıştıran bana bakarak "Güzelleşmeye hazır mısınız Leydi Meira?" diye soruyor.

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Sen şimdi benim güzel olmadığımı mı söylüyorsun?"

Rose'un yüzü allak bullak oluyor. "Hayır! Tabii ki öyle demek istemedim... Ben sadece..."

Ayaklarımı yataktan aşağı sallandırıp durumu değerlendiriyorum. "Tamam Rose, sorun yok. Sadece şaka yapıyorum," diyorum. Mona ve Rose'un peşine üç hizmetçi daha takılmış, her biri elinde çanta, kıyafet gibi şeyler taşıyor. Sanırım bu Efendi'nin planının bir parçası. Beni tavuk gibi

pişirmeden önce sarıp sarmalayacaklar. Sanırım yolculuk kıyafetimle bir baloya gitmem mümkün değil ve bunu daha önce fark etmediğim için canım sıkılıyor. Şimdiye dek, her zaman giydiğim yıpranmış giysiler dışında bir şey giymedim. Daha şık olmak isteyip istemediğimi bilmiyorum ve ne zaman Dendera bana balo kıyafetlerinden bahsetse, *Tatlı kar aşkına, bunca gereksiz kumaşa ne gerek var? Ayrıca etekler de kadınların koşarak kaçmasını engellemek için icat edildi herhalde!* diye düşünürdüm.

"Tabii ki Leydi Meira," diyen Rose hizmetçilere dönüyor ve "Kızlar! Haydi bakalım bitirelim şu işi!" diye emir veriyor.

Ellerimi havaya kaldırıp sallıyorum. "Hey... şimdi mi? Durun! Eski giysilerimi ve chakramımı istiyorum ben... Ahh!"

Beş kız birden üzerime çullanıyorlar. Beni yataktan çıkarıyorlar ve giyinme kaidesinin önüne götürüyorlar. Burada kendimi Noam'ın ağaçları gibi hissediyorum, bu durumda kızlar da dallarımda cıvıldayan kuşlar oluyor.

Rose bir general edasıyla, şaşkın ördek gibi dolaşan yardımcılarına azarlar gibi emir veriyor. "Mona bacaklar ve ayaklar. Cecily, korse ve kollar. Rachel ve Freya, saçlar ve yüz." Kızlar beni bir o yana bir bu yana çekiştiriyorlar, kat kat kumaşların içine sokup garip pudra ve yağlara buluyorlar. Biri saçlarımı tutup kıvırıyor, biri dudaklarıma ve yanaklarıma parlak bir şeyler sürüyor, biri ayağıma sıkı, topuklu ayakkabılar giydiriyor ve biri de midemi ağzıma getirecek darlıkta bir korsenin iplerini çekiştiriyor.

Üzerimdeki korseden daralarak, "Bütün bunların gerekli olduğundan emin misiniz?" diye soruyorum. Bir balo için hazırlanmak gerektiğini anlıyorum ama bu kadar rahatsızlık gerçekten gerekli mi? Sadece basit bir elbise giysem olmaz

mı? Ya da en iyisi hiç gitmesem? Ama Efendi ve Mather bu baloda olacaklar ve balo bitmeden önce ne planladıklarını öğrenmeliyim. Bunun için birkaç sıkı korse bağına katlanmam gerekiyorsa, katlanacağım.

Rose bir parmağı altdudağında bir kaşını kaldırarak bana bakıyor. Bir şey söylemeden gardıroba bakıyor ve kapısını açıyor. Her bir kapısının iç tarafında ayna var ve raflardaki elbise ve geceliklere bakmaktansa, aynadaki aksime odaklanıyorum.

Ya Noam'ın hizmetçileri gerçekten hünerli ya da ben düşündüğümden daha güzelim.

Üzerime giydirdikleri –daha doğrusu hâlâ giydirmeye çalıştıkları– elbise yakut kırmızısı renginde, oldukça kabarık ve korse kısmında altınla işlenmiş karmaşık bir desen var. Altın işleme köprücükkemiklerimin altından dolaşarak, kızlardan birinin boynuma taktığı altın örgü kolyeyi ortaya çıkarıyor. Saçlarım, geriye doğru toplanarak kıvırcık yapılmış, yumuşak bir şekilde dağınık bırakılmış, yüzüme de birkaç beyaz saç tutamı düşürülmüş.

Rose kollarını kavuşturuyor ve, "Eee?" diyor. Belli ki çıkardığı işten tatmin olmuş.

Ben ağzımı bile açamıyorum. Belki biraz süslü olmak o kadar da kötü değildir. "Siz... yaptığınız işte çok iyisiniz," diyorum.

Kızlar geri çekilirken Rose iç geçiriyor, onlara yaptığı saldırı artık bitti. Kızlardan bazıları etrafımda cıvıldaşıp "Ne kadar da güzel oldunuz, eminiz ki size bayılacak..." gibi bir şeyler söylüyorlar.

Bir parmağımı kaldırıp etrafıma bakıyorum. "Durun, kimden bahsediyorsunuz siz?"

Mona malzeme çantasının fermuarını çekiyor. "Prens Theron, Leydi Meira. Size vurulacak!"

Noam'ın oğlu. Kaşlarımı çatıyorum ve eteğin kumaşına yapışıyorum. Bir şeyleri unuttuğumu biliyordum.

Kızlar çıkmaya başlıyorlar, Rose diğer misafirlerin son dakika isteklerini halletmeleri için onlara emir veriyor. Giyinme kaidesinden inip Rose'un kolunu yakalıyorum.

"General William ve Kral Mather." Onun unvanını söylemek şaşırtıcı şekilde kolay geliyor ve rahatsızlık duymaya başlıyorum. "Neredeler?"

"Hazırlanıyorlar, Leydi Meira. Eğer onları görmek isterseniz balodan önce sizi kütüphanede bekleyeceklerini söylediler."

"Peki balo ne zaman başlıyor?"

"On dakika içinde."

Birden başlayan migrenime direnmek için yumruğumu alnıma indiriyorum. "Leydi Rose, eğer bu baloya katılmamı istiyorsanız bana kütüphanenin nerede olduğunu söyleyin, hemen."

Rose koridorun aşağısını ve solunu göstererek "İki sol ve bir sağ. Sağınızdaki ilk kapı," diyor.

Tam teşekkür edecekken, bir balo elbisesi giydiğimi fark ediyorum. Bu imkâna kaç kere sahip olacağım? Coşkulu bir şekilde reverans yapıyorum, alçalmamla birlikte eteğim kabarıyor ve sanki kumaş beni yutuyor. Ben doğrulup koşmaya başladığımda Rose beni alkışlıyor. Sonra duruyorum ve geri dönüyorum, mavi taşı alıp elbisenin ceplerinden birine koyuyorum. Tutunabileceğim bir şey.

İki sol. Bir sağ. Sağımdaki ilk kapı.

Koşarken bu tarifi tekrarlıyorum ve koşuşturan hizmetçiler ve tanımadığım şık insanların yanından geçiyorum.

Cordell'li soylular olmalılar. Elbiseyle koşmak zaten zorken bir balo elbisesiyle koşmak resmen bir çadıra sarılmışım gibi hissettiriyor, en sonunda yenilgiyi kabulleniyorum ve ipek kumaş yığınını kavrayıp havaya kaldırıyorum. Yanımdan geçen birkaç saray mensubu kaşlarını kaldırarak bana bakıyor, ama ben aceleyle ilerliyorum. Onların şok olmuş bakışlarını umursamaktansa, bacaklarımı özgürce hareket ettirebildiğim için çok memnun oluyorum. Ben haklıydım, etekler *kesinlikle* koşmayı zorlaştırmak için icat edilmişler.

Kapısı açık kütüphaneye dalıyorum ama içeride kimse yok. Üç kat yüksekliğindeki raflarda kitaplar var ve yüksek pencerelerden batan güneşin son ışıkları içeriye giriyor. Üzerimde üç tane balkon var en alt seviyede kocaman bir piyano duruyor. Ama içeride kimse, tozları alan bir hizmetçi bile yok.

Odanın içinde koşuşturuyorum ve Efendi, Mather, Dendera ya da başka biri var mı diye bakınıyorum. Gördüğüm her boş köşede kalbim daha hızlı atmaya başlıyor.

Burada değiller.

Onların yokluğu baloya hazırlanmanın, yaptığım banyonun, Bithai'nin lüks ve şıklığının verdiği hafifliği sarsarak üzerimden alıyor. Buradayım, Cordell'in kütüphanesinde, lavanta-vanilya parfümlü ve balo elbisesi giymiş yabancı bir genç kadın rolünü oynuyorum. Bunu kavramalıyım. Balodan önce bir şey bulamamayı umursamamalıyım. Çünkü Efendi benim için bu tarz bir normallik istemişti değil mi? Fırfırlı elbiseler içinde dans etmek ve gülmek. Daha kolay bir hayat sürmek.

Ancak, sıcak su dolu küvette banyo yapmak, güzel bir elbise giymek çok iyi bir şey olsa da ben *hiçbir zaman* böyle bir hayat istemedim ki. Dendera, Kış ayaktayken ve saray

yıkılmamışken, Kraliçe Hannah'nın da dünyadaki diğer krallıklar gibi savurgan balolar düzenlediğinden söz ederdi. Kadınlar fildişi rengi elbiseler ve erkekler koyu mavi takımlar giyerdi, her şey gümüş ve beyaz parıldardı. Ben de Dendera'nın hikâyelerini dinleyip hayalimde canlandırdığım görüntülere gülümserdim. Ama benim rüyalarımı dolduran, Kış'ın savaş hikâyeleriydi. Krallığımızı koruduğumuz hikâyeler. Toprağımız için savaştığımız. İnsanlarımızı savunduğumuz.

Saraydaki insanların, Kış için savaşan askerlerden daha az değerli olduğunu düşündüğümden değil, sadece ben Dendera'nın sahip olduğu hayatı hiç istemedim. Kendime ait bir hayat, Kış'm parçası olduğumu hissettiğim bir hayat istedim. Ve bu benim için uğruna savaşmam gereken bir hayat anlamına geldi.

Nota sehpasındaki bir parşömen parçası dikkatimi çekiyor ve alıyorum. Aceleyle kaleme alındığı belli olan elyazısının çılgın hali beni kendine çekiyor.

Beni kelimeler var etti.
Nefes almaya başladığım andan itibaren üzerimden aktılar;
Kıvranıp bağırdıkça küçük, siyah satırlar vücuduma dağlandı
Ve anlamlarını öğrendim.
Vazife. Onur. Yazgı.
Bu kelimeler güzel kalp dövmeleriydi.
Böylece onları aldım, sakladım ve benim oldular,
Onları içimde sakladım
Ve sadece başkaları yanlış anladığında onları dışarı çıkardım.
Vazife. Onur. Yazgı.
Her şeye inandım.
Onun en büyük vazifesi olduğumu söylediğinde ona inandım.

En büyük onuru olduğumu söylediğinde ona inandım.
Hiç kimseye inanmadım ama onun üç kelimesine inandım.
Vazife. Onur. Yazgı.
Çok derinden inandım.

Bu şiirde acı var. Aynı üzerimdeki elbiseyi daha az güzel yapan bundan-daha-fazlasını-istiyorum acısı gibi. Nefesimi emiyor. Ventralli'de olsaydık şairleriyle ünlü olduğundan böyle bir şeyi beklerdim ama Cordell'de değil. Cordell sadece para, güç ve verimli tarlalar demek. Bunu kim yazdı?

"Leydi Meira?"

Hızla arkamı dönüyorum, parşömen elimden düşüyor ve elbisem kırmızı bir dağ gibi dönüp hışırdıyor. İlk başta Noam olduğunu düşünüyorum. Aynı uzun boy, aynı altın sarısı saçlar ve kahverengi gözler. Ancak bu adam saçında griler olacak kadar yaşlı değil, benden sadece birkaç yaş büyük, cildi pürüzsüz ve sadece çenesinde kirli sakalı var. Ayrıca Noam'dan da daha yakışıklı. Onun kadar haşin değil ve bir krallık yönetmektense bir halk şarkısı söylemeye daha yatkın görünüyor.

Elbisemi düzeltiyorum. "Prens Theron," diye tahminde bulunuyorum.

Meraklı bir ışık yüzünü aydınlatıyor. Sonra gözleri aramızda yerde duran parşömene gidiyor, sözler üstte ve üzerine ışık düşüyor. Yere eğilip kâğıdı alıyor ve parçalayacakmış gibi elinde buruşturuyor.

"Altın yapraklar," diyerek küfrediyor ve sonra kendine geliyor, yüzünü buruşturuyor, kibar bir tavır takınarak kâğıdı sıkmaya devam ediyor. "Özür dilerim. Bu... bu bir şey değil," diyor.

Kaşlarımı çatıyorum. "Bunu siz mi yazdınız?"

Ağzı geriliyor. İtiraf etmekle, konuşmanın başına dönmek arasında bocalıyor.

Kibarca bir masaya bıraktığı kâğıda doğru davranıyorum. "Gerçekten iyi," diyorum. "Yeteneklisiniz."

Theron'ın paniği azalıyor. İhtiyatla, "Teşekkür ederim," derken dudaklarının ucu yukarı kıvrılıyor. Mather'ın gülüşü gibi değil ama yine de beni etkisiz hale getirmeye yetiyor, bacaklarım etekle tüllerin altında güçsüz düşüyor.

Boğazımı temizleyerek dikkatimi Noam'ın şaşırtıcı derecede yakışıklı oğlundan alıp neden burada olduğuma yöneltiyorum. Mather ve Efendi şu anda içeri girseler bile Theron'ın önünde konuşmamız gerekecek. Bu yüzden eteğimi hafif kadınsı bir tavırla tutup doğru yürüyorum.

"Görünen o ki bir baloda bekleniyorum," diyorum. "Rose'un öfkesine maruz kalmak istemiyorum. Siz de oraya doğru mu gidiyorsunuz?"

Theron başını sallıyor ve yanına gelince vücudumda baştan aşağıya anlatılmaz bir ürperti yaratacak bir tatlılıkla elini koluma koyuyor. Kolumun minik bir noktasına dokunan parmakları, küçük bir yıldırıma sebep oluyor.

"Evet. Size eşlik etmemin bir sakıncası var mı? Birbirimizi tanımak için iyi bir zaman olabileceğini düşünüyorum." Gözleri parşömene gidiyor. "Tabii ki düzgün bir şekilde."

Bu balo salonu ne kadar uzak olabilir ki? "Evet, teşekkür ederim."

Theron bana kolunu uzatıyor. Elimi koluna kaydırmadan önce bir kaşımı kaldırıyor ve duruyorum, sonra parmaklarımı yeşil kadife kumaşa koyuyorum.

Sola dönüp koridorda yürürken "Evet," diye başlıyorum "Cordell kralının oğlusunuz. Nasıl bir şey?"

Theron kıkırdıyor. "Bazen faydalı, çoğunlukla berbat. Siz de güzelsiniz, bu nasıl bir şey?"

Ayakkabılarımdan birinin topuğu takılınca öne doğru tökezliyorum. Kimse daha önce bana güzel dememişti. Bir keresinde Dendera bana "tatlı şey" demişti ve Mather... iç geçiriyorum, onunla yaşadığım her etkileşimi gözden geçiriyorum, biraz canım sıkılıyor. O bana hiç böyle bir şey söylememişti ve şimdiye kadar söylemediğini ya da söylemesini ne kadar istediğimi fark etmemiştim. Theron'ın bana baktığı gerçeği acı veriyor, ben de ona bakıyorum ve ne yapacağımdan emin olamıyorum.

Theron'ın yüzü soluyor ve "Beni affet," diyor. "Bu kadar ileri gitmemeliydim. Henüz birbirimizi tanıma aşamasındayız. Sana söz veriyorum zamanla ilk göründüğümden çekici olduğumu göreceksin."

"Eh, umarım beni çekiciliğin konusunda ikna edebilecek kadar yalnız vakit geçiririz." Ne söylediğimi duyunca gözlerim kocaman açılıyor. "Ah. Hayır. Öyle demek... Aslında öyle demek istedim ama böyle küstah bir şekilde değil."

Theron kafasını sallıyor. "İstediğiniz kadar zamanımız var Leydi Meira. Sizi zorlamayacağım."

Bir köşeyi daha dönüyoruz ve iki büyük merdiven başından biri önümüzde beliriyor. Aşağıdaki balo salonundan yaylı enstrüman ağırlıklı hafif müzikle birlikte davetlilerin gülüş ve sohbetleri duyuluyor. Ballı jambon, lavantalı tart ve keskin alkol kokusu ile kahvenin fındıksı aroması etrafa yayılıyor. Bir saniye için guruldayan midemle kokuları içime çekiyorum, sonra...

Söylediği sözler üzerine düşününce, "Bekle," diyorum, "beni ne için zorlamayacaksınız?"

Theron'ın yüzü şaşkınlıkla kızarıyor, benim göremediğim parçaları birleştiriyor ve kolunu geri çekerek "Kimse size söylemedi mi?" diye nefes alıyor.

Aynı anda parçalar kafamda birleşiyor. "Siz biliyorsunuz! Noam, Efendi ve Mather'ın bildiği..."

Theron kafasını sallıyor. Noam'da olmayan bir sakinliğe, her hareketini ölçülü yapan bir zarafete ve ağırbaşlılığa sahip. "Evet," diye fısıldıyor. Merdiven korkuluğuna, aşağıdaki balo salonuna ve sonra da bana bakıyor. "Ben... Ben üzgünüm. Birinin size söylediğini varsaymıştım. Babam ve Kral Mather bir anlaşmaya vardılar. Biz Kış'a yardım edeceğiz..."

Sevinçle el çırpıyorum. Efendi başardı! Artık Kış'ın bir müttefiki var.

Ama Theron henüz sözünü bitirmemiş. "...tabii Kış'la bir bağ kurduğumuz takdirde."

Ellerim donup kalıyor. "Bağ kurmak mı?"

İç geçiriyor. Ben ne olduğunu anlayamadan elimi sıkıca tutuyor, teni parmaklarımı ısıtıyor.

Geri çekilince arkamdaki dekoratif, ufak masaya çarpıyorum. Üzerindeki vazo düşüyor, su ve çiçekler halıya savruluyor.

Ama ben sadece Theron'a bakıyorum. Kral Mather, Noam'la bir anlaşmaya vardı.

Cordell ile Kış bir bağ kurdu. Hem de benimle.

Cordell'le müttefik olabilmek için beni piyon olarak kullandılar.

Theron'a bakarken, dilim boğazıma yapışıyor ve ayakta durmaya çalışırken beni boğuyor. Bu benim aşırı çalışan hayal gücümün bir ürünü olmalı, çünkü Cordell'in kralı, benim oğluyla evlenmemi kesinlikle kabul etmez. Oğlu Ritim'in en varlıklı vârislerinden biri. Bense bir Mevsim köylüsüyüm. Kesinlikle yanılıyorum. Yani öyle olmalı.

"Söyle bana, Mather bizi Cordell'le bir anlaşma karşılığında mı bağladı? Anlamsız bir kâğıt parçası filan mı?" diye yalvarıyorum. "Bana böyle olmadığını söyle... düşündüğüm şey olmadığını."

Ama Theron bir şey söylemiyor ve benim paniğimi daha da artırıyor. Ağzı açılıyor ama sadece iç geçiriyor ve gözleri üzerimde sessizce dolaşıyor.

Elimi karnıma götürüyorum, parmaklarımın altındaki kumaş pürüzsüz ve boğazımdaki düğümü yutkunuyorum. Bunu Mather yaptı. Göğsüm yeni bir duyguyla kabarıyor... ihanet. Nasıl yapabildi... neden yaptı... hayır. *Hayır*. Bunun üzerinde düşünerek kafayı yemeyeceğim çünkü hâlâ bir anlam

veremiyorum. Cordell neden *beni* almak için bir anlaşma yapsın ki? Mather ve Efendi'nin bana söylemediği bir şeyler olmalı.

Zaten belli ki bana söylemedikleri pek çok şey var ama şu anda aşağıdaki balodalar. Ven ben onları *konuşturacağım*.

Theron sonunda konuşuyor ve, "İyi misiniz?" diye soruyor ama bana tekrar dokunmaya çalışmıyor. Kötü biri olsaydı ve beni merak etmeseydi her şey daha kolay olurdu. Ancak incinmiş görünüyor. Acaba o da sadece bir piyon mu?

Yerden aldığı şiiri hatırlıyorum da, olabilir.

"Özür dilerim," diyor. Merdivene bakıyor ve baloya doğru yöneliyor. "Bunun çok ani olduğunu biliyorum ama bu balo sizin için. Benim. Bizim."

Bizim. Yabancı bir kelime gibi geliyor.

Kendimi balodan koparıyorum, aşağı inip Mather ve Efendi'yle yüzleşmek ve sorular sormak için hissettiğim kararlılık, korkuya dönüşüyor. Çünkü Mather ve Efendi'nin yanına gittiğimde beni Theron'la görecekler. Mather gülümseyerek beni kutlayacak ve bunun Kış için neden önemli olduğunu açıklamaya çalışacak. Krallığımız adına yapacağımız en iyi şeyin evlenerek bir müttefik yaratmak olduğunu çünkü bizim işe yaramaz çocuklar olduğumuzu söyleyecek. Kamptan ayrılırken verdiği öpücüğün bir hoşça kaldan başka bir şey ifade etmediğini belirtecek. Kış'ı ve köleleştirilmiş halkını hiç görmemiş ve toprağına ayağımı basmamış olsam da, her şeyimi feda etmem gerektiğini çünkü Kış özgürleşene kadar benim bir önemim olmadığını anlatacak.

Bunu düşündüğüm için kendimden nefret ediyorum. Diğer Kışlılar kölelikle acı çekerken, ben Cordell'in veliaht prensiyle nişanlandım. Birileri anlayış göstersin, zavallı Meira yakışıklı bir prensle nişanlandı!

Hayatım daha kötü olabilirdi, çok daha kötü.

O zaman Theron'ın bana uzattığı elini tutma fikri, neden kendimi boşlukta hissetmeme sebep oluyor?

Parmaklarım cebimdeki lapis lazuliye sıkıca kenetlenmiş durumda. Elimi cebimden çıkarıyor ve aptal taşı kendimden olabildiğince uzağa atma isteğimle savaşıyorum. Onu istemiyorum. Mather ve Efendi'ye ihtiyacım yok. Hiç olmadı.

Elimi Theron'ın elinin içine koyuyorum ve sıcak parmakları merdivenlerden inerken elimi sarıyor. Ona tutunmak, hiç beklemediğim kadar kuvvetli hissettiriyor. Hâlâ cebimde duran yalancı mavi taşın verdiği güçten daha sonsuz bir kuvvet.

Balodayız. Merdivenin altında bizi bekleyen Cordell'lilere bakıyoruz. Çoğu saray mensubu ve Theron'ın giydiğinin aynısı, avcı yeşili ve altın işlemeli üniformalar giyiyorlar. Kadınlarsa benimkine benzer kırmızı, mavi ve mor mücevher tonlarında giyinmişler. Ve arkada, uzak bir köşede, ödünç alınmış kıyafetler olduğunu tahmin ettiğim kıyafetlerle Kış'ın temsilcileri duruyor. Erkekler ütülü yeşil takımlar ve kadınlar da kabarık elbiseler giyiyor. Efendi, Dendera, Alysson, Finn, Greer, Henn ve Mather.

Mather bana bakıyor, o kadar uzakta olmasına rağmen yüzünün, dişlerini sıkıyormuş gibi hareket ettiğini görüyorum. Bakışlarımız karşılaşınca ben gözümü ayırmıyorum o ise başka yana bakıyor.

Müzik, yaylıların yavaşça sessizleşmesiyle birlikte duruyor. Altımızda sola doğru, orkestra için bir platform kurulmuş ama Noam da orada ve zafer kazanmışçasına kalkan eli bizi işaret ediyor.

"Bayanlar ve baylar, onur konukları," diye başlıyor. Çok mutlu. Hatta oldukça mutlu. "Sizlere Prens Theron Haskar ve müstakbel gelini Kışlı Leydi Meira'yı takdim etmek istiyorum!"

Müstakbel gelin.

Nefes nefese kalıyorum, nefes alıyorum ancak ciğerlerime hava gitmiyor. Bu gerçek. Bu. Theron.

Noam bizi anons ettiğinde kalabalık sanki onların unvanlarını ellerinden alıyormuş gibi geri çekiliyor ve balodaki keyifleri bir şoka dönüşüyor. Belli ki saray mensupları Noam'ın kararına pek de sıcak bakmıyor. Her nasılsa, bunu bilmek bana biraz olsun iyi hissettiriyor. Çok değil, ama kalabalık yarım gönüllülükle alkışa başlayınca onları elimi kaldırarak selamlayacak kadar.

Mather benim tepkimi görüp ona balo salonunun sağ tarafındaki büyük, camlı kapılara doğru gelmesini işaret eden Efendi'ye dönüyor. Bu kapılar budanmış yeşil çalıların, kaldırım taşı kaplı yürüyüş yollarının ve köpüren fıskiyelerin bulunduğu gece manzarasına açılıyor.

Demek ki oyunu böyle oynamak istiyorlar.

Balo salonunun zeminine ulaştığımızda soylular sürüsünün kafa ütüleyen, masum ancak suçlayıcı sorularının saldırısına uğruyoruz. "Kızımla çok iyi anlaştığınızı sanıyordum, majesteleri?" ya da "Yeğenimle dans etmek istemez misiniz? Geçen kış sizin birlikteliğinizden çok keyif almıştı..." gibi sorular.

Theron'ın ağzı açık kalıyor, tek bir laf bile edemiyor. Geçen kış yeğeni çok keyifli vakit geçiren dük, prensin kolunu yakalıyor ve inatçılığıyla geveze yüzü kızarıyor.

"Israr ediyorum, prensim!" diyerek Theron'ı kalabalığa çekiyor. Theron bana bakıyor, sonra gözleriyle dükü işaret

ederek tekrar bana bakıyor. Adama karşı koymalı mı? Benimle mi kalmalı?

Kafamı sallayıp elimle yüzümü yelleyerek çok sıcak olduğunu anlatmaya çalışıyorum. Theron kafasını sallayarak anladığını belirtiyor.

Gittiğinde, geri kalan saray mensupları gözlerini bana çeviriyor ve sanki efsanevi bir varlıkmışım gibi beni incelemeye koyuluyorlar. Bir reverans yaparak değerlendirmelerinden uzaklaşıyor ve teras kapısına doğru yöneliyorum. Ne istiyorlarsa onu düşünsünler. Fesatlık yapıp hakkımda kötü şeyler de düşünebilirler. Burası benim krallığım değil. En azından olmamalı.

Hızla bir kapıyı açıyorum. Üzerimdeki karanlık gökyüzünde yıldızlar parlıyor, kapıyı çarparken göz kırpan küçük gözler gibi beni izliyorlar ve Cordell sonbaharının muhteşem akşam serinliğine dalıyorum. Soğuğun saflığı beni çarpıyor ve yaklaşık on dakikadır içimde tuttuğum çığlığı bırakmam için zorluyor.

"Meira."

Bir çalı labirentinin girişinde duran Mather ve Efendi'ye dönüyorum. Bir yanım onlara koşup ağlayarak gitmemiz için yalvarmak, diğer yanımsa kafalarına taş fırlatmak istiyor.

Ama ben bir askerim. Kışlı bir asker. Ve belli ki Cordell'in gelecekteki kraliçesi.

Bu yüzden patikanın yanından bir avuç taş alıyorum ve onlara doğru yaklaşırken taşları üstlerine atmaya başlıyorum.

"Sizi-gidi-pis-hainler!" Mather'a yaklaşırken tökezliyorum. Attığım son taş omzuna isabet ediyor ve acıyla geri çekiliyor.

Efendi, "Meira, sakin ol," diyor ve elini koluma koyuyor.

Ne yaptığımın farkına varana kadar kendimi, bir elimle onu labirente doğru itmiş diğeriyle de boğazına yapışmış halde buluyorum. Onu bir çalılık duvarına yapıştırıyorum. Böyle bir duruma düşeceğimi hiç düşünmezdim.

"Neden?" diye bağırıyorum. "Bunu bana neden yaptınız?"

Efendi karşılık vermiyor; verseydi yerde birkaç kırık parmakla yatıyor olurdum. "Başka seçeneğimiz yoktu."

"Hayır," diye itiraz ediyorum. "Asıl *benim* seçeneğim yok. Bu seçeneğe beni siz zorladınız. *Neden*?"

Mather, "Ben yaptım," diyor.

Bütün vücudum şiddetle sarsılıyor. Hayır o yapmaz. Yapamaz. Çünkü herkesin içerisinde bir tek Mather, Efendi onun hiç tanımadığı bir soyluyla evlenmesi gerektiğini, sadece bu yolla bağı kullanabileceğini söylediğinde neler hissedilebileceğini bilebilir. Yanlış şeylerle değerlendirilmenin ne kadar kötü olduğunu bana söyleyen Mather değil miydi?

Onun için bir anlamım yok muydu?

Efendi'yi bırakarak dönüyorum, vücudum baştan ayağa hissizleşiyor.

Mather, "Dendera ve ben Bithai'ye vardığımızda Noam'la tanıştım," diyerek söze başlıyor. "Ona neler olduğunu açıkladım. Elimizde madalyonun yarısı olduğunu ve bağımızı geri almaya çok yaklaştığımızı anlattım. Ve şimdi, Noam Sonbahar'a yardım ederken; Kış ve Cordell'in çıkarlarının neredeyse aynı olduğunu söyledim. Eğer İlkbahar'ı devirebilirse Sonbahar da kurtulacak. Ama..."

"Sonbahar'ın, İlkbahar'ın yıkılmasına ihtiyacı yok."

Bu ses karanlıkta patlıyor ve hepimiz labirentin girişindeki siluete doğru dönüyoruz.

Noam. Onun gözlerini burun deliklerinden çıkaracağım.

Efendi düşüncelerimi mi okudu yoksa yüzümdeki öldürmeye hazır ifadeyi mi gördü bilmiyorum ama beni geri çekmek için bileğimi tutuyor.

"Sonbahar'ın zamana ihtiyacı var. Prenses Shazi büyüyene dek Mevsim Krallıklarının Gölgesi'nin birkaç yıl daha körfezde tutulmasına ihtiyaçları var. Bağını kullanacak kadar büyüdüğünde Sonbahar, İlkbahar'la başa çıkabilir." Noam yana çekiliyor ve labirentin girişindeki bir heykele dayanıyor. "Bir Mevsim Krallığı'yla savaşa girmek en çok istediğim şeylerden değil."

Mather sallanarak ona doru yürüyor. "Sana, Shazi büyüdüğünde İlkbahar'ı uzakta tutabileceğini düşündüren nedir? Sonbahar'm gücünden bağımsız olarak, İlkbahar kendi sınırlarında kalmakla tatmin olmayacaktır. Angra'nın kötülüğünü gördün. İstediği her yere bula..."

Noam elini kaldırıyor. "Biz bu yollardan geçtik Kral Mather. Ve benim bakış açımı biliyorsun."

Mather homurdanıyor. "Annem gücünü Angra'ya teslim etmedi. Hiçbir zaman vazgeçmedi."

Ama Noam umursamıyor. "Angra'nın bir Ritim Krallığı'nı ele geçirmek gibi bir hırsı yok. Mevsim'in problemleri Mevsim'de kalır ve benim yeğenim, Hannah kadar zayıf olmayacaktır." Noam gülerek bana bakıyor. "Kış'ta potansiyel olduğuna inanıyorum. Olay bir Cordell-İlkbahar savaşına dönüşmediği sürece size destek olup güvenliğinizi sağlayacağız."

Sözlerini bir araya getiremediğim için kafamı sallıyorum. Bu çok saçma. Bize yardım edecek ama yardım etmeyecek mi? Kış'ın yeniden kurulacağını düşünüyor ama bize bunun için yardım etmeyeceğini söylüyor. Ne olacağını düşünüyor ki?

Söylediği bir şey garip geliyor ve nefesim kesiliyor.

"Şimdi Kış'la bir bağ kurduğunuz için madenlerimizi alacaksınız ve girişi bulmaya çalışacaksınız." Noam'a hamle yapmak için Efendi'nin elinden sıyrılıyorum, parmaklarım sırtıma uzanıp chakramımı alarak onun kafatasını parçalamak istiyor. "Onu bulmak için bizim krallığımızı parçalayacaksınız."

Noam bana doğru yaklaşıyor. "Siyasette karşılıksız hediye verilmez Leydi Meira. Başka bir krallığa, karşılığında hiçbir şey almadan bir şey veremem. Evet, bir ödeme bekliyorum."

Vücudum öfkeden kuduruyor ve soluyarak "Her şeye sahipsiniz," diye tıslıyorum. "*Cordell* her şeye sahip. Hatta Sonbahar bile sizin yanınızda ve buna rağmen başka bir Mevsim Krallığı'nın kaynaklarını da mı istiyorsunuz? Onu bulamayabilirsiniz, bunu biliyorsunuz değil mi? Neden binlerce yıl orada yaşamış insanlardan daha şanslı olduğunuzu düşünüyorsunuz?"

Noam, elini belindeki mor mücevheri parlayan hançere, yani bağına koyuyor. "Mevsim Krallıklarından birinin başarısız olduğu bir konuda Ritim'in deneme yapmasının zamanı geldi. Evet Cordell'in Sonbahar'la bağlantısı var ve evet mağarayı bulmak için o krallığı didik didik arayacağım, ama o aradığım şey Sonbahar'ın Klaryn Dağları'ndaki bölümünde değilse ne olacak? Sen gençsin. Siyasetle hiçbir ilgin yok. Ama yakında bu işlerin nasıl yürüdüğünü öğreneceksin ve bu senin yeni dünyan."

Efendi'ye dönüyorum. "Hayır. Kış'ta bunu yapmayız, söyle ona. Biz böyle bir şeye izin..."

Ancak Efendi gözlerini yere indiriyor. Bütün vücudu eriyormuş gibi görünüyor ve hayatım boyunca onun bu kadar duygulandığını görmemiştim.

Noam'ın bizi kurtarmaya ya da bizi kurtaracak kimsenin olmayacağı karanlığa tekrar yollamaya karar vermesi için onun merhametine kalıyoruz. Efendi'nin, madalyonumuzu geri aldığımızda müttefikimizin kim olacağına karar verdiğini varsaymıştım. Eğer bu en iyi seçeneğimizse –ki bu bir tuzak– bir başkasının umrunda olur muyduk? Ya da diğer Ritim Krallıkları, Mevsim'in Gölgesi'nin altında parçalanmamızı bekleyip sonra da krallığımız üzerinde hak iddia ederek mağaradaki sihre ulaşmayı mı tercih ederlerdi? Kendi iç sorunlarından dolayı hiçbir Mevsim'in Angra'yı devirecek gücü yok.

Sıkışıp kaldık.

Bir adım geri çekiliyorum. Mather elini sırtıma koyuyor ve başparmağı elbisemin kumaşında yavaşça gidip geliyor.

Hayır, hayır, *hayır.*

Noam eliyle balo salonunu göstererek "Leydi Meira," diyor. "Bu balo sizin onurunuza yapılıyor. Çok uzun süre ortada görünmemeniz şüphe uyandırır."

İtirazla kafamı sallıyorum ama ayaklarım beni balonun ışığına doğru götürüyor. Noam'ın yanına gelince duruyorum. "Neden ben?"

Noam'ın gülümsemesi bir an için bozuluyor sonra eğlenen bir bakışla Efendi'ye dönüyor. "Bu, anlaşmanın Kış'ta düzgün bir unvana sahip olman konusundaki kısmı. Cordell'in altın yaprakları adına, Kış tekrardan doğarken, tarihte solup gitmeyi mi düşünüyordun? Yeniden kurulan krallığın için bir anlamın olmayacak mıydı?"

Omzumun üzerinden Efendi ve Mather'a bakıyorum. Serinkanlı ve rahat duran Noam'ın yanında, balodan gelen ışıkların altında yenilmiş görünüyorlar. Noam, son birkaç

saniye içinde Efendi'nin hiç söylemediği kadar mantıklı şeyler söylemişti. Bu üzücü farkındalık midemin derinliklerindeki sancıyı durduruyor.

Hiçbir zaman unutulup gitmek istemedim ama Efendi de bana sonumun böyle olmaması gerektiğini söylemedi. Her ne kadar Efendi'ye göründüğümden daha fazlası olduğumu kanıtlamaya çalışsam da; Kış için sorumluluklarımın ötesinde, Angra'dan kurtulduğumuzda normal ve güvenli bir hayat yaşamaya hakkım olacak kadar önem arz ettiğime inanmamı sağlamadı. Sadece bunların içinde kaybolacağımı ve bundan sonrasında önemli olmayacağımı düşünmemi sağladı.

Ve artık zamanı geldi. Kış için böyle önemli olacağım. Bir evlilik piyonu olarak.

"Evet," diye fısıldıyorum. "Buna inandım."

Efendi ve Mather'dan uzaklaşmak kâbus gibi geliyor. Bu kâbusta Mather'ın benim peşimden koşup Noam'a karşı gelmesini ve bunu bana yapamayacağını itiraf etmesini, bir başkasıyla evlenmeyeceğimi çünkü bunca zamandır bana âşık olduğunu söylemesini istiyorum.

Noam balo salonuna giden kapıyı benim için açıyor, gelen müzik ve soyluların kahkahaları duyulurken bana gülümsüyor. Kapı arkamızdan kapanırken, "Sen artık bu ailenin bir parçasısın," diyor. "Ve şunu bilmende fayda var ki oğlumun seçenekleri var. Bizi savaşa sürüklemeyecek daha *faydalı* seçenekler bunlar. Benim krallığım gelişip, büyüyüp değişirken, sizin insanlarınız akıntıda aşınan taşlar gibi tembellikle çürüyor ve buna rağmen üzerinde oturdukları güç umurlarında bile değil. Bu sadece benim cömertliğimin bir lütfu."

Homurdanmamaya çalışıyorum. Noam elini kolumun altından kaydırıyor ve beni durduruyor. Kalın parmakları tenimi sıkarken, Efendi'nin saray soylularıyla ilgili derslerinden bir şey anımsıyorum. Noam'ın bir karısı varmış. Theron'ın annesi, bir Ventralli prensesi olan Melinda DeFiore. Zihnimde Noam'ın, ölümün pençesine düşmüş, yavaşça eriyip giden karısının yatağının yanında dizlerinin üzerine çökmüş olduğunu görüyorum. Kadın hasta, çok hasta ama Noam'da bir gariplik var. Onun ölmesine izin mi veriyor?

Kafamı sallıyorum. Efendi kadının nasıl öldüğünü bana ne zaman anlattı? Anlatmış olmalı. O kadar canlı bir şekilde hatırlıyorum ki Efendi derslerinden birinde Cordell Kraliçesi Melinda'nın ölümünden bahsetmiş olmalı.

Noam kolumdaki elini sıkarak beni anılarımdan koparıyor ve Theron'ın beni tuttuğu gibi tutuyor. Hayır, aynı şekilde değil. Theron nazikti, her an yanından uzaklaşabileceğime inandırıyordu. Ama Noam beni sahipleniyor gibi tutuyor. Cordell'deki her şeyin sahibi olmaya ve her insan, hayvan ve bitkinin onun bağının etkisinde kalmasına alışmış. Benim Cordell'li olmamama ve bağının beni etkileyemeyecek olmasına rağmen elimi sıktığında bu gücünü ustaca kullandığını hissediyorum. *Artık* bana sahip.

Çiftler orkestranın müziğiyle hızla dans ederek yanımızdan geçiyorlar. Kahkahaları Noam'ın incelikli sakin aurasının ardına gizlenmiş öfkesinin arka planında kalıyor.

"Bana ihtiyacınız var," diye tıslıyor. "*Kış*'ın bana ihtiyacı var. Görgü kurallarını ve Cordell tarihini öğrenmek için eğitime başlayacaksın. Sana bu eğitime itiraz etmemeni ve emirlerime uymanı tavsiye ederim."

Kolumdan yukarı bir ürperme çıkıyor. Beni korkutmaya

ve gücünün keyfini çıkarmaya başladığında, kanadı pençelerine takılmış bir kuş gibi hissettiğim kedi gibi tıslayan Herod'ı hatırlıyorum.

Noam'ın kavrayışından kurtuluyorum. "Karının yaptığı şey bu muydu? Emirlerine uymamak mı?" diye tıslayarak, suçlamamı karanlık odadaki bir chakram gibi fırlatıyorum.

Yüzü allak bullak olunca ona duyduğum öfke biraz çözülüyor. Bu benden ya da bir başkasından duymayı bekleyeceği son şey ve üzerinde durduğu kaide her neyse birden sarsılıyor.

"Ne..." diyen Noam'ın ağzı açık kalıyor. Kapatıyor. Tekrar açıyor ve şoku öfkeye dönüşürken tehditkâr bir şekilde bileğimi yakalıyor.

Tırnaklarımı derisine geçiriyorum. "Beni bunun içinde hapsetmiş olabilirsin." Elimi çekiyorum. "Ama beni hafife alan ilk erkek sen değilsin ve bana daha saygılı bir şekilde davranmanızı tavsiye edebilir miyim, *Kral* Noam?"

Karşılık veremeden, etrafımda dönerek dans edenlerin arasına dalıyorum ve merkeze ulaşana kadar elbise hışırtıları içinde insanları itip kakıyorum. Parıltılı altın, koyu yeşil ve Destas Denizi'nin en derinlerinden alınmış mavi renkler etrafımda dönüyor. Renkler ve müziğin bileşimi, kaosun içinde garip bir sakinlik yaratıyor, balo salonunun ortasında, müzik ve dönen insanların sarmaladığı huzurlu bir merkez oluşturuyor. Beni neredeyse sakinleştiriyor.

Neredeyse.

Ellerimi yüzüme kapatıyorum, nefes veriyorum, alıyorum ve tekrar veriyorum. *Sadece nefes almaya devam et.* Ne olduğunun, kimin bana arkasını döndüğünün, o kibirli kalasın üzerimde etkisi olduğunu düşünmesinin hiçbir önemi yok, ben hâlâ benim. Her zaman da *ben* kalacağım.

Ama kim bu peki? Belli ki bu, kırmızı elbisesinin içinde yüzüne pudra sürülmüş, Cordell'in üst tabakası tarafından sınanan bir kız. Cordell'in kralını, onun bana davrandığı keskinlikle tehdit edebilecek biri. Bir leydi. Bu doğru olabilir.

Kesinlikle Mather ve Efendi için önemli olan biri değil. Noam ne düşünürse düşünsün, yeni Kış'ta kesinlikle bir yere sahip olmayacak biri. Doldurulması gereken herhangi bir pozisyona dalan, aysız bir gecede bir mum gibi kullanılarak itaatle eritilen biriyim.

Bir asker olmak istedim. Kış Krallığı'nda kalmayı hak eden biri. Efendi'nin gururla bakacağı biri. Mather'ın bakacağı ve...

Hayır.

Bu, Efendi'nin olmamı istediği şey. Korkutucu bir açıklıkla belirttiği gibi eğer bir şansı olsaydı –şu işe bakın ki sonunda bu şansı elde etti– ben hiçbir zaman asker olmayacaktım. Ve Mather da artık Bithai'nin dört katlı sarayından aşağıya atlayarak altın bir ağacın üzerine konabilir.

Bir el dirseğimi avuçluyor ve zıplayarak geri döndüğümde Mather'ın gözlerini görüyorum. Beni kollarıyla kavrayarak sanki ona vuracak kadar yakın olduğumu hissetmiş gibi düzgün bir dans pozisyonu alıyor. "Sadece konuşmak istiyorum," diye savunma yapıyor ve müziği takip ederek insan denizinin içine ilerliyoruz.

"Ama ben istemiyorum," diye karşılık veriyorum. Dönerek geçerken insanlar bize bakıyor ama ben onunla dans etmek istemiyorum ve uzaklaşınca açık kolları boş, yüzü gergin ve gözleri cam gibi kalıyor.

Bu duyguyu yüzünden siliyor ve ifadesizleşiyor. Her şey anlamına gelmesi gerekirken, hiçbir şey değilmiş gibi yaparak gizliyor, uzaklaştırıyor.

Başımı sallıyorum. *Ağlamayacağım.* Bir duygu da göstermeyeceğim. "Bildiğini söylediğini sanıyordum," diye başlıyorum, sözler adeta boğazımı rendeliyor. "Kontrolünün ötesinde olan sebeplerden dolayı değersiz sayılmanın nasıl hissettirdiğini bildiğini sanıyordum. Ama yine de buradayım, bir evlilik anlaşmasının piyonu oldum, çünkü sen ve Efendi beni her şeyden daha değersiz saydınız. Teşekkürler, Mather. Sonunda bana yerimi gösterdiğin için teşekkür ederim."

Mather'ın nefesi daralıyor, saçlarını arkasında toplayan kurdeleden çıkmış birkaç tutamı eliyle geriye doğru tarıyor. Başını sallıyor ama bir şey söylemiyor. Ya söyleyemiyor ya da söylemiyor ve beni düşmekle tehdit eden gözyaşım sonunda dökülüyor. Öfkeyle yaşları silip kalabalığa karışırken Theron görünüyor.

Benim kendimi hissettiğim kadar dağınık görünüyor, ama o sadece son birkaç dakika dans etti ve bir de babasının oyuncağı oldu. Bana tekrar bakmadan önce Mather'a göz atıp bir kaşını kaldırıyor.

Mather'a bakmayı kesiyorum. Artık benim yerim burası. Ait olduğum yer burası.

Theron'a, "Özür dilerim," diyorum ancak müziğin yüksek olmasından dolayı sesim boğuluyor, sanki sadece ağzımı oynatıyormuşum gibi görünüyor.

Theron'ın ağzı gözlerine ulaşmayan bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Ben de öyle," diyor ve elini uzatıyor.

Mather'ın, gergin havayı da yanına alarak ayrıldığını hissediyorum. Dans kalabalığının dışında bekleyen Efendi'yle giderken gözüm ona takılıyor ve geri dönüp bana baktığında boğazıma takılan yumru aşağıya inerek kalbimi acıtıyor.

Gözleri Theron'a kayıyor, sonra bana bakıyor ve merdivenlere doğru ilerleyerek Efendi'yle uzaklaşıyorlar. Efendi onun kolunu yakalayıp bağırarak bir şeyler söylüyor ve Mather da ona bağırarak karşılık veriyor.

Merdivenlerden çıkarak koridorda kayboluyor.

Efendi geri dönüyor ve Alysson'ı alarak o da ayrılıyor.

Theron, "Leydi Meira," diyerek zorla gülümsüyor. Eli hâlâ havada. Elini tutmak kalıcı bir şey gibi, sanki tuttuğumda bildiğim herkes kaybolacak.

Zaten kayboluyorlar. Şu anda sahip olduğum tek şey, yüzünde eğri bir gülümseme ve kendi gerginliğinden gözleri kısılmış biçimde karşımda duruyor.

İtiraz ederek başımı sallıyorum. Theron'ın elini tutup beni kendine çekmesine izin verirken "Sadece Meira," diyorum. Yanağım yüzüne ancak ulaşıyor ve şakağım çenesindeki sakala değiyor. Yumuşak bir lavanta parfümü ve eskimiş kitap sayfalarından yayılan kokuya benzer bir kokusu var. Orkestra hızlı ve sert bir müzik çalsa da biz yumuşak ve istikrarlı bir şekilde öne arkaya salınıyoruz. Sanki *Burada müziği siz değil biz yaparız,* der gibiyiz.

Theron, "Sadece Meira," diye tekrarlıyor. Sırtımdaki kollarını düzeltiyor ve aramızdaki mesafeden bana bakarak kararlı bir şekilde başını sallayıp "İyi olacağız. Birlikte," diyor.

Bir şey söyleyemiyorum. Yüzümü yana çevirip gözlerimi kapatıyor ve sözleriyle beni saran soğukluğa karşı bir savaş veriyorum. *Birlikte.* Etrafımızdaki her şey uçup giderken, ikimiz, sadece biz.

Sonunda ona bakarak nefes alırken "Bundan daha fazlasını istemiyor musun?" diye soruyorum.

Gözleri yumuşak ve rahat ama sorum yumuşaklığını biraz geriyor. Dudakları aralanıyor ve ağzından çıkan kelimeler, aklımda dönüp duran düşüncelere o kadar yakın ki, bir an için belki ben söyledim diye düşünüyorum.

"Hayatımın her günü."

Mona ve Rose üzerimden elbiseyi çıkarmak için çok uğraşıyorlar. Sonunda çıkardıklarında, gecelik giyip süklüm püklüm yatağa kıvrılmak yerine, onlardan, çalınan kıyafetlerimi ve chakramımı geri getirmelerini istiyorum. Birkaç dakika boyunca kızlar bana o elbiseleri bir leydinin giyemeyeceğini anlatıyorlar. Ben de gelecekteki kraliçeleri olduğumu ve bana itaat etseler iyi olacağını söylüyorum. Ancak bunları ağlamadan söyleyebilmek için birkaç kez denemem gerekiyor. Onlar da merhamet edip eşyalarımı iade ediyorlar.

Rose, "En azından temizledik," diyerek bluzumu uzatıyor. Bluzum kahverengi ya da kaskatı değil, artık beyaz.

"Nöbetçilerden birinin bununla ilgilenmesini istedim," diyor Mona chakramımı kaldırırken. "Keskinleştirmiş."

Mona benim favorim.

Onlar çıkınca daha rahat olan kendi kıyafetlerimi giyiyorum. Henüz Mather'ın yaptıklarından sonra neden hâlâ onu taşımak istediğimi, onu bırakmak yerine yanımda olmasını neden tercih ettiğimi anlayamadan o aptal mavi taşı cebimde buluyorum. Chakramımı her zamanki yerine, iki kürekkemiğimin arasına asıyorum ve odanın kapısından balkona doğru

koşuyorum. Ayağım yatak odası zemininden kesilmeden dakikalar önce, beyaz perdelerden birini yakalayıp tutunarak balkon tırabzanına çıkıyorum. Buradan aldığım hızla havaya fırlıyorum ve kelimenin tam anlamıyla, hayatım perdenin ikiye ayrılmamasına bağlı.

Tamamen uçmakla yere düşüp bacağımı kırmak arasında kalıyorum ama kumaş dayanıyor ve perdeyle birlikte tekrar saraya doğru savruluyorum. Aynen Lynia'da olduğu gibi adrenalinin tanıdık dalgası vücudumu sarıyor. Artık daha net görebiliyorum ve kafam hafifliyor. Perdeyi bırakıyorum ve balkonumun üzerindeki çıkıntıya tutunuyorum. Perde numarasını yapmadan da odamdan dışarı tırmanabilirdim ama böylesi daha eğlenceli.

Tutunduğum yerden birkaç kolay zıplayışla çatıya çıkıyorum. Bithai'nin geri kalan bütün çatıları gibi burası da aynı kıvrık tuğlalardan yapılmış ama diğerlerinin aksine burası düz bir zemin ve yürünebiliyor. Savaş zamanlarında gözlem yapmak ve huzursuz bir müstakbel kraliçenin yeni evini keşfetmesi için de çok uygun.

Düşündüğüm kelimeye burun kıvırıyorum. Burası benim evim değil. Hiçbir zaman gerçek evimde olmadım ve şu anda da hiç talep etmediğim yeni bir evdeyim. Aslında minnettar olmalıyım hatta şanslıyım da, Kışlıların çoğu yeni evleri olarak İlkbahar'daki kamplarda çalışıyorlar. Ancak öfkeden başka bir şey hissedemiyorum.

Çatıda koşmaya başlıyorum. Saray çok büyük, her kesişme noktasından bir kanat çıkıyor ve bunlar az rastlanan tepe pencereleri yerleştirilmiş kubbeler şeklinde. Ancak benim ilgimi çeken en kuzey uçtaki kanatta çıkıntı yapan kule oluyor.

Burası boş ve tozlu. Bu da Bithai'nin yıllardır bir savaş görmediğinin kanıtı. Tırabzandan yere atlıyorum ve ters dönmüş bir masayı tekmeleyerek yana atıyorum. Nihayet Noam'ın bakımlı tutmadığı bir yere rastlıyorum.

Kuleyi neden buraya inşa ettiklerini anlayabiliyorum. Şehir ve ilerisinde uzanan krallık tamamen görülebiliyor. Doğuya doğru Bithai'nin neredeyse tamamı açık ve yarım aylı bir gökyüzünün altında uyuyor. Batıda tarım alanları, yeşil ve şehrin ışığından uzakta, karanlık ufkun içine doğru yayılıyor. Güneye doğru...

Parmaklarımı tırabzana geçiriyorum. Güneye doğru Mevsim Krallıkları görünüyor. Kan ve zalimliğiyle İlkbahar ve hiç bitmeyen kar, buz ve soğuğuyla, ayrıca sığınmacıların ve bebek Mather'ın görüntüleriyle rüyalarıma giren kraliçenin ülkesi Kış.

Mather.

Kendimi patlamaya çok yakın hissediyorum. İçimdeki her şey ısınıyor ve nefes alamıyorum. Beni düşündüğü, onun da beni düşündüğünü bilmemi sağladığı, taş kadar küçük bir ümit verdiği ve olduğumuzdan daha fazlası olamayacağımız halde çeneme bir öpücük kondurduğu için ondan nefret ediyorum.

"Onu suçlamamalısın."

Keskin bir nefesle sırtımdaki chakramımı elime alıyor ve arkamdaki gölgeyi hedefliyorum.

Efendi.

Silahımı geri çekiyorum. "İyi cesaret."

Efendi, kulenin tırmandığı köşesinden uzaklaşıyor. "Sen gerçeği öğrenmeden günün bitmesine izin veremezdim."

Gülüyorum. Ama gülüşüm sahte ve sırtımdan aşağıya

bir ürpertinin dans etmesine sebep oluyor. "Ama yarın oldu bile, o yüzden biraz geç kaldın."

Efendi öne doğru uzanıyor ve chakramımı elimden alarak yere bırakıyor. Ben engel olamadan beni tutup güneye doğru döndürüyor ve elini ensemde tutuyor.

"Cennetteki kar adına," diye tıslıyor. "Orada ne olduğunu hiç görmedin. Kış'a en yaklaştığın yer, İlkbahar'ın en ücra kasabalarındakiler, Kış'ın yıkılışından geriye kalanlar. Ama kamplardaki Kışlıları hiç görmedin. Onları uzaklaştıran Angra'yı görmedin. Ne olduğunu ve Angra'nın onları ölesiye kullanacağını anladıklarında gözlerinin içine bakmadın. Riske atılanın ne olduğunu bilmeden beni tersleme. Hiçbir şey bilmiyorsun Meira ve bu evliliği kabul etmen çok zor olsa da, üzgünüm ama ne yazık ki gerçekleşecek. Kış için bir anlamın olmasını istemiştin. Kış'ın sana bu şekilde ihtiyacı var."

Dirseğimle Efendi'nin karnına vuruyorum ve ensemi elinden kurtarıyorum. Öksürerek arkaya doğru sendeliyor ve şok içinde bana bakıyor.

"Hayır," diyerek parmağımı kaldırıyorum çünkü başka ne yapabilirim bilemiyorum. Kolum titriyor, içimde kaynayan öfkenin dışa vuran etkisi olmalı. "Kafama kazımaya çalıştığın bir dersmiş gibi bana öğüt vermeye kalkışma. Burası eğitim çadırı değil. Bu benim *hayatım*. Bunun ne kadar korkunç olduğunu sen de biliyorsun, Efendim! Sen her şeyi biliyorsan ve ben hiçbir şey bilmiyorsam neden bana anlatmıyorsun? Neden Mather kendisi anlatmıyor da, bunu yapman için seni yolluyor?"

Efendi bir süre sessizce bana bakıyor, kavganın alevi sönüyor. Gözleri nemli, saçları dağılmış, vücudu sanki

defalarca kayalara vurulmuş gibi çökmüş. Aslında bizim kayamız oydu.

Ellerimi saçlarımdan geçirirken dudaklarımdan bir inilti çıkıyor. Efendi ne zaman üzgün olsa içimdeki çocuktan çıkan gizli ve saklanmış ağlama. "Ne oldu William?"

Bir keresinde bana sarılmıştı. Altı yaşındaydım ve hâlâ Alysson'la kaldığı çadırda uyuyacak kadar küçüktüm. Bir akşam çığlık atarak uyandım. Ter içindeydim ve o kadar şiddetle bağırıp ağlamıştım ki vücudum günlerce ağrımıştı. Efendi sürekli benim yanımdaydı ve bir düşman arayışıyla tetikteydi.

"Onları gördüm," diye inliyorum.

"Kimi?" diye soruyor. Çok endişeli görünüyor, kaşı havada ve gözleri büyümüş. Sanki gölgelerin içinden İlkbaharlı bir asker çıkacakmış gibi bekliyor.

"Benim..." söyleyemiyorum. *Annem. Babam.* Onları rüyamda bile görmedim – sadece zihnimin yarattığı kişileri gördüm. Sokakta katledilen iki sevgi dolu insanın kollarından yuvarlanan bebeği yere düşmeden Efendi yakalıyor.

Gerçi rüyamda onlar yanıyordu. Angra dışarıda dururken, alevlerin sardığı bir binadan bana bağırıyorlar. O canavarın elinde bir asa var ve üzerinden çıkan alevlerle yangını besliyor. Onun bağı. Arkasında durdum ve durması için ona bağırdım.

Angra bana döndü ve "Herkes ölene kadar durmayacağım," dedi.

Efendi'ye rüyamı anlattığımda uzun süre sessiz kaldı, yüzünde duyguların savaşı vardı. Korku, pişmanlık ve derinliği olan bir şey, suçluluk olabilir. Ya da sorumluluk? Ancak yüzünden hemen silindi ve kollarını bana sardı, beni göğsüne bastırdı ve ona yaslanmama izin verdi.

"Bu senin suçun değil," diye fısıldadı. "Meira, bu senin suçun değil."

Üzerinden on altı yıl geçti ve ondan gördüğüm tek şey bu. Bir zayıflık anında bir dakikalık sarılma. Ellerimi yana indirdiğimde Efendi güneye doğru bakıyor, sanki iyice odaklanırsa Kış'ı görebilecek.

"Buraya geldim. On dört yıl önce," diye fısıldıyor.

Hareket etmiyorum.

"Saldırıdan iki yıl sonra. Gururumu yenmem uzun zaman aldı. İlkbahar sonunda çok kuvvetlendiğinde Cordell yardım istediğimiz krallıklardan biriydi ama gelmediler. Kimse gelmedi, ne Ritim'den ne de Mevsim'den."

Efendi dikleşerek ellerini gözlerine kapatıyor ve hislerinin bir kısmını uzaklaştırıyor. "Buraya geldiğimde, Noam'ı her açıdan zorladım. Verebileceği her şeye ihtiyacımız vardı ve o her şeye sahipti. Ama..." Efendi duruyor ve hatıralarında derine indikçe çenesi göğsüne düşüyor. "Noam bu on dört yılda hiç değişmedi ve o zaman ne istediyse şimdi de aynını istedi. Tüm Ritim'in istediği şeyi, krallığımıza, dağlarımıza giriş. Daha fazla sihir olasılığı için resmi ve bağlayıcı bir ilişki."

Başımla onaylıyorum. Efendi'nin daha önce buraya geldiğini bilmiyordum. Mantıklı, Noam'a duyduğu nefret, Cordell'e karşı tutkulu öfkesi bu yüzden. Dudaklarımı kenetliyorum. Daha önce hiç bu kadar açık olmamıştı.

"Aslında hiçbir şey kalmamıştı. Mather'dan başka, takas yapılabilecek bir kraliyet mensubu yoktu ve Noam'ın da ne kızı ne de bir kız yeğeni vardı. O yüzden Theron ile senin aranda bir birleşme teklif etti. Kış geri kazanıldığında sana bir unvan verilecek ve yeni Kış'ta bir yerin olacaktı.

Saygıdeğer, Cordell'li bir kraliçe." Efendi içini çekiyor. "Ama çok gençtin. Çok küçük. Ve yapamadım, senin adına böyle bir söz vermeye hakkım yoktu. Benim bile değildin. Ben kimdim ki senin için evlilik anlaşması yapacaktım?"

Boğazımda beni boğan bir yumru oluşuyor. Yutkunuyorum ama kıpırdamıyor.

"Ama bu on dört yıl önceydi. On dört yıl geçti ve biz hâlâ hiçbir şeye yakın değiliz. Evet madalyonun yarısı artık bizde ama Angra'yı öldürmeden diğer yarıyı alamayız ve yardım almadan o kadar yakınına gidemeyiz. Yardıma ihtiyacımız var. Vârisi belli bir yaşa gelene kadar Sonbahar'ın gücü yok ve Yaz da bize yardım edeceğine öldüğümüzü görmeyi tercih eder. Başka hiçbir Ritimli bizimle anlaşmaya tenezzül etmedi. Bu yüzden Noam bir Ritimli de olsa ve bizi kullandığını bilsem de..." Efendi duraksıyor. "Gerçekten yardım edeceğine inanmaktan başka bir çaremiz yok. Angra'nın askeri bizim kamptan kaçtığında Mather'ı bir kenara çekip bundan sonra ne olacağını anlattım. Dendera onu Bithai'ye götürecekti ve o da Noam'la görüşecek, teklifini kabul ettiğimizi söyleyecekti."

Tırabzana dayanıyorum çünkü kule dönmeye başlıyor.

"Mather'ı suçlama, o sadece benim emirlerimi uyguluyordu. Ve şimdi sen de uygulayacaksın." Efendi'nin huzur dolu bir hikâye anlatan tondaki sesi birden bağırmaya dönüşüyor. "Bunu yapacaksın Meira! Neyi yapmana ihtiyacımız varsa onu yapacaksın!"

Ben kafamı sallıyorum ama Efendi sadece aynını tekrar ediyor. *Neyi yapmana ihtiyacımız varsa onu yapacaksın.* Ne yapmak istediğimi ya da ne yapabileceğimi değil de neyi yapmama ihtiyaçları varsa onu yapacakmışım. Kış için.

Bu ironiye gülüyorum. Her şeyden önce ihtiyaç duyulmayı ben istemiştim değil mi? Ama gülüşüm kayboluyor. Hayır, ben kendim olduğum ve yapabileceklerim yüzünden önemsenmek istemiştim. Kışlı bir kadın olduğum ve yeni müttefikimizin benimle evlenecek Cordell'li bir erkeği olduğu için değil. Ben aidiyetimi kazanarak Kış'a *ait* olmak istemiştim.

Sonunda gözlerim kulenin zemininden Efendi'nin yüzüne kayıyor. Duygularını kontrol altında tutmaya çalışıyor ve eskisi kadar kırgın görünmüyor.

"Hannah üzgün müydü?" diye fısıldıyorum. "Angra saldırmadan önce yaptığı bir şeyden dolayı üzgün müydü?"

Efendi'nin yüzü sanki Angra gözünün önünde Mather'ı bıçaklamış gibi donup kaldı. Ama kafasını sallıyor, boş bakıyor ve itirazı sorduğum soruya darbe indiriyor.

Chakramımı yerden alıyor ve kılıfına koyuyorum, sonra bir bacağımı tırabzanın üzerinden atıp taş duvarın üzerinde duruyorum. "Bana anlatmadığın şeyler olduğunu biliyorum. Büyük şeyler. Ve Efendim tüm bu olanların sebebini bir gün bulacağım. Sadece umuyorum ki söylememe sebebin seni affedebileceğim kadar iyidir."

Kuleden aşağıya atlayıp çatıda yuvarlanıyorum ve koşmaya başlıyorum. Soğuk gecenin havası daha şiddetli esiyor ve karanlıkla parıldayan yıldızlar beni hissetmek zorunda kalmadığım bir yere götürüyor.

Açık balkon kapılarından emekleyerek odama giriyorum. Yatağın üzerine benim için bir gecelik bırakılmış ama o kadar sarsıldım ki giymeye zahmet etmiyorum. Sadece chakramımı ve lapis lazuliyi yatağın yanındaki masaya bırakıyor,

tamamen giyinik olarak yorganın üzerine uzanıp gözlerimi sıkı sıkı kapatıyorum.

Nefes al, nefes al. Gerçeklikten uzaklaşıp uykuya dalana kadar tek odaklandığım şey ciğerlerime havayı çekip vermek oluyor.

İlk başta Noam'ın sarayındayım diye düşünüyorum ama balo salonunun düzeni doğru değil. Oda kare biçiminde ve karşımda beyaz mermerden bir merdiven var. Aynı mermerden döşenmiş beyaz zemin, gecenin sessizliğinde parlıyor. Burası Ochak'ın sarayı. Kış.

Nefesimi verdiğimde ağzımdan bulut gibi beyaz hava çıkıyor ve her köşeye huzur iniyor. Kış'tayım. Ve o yine burada. Hannah. Varlığını yanımda zarif bir aura olarak hissedebiliyorum.

Uzaktaki bir koridordan bir bebek ağlaması geliyor.

Merdivenden yukarı çıkıyorum ve beyaz mermerle bölünmüş koridorlarda koşuyorum. Uçarak geçerken masaların üzerinde titreyerek yanan mumlar her köşede korkunç gölgeler yaratıyor.

Sonunda sağımda bir oda görüyorum. Kapısı açık ve içeriden ışık sızıyor. Aceleyle içeri girdiğimde odanın ortasında içinden yumuşak, beyaz ışığın sızdığı beşiği görüyorum. Hannah beşiğin yanında duruyor ve bebek Mather sanki saldırıya uğramış gibi yine bağırıyor.

Hannah'nın mavi gözleri bana döndüğünde öne doğru bir adım atıyorum.

"Onunla konuşamıyorum," diyor. Beşiğin etrafında dolanıyor, onun parfümünün kokusunu duyabileceğim kadar yakınız. "Ama Angra seni izlemiyor."

"Angra?"

Hannah başını sallayarak gözlerini odada dolaştırıyor. Yüzünde panik var, sabırsız ve sanki bir şey atlayıp bizi yakalayacakmış gibi telaşlı. "Geliyor. Ama sen beni duyabiliyorsun değil mi?"

Başımla onaylıyorum. "Evet sizi duyabiliyorum." Duraksıyorum. "Kraliçem."

Daha önce odanın tamamında ışık varken şimdi köşede bir gölge var. Ne olduğu anlaşılmıyor, siyah ve koyu. Hannah bana doğru geliyor ama parmaklarını avcunun içinde kıvırıyor.

"Çabuk ol," diyor. "Yapman gerekeni yap."

"Ne?" Ben ona doğru yaklaşırken o Mather'a dönüyor.

Hannah beşiğe fısıldayarak "Yapman gerekeni yap," diyor. Köşedeki gölge büyüdükçe büyüyor. Hannah'ya seslenirken aramıza sızıyor ve bütün dünya kararıyor.

Sihir.

Uyandıktan sonra aklıma gelen ilk kelime bu oluyor. Karanlık ve rüyamdaki çığlık sabahın ışığıyla kayboluyor. Yatağımda yana döndüğümde yandaki masanın üzerinde Mather'ın lapis lazulisini görüyorum. Aptal mavi taş.

Bu Hannah'yı rüyamda ilk görüşüm değil ama daha önce benimle konuşmamıştı. *Benimle.* Ochak'ın düştüğü gün oradaymışım gibi. Bir endişe dalgası titrememe sebep oluyor. Mather'ın bana verdiği şey bu mu? Kâbus ve görüntüleri tetikleyen garip bir taş mı? Ondan nefret etmek için şu anda başka nedenlere ihtiyacım yok. Bu sihir olamaz. Artık çok yorulduğum için bu kâbusları görüyorum. Hepsi bu.

Gece geç saate kadar süren balonun ardından yıprandım, yoruldum ve chakramımı bir şeye doğru savurmak istiyorum.

Aslında Rose ve Mona'nın günümü nasıl geçirmem gerektiğine dair başka fikirleri var. Odamda yediğim hızlı kahvaltı sırasında görgü kuralları eğitiminin önemi üzerine yaptığımız tartışmadan sonra, balkonun trabzanına tırmanıyorum.

Rose benim havaya fırladığımı görünce çılgına dönüyor ama Mona'nın ağzına kapattığı elinin altından gülümsediğini gördüğüme yemin edebilirim. Mona hâlâ benim favorim ve Noam'ın dün akşamki tehditlerine rağmen ona kolay kolay boyun eğmeyeceğim. Bu planın içerisinde tuzağa düşmüş olabilirim ama bu Noam'ın müstakbel gelin kölesi olacağım anlamına gelmiyor.

O yüzden ben de kendi başıma sarayı keşfediyorum. Sadece Hannah'nın bana söylediği gibi, yapmak zorunda olduğum şeyi yapıyorum. O şifreli uyarıda ne demeye çalıştıysa onu. Ama aslında o bir uyarı değildi; umarım sadece benim kızgın zihnimin olanları yorumlama şeklidir.

Kaldırım taşı kaplı yolda koşarken yanlarından geçtiğim soylu grupları beni gördüklerinde neşeleniyorlar ya da gözlerini kısıp burun kıvırarak birbirlerine fısıldıyorlar. Muhtemelen üzerimde yolculuk kıyafetlerim ve sırtımda chakramım olduğu içindir. Burun kıvıran soyluların sayısı artınca koştuğum yerin müstakbel kraliçelerin şık elbiselerle cilveli kıkırdamalarla dolaşması gereken kraliyet bahçesi olduğunu fark ediyorum. Erkekler önemli meselelerle ilgili kararlar alırken, burada dünya onların etrafında dönüyor.

Cordell gerçekte benim krallığım olmasa da ben bu tarz bir kraliçe olmayacağım. Ama nasıl bir kraliçe olacağım? Ben sadece nasıl bir asker olmaya çalıştığımı biliyorum – aktif, tetikte, istekli ve umutsuzca Kış'ın bir parçası olmak isteyen bir asker. Böyle bir kraliçe mi olacağım? Yoksa Noam benim icabıma bakıp kameriyede duran beyaz bir heykel misali yeteneksiz bir sözde kraliçeye mi çevirecek?

Tüm düşüncelerim bir şok dalgası olarak bana dönüyor. Kesinlikle bir kraliçe olacağımı ve hatta nasıl bir kraliçe

olacağımı düşündüm. Olabilirim ya da olmalıyım demedim. Efendi ve Mather'ın üzerime yakıştırdığı hayatı kabullenmişim gibi. Başka seçeneğim olmadığını biliyorum, benim rolüm bu. Ama hâlâ bu hayatı istemiyorum ve içimde bir parçam bundan nefret etmemem için bir yol bulmam gerektiğini söyleyen bir diğer parçamla dalga geçiyor.

Bunları düşünmeye, bu güzel bahçelerde dolaşıp buraya aitmişim gibi davranmaya dayanamıyorum. O yüzden birkaç çitten atlayıp sık yerleştirilmiş çam ağaçlarının arasından kıvrılıyor ve çok ama çok güzel bir yere çıkıveriyorum.

Birden etrafımı savaş sesleri sarıyor. Homurdanan askerler, birbirine vuran kılıçlar ve rüzgârda vınlayan oklar. Değişik üniformalar içindeki adamlar birbirlerinin etrafında atlıyorlar, silahlarla idman yapıp iple çevrilmiş ringlerde yumruklaşıyorlar. Bütün bunların ardında iki yöne doğru kapıları gelişigüzel açık bırakılmış bir ahır uzanıyor. İçeriden at kişnemeleri geliyor ve adamlar içeriden silah yığınları taşıyorlar.

Cordell'in idman alanı.

Bu da demek oluyor ki... *bir şeylere atış yapabilirim.*

Sol tarafta, biraz uzakta, en azından iki düzine kadar hedef, cirit ve balta fırlatmak için yapılmış kazıkların yan yana dizildiği poligonu görüyorum. Bazı askerler hançer fırlatırken kimi de eski tarz oklardan atıyor, bununla birlikte bazıları da arbaletle ateş ediyor. Parıldayan metal eşyalar, beni en az Rose ve Mona'nın balo elbisemi giydirirken hissettikleri kadar heyecanlandırıyor ve kıkırdıyorum.

Kürekkemiklerime dayanan chakramımın bu eğlenceye katılmak için yalvardığını hissediyorum. Bu yüzden poligona yaklaşarak chakramımı çıkarıyorum, geriliyorum ve rüzgârda şarkısını söylemesi için fırlatıyorum. Silahım hedefe

doğru dönerek gidiyor ve kazıklardan birinin tepesini keserek aynı yoldan bana geri dönerek avuç içimde duruyor. Üzerime bir rahatlama çöküyor.

"Meira?"

Geri döndüğümde chakramım yana kayıyor ve geçen kötü günlerin acısını çıkarmak üzere üst üste, yorulana kadar atmam için adeta avcumu kaşındırıyor. Ama öylece duruyorum. Theron'ın karşımda bütün açıklığıyla duran parlak tenine aval aval bakışımı gizlemek için gözlerimi kısıyorum. Üzerinde gömlek yok ve belli ki Cordell adamlarını göğüs çalışmaya zorluyor.

Hafifçe bize doğru dönmüş, konuşmanın ortasında ağızları açık kalan bir grup askeri ahır tarafında bırakıyor. Adamların her biri silahlı ve terliler, ellerinden ve bellerinden kılıçları sallanıyor.

Ve Theron da onlardan farklı değil. Kılıcını belindeki kına sokup, zaten ılık olan yanaklarımın iyice ısınmasına yol açan bir gülümsemeyle bana bakıyor. Etrafımızdaki askerler atış yapmayı bırakmış, bu alana kadınların girmesine alışık olmadıklarını belli edecek şekilde bize bakıyorlar.

Theron başıyla chakramımı gösteriyor. "İyi bir Sonbahar eseri. Halam evlendikten sonra bize bunlardan yollamıştı. Senin seçtiğin silah bu mu?"

"Evet, fırlatmak. Odaklanmak için güvenli. Mesela Cordell'in veliaht prensinin yerden aldığı baltayı kolunu gerip fırlatmasından daha güvenli diyebilirim."

Bunun üzerine, kazığın önünde yeniden pozisyon alıp chakramımı fırlatıyorum. Güzel bir yay çiziyor ve daha önceki atışımın bir kıl altından isabet edip tekrar bana geri dönüyor. *Cennetteki kar adına, gerçekten çok iyi hissettiriyor.*

Theron'a bakıyorum. "Peki senin favori silahın hangisi?"

Theron elindeki baltayı tartıyor. Etrafa göz atıyor, hâlâ bize bakıp yaptığım isabetli atışları işaret ederek merakla kafalarını sallayan adamların farkında.

"Neden en büyük gücümü bu kadar çabuk ele vereyim ki?" derken meraklandıran bir tavırla tekrar bana bakıyor, sanki onun gülüşünün etkisine ayak uydurmamı sağlayan tek şeymiş gibi chakramımı tutan elim istemsiz olarak kasılıyor.

"Cordell Krallığı'ndaki ilk günün olmasına rağmen askerleri korkutmayı başarıyorsun."

Mather'ın sesi arkamdan çarpıyor. Yaklaşan Mather'la önümdeki Theron'ın birleşimi, bana kendimi savaş alanında silahsız kalmışım gibi hissettiriyor.

Mather. *Kral* Mather. Theron'a baktığımda, aynı anda hem korkmama, hem gerilmeme ve hem de sarhoş olmama sebep olan anlaşmayı yapan Kral Mather.

Ona karşı düşmanlık hissediyorum ve dilime bir leydiye değil de ancak kaba saba bir askere yakışacak çeşitli küfürler geliyor. Ancak onu gördüğüm anda da bütün söylemek istediklerim yok olup gidiyor. Çünkü *–kutsal soğuk adına–* onun da üstü çıplak, boynunda madalyonu sallanıyor ve çilli teni idmanların işe yaradığını belli edercesine parlıyor. Daha önce onu üstsüz görmediğimden değil, sadece hiçbir zaman alışamadığımdan hafifçe irkiliyorum. Belli ki askerlerden bazılarıyla idman yapmış ve ben diğer üstsüz adam grubunun arasında onu ayırt edememiş olmalıyım. İtiraf etmeliyim ki, etrafım Cordell'in sıkı idmanlarının birçok güzel örnekleriyle çevrili. Zaten Mather'ın karın kasları ve kolları bir ineğin boynunu tutup kıracak güçte duruyor ve bir de

yanında Theron ve neredeyse üç düzine kadar yapılı asker vücuduyla çevriliyim.

Mather'ın gözlerine bakabilmek için kendimi zorluyorum ama yine de kendimi onun göğsüne bakarken yakalıyorum. Yutkunuyor ve dişlerimi sıkıyorum. Tamam, belli ki şu sık çam ağaçları, idman sahasını benim gibi ahmak kızlardan gizlemek için düzenlenmiş.

"Cordell'de tişört giyilmesi yasak mı?" diye mırıldanıyorum ve boynumdan yukarı doğru kızarmaya başlayan yüzümü gizlemek için hedeflere dönüyorum.

Theron sırıtıyor ancak ne benden ne Mather'dan ses çıkınca, rahatsız olarak yanıma geliyor ve elindeki baltayı döndürüyor. Onun Mather'ı gözlediğini hissedebiliyorum, her ikisi de beni çevreleyen garip ağa yakalandılar. Ben de her şeyin ortasında, Kış kralıyla Cordell prensinin sahiplenici kinlerinin arasında kalıyorum. Soğuk aşkına, bunların hepsi nasıl oldu?

Ancak Mather'a karşı en ufak bir sempati duymuyorum. Ne yanıma yaklaştığında, ne botları çimenleri hışırdattığında ne de yavaşça alıp verdiği acı dolu nefesini hissettiğimde... Gözlerimi kapattığımda bile varlığını hissedebileceğim kadar yakınımda durduğunda ne kadar dikkat çektiğimizi fark ediyorum.

"Konuşabilir miyiz?" diye mırıldanıyor.

Kafamın arkasındaki saçlar dikiliyor. *Hayır. Neden senle tekrar konuşayım ki?*

Ancak ona bu kadar çok kızmamalıyım. Her şey Efendi'nin hatası.

Artık bana bakmayan Theron'a dönüyorum. Benim atış yaptığım kazığın yanındaki hedefe doğru bakıyor ve kolunu

geriye doğru çektiğinde sırtındaki her bir kas baltayı fırlatmak üzere geriliyor. Silahını elinde döndürüyor ve gittikçe hızlanıyor ve sonunda baltayı fırlattığında silah havada dönerek hedefine doğru ilerliyor. Hedefe saplandığında vuruşun şiddetiyle baltanın sapı sallanıyor.

Theron dönüp bana bakıyor, yüzünün bir yarısı gülmeye yakın bir ifadeyle aydınlanıyor. "Benim silah seçimimin ne olduğunun bir önemi yok," diyerek sanki hiçbir şey olmamış gibi sohbetimize kaldığı yerden devam ediyor. Gözleri omzumun üzerinden Mather'a kayıyor. "Ne kullandığımın hiç önemi yok, her zaman hedefi vururum."

Kaşlarım havaya kalkıyor. Mather arkamda derin bir nefes alıyor. İdman sahasındaki her bir vücut merakla hareketsiz kalıyor ve her an başlayabilecek bir kavganın işaretini veren gerginlik hissediliyor.

Mather bana arkamdan daha da yaklaşıyor ve alçak ama kontrollü bir sesle, "Meira, lütfen," diyor.

Theron yana doğru bir bakış atıyor ve gözleri benimkilere kilitlenirken yüzü parlıyor. Sonra baltasını geri almak için hedefe doğru yürüyor. Ne kullanırsa kullansın hedefini mutlaka vuracak. İstemediği bir duruma sürüklenmiş veya hayatının kontrolünü yitirmiş olmasının bir önemi yok.

Mather'a dönüp chakramımı alırken gülmeme engel olamıyorum. "Sizin için ne yapabilirim kralım?"

Mather'ın yüzünün rengi soluyor. Elini yüzünde dolaştırarak biraz toparlanıyor ve kararlı bir ifade takınıyor. Kafasıyla ahırı işaret ederek, "Benimle gel," diyor.

Ahırın yarısı, meraklı kafalarını arada bir bölmelerinden çıkarıp bakan atlara, diğer yarısı ise meşe masalara, dolaplara ve pas tutmuş silah raflarına ayrılmış. Ahırın açık kapılarından içeriye serin ve temiz hava girerken, taş zeminden havalanan toz ve saman parçaları ortama erkeksi bir hava katıyor.

Mather odada çalımla yürüyor ama sağdaki duvara kadar gidince duruyor. Kollarını kavuşturup duvara bakıyor ve çenesini öne doğru çıkarıyor. "Düşündüm ki Kış da böyle bir yere sahip olunca..." Sesi ve gözlerinde az önce var olan öfke azalıyor.

Ben de yanına gidip kollarımı aynı onun gibi kavuşturuyorum. Duvarı kaplayan bir haritaya bakıyoruz. Oldukça detaylı, gerçeğe uygun ölçeklendirilmiş haritada en kuzeydeki Paisel Dağları'ndan en güneydeki Klaryn Dağları'na kadar Primoria'nın bütün bölgeleri çizilmiş. Merkezde Elridge Ormanı ile Rania Ovası yeşil ve sarı lekeler olarak görünürken Langstone ve Feni nehirleri neredeyse haritayı ikiye ayırıyor.

Ancak bu haritayı eşsiz kılan şey, krallıkların resmediliş şekli. Her bir kraliyet bağının simgesi, ait olduğu krallığın sınırlarının merkezinde parıldıyor.

"Konuşmak istediğin bu muydu? Coğrafya mı?" diye söyleniyorum.

Mather kafasını sallarken bir kaşı kalkıyor. "Hayır, ben..." susuyor ve eliyle yüzünü ovalarken doğru kelimeleri bulmaya çalışıyor. Tekrar konuşmaya başladığında sesi öfkeli ve kelimeleri gergin. "Senin bunu görmeni istedim. Her şeyi görmeni. Sana şunu açıklamak istedim... cennetteki kar adına, azıcık durup beni dinler misin?"

Homurdanarak, "Çünkü seni dinlememi hak ediyorsun, öyle mi?" diye soruyorum.

"Hayır," diyerek itirafta bulunuyor ve "çünkü benim söyleyeceklerimi duymayı hak ediyorsun. *Sen* hak ediyorsun Meira. Bunun benimle hiç ilgisi yok," diye devam ediyor.

Gözlerimi devirsem de benden izin istediği için hareket etmiyor ve bir daha konuşmuyorum. Tekrar haritaya bakıyor ve gözleri Cordell'e takılıyor. Cordell'in sınırları içerisinde duran hançer simgesinin altına bağın erkek soyu olduğunu belirten *E* harfi işlenmiş.

Adeta kendiyle konuşuyormuş gibi, "Paisly'nin kadın soylu kalkanı," diyor ve gözleri haritanın üzerinde dolaşıyor. "Ventralli'nin erkek soylu tacı. Yakim'in kadın soylu baltası, Yaz'ın erkek soylu bilekliği, Sonbahar'ın kadın soylu yüzüğü, İlkbahar'ın erkek soylu asası, ve..."

Bir adım daha yaklaşıp elini Kış'a uzatıyor. Doğuda İlkbahar, güneyde dağlar, batıda Sonbahar ve kuzeyde Feni Nehri'ne komşu olan Kış'ın simgesi, ortasında bir kar tanesi bulunan kalp şekilli madalyon, ayrılan alanın büyük bölümünü kaplamış. Hemen üzerinde kadın soylu olduğunu belirten ve bize bir hayat boyu süren mücadeleye mal olan *K* simgesi alaycı bir şekilde işlenmiş duruyor.

Mather, "Toplantılar arasında nefes almaya bile vaktim olmadı ama birkaç gün önce biraz hava almak için buraya geldiğimde haritayı gördüm. Yüzbaşı Dominick bu haritayı, adamlarına dünya üzerinde nereye ait olduklarını göstermek için koyduklarını söyledi. Büyük Primoria yap-bozunun bir parçası."

Kaşlarımı çatarak, "Bu pek Noam'ın işine benzemiyor," diyorum.

Mather'ın omuzları geriliyor. "Bunu yaptıran Noam değil zaten," diyerek eli haritada bana dönüyor. "Theron."

Theron'ın ismini söylerken saygıdan uzak bir vurgu yapıyor. Bu ufak detay, güzel bir kilimdeki siyah bir leke gibi kalıyor.

Mather elini yumruk yaparak madalyon resminin üzerine koyuyor. Madalyonun yarısı boynunda asılı duruyor. El büyüklüğündeki resmin yanında çok boş ve üzücü kalıyor.

"Noam, Cordell dünyanın üzerindeki tek krallıkmış gibi davranmayı seviyor olabilir," diyor ve sesi sertleşerek devam ediyor. "Ancak adamlarını Cordell'e böylesine tutkuyla bağlayan şeyin bir kısmı aslında bu harita. Bu harita onlara Ritimli ya da Mevsimli, Yakim'li, Ventralli'li ya da Yazlı değil de birer Cordell'li olduklarını hatırlatıyor. Ve bu gerçek onları toprakları adına savaşmaya itiyor." Mather acı bir şekilde gülümsüyor ve, "Kış'ın da böyle bir şeye sahip olmasını istiyorum," diye ekliyor.

Haritadan çekilip aramızda bir el kadar uzaklık kalana kadar yaklaşıyor. İkimiz yalnızız, bütün askerler idman alanındalar.

"Bunu ben istemedim," diye fısıldıyor, "Kış'ın özgürlüğünü istedim ama... onu istemedim. Senin için yani. Değersiz olduğunu, buranın yaşayabileceğin tek yer olduğunu düşünmeni istemiyorum Meira, çünkü öyle değil. Hiçbir zaman da olamaz."

Kalbim kaburgalarıma çarpacak kadar kuvvetli atıyor ve öyle öfkeliyim ki gözlerinin içine bakamıyorum. *Konuşmayı kes artık. Lütfen sadece sus seni koca aptal...*

"Başka ne yapabilirim bilemiyorum," derken nefesi yüzüme değiyor. "Kamptan ayrılmadan önce Efendi beni bir kenara çekti ve ne yapacağımı söyledi. İçim öyle bomboş oldu ki daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Angra'yı yenmek için neleri feda etmek zorunda olduğumuzu ilk defa bu kadar açık bir şekilde anladım. Bunun üstesinden gelmenin bir yolunu buluruz sanmıştım. Yani birlikte olabilmek için ve sana yemin ederim ki," derken çenemi tutuyor ve ona bakmam için kafamı çeviriyor. "Söz veriyorum ki bunu düzeltmenin bir yolunu bulacağım. Sana her şeyin dengesini bulacağımı söylemiştim ve öyle de yapacağım."

"Hayır."

Ağzımdan çıkan kelime havada asılı kalıyor. Gözlerimi kırpıyorum, kafam karışıyor ama biliyorum ki, yine de söyleyeceğim bu olurdu. Neden? Bunu sonsuza kadar söylemesini isterdim, değil mi? Peki bu lafların karşılığında neden *evet* demedim o zaman?

Mather gözlerini kısarak bana bakıyor. "Yapacağım. Yapabilirim. Angra'nın bize daha fazla zarar vermesine izin veremem. William ne derse desin bunun başka bir yolu olmalı..."

"Hayır!"

Ondan uzaklaşırken sanki bir parçam onun ellerinde kalıyor. Her kelime canımı yakıyor. Dün gece Efendi'nin söylediklerinin üzerine bir de bunlar gelince büyük bir şaşkınlık dalgası yaratıyor. Mather'ın başka bir çözüm için beslediği umut alay edilesi ve beni baştan çıkarmasına izin vermeye dayanamam. Daha şimdiden sözlerinin verdiği rahatlığa

kapılmaya başlıyorum. Ama biliyorum ki başka bir yolu yok. Efendi başka bir yol bulabilmek için on dört yıl uğraştı. Mather'ın beni kurtarabileceğine ve evlilik oyununa son verebileceğime inanmak...

Buna dayanabileceğimi sanmıyorum.

"Ben bunu yapıyorum Mather." Sesim ince ve titrek. "Krallığımız için, insanlarımız için. Senin için. Cordell'e ihtiyacımız var. Buna ihtiyacımız var."

Mather sanki onu tokatlamışım gibi geri çekiliyor. Boynundan yukarı doğru kızarmaya başlıyor ve alnında ter birikiyor. "Theron'la evlenmek mi istiyorsun?"

Gözlerim kısılıyor "Ne?"

"Theron'la evlenmek mi istiyorsun?" diye tekrar soruyor ve tüm vücudu çöküyor. "Beni..."

İstemiyorsun.

Söylenmemiş sözleri üzerime o kadar yükleniyor ki samanla kaplı yere yığılıp kalabilirim.

"Sen bir aptalsın," diyorum tükürür gibi, suçlamalarını kabul etmeyeceğim. "Bunun onunla hiçbir alakası yok. Tamamen müttefik kazanmak ve krallığımızla ilgili. Böyle konuşmamalısın, hiçbir şey değişmedi, aramızdaki her şey aynı. Sadece eskisi gibi olmamız imkânsız ve artık böyle olması gerekiyor."

"Bir yolunu bulacağım," diye cevap veriyor. Bana doğru yaklaşıyor, ben bir adım geri gidiyorum ve sanki dans ediyoruz. "Her zaman bir yolunu bulacaktım. Oradan ayrılmadan önce sana söylemiştim, bunu düzelteceğim demiştim!"

"Senin aslında bundan bahsettiğini nereden bilebilirdim ki? Her zaman duyduğum şey, Efendi'nin kafama kaktığı, senin benimle olamayacak kadar değerli olduğun gerçeğiydi!"

"Ben hiç öyle hissetmedim! Benim için her zaman *her şey*

oldun sen. Büyürken, sana bu kadar ihtiyacım olmasını da kaldıramadım, hâlâ da kaldıramıyorum, tamam mı? Aslında deniyorum. O kadar kibirli olduğumu mu düşünüyorsun? William'm senden daha değerli olduğumu hissettirmesine izin verdiğimi mi sanıyorsun?"

"Başka ne düşünebilirdim ki?" Artık ben de bağırıyorum. Ondan uzaklaşmamın imkânsız olduğunu bile bile geriye doğru birkaç adım atıyorum. "Sen içinde bulunduğumuz gerçeklikten öteye bakarak başka bir çözüm bulacağını düşünüyor olabilirsin ama benim tek gördüğüm şey, hayatlarımızın bize ait olmadığı."

"Hayatlarımızın bize ait olmadığını bilmediğimi mi sanıyorsun?" Madalyonunu avuçluyor. "Ben bir kralım Meira!"

Ellerimi kulaklarıma kapatıp kafamı sallamaya başlıyorum ve susmamı sağlayabilecek sözlerden uzaklaşmak istiyorum. "Hiçbir şeyin önemi yok. Benim ne istediğimin, neye ihtiyacım olduğunun ya da kime âşık olduğumun hiçbir önemi yok. Çünkü Efendi bana her zaman Kış'ın her şeyden önce geldiğini hatırlatmak için orada olacak. Kış'ın her zaman her şeyden önce gelmesi gerekiyor!"

Mather duruyor. Yüzü biraz olsun rahatlıyor ve kulaklarım ellerimle kapalı olsa da ne dediğini duyuyorum.

"Âşık mı?"

Hayır, bunu söylemiş olamam. O kadar da aptal değilim.

Bir ayak sesiyle yerimden sıçrıyorum. Arka plandan gelen bağrışlar, kılıç sesleri ve diğer idman gürültülerinin arasında olmaması gereken bir ses bu.

Theron, vücudu sanki bizi yerde yuvarlanırken yakalamış gibi gergin ve dimdik bir şekilde kapıda duruyor. "Her şey yolunda mı?"

Bir elimi kaldırıyorum ve ağzım açık kalıyor. Evet. Hayır. Hiçbir zaman yolunda değildi ve olmayacak da.

Theron bir cevap beklemiyor. Mather'a dönüyor ve vücudundaki terler arkasından gelen güneş ışığıyla parlıyor. "Kral Mather," diyerek bir adım atıyor ve sonra tekrar geriliyor. Sanki idman sahasından birine saldırmak üzere koşarak gelmiş gibi görünüyor. "Kılıç konusunda çok yetenekli olduğunuzu duydum."

Kaşlarımı çatıyorum. Bu hiç de iyi değil.

Mather duraksıyor, sanki Efendi'nin ne kadar kızacağını tartıyor ama bir an sonra Theron'ın hayatı için endişelenmemi gerektirecek kadar sert bir bakış atıyor.

"Endişelenmeyin Prens Theron, sizi fazla zorlamayacağım."

Elimi Mather'ın koluna koyuyorum ama silkeleyip Theron'a doğru caka satarak yürüyor ve idman sahasına ilerliyor. Theron da kendine has tarzıyla onu takip ediyor.

Üçümüz kılıç ringine doğru yürürken, saha yine şok edici bir sessizliğe bürünüyor. Mather alanı çevreleyen ipin altından geçerek ringe çıkıyor ve eline bir idman kılıcı alıp öfkeli boğalar gibi turluyor.

Mather zaten ringde olduğundan Theron'ın kolundan tutarak "Bunu yapamazsınız!" diyorum. Her şeyden önce Theron benim nişanlım. Onun için endişelenmem gerekiyor. Daha çok da onun için endişelenmem gerekiyor değil mi? "Bunu yapmayın. İkiniz de... hımm... önemlisiniz."

Theron'ın ağzı rahatlayınca vazgeçecek diye düşünüyorum ancak bir ses yankılanıyor ve chakramıma davranıp askerlerin kafasını uçurmamak için dilimi ısırıyorum.

Askerlerden biri ringin öte yanından "Gösterin ona

gününü prensim!" diye bağırıyor. "Cordell'de nasıl savaştığımızı gösterin!" diyor.

Theron neredeyse acı dolu bir ifadeyle bir an için gözlerini kapatıyor. Gözlerini açtığında elini, kolunda duran elimin üzerine koyuyor. "Eğer durmamızı istersen dururuz."

Şimdi daha fazla asker tezahürat yapmaya, prenslerinin ismini bağırmaya başlıyorlar. "Theron! Theron!" O kadar güçlü ve kendilerinden eminler ki, Mather'ın havasının söndüğünü görüyorum.

Mather'ın söylemek istediği buydu. İnsanlarımız için istediği buydu. Mırıldanılan ya da ağaçlara söylenen komik bir şiir ya da dünyadaki yerlerini onlara hatırlatan bir harita değil. Gurur, gelenek. Sonbahar'dan evlerine, Bithai'ye dönen askerlerin yüzündeki mutluluk ve prenslerinin ismini seslenirken hissettikleri gurur.

Mather bir aşağı bir yukarı yürürken ringdeki tozlar kalkıyor. Onlar bağırdıkça daha da sinirleniyor.

"Haydi Cordell!" diye bağırıyor. Sesi bağıran adamları daha da çıldırtıyor. "Ne yapabileceğini göster bana!" diye devam ediyor.

Ona baktığımda çenesi azıcık aşağıya iniyor ve öfkesi sanki biraz hafifliyor. Ama yeterli değil. Bunu yapacak.

Theron da öyle. Adamları ona yalvarıyorlar. Cordell için, prensleri için bağırıyorlar. "Gücümüzü kanıtla prensim! Gücümüzü ve kudretimizi kanıtla onlara!"

Bu çağrıyı kimse geri çeviremez. Ve Mather'ı izlerken, krallığı ve kimliği olan insanlar tarafından sarılmış olarak ne kadar da yalnız, güçsüz ve küçük kaldığımızı düşünüyorum.

Ben olsam bu çağrıya cevap verirdim. Her ne kadar aptalca, yanlış veya bencilce de olsa verirdim. Terle ağırlaşmış

havayı içime çekmeye çalışırken bu farkındalıkla elim göğsüme gidiyor. Kışlılar, krallığımı ve kendimi kanıtlamam için bana yalvarsa bu çağrılarını karşılıksız bırakmazdım.

Onlara ne olursa olsun her şeyden önce geldiklerini kanıtlardım.

Theron elimi bırakıp görüş alanımdan çıktığında bir şey söylemiyorum. Söylemeliyim. Adamlarının çağrılarını duymazdan gelip ahıra geri gitmesi için yalvarabilirim ancak sesim sadece kendi kafamda yankılanıyor ve Cordell'lilerin tezahüratına dönüşüyor.

Kendini kanıtla, Meira! Kış'a kendini kanıtla. Krallığın için önemli olmayı ve krallığının da senin için önemli olmasını istiyorsun değil mi?

O zaman kanıtla.

Yapman gerekeni yap. Yapmak İSTEDİĞİNİ değil. Yapman gerekeni yap.

Kanıtla!

Adamlarından biri Theron'ın eline bir idman kılıcı veriyor. Theron'ın tereddüt ettiğini görüyorum ancak parmakları kapanıyor ve kılıcı alıyor.

Theron kılıcın kabzasına değer değmez Mather atağa geçiyor. Sessiz ve ölümcül. Zarif ama bir o kadar da agresif ve gösterişli bir şekilde kılıcını Theron'ın kafasına doğru sallıyor. Theron başını eğip yere atlıyor, yuvarlanarak saldırıyı geçiştiriyor ve ringin karşı tarafında ayağa kalkarken kazandığı ivmeyi kullanarak Mather'ın bacaklarına doğru hamle yapıyor. Mather'ın sol bacağı, Theron'ın tam olarak ayağa kalkmasına yetecek zamanı yaratacak şekilde bükülüyor ve sonra çıldırıyorlar.

Bu tam da Efendi'nin hikâyelerini anlattığı kılıç

savaşlarına benziyor. Birbirini doğramaya çalışan iki rakip ama ikisi de o kadar kuvvetli ki biri diğerinden üstün gelemiyor. Theron, Mather'a vurarak onu ringin bir kenarına savuruyor; Mather, Theron'ın bacağını tekmeleyerek yere düşmesine neden oluyor; Theron geriye doğru iplerde esneyerek Mather'ın darbesini geçiştiriyor ve Mather geçiştirilen darbesini Theron'ın dizini yakalamak için kullanıyor.

Askerlerin çığlıkları her vuruşta biraz daha artıyor. Artık ne söylediklerini bile anlayamıyorum. Birbirinin posasını çıkarmaya çalışan iki kral tarafından bir çılgınlığa sürükleniyorlar. Bağırtıları arttıkça benim kalbim de hızlanıyor, kılıç dövüşünün heyecanına kapılıyorum ve kafamdaki kelimeye takılmış bir şekilde bocalıyorum.

Kanıtla.

Mather kılıcını Theron'ınkine takıyor ve prensin elinden fırlayıp adamların kafasına doğru uçmasını sağlıyor. Panikle çok ileri gittiğini, kalabalığın deliliğine kapıldığını fark ediyorum. Askerlerin beklentiyle bağırmaları üzerine Mather ayağıyla Theron'ın göğsüne vuruyor. Theron yere düşüyor ve Mather onun üzerine atlıyor. İki eliyle kılıcını tutuyor ve Theron'ın kafatasını kırmak üzere havaya kaldırıyor.

Kendimi bir anda ringde buluyorum. "Teslim ol!" diye çığlık atarak yanlarına ulaşıyorum. "Theron, teslim ol!"

İkisi de beni duymuyor. İkisi de nefes almıyor, geri çekilmiyor ve bu kavgadan başka bir şey görmüyor.

Aralarına giriyorum ve kollarımı kaldırıp Mather'ı göğsünden iterken, bacaklarımla Theron'ın üzerinde durup onu koruyorum. Mather'ın kılıcı son tehdit çığlığını kesercesine havaya kalkıyor, kollarından tutuyorum, kılıcını alıp onu durdurmak için uğraşıyorum.

Duruyor. Sanki Noam her bir Cordell'liyi büyüsüyle taşlaştırmış gibi bütün alan birden donuyor.

Nefesimi salıyorum, Mather'ın yapabileceği korkunç hatayı önlemek için vücudumdaki son çabayı da harcıyorum. Herkesi suspus yapan o ses tekrar duyuluyor.

"MATHER!"

Efendi. Beyaz kafası Cordell'li askerlerin arasından bir görünüp bir kayboluyor ve kalabalığın içinden bize ulaşmaya çalışıyor.

Theron yattığı yerden, "Altın yapraklar," diye sövüyor.

Mather'ın yüzünü görmüyorum. Ona doğru döndüğümde Theron bana bakıyor ve pek bir şey göremiyorum ama Theron'ın göğsünden yere kan damlıyor ve Mather'm kan bulaşmış ayak izlerini izliyorum.

"Doktor!"

Bu Dominick. Elleri bandaj dolu minicik bir adamı yanında sürüklüyor, iplerin altından geçerek ringe giriyorlar ve bakmak için hızla Theron'ın elini göğsünden çekiyorlar.

Dominick hâlâ prenslerine ve yabancı krala bakan adamlarına sesleniyor. "Eğlence bitti, idmana geri dönün!"

Askerler aceleyle uzaklaşıyor. Beynimin içindeki öncelikler fırtınası o kadar amansız ki takip edemiyorum, Theron'ın kanma, Mather'ın öfkesine, Cordell'lilerin tezahüratlarının yankısına ve birinden birini seçmemi haykıran kafamdaki kendi sesime takılıyorum.

Kış'ı seçmeliyim, her zaman Kış'ı. Mather'dan, Theron'dan ve kendimden önce...

Arkamda yere bir kılıç düşüyor ve kirli zemine çarpan metalin sesi çınlıyor. Dönüyorum ve dünya etrafımda daha hızla dönüyor.

"Meira." Mather sanki kana bulanmışlar gibi ellerini kaldırıp bakıyor. "Amacım bu değildi. Ne oldu bilmiyorum..." diyor.

Efendi kılıç ringine sıçradığında bütün idman sahası sallanıyor. Tehditlerini bize savurmak üzere ayaklarını yere vura vura yürüyor. Ancak gözleri yerde yatan Theron'a gidiyor, Mather yere düşen kılıcının üzerinde duruyor ve hepsinin ortasında da ben varım.

Efendi gözlerini Mather'a kaydırdığında yüzünden korkunç bir öfke dalgası geçiyor. Hiçbir şey söylemiyor, sadece öne doğru iki adım atıp Mather'ı kolundan yakalıyor ve onu kılıç ringinden dışarı doğru sürüklerken ikisi de geriye dönüp bakmıyorlar. Yeterince uzaklaştıklarında dediklerini duyamıyorum ama Efendi ona bağırınca Mather kafasını bir kere sallıyor ve cevap olarak o da ona bağırıyor.

Elimin arkasını parmaklar okşuyor. Theron yanımda duruyor ama gülümsemiyor, başını oynatmıyor, ondan beklediğim hiçbir şeyi yapmıyor. Sadece öylece yanımda duruyor. Göğsündeki bandaja biraz kan çıkmış. Yalnız olmadığımı hatırlatan sakin ve kalıcı bir hatıra.

Bandajları işaret ederek "İyi misin?" diye soruyorum ve parmaklarının tenimde dolaşmasını görmezden gelmeye çalışıyorum.

Theron yarasına bir göz atıyor ve muzip bir gülüşle bana bakıyor. "Beni durdurmak için bir bottan fazlası gerekir." Bandaja dokunarak dudaklarını büzüyor. "Sanırım yine de üzerini kapasam iyi olacak. Babamın görmesini engellemek..."

Gözleri Mather ve Efendi'ye gidiyor, onlarsa bizden uzakta kavgalarına devam ediyorlar. "Benimle gelmek ister

misin? Üstümü başımı temizleyip sana etrafı dolaştırabilirim. Daha az..." derken bir an duraksıyor, "tehlikeli aktiviteler yaparız," diyor.

Bakışım yine ondan Mather ve Efendi'ye kayıyor. Kalıp Efendi'yle konuşmalı mıyım? Gidip Mather'ı savunmalı mıyım?

Omuzlarımı kaldırıyorum ve "Çok sevinirim," diyorum.

Theron, Noam'la karşılaşmamamız için beni hizmetçilerin koridorundan dolaştırarak odasına doğru götürüyor. Üç kat kadar yukarı çıkıp hiç bitmeyecekmiş gibi görünen koridorlardan geçtikten sonra sarayın diğer bölümlerinden daha sade bir yere geliyoruz. Yeşil basit halılar, boyasız ahşap duvarlar ve kahverengi masaların üzerinde süt beyazı mumlar var.

Kollarının altında çamaşır sepetleriyle temizlikçiler ve mektup taşıyan haberci çocuklar günlük işlerinin acelesiyle yanımızdan geçiyorlar. Geçen herkes bir kez durup Theron'ın önünde eğiliyor, yüzleri bir an işlerine odaklanmanın ciddiyetinden uzaklaşıyor, tanıdıkları birini görmenin keyfiyle yumuşuyor.

Theron her birine başıyla selam veriyor. Geçen temizlikçilerden birine, "Annen kendini daha iyi hissediyor mu?" diye soruyor ve kadın reverans yaparak evet, diye cevap veriyor doktor bir mucize yarattı diye ekliyor. Theron bir haberci çocuk geçerken, "Umarım erkek kardeşin yeni görevinden memnundur," diyor ve çocuk evet lordum, onu üsteğmen yaptılar diyor.

Kaşlarım yaptığı her kısa konuşmayla biraz daha kalkarak Theron'ı takip ediyorum. Hepsini tanıyor. Her birini. Ve sadece bununla da kalmıyor, o kadar yüzü aklında tuttuğu gibi her biriyle detaylı bir şekilde ilgileniyor. Arazinin arka bölümü nasıl olmuş, geçen hafta Yakim'le yapılan ticaret nasıl gitmiş, kızı yeni kocasıyla anlaşabiliyor mu?

Üçüncü kattaki koridorda bir kapının önünde duruyoruz. Sanki karşılaştığımız her şey olağanmış gibi Theron kapının tokmağını çeviriyor ve arkamıza bir göz gezdiriyor. Hizmetçilerden hiçbiri olağandışı bir şey varmış gibi davranmıyor. Hepsiyle bu kadar yakın mı? Noam'ın, oğlunun alt seviyedeki insanlarla haşır neşir olduğunu öğrenmesini hayal bile edemiyorum.

"Cordell'deki bütün soylular böyle..." derken duruyorum ve doğru kelimeyi bulmaya çalışıyorum, "kibar mı?"

Theron omzumun üzerinden köşede sohbet eden bir grup hizmetçiye göz atıyor. Gözleri bir an için sabitleniyor, belli ki aklından hatırlamak istemediği bir hatıra geçiyor ama bir gülümsemeyle gizlemeye çalışıyor. "Hiç kimse benim kadar sıklıkla sinsice arka yollardan odasına gitmiyor," diye şaka yaparak benim daha fazla bir şey sormamı engelliyor ve takip etmem için odasına giriyor.

Bir büronun yanında yer alan kapı, yeterince ferah ama aşırı büyük olmayan bir oturma odasına açılıyor. Sol tarafta etrafı sandalyelerle çevrili bir masa ve sağ tarafta şöminenin önünde birkaç sedir duruyor. Mobilyalar odanın renklerine uygun olan yeşil ve altın rengi iplikle dokunmuş kalın bir halının üzerine yerleştirilmiş. Yemek masasının üzerinde bir avize asılı, duvarlar Cordell'in lavanta tarlaları, parlak yeşil ormanları ve sarı otlakların arasından dolanan nehirlerini

resmeden tablolarla süslenmiş. Hem bir strateji toplantısına hem de neşeli bir kart oyununa uygun olabilecek şekilde dekore edilmiş, oldukça işlevsel bir oda.

Theron arkamızdan kapıyı kapatıp "Bir dakikaya dönerim," diyerek sağ taraftaki yatak odasına yöneliyor.

Bir dakika sonra bir kâseye dökülen su sesleri duyuluyor. Odanın içinde amaçsızca dolaşırken aklımı, Theron'ın yan odada öncekinden daha soyunuk olduğu fikrinden uzaklaştırmaya çalışıyorum.

Tatlı kar adına, hayatımda, bu kadar soyunuk olabilecek bir adamı hiç düşünmemiştim. Hatta kampta bile, Mather'm yakınımda banyo çadırında olduğunu, şey olduğunu, hımm... yani, belki düşünmüşümdür de, en azından hiç bu kadar tahrik olmamışımdır. Ellerimi yanaklarıma koyup nefesimi bırakıyorum.

Ellerim hâlâ yanaklarımda odanın ortasında durup gözlerimi kısıyorum. Odada çok fazla şey var. Gerçekten çok fazla. Mobilyadan fazlası var. Etrafımda dönüp sıkışık alanı gözden geçiriyorum. Erkek meselesi konusuyla kafamı o kadar meşgul etmişim ki aslında odanın bakımsız ve hafiften dağınık olduğunu gözden kaçırmışım. Tamam itiraf ediyorum, çok dağınık ve çok bakımsız.

Çerçevelenmiş düzensiz boyutlardaki resimler gelişigüzel şekilde raflara yerleştirilmiş, hatta masaya, duvara ve sandalyelere dayalı duruyorlar. Daha küçük çerçeveler ise masanın üzerindeki ince koton kumaşın üzerinde duruyor. Özenle mücevherlerle süslenmiş ve altın ayrıntıları bulunan maskeler tabloların kenarlarına kurdelelerle tutturulmuş. Şömineye dayanmış ya da küçük dolaplara üst üste konmuş bir sürü kitap var ve duvardaki raflar o kadar doldurulmuş ki bir anda kâğıt ve tozdan bir patlama olacak diye

korkuyorum. Kitaplar aynı zamanda çok büyük, çok eski ve o kadar kırılgan duruyor ki, çok hızlı nefes alırsam parçalanırlar diye endişe ediyorum.

Yemek masasına dayanıyorum, gözlerim bir el büyüklüğünde ve meşe ağaçlarının resmedildiği tablolarda ve kapaklarından dışarı çıkan sarı sayfalarıyla kitaplarda dolaşıyor. Dikdörtgen bir kitap kapağının üzerine altın harflerle *Feni Nehri Üzerindeki Ticaretin Tarihi* başlığı kakılmış. Bir sonrakinin ince, deriden sırtında *Dağlı İnsanların Masalları* yazıyor. Bunların yanında, üzerine kütüphanede gördüğüm şiirle aynı çılgınca elyazısıyla yazılmış bir tomar parşömen duruyor. Theron'ın çalışmaları. Gözlerimi kısarak bakıyorum ama ancak *gerçek* ve *olabilir* gibi birkaç kelime çıkarabiliyorum. Ayrıca küçük bir kutunun içinde duran gümüşle çerçevelenmiş oval portreler koleksiyonu görüyorum. Elimi, saçları geride sıkı bir topuzla toplanmış bir kadın portresinde dolaştırıyorum. Portre sanki saçının bu kadar gergin olmasının sebebi ressammış gibi bakıyor.

Arkamda bir dolap kapısı kapanınca hemen masanın yanından çekilip odanın içine bakıyorum. Açık bir pencereden gelen soluk, beyaz bir ışıkla aydınlatılmış cibinlikli bir yatak görüyorum. Dolap kapısı yine çarpıyor ve ben kapıya doğru yürürken Theron içeri giriyor. Islak saçlarını başının arkasında bir atkuyruğu yapıyor. İdman kıyafetlerini değiştirmiş ve bir prense yakışacak, yanlarından altın rengi şeritler inen siyah bir pantolon giymiş. Üzerine yapışan siyah yakalı düğmeli bir gömlekle göğsündeki bandajı gizlemiş.

Saçlarını sıkılaştırıyor. "İlk önce ne görmek istersin? Ormanın içinde oldukça geniş bir canlı yabani hayvan koleksiyonumuz var, kuzey kanatta da bir sanat galerimiz..."

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Bir sanat galerisi mi? İçerisinde tablo kaldığından emin misin?" diyerek elimle odanın içini gösteriyorum. "Görünen o ki bu prens olma meselesi seni bir sanat soyguncusuna dönüştürmüş."

Theron gözlerini odada gezdiriyor ve kayıtsızca en yakındaki kitap yığınına doğru giderek birini alıp sırtında parmaklarını dolaştırıyor. Sanki gerçekten incinmiş gibi alayla bana bakıyor ve "Kütüphaneleri de soyuyorum ve bunun için iki iyi nedenim var." Durumu değerlendirirken gözleri kısılıyor. "Koleksiyon."

"Eğer kral olma işi yürümezse diye kendine yedek bir iş daha mı buldun?" diye tahminde bulunup gülüyorum. Ben bile bunun doğru olabileceğinin farkındayım.

Kitabı yerine koyan Theron omuz silkiyor. "Bir bakıma öyle. Ama daha çok da babam bu tutkunun müstakbel bir krala yakışmadığını düşündüğü için sanırım. Ve odamı bu eski eserlerle doldurduğum sürece buraya gelmeyi reddediyor." Yüzü sevinçle parlıyor. "Ama en çok da bunların çoğunun anneme ait olmasından kaynaklanıyor."

"Annen mi?" Efendi'nin derslerini hatırlayarak gözlerimi kitap raflarında dolaştırıyorum. Theron, yarı Cordell'li ve yarı Ventralli'li olduğundan annesinden çok babasının tarafını tutması bekleniyor.

Uzanıp raftaki kitapların sırtlarına dokunuyorum. Bana Finn'in getirdiği mangalı hatırlatıyorlar. Geçmişinizin bir kısmına tutunmak, ona bir daha sahip olmayacağınızdan kaynaklanan bir acıyı da beraberinde getiriyor. Bu acı tamamen unutmanın acısından daha az korkunç.

"Özür dilerim," diyorum ama tam olarak ne için özür dilediğimden de emin değilim. *Annen artık burada olmadığı için üzgünüm. Baban seni kullandığı için üzgünüm.*

Theron omuz silkiyor ve yakınıma gelip kitaplığın diğer ucunda duruyor. "Çok okur musun?"

Özellikle kalın olan bir kitabın sırtındaki ismi takip ediyorum. "Efendi'nin beni zorladığı kadar. Zamanımı öylece geçirmeyi tercih ediyorum," diyerek gülümsüyorum ama Theron dudaklarını düşünceli bir şekilde büzerek beni izliyor.

Kitaplıktan uzaklaşarak köşedeki tablo yığınına doğru gidiyor. "Beğeneceğini düşündüğüm bir manzara resmi var." Büyük, kare tabloların arasında göz gezdirip "Biraz eski ama iyi durumda," diyor.

Konuşmaya devam ediyor ama ben rehavete kapıldığımdan sesi alçalarak mırıldanmaya dönüşüyor. Üzerinde parmaklarımı dolaştırdığım kalın kitaba bakıyorum, kitabın adı birden beynimi sıkan bir merak yaratıyor. Eski, çok eski, kırılgan kapaklarından biri her an toza dönüşecek gibi duruyor. Adını tekrar okuyorum.

Primoria'nın Sihri.

Hannah'yı rüyalarımda görmeme neden olan gibi bir sihir mi?

Sihirle ilgili bildiklerim Efendi'nin derslerinde anlattıklarıyla sınırlı ama rüyalarımın bir sebebi olmalı. Stresten kaynaklanmıyorlarsa –ki bu hâlâ kuvvetle muhtemel bir olasılık– başka bir yerden geliyor olmalılar. Taştan mı? Başka bir sihir kaynağından mı? Ve eğer başka yerden gelen bir sihir varsa o zaman Kraliyet Bağları'ndan başka bir sihir kaynağı daha var demektir. Yani büyük yeraltı mağarası var ama oradaki sihir sadece Mevsim Krallıklarını etkiliyor. Aynen bağların belli mesafedeki vatandaşları etkilemesi gibi. Eğer Mevsim Krallıklarından birinde olsaydım, Hannah rüyalarımın büyük mağaradan kaynaklandığını düşünebilirdim. Böyle bir şey olabileceğini daha önce duymamıştım ama burada,

Cordell'de bu rüyalara ne sebep olabilir? Tabii ki sihirden kaynaklanıyorsa, yani kafayı yemeye başlamadıysam.

Düşüncelerime daldığımda, göğsüme bir şüphe oturuyor. *Binlerce yıl.* Sekiz kraliyet bağından başka bir şey kalmamasından, büyük mağaranın girişinin kapatılmasından ya da çığın altında kalmasından bu yana bunca zaman geçmiş. Eğer başka bir sihir kaynağı, başka herhangi bir şey vardıysa çoktan bulunması gerekmez miydi?

Bu düşüncelerin hiçbiri kitabı raftan çekip iki elimin arasına almama engel olmuyor. Sağ alt köşesinde kırmızı mumla vurulmuş bir damga var. Damga yılların etkisiyle neredeyse silinmiş. Bir dağın zirvesinin etrafında dönen ışık huzmesinde bir cümle yazıyor. Birkaç kelimesini okumaya çalışıyorum ancak anlamsız geliyor. Acaba kitabı yapanın damgası mı? Her ne ise parmağımı üzerinde dolaştırıyor ve bir yandan da dudağımı ısırıyorum.

Azıcık araştırma yapmanın bir zararı yoktur, değil mi? Ayrıca Efendi, Mather ve Noam müstakbel Cordell kraliçesi olarak benimle ilgili planlar yaparken benim köşede boş boş oturmamdansa araştırma yapmam daha faydalı. Bu şekilde hiç olmazsa bir şey yapmış olurum. Ufak bir şey ama yine de bir şey.

Bir başlangıç.

"...ama bununla birlikte ilginç olduğunu düşünüyorum," diyen Theron'ın sesiyle kendime geliyorum.

Ona kucağımda kocaman kitapla döndüğümde ucu botlarına kadar değen bir tabloyu taşıdığını görüyorum.

Tabloyu bana doğru çevirdiğinde bir fırtınanın ortasında kalmışım da tablo nefesimi hortum gibi çekiyormuşçasına nefessiz kalıyorum.

Bu Kış. Ya da bir Ritim Krallığı olabilir ama yine de bir kış resmedilmiş. Ama resme baktığımda gördüğüm Kış. Burası bir orman ve ağaçların dalları karın ağırlığıyla çökmüş ve dallarından buzlar sarkıyor. Ağaçların dibindeki kar kümelerinin arasından büyük kayalar ve karlı çalılar çıkıyor. Her şey sabah sessizliğinde huzurla yerli yerinde ve çarpan güneş ışınları her şeyi mavi-sarı bir şafak rengine boyamış.

Kanıtla.

Yine bu kelime. Resme baktığım sürece parmaklarım kitaba daha sıkı sarılıyor ve sanki kararlılığım daha da artıyor. Efendi haklıydı. Bir şey bildiğim yok. Kış'ın nasıl hissettirdiğini bilmiyorum. Bu resimde neresi anlatılıyor bilmiyorum. Hiçbir şey bilmiyorum, daha önce hiç görmedim, çünkü her şey gitti. Birdenbire, korkunç bir savaşta binlerce insan katledildi, hapsedildi, yok edildi. Göz açıp kapayıncaya kadar bir krallık paramparça edildi ve yapabildiğim tek şey günün birinde benim de kendime ait Kış anılarım olmasını umut etmek.

Çok bencilmişim değil mi? Bencil, dar kafalı ve yanlış. Çünkü Kış için bir anlamım olmasını istedim ama bunu kendi yolumla yapmak istedim. Gülecekken kendime engel oluyorum. Efendi'nin söylediklerini anlayabilmem ne kadar uzun sürdü. Kahretsin, bir kez yanıldığını görmeyi çok isterdim.

Theron boğazını temizleyene kadar hareket ettiğimin bile farkına varmıyorum. Tablonun önünde dizlerimin üzerine çökmüş resme bakıyorum, bir elimde kitabı tutarken diğer elimi sanki karlara gerçekten dokunabilecekmişim gibi tabloda dolaştırıyorum.

Theron tabloyu elinden kaydırıp üzerinden resme bakıyor. "Eğer istersen bunu odana astırabilirim," diyor.

Kafamı sallayıp elimi çekerek tekrar kitabı tutuyorum. "Teşekkürler," diyerek nefes alıyor ve ona bakıyorum. Yumuşak ve özenle gülümserken parlayan gözleri yüzümde dolaşıyor.

Yavaştan gülümsemesi soluyor ve "Onu geri alacağız," diyor.

Kitaba daha sıkı sarılıp yutkunarak beni zorlayan gözyaşlarımı engellemeye çalışıyorum. "Biz?" kafamı itirazla sallıyorum. "Onlar alacaklar. Burada benim payım..." duruyorum nefesim sıkışıyor ve acıyla yüzümü buruşturuyorum. Acı vermemesi gerekiyor. Bu doğru, değil mi? Yapmak zorunda olduğum şey bu, Cordell'de evlenmek. Kış için.

Theron tabloyu bir sedirin arkasına yaslıyor ve bir eli amaçsızca üzerinde geziniyor. Gözleri çok eski bir hikâyeyi hatırlamış gibi dalıyor ve sonra bana odaklandığında ben sessizce duruyorum ve elimdeki kitabı adeta aramızdaki kalkanmış gibi taşıyorum.

"On bir yaşındayken az daha Ventralli Yazarlar Birliği'ne katılıyordum," diyor.

Kaşlarım kalkıyor. "Gerçekten mi, ne oldu peki?"

"Pek iyi şeyler olmadı," diyerek gülüyor. "O zaman annemin kayınbiraderi olan Ventralli kralına yazdım ve onun özel izniyle katılmaya hak kazandım. Oraya gittiğimde kalacak bir yer ayarladım ve bana kaç adamın eşlik edeceğini planladım. Kendimle çok gurur duyuyordum ve bunu çok istiyordum." Theron'ın bakışları omzumun üzerinden adeta geçmişe doğru uzanıyor. "Gitmeme beş gün kala, babam uşağını odama yolladı ve dışarıda bir arabanın beni Cordell sahilindeki askeri okula götürmek üzere beklediği mesajını iletti. Gelecek üç yıl boyunca orada yaşayacaktım ve babamın albaylarından birinin emri altında çalışacaktım.

"Babam Ventralli'ye gitme planları yaptığımı biliyordu. Bunları yaparken babama anlatmıştım, ama o güne kadar beni yollamaya niyeti olmadığını bilmiyordum. Vârisi şiir ve sanatla değil de askeri yöntemlerle yetiştirilecekti." Kaşları çatılıyor ve sanki orada olduğumu unutmuş gibi bana bakıyor. "Ama beni bunları yapmaktan," diyerek odayı gösteriyor, "ve Ventralli'nin en iyi yazar ve ressamlarını buraya davet etmekten alıkoyamadı. Hayatında daima *onlar* olacak Meira. Kararları onlar alacak, geleceğini onlar şekillendirecek. Ancak bu işin hilesi tüm bunların içinde kendin olmanı sağlayacak şeyleri bulabilmendir."

"Gerçekten bu lükse sahip olmaya iznimiz var mı?" diye soruyorum. Bunu söyleyerek ne kadar ileri gittiğimi ve onu aslında ne kadar az tanıdığımı düşünmüyorum. Sadece ne kadar tanıdığımı düşünüyorum. Hayatında daha fazla şey olmasını istemişti. Bir ressam olmayı hayal ettiyse de babası onun bir kral olmasını istemişti. Ve işte buradaydı, Cordell'in vârisiydi ve etrafı kitaplar ve tablolarla çevriliydi. Aslında her ikisi de olmuştu. Hayatında onu zorlayan her şeye adapte olmuştu.

Theron içini çekiyor ve omuzları hafiften çöküyor. "Ya da öyle olduğuna inanmaya ihtiyacım var."

Kaşlarımı çatıyorum. Bu mümkün mü? Hem Kış'ın istediği hem de kendi istediğim kişi olmak? Sadece istediğimi olmak için savaşmaktan ya da tamamen Kış'a teslim olmaktansa bu ikisi arasında bir dengeyi tutturabilmek?

Kitabı tutuyor ve "Bunu ödünç alabilir miyim?" diye soruyorum.

Ne olduğuna bile bakmadan başıyla onaylıyor. "Tabii ki. İstediğini alabilirsin," diyor. Dirseğiyle tabloyu dürtüyor.

"Ve bunu da odana astıracağım. Şimdi," diyerek bir deneme daha yapıyor ve gülümseyerek "yabani hayvan koleksiyonunu görmeye gidelim mi?" diye soruyor.

Ertesi sabah Rose ve Mona tekrar gelip görgü kuralları dersine girmem için beni ikna etmeye çalışıyorlar ve hem kendimi hem de onları şok ederek katılmayı kabul ediyorum.

Rose elinde mavi bir elbise ve denizci mavisi bir kurdeleyle gardırobun yanında duruyor. Gözleri kısılmış vaziyette yatak ile pencere arasında durup kollarını bana doğru uzatarak "Bu bir şaşırtmaca mı?" diye soruyor. Belli ki pencereden atlayıp gitmeye çalışırsam durdurması tembih edilmiş.

Yataktan çıkıyorum ve balkon kapısından uzakta durarak gözlerine bakıyor ve "Hayır. Gideceğim," diyorum.

Rose yüzünü buruşturarak, "Düzgün bir şeyler de giyecek misiniz?" diye soruyor.

Kaşlarımı çatıp, "Evet," diyorum.

"Silahsız?"

Sıkıntıyla, "*Sadece gitmem* yeterli değil mi?" diyorum.

Rose'un bakışı sertleşiyor ve dilini şaklatıyor. "Sarayımızda silahlara yer yok."

Odanın diğer ucundan yürüyerek elbise ve kurdeleyi yatağın üzerine bırakıyor. Fikrimi değiştiririm diye korkarcasına hızlıca yanıma gelip geceliğimin düğmelerini açmaya

başlıyor. İçgüdüsel bir tepkiyle ona karşı gelmeye çalışıyorum. Bunu yapabilirim. Krallığıma yardım etmek için daha önce hiç hayal etmediğim bir yolla da olsa, Kış'a ait hissetmek uğruna her şeyi –evlenme, Noam'ın emrettiği eğitim ve diğer işler– yapabilirim.

Eğer Theron yapabiliyorsa ben de yapabilirim. Başkaları tarafından çoktan tasarlanmış bir halıya kendi ilmeklerimi atabilirim. Bu mümkün. Ve bu iyi de olabilir çünkü her şeyden önce güçlü bir pozisyondayım öyle değil mi? Sıradan bir askerinkinden çok daha fazla güce sahibim. Bu iyi olacak.

Rose gök mavisi elbiseyi başımdan geçirirken Mona da bir yandan saçlarımı tarıyor ve ben de omuzlarımı dik tutmaya çalışıyorum. Cordell'in müstakbel yöneticisiyim. Müstakbel bir yönetici nasıl davranır? Birden aklıma Mather geliyor, onun metaneti ve her şeye rağmen bozmadığı tutumu. Mather gibi davranmalıyım. Bunu yapabilirim.

"Chakramımı yanıma alıyorum," diyorum. Rose birden kafasını kaldırdığında gözlerinin içine bakıyorum. Sakin, kontrollü ve metanetli bir şekilde, "Onu kullanmaya niyetim yok ama yine de yanıma alacağım," diyorum.

Rose'un dudağı seğiriyor. Gözleri kısılıyor ve hızla bir bakış attıktan sonra işine koyulup belime denizci mavisi kurdeleyi bağlamaya devam ediyor.

Gülümsememi gizleyemiyorum. Ufak bir zafer bu.

Bir sonraki hafta, Cordell tarihi, doğru şekilde reverans yapmak ve salata yerken hangi çatalı kullanmak gerektiği konusundaki derslerle geçiyor. Belli ki Rose ve Mona'yı derslere verdiğim dikkatle şaşırtıyorum, çünkü verdiğim her doğru cevapta eğitmenlerimden takdir aldığımda arka

sıralardan onların mutlu cıvıltılarını duyuyorum. Ama ben zaten kampta da hep iyi bir öğrenci oldum. Sadece Mather'ın bensiz idman yaptığını gördüğümde gerginleşip sinir bozucu olurdum ve bu sefer Efendi beni ağlatana kadar azarlardı. Yine de şimdi, iyi bir müstakbel kraliçe olmak için gerçekten çaba harcıyorum.

Sadece her sabah, *kendim* olabilmek için bir yol buluyorum.

Şafağın erken saatlerinde güneş hâlâ gecenin kara örtüsüyle savaş verirken bot, pantolon ve bluzdan oluşan gerçek giysilerimi giyiyor ve henüz uykuda olan sarayın içinde dolaşarak kütüphaneye gidiyor ve sakladığım *Primoria'nın Sihri* kitabını buluyorum. Zamanım karışık derslerim ve odamda yediğim yemekler arasında geçiyor, bu da Mather ve Efendi'yi kavga sırasında son görüşümden bu yana hiç sığınmacı görmediğim anlamına geliyor. Tabii ki onların bu konuda çaba göstermediğini söyleyemem. Zira Dendera'nın köşeden geldiğini görünce başka bir koridora sapıyor, uzaktan Finn'in sesini duyduğumda yolumu değiştiriyorum. Henüz yüzleşmeye hazır olmadığım için hiç kimseyi göremem. En azından *ben* olarak bu pozisyonda kendimi ispatlayana kadar bunu istemiyorum.

Bir parçam kütüphaneye gizlice girmek yerine atış sahasına gitmeyi istiyor. Her gidişimde chakramımı yanımda götürsem de kraliçe eğitimime başladığımdan beri hiç atış yapmadım ve bir destek olarak fazla geldiğini hissetmeye başlıyorum. Ancak diğer parçam yani bu düzenlemeye uyan parçam *Primoria'nın Sihri* kitabını okumaya çalışmanın çok önemli olduğunu söylüyor.

Çalışmak sözünün altını çizmek istiyorum.

Zira elimde her an parçalara ayrılacakmış gibi duran kitabın kelimeleri çok küçük ve okunaksız, ayrıca yazar cümleleri neredeyse satır arası vermeden yazmış ve her sayfada yazılar bir blok mürekkep lekesi gibi duruyor. Bu yetmezmiş gibi okuyabildiğim cümleler de ya antik bir dilde yazılmış ya da çözülmesi gereken bir bilmece gibi, geri kalanı ise zaten bildiğim tarih bilgisinden oluşuyor. Büyük mağaranın herkesin hatırladığından daha eski bir zamandan beri Primoria Krallığı'nın altında bulunduğunu ve bu sırrın ve sihrin dünyanın yaşı kadar eski olduğunu yazıyor. Büyük mağara o kadar derinde yer alıyor ki, bir Ritim Krallığı bir Mevsim Krallığını fethedip sihre ulaşmak için kazmaya başlasa bile bunun on yıllar alabileceğini anlatıyor.

Daha önce madenciler kazı yaparken Klaryn Dağları'ndan büyük mağaraya bir giriş açılmış. İlk başta bu madenin nerede olduğunu kimse bilmiyormuş ama bulunduktan kısa bir süre sonra da kötü hava şartları ve yer kaymalarından dolayı kaybolmuş. Ben bu girişin Klaryn Dağları'nın Kış tarafında olduğunu düşünmeyi tercih ediyorum çünkü her şeyden önce en iyi madenciler biziz, öyle değil mi? Ama bununla birlikte ilki kaybolduktan sonra büyük mağaraya gidecek başka bir yol bulamadığımıza göre belki o kadar da iyi değilizdir.

Binlerce yıl önce giriş açıkken sihri almak için bir keşif ekibi yollanmış. Bu kitapta yer alan birkaç satırlık bilgi ve efsanelere göre sihir, içerideki dipsiz bir mağaranın merkezindeymiş ve mağaranın negatif havasında asılı durup cızırdayıp duran bir enerji topuymuş.

Mağaradan çıkarılabilmesi için onun enerjisinden oluşan bir taşıyıcıya ihtiyaç varmış. Bu büyük enerji topundan çıkan karmaşık yıldırımlar, kontrolsüz şekilde mağaranın içindeki

kayaları parçalayıp düşürüyormuş. Yıldırımların çarptığı kayalarsa bu sihirle doluyormuş. Bu yüzden krallar başka objeleri bu kaynağa yakın yerlere bırakmaya başlamışlar ve böylece, kılıç, kalkan ve mücevher gibi eşyalar bu güçle dolmuş. Aynı zamanda bağlar yaratmak ya da hizmetçilerine bu sihrin çarpmasını sağlamak gibi tehlikeli deneyler de yapmışlar. Bu denemeler de onlara bu sihrin sadece objelere geçebildiğini göstermiş. İnsanlar bağlara değil, sadece yanmış et yığınlarına dönüşüyormuş.

Kraliyet Bağları bu şekilde yaratılmış. Dünyanın bütün kralları önce kendi bağlarının yapılmasını emretmişler ve soylarını daha da fazla sihirle kendilerine bağlamışlar. Ancak sekiz kraliyet bağı oluştuktan hemen sonra giriş kapısı kaybolduğundan başka bir bağ yaratılamamış ve dünyamız sonsuza kadar değişmiş. Şimdi sihrimiz olmasının yanı sıra diğer tüm krallıklar böylesine hayati öneme sahip bir şeyi kaybettiğimiz için bizden nefret etmeye başlamışlar. Daha önce de pek çok değişik sebepten Mevsim Krallıklarından nefret ediyorlardı herhalde ama sihrin kaynağını kaybetmek ve geçmişte nasıl olduğumuzu hatırlayan kimsenin kalmaması daha vahim bir durumdu. Her zaman sekiz tane kraliyet bağı vardı, ne daha fazla ne daha az.

Ancak bu kadar çözebiliyorum. Ve *Primoria'nın Sihri*'ne ne kadar çok bakarsam şüphelerim de o kadar çok alevleniyordu. Benim aradığım neydi? Bu hafta her gece aynı Hannah rüyamı görmüştüm, her gece çalışma odasında sığınmacılarla çevrelendiğini görüyorum. Ancak yaptığım veya yapmadığım hiçbir şeyle bu rüyayı ilişkilendiremiyorum. O zaman bu sihir değil mi? Ama zaten ne bulmaya çalışıyorum ki? Efendi'ye sunabileceğim çok eskiden kaybolmuş bir sihir

kaynağını, Cordell'le bağlantı kurmamıza ek olarak krallığımız için ne kadar önemli olduğumu kanıtlamak için mi kullanacağım?

Kitabın kapağını hızla kapatıyorum ve sırtımı balkon tırabzanına yaslıyorum. En tepedeki camlardan sabahın ilk ışıkları giriyor. Kraliçe derslerimin saati yaklaşıyor ama artık her sabah bu kadar erken kalkmak beni sarsmaya başlıyor o yüzden yatağıma dönüp kıvrılarak düzgün bir Cordell leydisi gibi davranmaya çalışmayı unutmak istiyorum. Parmaklarım kitabın üzerinde sıkılaşıyor ve bugün chakramımı yanıma almadığım için pişman oluyorum. Birkaç kolay vuruşla bana hiç yardımcı olmayan bu kitabı konfetiye çevirebilirim.

"Biraz yiyecek?"

Sağıma bakınca, kamp yaptığım üçüncü kat balkonunun başındaki merdivenin basamaklarında Theron'ı görüyorum. Elinde bir tepsi dumanı tüten yiyecek var ve midem buna, leydilere yakışmayacak bir gurultuyla tepki veriyor. Erken sabah çalışmalarımı bilen tek kişi Theron ve her sabah kitap bırakıp yenilerini almak üzere buraya geliyor. Onunla karşılaşmak umursamadığım bir kaçınılmazlık.

Merdivenden çıkıp yanıma geliyor ve yanıma oturuyor. "Yine kahvaltıya gelmediğine göre aç olabileceğini düşündüm," diyor ve tepsiyi aramıza bırakıyor. "O derslere katıldığın için babam yatışmış durumda ancak arkadaşların..."

"Onlara yaşattığım her stres ve endişeyi hak mı ediyorlar?" diye soruyor ve ekmek sepetinden bir dilim çıtır ekmek alıyorum.

Theron gülüyor. "Budanmış çalıların arkasında şüpheli konuşmalar yaparak saray mensuplarını korkutuyorlar diyecektim ama stresi de hak ediyorlar."

"Birinin onlara budanmış çalıların konuşulanların duyulmasını engellemediğini söylemesi lazım," derken ağzıma küçük ekmek parçaları atıyor ama uygunsuzca davranak konuşmaya da devam ediyorum. Theron'ın bir prens olduğunu unutmak çok kolay. Düzgün olup yanıma yaklaştığında bir leydi gibi işveli davranmalı ve öğrendiğim tüm görgü kurallarını uygulamalıyım. Onun etrafında pek çok şey yapabilmek o kadar kolay ki hâlâ bunun sebebini bulmaya çalışıyorum.

Bacaklarım ve göğsüm arasında duran kitabı gösteren Theron, "Nasıl gittiğini sorabilir miyim, hâlâ onu parçalara ayırmak istiyor musun?" diye soruyor.

Mırıldanıyorum. "Bunun hakkında konuşmak istemiyorum. Bu yulaf lapası çok güzel. İçinde ne var, çilek mi?"

"Hâlâ ne yaptığını söylemeyecek misin?"

Yemek tepsisine bakarak "Hayır," diyorum. Geceleri rüyanızda ölmüş kraliçenizi gördüğünüzü kime anlatsanız sizin delirdiğinizi düşünecektir.

Theron, "Yardımcı olabilirim," diyor, sesi yumuşak. "Aslında bütün krallığa yardım edebilmek üzere eğitim aldım, o yüzden güzel bir kadına da yardımcı olabilirim diye düşünüyorum."

Ona bakıyorum ve yüzüme yayılan gülümsemeyle gözlerim kısılıyor. "Böyle iltifatlarda bulunman haksızlık. Bunun ne kadar tehlikeli olabileceğini biliyor musun?"

Theron omuz silkiyor ve hatta yanakları biraz pembeleşiyor. Utandı mı yoksa?

Gülüşü somurtmaya dönüşüyor, dudaklarını büzüyor ve kaşları burnunun üzerinde birleşecek kadar çatılıyor.

Ona ters ters bakıyorum.

Kaşlarını daha da fazla çatıyor.

"Çekilmezsin," diye söylenerek kitabı açıyorum.

Theron gülmeye başlıyor ve bana biraz daha sokuluyor. "Çekilmezle sevimlinin eşanlamlı olduğunu biliyor muydun?"

Alayla gülüyorum ve çözemediğim sayfaları açınca bütün o kıvrılarak giden mürekkep lekeleri başıma sancı girmesine sebep oluyor. "Sihirle ilgili daha fazla şey öğrenmeye çalışıyorum," diye başlıyorum.

Theron nefesini tutuyor. "*Primoria'nın Sihri* adlı kitabı okurken mi? Olamaz!"

"Çekilmez, sevimli ve komik de eşanlamlı."

"O zaman sevimli olduğumu kabul ediyorsun?"

Ona bakıyor ve ağzımı açıyorum ama söyleyecek bir şey bulamıyorum. Gülümsüyor, bekliyor ve benim boş bakışım kuşkulu bir kahkahaya dönüşüyor.

"Söylediğim gibi," diye başlıyorum ve Theron elini sallayarak bir daha bölmeyeceğini belirtiyor. "Sihirle ilgili daha fazla şey öğrenmek istiyorum. Kraliyet Bağları ve nereden geldikleri ve..." elimi sayfadaki mürekkepte dolaştırarak "her şeyi bilmek istiyorum. Öğrenebileceğim her şeyi. Belki bir boşluk bulabilirim. Angra'yı çökertmek için madalyonumuza ihtiyacımız olmayabilir," diyorum.

Ben konuştukça Theron'ın yüzündeki neşe soluyor ve elimin altındaki sayfalara bakıyor. "Şimdiye kadar neler öğrendin?"

"Neredeyse bilmediğim hiçbir şey yok gibi. Bu kitap okunmuyor." Okuyabildiğim pasajlardan birini gösteriyorum ama okuyabilmem ne söylediğini anladığım anlamına gelmiyor. "Mesela bunun gibi. 'Işıklarla birlikte büyük

Çürüme geldi; ve keder, ışığı olmayanlara ulaştı. Yalvardıklarında ışıklar şekillendi. Dördü ışıkları yarattı; ve dördü ışıkları yarattı.'" Kafamın arkasını tırabzana vuruyorum. *"Ne?"*

Theron'ın yüzü hâlâ ciddi. Yüzündeki "sanatsal" ifadeyi tanıyorum, onun odasındayken Kış'ın resmine bakarkenki bakışın aynısı. Meraklı, odaklanmış, öyle ki arkasındaki raflardan kitaplar üzerine düşse bile hareket etmeyecek.

Dudakları pasajı tekrarlarken sessizce hareket ediyor. "Dört mü? Dördü iki kere mi söylüyor?"

"Aynen," diyerek kitaba bakıyorum. "Ayrıca aynı şeyi de iki kez söylüyor. 'Dördü ışıkları yarattı; ve dördü ışıkları yarattı.'"

Theron başıyla onaylıyor. "Primoria'nın Krallıkları. Dört ve dört. Ritim ve Mevsim Krallıkları. Bir şey yarattılar... kaynakları mı? Hayır sihirle ilgili bir şey olmalı. Işık bir metafor mu? Belki de bağlardır? Böylece ışık da bağ oluyor." Kitaba doğru eğiliyor, pasajı gösteriyor ve kendi sözleriyle devam ediyor. "Bağdan büyük çürüme geliyor. Ve bağı olmayanların üzerine hüzün çöküyor. Yalvarıyorlar ve böylece bağlar oluşuyor. Ritim Krallıkları bağları yaratıyor, Mevsim Krallıkları bağları yaratıyor."

Yüzü parlayarak bana bakıyor ama benim bakışımı görünce yüzü düşüyor. "Ne?"

"*Ne* mi?" Parmağımı pasajın üzerine koyuyorum. "Ben buraya üç gündür öylece bakıyorum ve sen gelip dakikalar içinde çözüyorsun."

Theron'ın gülüşü geri geliyor. "Yardımcı olacağımı söylemiştim."

Gülümseyerek onu tatmin etmeyeceğim. "Yine de ne anlama geliyor Bilge Prensim? Hâlâ bir anlamı yok. Bağdan

gelen büyük çürüme? Ama Ritim ve Mevsim yeni bağlar mı yarattı? Mağaraya giriş yok olmadan önce sadece sekiz tane bağ yarattılar. O zaman bu çürüme tam olarak ne anlama geliyor ve niçin büyük harfle başlıyor? Metaforik bir çürüme mi, gerçek çürüme mi..."

Theron arkasına yaslanıyor, kolları dizlerinin üzerinde ve aşağıdaki kütüphaneye bakıyor. "İşte bu yüzden edebiyat büyüleyici. Her zaman yorumlanması gereken bir şey var ve yüz farklı kişi için yüz farklı anlamı olabilir. Hiçbir zaman iki kez aynı anlama gelmez."

Homurdanarak kitabı kapatıyorum. "Benim yüzlerce yoruma ihtiyacım yok. Benim 'İşte İlkbahar'ı yenip kralına gücünü kazandırmanın yolu bu ve bunu yaparken herkes önemimin olmadığını düşünürken aksini ispat etmek için bir fırsat' diyecek bir kitaba ihtiyacım var."

Duruyorum. Theron'a değil de kitap raflarına bakıyorum ve sanıyorum ki utançla kızarmadan yüzüne bakamayacağım. Ve bu da tüm bu evlilik olayını utandırıcı bir hale getirecek. Söylediğim şeyler, zayıf itirafım hâlâ kulaklarımda çınlıyor, nefes alamıyorum ve kararı ona bırakıyorum.

Theron bana bir seçenek sunmuyor. Dizlerinin üzerinde durarak görüş hizama geliyor ve alnı kırışarak gözlerimin içine bakıyor ve o pasajı çözdüğü gibi beni de çözmeye çalışıyor. Bir anlık sessizlikten sonra yüzünü buruşturuyor.

"Önemlisin," söylediği tek şey oluyor.

Çekiniyorum, bana böyle açıklıkla baktıkça her yerimde soğuk karıncalanmalar oluyor. Bakışları Mather'ın bana baktığı gibi ama bir yandan da değil. Mather bana baktığında, o ciddiyetinin ardında hangi duyguların gizlendiğini bilemezdim, beni beğeniyor muydu ya da hiç beğenmiş miydi? Ama

Theron'la daha amaçlı hissediyorum. Sanki sadece istediği için bana bakıyor, kendini sorguladığı için değil.

İkimiz de bir şey söyleyemiyoruz. Yaklaşmaya ya da uzaklaşmaya korkuyoruz.

Altımızda bir kapı çarpıyor. Zıplayarak bu büyüden kurtuluyorum. Belki de Rose'dur çünkü bugünkü dersime geç kaldım. Ama duyduğum ses bana farklı bir ağırlık kazandırıyor.

"Meira," diyor Efendi. Sesi beni üçüncü katın balkonundan aşağıya indirecek kadar kararlı.

Theron inleyerek "Kütüphaneden çıkış için sadece bir kapı var," diyor. Sanki düşüncemi okuyor.

Ben de inliyorum. Efendi'den kaçış yok. Tabii eğer onu iterek koşabildiğim kadar hızlı koşup sarayın içinde kaybolmazsam. Olgunca bir davranış.

Theron ayağa kalkıyor ve kalkmama yardım etmek için elini uzatıyor. "Ben varken sana bağıramaz."

Kitabı kucağımdan yere bırakıyorum, elimi uzatıyorum ve gülümsemek istiyorum. Beni ayağa kaldırırken yapmak istediğim çok şey var çünkü çok yakınız, çok yakın ve kısa bir saniye için onunla evlenmenin korkunç olup olmayacağını merak ediyorum.

Theron'la merdivenden aşağıya inerken hâlâ elimi tutuyor. Bu bana iyi hissettiriyor ve bana onunla evlenmek istiyor muyum sorusunun cevabının beni şaşırtacağını düşünmeme sebep oluyor.

Kütüphanenin olduğu kata ulaştığımızda herkesin orada olduğunu görüyorum. Efendi, Alysson, Dendera, Finn, Greer, Henn ve Mather. Odanın ortasında birbirlerine yakın duruyorlar ve yüzlerinde kızgınlık ve öfkenin değişik ifadeleri var.

Efendi kolları sıkıca göğsünde kavuşturulmuş biçimde bize doğru yürümek için öne çıkıyor. Gözleri birbirine dolanmış ellerimize gidiyor ama bir şey söylemiyor. Kollarımdan aşağıya titreme geliyor ve orada konuşmadan durduğumuz süre boyunca bütün vücuduma yayılıyor.

Efendi, "Prens Theron," diye başlıyor ve sesi garip bir sakinlikte. "Leydi Meira'yla yalnız olarak bir şey konuşmak istiyoruz."

Ağlamamak için kendimi zor tutuyorum. Efendi benimle konuşmak istediği için değil, bunu dile getiriş şeklinden. Leydi Meira. Çok resmi geliyor. Efendi'nin benimle resmi olmasını istemiyorum.

Theron ona bakıyor ve "Bu isteğinizi saygılı bir biçimde geri çevirmek zorundayım General Loren," diyor.

Efendi'nin arkasındaki Mather'dan bir puflama sesi geliyor. Gözüm ona gidiyor ve şimdi kendimi Theron'dan uzaklaştırmadan bakışmaya başlıyoruz. Mather ellerimize ve sonra yine bana bakıyor, yüzündeki ifade pişmanlık, öfke, pişmanlık ve öfke arasında gidip geliyor.

Theron, "Bir sorun mu var Kral Mather?" diyerek Efendi'nin arkasına doğru bakıyor.

Mather tam öne doğru yürüyecekken Efendi elini kaldırıp göğsüne vurarak onu engelliyor. Aynı kılıç ringinde yaptığı gibi kesik kesik soluyor. Mather'ı böyle görünce kendimi suçlu ya da en azından rahatsız hissederim diye bekliyorum ama tek hissettiğim yorgunluk oluyor. Onun hiçbir duygu yansıtmayan yüzünü okumaya çalışmaktan yorgunum. Onu beklemekten yorgunum. Ondan bıktım.

Yine de kılıç ringindeki gibi bir karşılaşmaya ihtiyacımız yok. Bunu tek başıma halledebilirim. Her zaman hallettim.

Bana bakana kadar Theron'ın elini çekiyorum. "İyi olacağım," diye söz veriyorum ve bu sözler benim kulaklarıma bile garip geliyor. Efendi'nin sorguları sırasında benim için endişelenen kimse olmamıştı. Bu beni hem güçlü hem de zayıf hissettiriyor. Hem yardımını kabul edip ona yaslanabilirim hem de onun ardında kendimi kaybedebilirim.

Bir süre değerlendirdikten sonra Theron kabul ediyor. Elimi bir kez sıkıp geri çekiliyor ve herkesin önünden kibarca geçerek kapıya doru yürüyor.

Arkasından kapı kapanıyor ve biri üzerime çullanmadan nefes almak için iki saniyem var. Göz kırpıyorum ve Efendi'nin yüzüne odaklanmaya çalışıyorum. Ama o artık Efendi değil.

"Bir prensle kütüphanede yalnız kalmak," diye Dendera başlıyor. "Bunu kaldırabilirim ama onun yatak odasına girmek? Seninle ilgili ortalıkta dolaşan dedikodulardan haberin var mı? Onca görgü kuralları dersine rağmen bir haftadır bizden kaçıyorsun. Belli ki hiç işe yaramamışlar."

Dendera'nın yüzü kıpkırmızı ve sanki günlerdir uyumamış gibi saçları darmadağınık. Bunca zamandır beni merak mı ediyordu? Onu iki kez görmezden geldiğimde bana oldukça kızgın bakmıştı ama onu başımdan savdığım için sanmıştım, Theron'ın odasına gittiğim için değil. Normal saraylı leydiler için uygunsuz olduğunu anlayabiliyorum ama bu benim için çok aptalca. Hem zaten hâlâ eğitimdeyim öyle değil mi? Kısa bir süre önce Lynia'nın lağımında yakalanmaktan kurtulmuştum, uygunsuzca davranabildiğim için bile şanslıyım.

"Şaka yapıyorsunuz, değil mi?" diye soruyorum. Aslında bu sorunun onu daha da sinirlendireceğini biliyorum.

Öyle de oluyor. Alaylı bir şekilde gülerek tükürür gibi, "Şaka yaptığımı mı sanıyorsun?" diyor.

Efendi öne çıkıyor ve elini onun koluna koyarak dikkatini başka yere çekiyor. "Dendera..."

"Konuş onunla William! Yaptıklarını yapmaya devam edemez! Artık sorumlulukları var. Onunla renkler ve dekorasyonla ilgili konuşacak zamanım bile olmadı..."

Efendi'ye bakıyorum. "Neden bahsediyor?"

Efendi bana bakınca Dendera sessizleşiyor. Herkes geriye doğru birer büyük adım atıyor çünkü Efendi her ne söyleyecekse iyi karşılanmayacak.

Efendi'nin yüzü çok ifadesiz. "Seninle konuşmaya geldiğimiz şey bu Meira," diye başlıyor. Sadece adımı söyleyip unvanımı kullanmadığı için çok rahatlıyorum. Sadece Meira. "Düğün bu ayın sonu için planlanıyor ve Dendera kutlama komitesinde, bu yüzden işbirliğine..."

"Ne?" diye ciyaklıyorum. "Durun durun, düğün mü? Ayın sonunda mı, iki hafta sonra öyle mi? Şu aptal dersleri alıyo..."

Efendi benim patlayışımı umursamadan devam ediyor. "Senin işbirliğine ihtiyacı var. Eğer bu müttefiki bağlamak istiyorsak yapmamız gereken çok şey var."

Ona bakıyorum. Hepsine bakıyorum. Herkes bana bakıyor ve ona arka çıkıyorlar.

Mather şimdi bana bakmıyor. Arkası bana dönük ve piyanonun başında tuşlara basarken kaslarının oynadığını ve piyano kapağının cilalı, siyah yüzeyinden yüzünü görüyorum.

"Bu kadar mı yani?" diye fısıldıyorum. Hayatımın bundan böyle nasıl olacağını anladığımda, düğün ne kadar çabuk olursa bağımızı almaya o kadar yaklaşacağımızı fark

ettiğimde boğazımda gözyaşları düğümleniyor. Ama henüz sihir hakkında en ufak bir gelişme gösteremiyorum, nasıl çalışıyor, bağla ne yapmaları gerekiyor, Hannah rüyalarımda benimle konuşuyor bilmiyorum. O salak kitabı bile okuyamıyorum ve tek yaptığım bütün zamanımı şık çatalları nasıl kullanacağımı öğrenerek geçirmek.

Başka hiçbir şey yok. Yapabildiklerim gerçekten bu kadar. Başka bir şey düşünemiyorum.

Sonunda Efendi'nin yüzü biraz yumuşuyor. Dudakları kenetleniyor ve gözleri kızarıyor.

Ama o bir şey söylemeden onaylarcasına başımı sallıyorum ve, "Tamam. Anladığım kadarıyla bütün planlar yapılmış. Noam İlkbahar'a sizinle adamlarını yollayıp madalyonumuzu geri almak için hazır, öyle mi?" diyorum.

Kimse bir şey söylemiyor ve onların konuşmaması benim daha da hızlı, emin ve sert konuşmama sebep oluyor, onların oluşturduğu kendini beğenmişlik duvarında delik açmaya başlıyorum.

"Böyle olmalı değil mi? Çünkü beni bu kadar acele ettirdiğinize göre Noam da anlaşmada üstüne düşen kısmı hallediyor demek ki, öyle değil mi? Her iki tarafta da hazırlıklar yapılıyordur herhalde?"

Dendera çekiniyor. Gözleri Efendi'ye dönüyor ve Finn de Efendi'ye bakıyor ve hatta herkes ona bakıyor çünkü bu konuda bizi yönlendirecek kişi kendisi.

Çenesini sıkıyor. "Biz kendimizinkini tamamlayınca o da üzerine düşeni yapacak."

Efendi'nin sözleri zihnimde dolaşıyor. Noam bize yardım etmek için bir şey yapmıyor. Sadece kendi üzerine düşeni yapacakmış gibi bizi kandırıyor ve Dendera, Alysson, Finn ve

diğerleri de sanki ben oynadıkları bir oyuncak bebekmişim gibi bana bakıyorlar.

Efendi'ye doğru hırlayarak, "*Hayır*," diyorum.

Efendi bana ulaşıyor ama elinden kurtuluyorum ve herkes baskı yapıyor. Dendera çiçeklerin düzenlenmesiyle ilgili bir şey söylüyor, Alysson sakin olmak gerektiğini belirtiyor ve Mather'sa hiçbir şey söylemiyor çünkü her zaman yaptığı bu, ben gözlerimi kapatıp emirlere uymak zorundayken o öylece duruyor.

Gözlerimi kapatıp emirlere uymalıyım, Noam da öyle.

Kütüphaneden fırlayıp koridora çıkıyorum ve duvara dayanan Theron toparlanıp yanımda yürümeye başlıyor.

"Bizim düğünümüzü planladıklarını bana söylemedin," derken balo salonuna doğru yürümeye devam ediyorum ve oradan da Noam'ın çalışma odasına. "Sanırım birbirimizi tanımak için fazla zamanımız olmayacağını tahmin etmem gerekirdi."

Theron adımlarıma uygun yürümeye devam ediyor. Arkamıza doğru bir bakış atıyor, ben de aynısını yapıyorum ve gözlerim bizi takip eden Kışlı sığınmacılara kilitleniyor. Efendi en önde ve ona baktığımda yüzü kararıyor.

"Meira dur!" diye bağırıyor. Mather onun kolunu tutup bir şey söylüyor ve bizi takip etmekten vazgeçiyorlar. Köşeyi dönmeden bir an önce minnettarlık duyuyorum ve onları artık görmüyorum.

Koridordan aşağıya hızlıca sadece biz yürüyoruz ve Theron, "Özür dilerim," diyor. "Düğünü ertelemek üzere babamla konuşmak için zamanım olmadığından sana henüz söylememiştim." Benimle birlikte köşeyi dönüyor ve elinde bir tepsi vazo taşıyan hizmetçiyle burun buruna geliyor. Hizmetçi bağırıyor ve her ikisi de farklı köşelere kaçıyorlar ve

neyse ki hiçbir şey düşmeden Theron yanımda yürümeye devam ediyor.

"Niçin iplerimizin elinde olduğunu ve bizi böyle dans ettirebileceğini düşünüyor?" diye homurdanıyorum.

Theron bir şey söylemiyor.

Balo salonuna geldiğimizde merdivenlerden inmeye başlıyorum. Salonun ortasına geldiğimde nereye gittiğimi anlıyor ve kendini önüme atıp geri geri yürüyerek beni durdurmaya çalışıyor.

"Meira, bu şekilde çözemezsin..."

"Umrumda değil."

"Nişanı ilan ettiğinden beri her gün onunla konuşuyorum; eğer fikrini değiştiremezsem..."

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Umrumda bile değil."

Theron önümde durunca etrafından dolaşıyorum. Düşünmüyorum, Noam'ın çalışma odası karşımda duruyor ve hiçbir şey yapmıyorum. Yumruğumu kapıya vurduğumda tek düşündüğüm artık bundan çok yorulduğum. Noam, Herod, Efendi ve Angra gibi kendini beğenmiş, ipleri ellerinden bırakmaya niyeti olmayan kukla oynatıcısı adamlardan yoruldum. Bu kadar zorlamasalar ve gitmeme izin verseler hayat daha kolay olurdu çünkü artık çok yoruldum...

Yumruğumu tekrar kapıya vuruyorum. "Noam!" diye bağırıyorum.

Cevap yok.

Kapı kolunu yokluyorum, açık. Aptal kral.

"Meira bekle..."

Efendi sonunda bana yetişiyor, herkes de peşinde ve bana Bithai'nin yabani hayvan koleksiyonundan kaçmış bir hayvanmışım gibi bakıyorlar. Efendi bir adım daha yaklaşıyor

ve ben homurdanıyorum. Belki de gerçekten kaçak bir hayvanım ve bana gerçekten korkarak bakmalılar. Ben buyum öyle değil mi? Yabani, öngörülemez, işe yaramaz yetim kız. Onlardan bu kadar nefret etmek istemiyorum. Bunun için onları suçlamak istemiyorum. Ama ikisini de yapıyorum ve iki duygunun birleşimi göğsümü öyle bir yakıyor ki beni içten dışa küle çevirebilir.

Noam'ın çalışma odasının kapısını açarken "Herkesi tebrik ederim," diyorum. "Sonunda Meira'yı, deli ve yetim asker kızı bezdirdiniz. Sonunda kendini kaybetti, çiçek düzenlemeleri için de hepinize teşekkür ederim."

Dendera ağlaşıyor ama onu ardımda bırakarak odaya giriyorum. Noam burada değil. Kimse yok. Kapının önünde bir masa duruyor ve arkasında kitap rafları var. Renkler girişin koyu ve ılık atmosferiyle uyumlu. Masanın üzerinde kâğıtlar, tüy kalemler ve mürekkep hokkaları var. Kitap yığınlarının üzerinde başka kitaplar ve büyük bir defter ayaklı standın üzerinde açık olarak duruyor.

"Meira o burada değil," diyen Efendi arkamda duruyor. "Buradan çık..."

Koluma elini koyuyor ve eşikten bana ulaşmaya çalışıyor.

Sakın bana dokunmaya kalkışma.

Ona doğru homurdanıyorum. "Bana emir veremezsin. Sen benim babam değilsin Efendim."

Karşılık veremeden kapıyı yüzüne kapatıyorum. Kimse karşılık vermeden. Onlar, ben odanın kapısını kilitleyip kendimi oraya kapattığımı fark edene kadar, küçük öfke nöbetim gerçekten çok büyük bir boyuta ulaşıyor.

"Meira!" Efendi kapının dışından bana bağırıyor. Kapıyı yumrukluyor, kolunu kurcalıyor ve tekrar vurmaya devam

ediyor. "Hemen kapıyı aç! Cordell kralının odasına zorla girmenin sonuçlarının ne olabileceği hakkında bir fikrin var mı?"

Alysson ve Dendera da bağırmaya başlıyor. Finn, Henn ve Greer'in dışarıda güldüklerine yemin edebilirim ama tabii bu öfke krizinin bir sanrısı da olabilir.

Noam'ın koltuğuna oturuyorum. Ben ne yapıyorum? Cordell kralının odasına zorla girmenin ve kendimi buraya kilitlemenin sonuçlarının ne olabileceğini biliyorum. Öğrendiğinde eminim Cordell'deki hayatım hapishanede geçecektir, tabii başka bir şey yapmazsa. Bir de şu yardım olayını unutmamız gerekir.

Zaten yardım ediyor mu ki?

Büyük defteri durduğu yerden alıp karıştırıyorum. Belki bize gerçekten yardım edip etmediğine dair bir ipucu bulabilirim. Ancak tek gördüğüm hesaplamalar ve ticari rakamlar. Defteri aldığım yere, kâğıt yığınlarının yanına bırakıyorum. Ventralli'deki bir dükle yapılan yazışma, Bithai'nin eteklerinde bulunan bir çiftliği sel basmasıyla ilgili şikâyetler. Bunların hepsini bir kenara bırakıyorum ve çekmeceleri açmaya başlıyorum. Yedek tüy kalemler ve boş kâğıtlar var.

En üst çekmece kilitli.

Tekrar çekiyorum. Ancak çok sağlam. Bir mektup açacağı alıp kilidi kırıyorum ve o anda konuşmalara başka bir ses daha ekleniyor.

Noam.

"*Ne* yaptı?" diye böğürüyor. "O senin emrinde, William; senin sorumluluğunda. Size sığınma hakkı verdim, yardım ettim, sarayda serbest dolaşmanıza izin verdim ve borcunuzu bu şekilde mi ödüyorsunuz? Cordell'in altın yaprakları adına, yemin ederim ki..."

Çekmeceyi açıyorum, içi kâğıt dolu, birçok kâğıt ve birini alıyorum. Demirle ilgili hesaplar mı? Diğeri de aynı gibi duruyor ama o da değerli taşlarla ilgili. Bir diğeri de madenlerle ilgili bir harita mı? Kış'ın madenleri, Klaryn Dağları'nın tepeden görünüşünün üzerinde birçok çizgi dolanıyor. Ve sonra...

Bir mektup.

Öfkemin her bir parçası ve gerginliğim tamamen uçup gidiyor. Geriye kalan ifadesiz ve kararlı bir fark ediş, okuduğum her kelime sanki göğsümde yankılanan bir kalp atışı.

Kopya. Orijinali sonbaharın ilk ayında yollanmıştır.

İlkbahar Krallığı'nın Kralı'na,

Cordell bir nişan sözüyle Kış'la anlaşmış bulunmaktadır. Oğlum ve vârisim Prens Theron Haskar, Kış'tan kurtulan sığınmacı bir kadını eşi olarak alacaktır. Cordell'in Kış üzerindeki mülkiyetinin ve evlilik anlaşmasıyla sahip olduğu her şeyin İlkbahar'a ait olduğunu bildirmek isterim.

Cordell'in Kış üzerinde yeni ilan edilmiş hâkimiyetine dayanarak aynı zamanda İlkbahar'a Kış'ın vârisi Mather Dynam'ı iyi niyet göstergesi olarak teslim edeceğimi ve ayrıca Kış'ı tamamen Cordell hükmü altında tutacağımı bildirmek isterim.

Öylesine şiddetli titriyorum ki mektubun üzerindeki kelimeleri daha fazla okuyamıyorum.

Noam bize ihanet etti. Bizi satacak, hayır bizi değil Mather'ı satacak. Mather'ı Angra'ya satacak ve böylelikle Noam da bizim sahip olduklarımızı kontrolü altına alacak. Böylece Noam madenlerimizin hepsini çıkarıp sihri bulana kadar krallığımızı kazmaya devam edecek. Böylelikle Noam

istediğini alacak çünkü o her zaman ne istiyorsa alır. Bize yardım etmeyecek sadece bizim bağlantımızla Klaryn Dağları'nı kazabilecek.

Bizi kullandığını biliyordum ama bu kadar merhametsizce yaptığını bilmiyordum.

Çalışma odasının kapısı hızla açılınca duvara çarpıyor ve raflardaki kitapları aşağıya düşürüyor. Noam, bir eli kapıda diğeri de pervazındayken bana bakıyor, yüzü o kadar kızarmış ki mora dönmüş.

"Bunu kabul etmek imkânsız..." diye başlıyor, gözü açılmış çekmeceye gidiyor ve elimde mektubu görüyor, diğer kâğıtlar kucağımda duruyor. Yüzü daha da kararıyor ve kapıyla masa arasındaki mesafeyi neredeyse tek adımda aşıyor.

Noam'ın eli geriye doğru gittiğinde şoktan söyleyecek bir şey bulamıyorum. Parmaklarını kıvırıp bir yumruk yapıyor, sanki vücudundaki her şey kasa dönüşüyor ve belindeki hançerin mor taşı parlarken yumruğunu bana doğru savuruyor...

Theron, "Dur!" diye bağırıyor.

Renkler birbirine karışıyor ve kollar sağa sola savruluyor. Noam'ın bir kitaplığa bastırıldığını görüyorum, Mather onu yakasından tutuyor ve Theron da hemen onun arkasında duruyor. Her ikisi de Cordell kralına, onu öldüreceklermiş gibi bakıyorlar.

Çalışma odasının dışında bir asker "Silahlara!" diye bağırıyor ve metal sesleri duyuluyor, kılıçlar ve bıçaklar çekiliyor. Geriye kalan Kışlılar ve beş Cordell'li asker ellerinde silahlarıyla odaya giriyorlar.

Theron adamlarına dönüyor ve "Geride durun!" diyor.

Noam, Mather'ın boğazını sıkan ellerinden kurtulmaya çalışıyor. "Nankör çocuk! Ben senin babanım!" diye bağırıyor.

Theron, "Sen bir korkaksın," diye tıslıyor. Bunu o kadar alçak sesle ve yumuşak söylüyor ki kulaklarımın çınlamasından zor duruyorum. Bana dönüyor, kaşları havada. "Meira, neden?.." diyor ama bitirmiyor sadece bana bakıyor, sakin, korkmuş ve öylece bekliyor.

Noam bize ihanet etti.

Efendi, "Meira," diye gürlüyor. Cordell'li askerleri iterek yanıma geliyor, kolları titriyor ve öfkesini gizlemeye çalışıyor.

"Sen ne yaptın?" diye fısıldıyor.

Sözlerini duyarak hırlıyorum. "Ne mi yaptım?" diye soluyorum. "Yaptığım şey senin çirkin, kendini beğenmiş, kontrolcü tavırlarını keyifli bir an için görmezden gelmek ve aynı zamanda da Noam'ın bize kurduğu komployu ortaya çıkarmaktı."

Eğer Efendi'nin yolunda gitseydik, şu anda elimde suç mektubunu tutmak yerine, elbise modellerine bakıyor veya görgü kuralları derslerine gidiyor olacağımı fark edince vücudum birden soğumaya başlıyor. Ama şimdi bu saçmalığa son vermeye çok yakınız.

Benim olmamı istediği kişi olsaydım o zayıf ve masum kız hiçbir zaman bunu ortaya çıkaramayacaktı.

Noam'ın koltuğundan kalkarak mektubu Efendi'ye uzatıyorum. "Üzgün değilim."

Mather arkasını dönüp bana ve sonra da mektuba bakıyor. Öfkesi şaşkınlığa dönüşüyor ve Noam'ın boynunu tutan eli gevşiyor. Noam kurtuluyor ve gömleğini düzeltiyor ama karşı koymaya çalışmıyor. Efendi ve Mather mektubu okurken yüzünde yapmacık bir gülümseme beliriyor. Diğer herkes bekliyor, Cordell'li askerler Theron'ın bir sözüyle her an bizi öldürmeye hazırlar.

Efendi'nin neler olduğunu fark edişini izliyorum. Bana olan kızgınlığının, hata yaptığını anlamanın acısıyla kaybolmaya başladığını izliyorum. Hepimiz başarısız olduk. Noam bizi başarısızlığa uğrattı. Cordell bizim tek umudumuzdu ve olanlar bizim her zaman, yağmalayan krallığın köleleri olarak kalacağımızın kanıtı oldu.

Efendi mektubu Mather'a uzatarak Noam'a dönüyor. Hiçbir şey söylemiyor, sadece bize yardım etmesi gereken bu büyük krala bakıyor. Mather elindeki mektubu Finn'e uzatırken odadaki sessizlik bunaltıcı bir hal alıyor, sırayla diğerleri de okuyor ve kaslar intikam ateşiyle geriliyor.

Noam omuzlarını geriye çekiyor. "Kış düştükten bir yıl sonra, Yakim krallığınıza bir alay asker gönderdi. Krallığınızı Mevsim'in Gölgesi'nden zorla geriye almaya çalıştı ve Ventralli de aynısını denedi. Bunu biliyor muydunuz? Bunların hiçbiri açıklanmadı. Utanmışlardı çünkü her ikisi de benzer şekilde yenildiler, Angra onları katletti. Her bir adamı katletti. Kış'ın iklimi çok sertti, Yakim'le Ventralli'nin bağları çok uzaktaydı ve Angra'nın krallığı Kış'a komşu olduğundan bağı daha yakındı, avantajlıydı. Ritim'deki erkek akrabalarımın nefes kesici bir şekilde ölüşlerini izledikten sonra daha az agresif bir yaklaşım edindim."

Mather'ın elleri yumruk yapılmıştı ve her nefesiyle omuzları inip kalkıyordu. Ama onun, Efendi'nin, Alysson'ın ve diğerlerinin gözleri yenilmiş ve ifadesiz bakıyordu. Kırgın ve dağılmışlardı ve yaşananların üzüntüsüyle konuşmaya bile halleri yoktu.

Theron gelip babasının yanında duruyor. Mektup şimdi onun elinde, geriye dönmüş yüzü bir kelimelere bir de Noam'a dönüyor. Sanki anlamını çözemiyor ya da çözmek istemiyor.

Noam, "Kış'la itiraz edilemez bir bağ kurabilirdim," diye devam ediyor. "İlkbahar'ın görmezden gelemeyeceği, diğer Primoria Krallıklarının tartışamayacağı bir bağ. Yaptığım teklifi kabul edip sürünerek Bithai'ye gelmeni on dört yıldır bekliyorum, William. Sizin genç kralınız kapı eşiğimde bittiği anda, Kış'a sahip olmak için yoluma çıkacak herhangi bir engeli kaldırmak için Angra'ya mektubu yolladım ve İlkbahar'la Cordell arasında bir köprü kurmaya çalıştım. Ve eğer Sonbahar ya da Kış'ta mağaraya açılan kapıyı bulamazsak o zaman İlkbahar'a girme hakkını da elde edecektik," diyerek gülüyor. "Hannah'yı katletmenin Angra'nın kana susamışlığını yatıştıracağını düşünmüş olabilirsiniz ama Mevsim Krallıkları her zaman barbar oldular. Barbarlığı öngörebilmek gerçekten çok kolay."

Mather harekete geçmek üzereyken vücudumu yana kaydırıp orada durmasını sağlıyorum. Her bir bileğinden tutup kafamı göğsüne dayıyorum. Boğazından hırıltılar geliyor ama karşı koymuyor.

Noam, "Şimdi bu kirli iş tamamen ortaya çıktı," diyerek arkamda el çırpmaya başlıyor. "Planlamamız gereken bir düğün yok muydu?"

Boğazımdan bir kükreme çıkıyor ve Mather'la onun arasında durmaya devam ederek Noam'a dönüyorum. "Neden böyle bir şeyi kabul edelim ki?" diye bağırıyorum. "Kaybedeceğimiz hiçbir şey yok!"

Noam gülümsemeye devam ediyor ama gözlerindeki bakış memnuniyetten tehdide dönerken kaşındaki kaslar seğiriyor. "Sadece sekiz kişisiniz Leydi Meira. Ve benim topraklarımdasınız. Oğlumla rızanla ya da zorla evleneceksin. Bunca yılı Kış'ı ele *geçirememek* için beklemedim ve bunun

sadece resmiyete dökülmesi gerekiyor, daha sonra Bithai'nin esirleri olup olmamak size kalmış."

Mather mı beni tutuyor yoksa ben mi onu tutuyorum anlayamıyorum. Efendi ne yapıyor bilmiyorum ve ağlayan Alysson mı ayırt edemiyorum, odada Noam'ın küçümseyen gülüşünden başka bir şey algılayamıyorum ve bu sabah chakramımı odamda bıraktığım için sayısız defa pişman oluyorum.

"Konuyu değiştirmeyelim," diyen Noam sanki odadaki bir sineği çıkarıyormuş gibi elini savuruyor. "Kendinizi toparlamanız için size bir dakika veriyorum ama sonra sanırım Leydi Meira'nın katılması gereken dersleri ve Kral Mather'la General William'ın da toplantıları var, değil mi? Cordell dükleri yeni müttefiklerimizi tanımak için bekliyorlar."

Noam ayarlanmış tıoplantılar ve ne yapmamız gerektiğiyle ilgili gevezelik yapmaya devam ediyor ve her şey yolundaymış gibi davranıyor. Sanki bu yazgıyı kabul edeceğimizi biliyor ve en kötüsü de... ne yazık ki edeceğiz. Efendi hepimizi toparlayıp kapıdan dışarı çıkarırken bunu gözlerinde görüyorum. Evlilik anlaşmasıyla ilgili onunla yüzleştiğimde gördüğüm aynı yenilmiş bakış bu. Bunca yıllık savaştan, Angra'nın saldırılarından güçbela kurtulduktan sonra, bir kendini beğenmiş kralın hayatlarımızı mahvetmesine izin mi vereceğiz?

Çalışma odasının kapısı Noam'ın adamlarıyla biz Kışlıları ayıracak şekilde çarparak kapanıyor. Theron çalışma odasında kalıyor ve belki de onun için endişelenmem gerektiğini fark ediyorum ama tek hissettiğim kederli bir boşluk ve diğerlerinin yüzüne baktığımda aynı şokun onları da hareketsiz bıraktığını görüyorum.

İnanmayarak kafamı sallıyorum. "Angra bizim için geliyor, değil mi?"

Sorduğum soru şok perdesini daha da ağırlaştırıyor ve omuzlarını dikleştiren Mather dışında kimse bunu kabul etmiyor. Gözlerimi ona kaydırınca şimdiye kadar yüzünde gördüğüm en korkunç ifadeyle karşılaşıyorum. Korku, kırgınlık ve hafif bir gülümsemenin sert birlikteliği gözündeki yaşlarla perçinleniyor.

"Bizim için değil," diyerek düzeltiyor. "Benim için."

Efendi homurtuyla "Mather..." diyor.

Ama Mather geriye doğru bir adım atıyor ve ne söyleyeceğini biliyormuşum gibi ellerim ona doğru uzanıyor. Sanki sözleri birer deprem ve vücudum şiddetiyle sarsılıyor.

"Eğer işin gidişatı buysa," diye başlıyor. "Eğer Noam'ın bizim için seçtiği kader buysa, hiçbirinizin yıpranarak ölmesine izin vermeyeceğim. Sadece tahmin edebildiğimiz bir sebep için hepinizin hayatı benim yüzümden tehlikeye giriyor. Ben bir piyon olmaktan bıktım."

Mather'ın gözleri benimkiyle buluşuyor ve sanki kalbim düşüyor.

"Noam'ın anlaşmasını yerine getireceğim," diyor. "Öyle ki sizler Angra'nın umrunda bile olmayacaksınız ve sonunda da Kışlıları kurtaracaksınız. Eğer Noam'ın Angra'yı çökertmesini sağlayabilirseniz sihre ihtiyacımız yok. Eğer..."

"Mather!" diye bağırıyorum. İsmi boğazımdan yırtılarak çıkıyor. "Anlaşmamızı uygulasak bile Noam bize yardım etmeyecek..."

"Yani en azından denememeli miyim? Angra eğer sizi takip etmeyi bırakırsa yapabileceğiniz şeyleri düşünün! Tüm bu sorun ve acı ne için? Geri gelip gelmeyeceği belli olmayan

sihir için mi? Geri alsak da kullanamayacağımız sihir için mi? Hayır yeter artık, ben yokum. Ben..."

Efendi'nin yumruğu bir anda Mather'ın çenesinde patlıyor. Mather yere düşüyor, ellerinin ve dizlerinin üzerinde yerde dururken bizler boş boş bakıp kesik nefesler alıyoruz. Efendi Mather'ı *yumrukladı*. Şoktan, inançsızlıktan başka bir şey hissetmiyorum. Gözlerim gördüklerini aklıma anlatamıyor.

Efendi'nin yüzünde kırmızı noktalar beliriyor ve yere çömelip Mather'ın kafasını tutup kaldırarak yüzüne doğru konuşuyor. "Sen Kış'ın kralısın, bir korkak değil," diye kükrüyor ve sesinde hissedilen ıstırap benim vücuduma da bulaşıyor. "Angra'yla yüzleşeceğin tek an onun göğsüne kılıcını sapladığın zaman olacak ve seni bir daha böyle konuşurken duyarsam, feda etmek kelimesinin gerçekte ne anlama geldiğini öğretirim. Buna bir çözüm bulacağız ve sen Angra'ya kendini teslim etmeyeceksin."

Mather ona bakakalıyor, hepimiz gibi o da dehşet içinde. Bir şey dışında Efendi'nin söylediklerine katılıyorum. Mather korkak olduğu için değil kralımız olduğu için Noam'ın anlaşmasının gereğini yerine getireceğini söyledi. Çünkü artık hayatımızın böyle olmasından bıkmıştı ve bitirmenin bir yolunu bulduğunu düşünmüştü.

Efendi Mather'ı kolundan tutarak ayağa kaldırıyor. Mather elini yüzüne götürüp şimdiden morarmış olan çenesini tutuyor ve temkinli bir şekilde Efendi'ye bakarken yüzünde yaptıklarına pişman olan bir ifade beliriyor.

Giriş salonuna bir Cordell askeri girerken araya girmek üzere ağzımı açıyorum. Geçerken bize ters ters bakıyor ve Noam'ın çalışma odasına doğru gidiyor, kapıyı hızla açıyor

ve içeri girince dizlerinin üzerine çöküyor. Noam, Theron ve içerideki askerler açılan kapıya dönüyorlar ve Noam'ın yüzünde öfke var.

Nefes nefese "Kralım," diyor. "Çok korkunç haberlerim var. İlkbaharlılar. Onlar..."

Noam ona doğru paldır küldür yürüyor. "Ne var be adam? Bir haberci mi? Kahrolası kral..."

Asker, "Hayır kralım," diyerek konuşmasını bölüyor. "Bir saat önce bir İlkbahar taburu güney sınırımızdan içeri girdi ve üç çiftliği yaktılar, anlaşmaya da niyetleri yok. Üzerimize doğru geliyorlar kralım. Angra'nın adamları Bithai'ye yürüyorlar."

İlkbahar burada, Cordell'de.

Noam odadan fırlıyor ve kimse bir laf edemeden gözden kayboluyor. Çünkü eğer bir söz söylemeye fırsat bulabilseydik, yaptığı bütün entrikaların boşuna olduğunu belirtirdik. İlkbahar ona saldırıyorsa bir anlaşma yok demekti. Böylece Angra sadece Kış'ı vermemekle kalmayacak hiçbir şey için de anlaşmayacak.

Noam'ın bütün oyunları, yalanları boşa gitmişti, çünkü Angra ona ihanet etmişti. Mather da yanılmıştı, kendini Angra'ya teslim etmek onu durdurmayacaktı. Angra Kış'ın son parçasına kadar hepsini almadıkça vazgeçmeyecekti.

Aniden yükselen heyecanımı yenmek için askerler odadan çıkıp Noam'ı takip ederken derin nefes alıyorum. Yalnızız, Kışlılar olarak koridorda duruyoruz ve Cordell'in prensi de babasının masasının etrafında dolanıyor.

Theron'ın babasının planından haberi yoktu. Olamazdı da, olsaydı elindeki mektubu buruştururken bana böyle bakmazdı. Yüzünde öfke, pişmanlık ve sempatinin karışımı olan bir ifade var. Mather'ın parmakları benimkilere doğru hareket ettiğinde yerimden sıçrıyorum ve fark ediyorum ki

bu sarayda yüzlerce parçaya ayrılmamı engelleyen tek şey ona tutunmak. Elini ne zaman tuttum? Efendi onu yumruklamadıktan sonra mı? Mather'ın bizim için ölmeyi göze aldığını kendime itiraf edemiyorum.

Elim elinin üzerinde sıkılaşıyor, göğsüm karışık duygularla atıyor. Yapmak istediği şeyden korkuyorum; bir an için arkadaşlarımdan birini kaybedebileceğim için yıkılmıştım; Efendi onun delice teklifini kabul etmediğinde rahatlıyorum. Ama hissettiğim tüm duyguların yanı sıra hissetmediğim duygular da beni şaşırtıyor. Elini tuttuğumda başım dönmüyor, ona daha önce beslediğim hislerden eser yok. Mather benim kralım, arkadaşım, en iyi arkadaşım ve ben onun askeriyim. İhtiyaçları olduğunda ya da kendilerini bizim için feda edeceklerini söylediklerinde Dendera ya da Finn'in elini de aynı şekilde tutabilirdim.

Mather'ın elini tutma sebebim çok çabuk değişiyor. Ama bunun onunla ya da aramızda geçenlerle bir ilgisi yok. Bu kralını koruyan bir askerle ilgili. Her zaman olduğu gibi Kış'la ilgili ve Mather, Kış demek.

Şoktan uyanan ilk kişi Efendi oluyor. Tabii ki o olacak. Herkese emirler yağdırmaya başlıyor. "Finn, Greer, Henn, Dendera, Mather cephaneliğe. Eğer malzeme alırken herhangi bir Cordell askeri problem çıkarırsa gelip beni bulun. Alysson sen Meira'yla kal. Hiçbiriniz saraydan çıkmayacaksınız. Prens Theron..." diye başlıyor ve sonra Theron'a emir veremeyeceğini fark ediyor.

Theron ona bakıyor ve dişlerini gıcırdatarak "Ben de cephaneliğe geliyorum," diyor.

Efendi Mather'a dönüyor. "On beş dakika içinde savaşmaya hazır olmalısın."

Mather başıyla onaylıyor. Yüzünde birçok duyguyu gizleyen bir maske var. Korku. Öfke. Pişmanlık. Her şey. Elimi bırakıp Finn, Greer, Dendera ve Henn'le birlikte koridorda koşmaya başlıyor. Dönüp bana bakmıyor ya da ne düşündüğünü söylemiyor. Belki de düşünmüyordur, düşünemiyordur.

Efendi beni işaret ederek, "Meira..." diyor.

Yüzümü buruşturuyorum. "Biliyorum, sarayda kalacağım."

Çenesini sıkıyor. "Sana da dikkatli olmanı söyleyecektim."

Ağzım açık kalıyor. Ama Efendi aceleyle koridorun diğer ucuna, Noam'ın az önce çıktığı ön kapıya doğru gidiyor.

Theron mektubu babasının masasına bırakıyor. Sadece ben, Alysson ve koridorun aşağısındaki askerler kaldığında, "Bilmiyordum," diyor.

Ne kadar boş hissettiğime şaşırarak nefes alıyorum. Sanki son dakikalarda gerçekleşen kaos içimdeki her şeyi çekip almış. "Artık bir önemi yok, öyle değil mi?"

Theron bana bakıyor, gözlerinin ardında bir şeyler dönüyor. Birkaç adımda çalışma odasından çıkıp koridora geliyor ve elimi tutuyor. "Leydi Alysson, lütfen bize katılır mısınız? Sizleri kişisel korumalarımın gözetimine vereceğim."

Alysson şaşkınlıkla ona bakıyor. "Majesteleri..." diye başlıyor ama Theron yürüyor ve beni de ardından çekiyor. Alysson bizi takip ediyor ancak Theron ve ben geçtikten sonra köşeden çıkan askerler Efendi'nin karısıyla aramıza girip prenslerini korumaya alıyorlar.

Theron beni kendine çekiyor ve balo salonunun girişinde duruyoruz. "Cephaneliğe gidelim mi?" diye soruyor. Sesi, aramızda duvar gibi duran askerlerden dolayı Alysson'ın duyamayacağı kadar alçak çıkıyor.

Ona bakıyorum. Gözlerini benden ayırmıyor ve arkalarında sanki garip bir ışık parlıyor.

"Ama Efendi..." Theron'm gözlerindeki parıltı arttıkça sesim tükeniyor. Bütün yaşananlardan sonra, yaşananların ortasında, bu sıcak bir rahatlama veriyor ve ona gülümsüyorum.

Theron başını sallıyor. "Sarayda kalmanı mı istiyor? Her ikimiz de biliyoruz ki burada kalmanın bir faydası yok."

Ona bakıyorum ve sözlerini kavramaya çalışıyorum. "Savaşmama izin mi vereceksin?"

"Kapıya ulaştığımızda saraya geri dönmek ya da savaşmak sana kalmış. Ancak seni engellemeyeceğim, eğer söylemek istediğin buysa."

"Neden?"

Theron'ın ağzı seğiriyor. "Çünkü hayatım boyunca babamın emrindeydim," diye fısıldıyor. "Ve emir verenlerin oyununa artık katılmayacağım. Bu bizim hayatımız. Babam ya da William'ın ve hatta Angra'nın bile bize bunun tersini söylemesine izin vermeyeceğim."

Aklıma parşömene yazdığı şiir ve karışık elyazısı geliyor. Theron'ın ağzının bir kenarı kıvrılıyor, hükmeden ya da küçümseyen bir havası yok. Kendimi onunla eşit hissetmeme neden oluyor.

Ona gülümsediğimde midemi sıcaklık kaplıyor. Gülümsemeler ve bakışmalar için doğru zaman değil ama kendimi durduramıyorum. Theron'ın yanımda olacağını bilmek İlkbahar'la yüzleşeceğimiz gerçeğinin yarattığı gerginliği biraz olsun azaltıyor, beni güvende tutacağına inanıyorum. Birbirimizin koruyucuları gibi değil de eşit olacağız. Bu işe karışan sadece ben değilim. Yalnız değilim.

Aklımda en son bana birinin bu şekilde yardım ettiği an beliriyor, Mather bileğinin incindiğini söyleyerek madalyonun yarısını almaya Lynia'ya benim gitmemi sağlamıştı. Mather benim bunu yapmak istediğimi bildiği için yardım etmişti ama Theron bunu, benim yerimde olsaydı isteyeceğini bildiği için yapıyor.

Theron'a bakıyorum. Birbirlerine çok benziyorlar ama aslında benzemiyorlar da.

Theron arkasından gelen askerlere işaret ediyor. "Leydi Alysson'ı güvenli bir yere götürün," diyor.

Askerlerden biri, "Elbette lordum," diyor ve geriye dönüyor. Alysson, bizim de adamların arasında olduğumuzu varsayarak onlarla birlikte yürüyerek uzaklaşıyor. Arkasını döndüğü anda, Theron ve ben ters yöne doğru dönüp bir kapıdan hizmetçilerin koridoruna geçiyoruz.

Gelecekte Cordell'li bir kraliçe *ve* kendim olarak iyi işler başaracağımı kanıtlamak için bu savaşta yer almam gerektiğini biliyorum. Bu şehri ve Kışlıları korumalıyım. Efendi bundan nefret edecek.

Bulunduğumuz noktada, bu pek umrumda değil.

Mather, Greer, Henn, Finn ve Dendera'nın silahlarını alıp çıkmalarını bekledikten sonra cephaneliğe giriyoruz. Ancak görüyorum ki Cordell cephaneliğinde benim minyon yapıma uyacak bir zırh yok, bu yüzden bana büyük gelen zırhlardan birini giyip içine fazladan kumaş sıkıştırmak zorunda kalıyorum ve daha sonra işime yarayabileceğini düşünerek güzel, metal bir arbaleti sırtıma takıp Theron'la birlikte cephanelikten çıkıyorum. Cordell'li askerlerin pek azı Sonbahar işi tabanca kullanıyor ve ben asker grubunun içinde kalmayı

tercih ediyorum. Efendi beni fark etmeden ne kadar idare edersem o kadar iyi.

"Savaşa hazır gibi görünüyorsun."

Mather yanımıza koşarken arkama dönmüyorum. Theron'ınkinin aynısı olan bir zırh giyiyor. Göğüslük, dizlik ve altından sallanan bir zincirli koruması var. O da olabildiğince fazla silah almış. Bir kılıç, bıçaklar ve hatta sırtına bağlanmış bir baltası olduğunu görüyorum. Yüzündeki artık morkırmızı bir renk almış.

Mather bana bakıyor ama ben ona bakmayı reddediyorum. "William'ı hiçbir zaman dinlemedin değil mi? Ne biz çocukken ne de şimdi."

Theron'ın solumda onun da sağımda olduğunu fark etsem de tepki vermiyorum. Her ikisi de kırgın ve ben chakramımı çıkarıp havaya fırlattığımda birbirlerine bıçak kadar keskin bakışlar atıyorlar.

Bunu daha sonra çözeceğiz. Umarım o zaman geldiğinde, Bithai İlkbahar tarafından talan edilmiş olmaz ve biz molozların arasında birilerini arıyor olmayız.

Bithai'nin ana girişine doğru yaklaştıkça halk daha telaşlı olmaya başlıyor. Vatandaşlar arabalarını, toplayabildikleri eşyalarını ve canlı hayvanlarını sürükleyerek kapıdan içeri kaçarken askerler kapıdan dışarıya doğru koşuyorlar. Bithai'nin dış kasabalarındaki vatandaşlar şehrin taş duvarlarının arkasında güvende olmak için geliyorlar.

Theron, "Kapının orada bir kule var. Babam generalinizle birlikte orada olacak," diyor. Mather'a bakarak ekleyebileceği başka bir şey var mı diye karar vermeye çalışıyor.

Mather başıyla onaylıyor. "Şehirde kaç adamınız var?"

"Beş bin. Ordumuzun tamamı değil ama yeterli."

"Bağınız?"

Theron gururla ışıldıyor. "Babam bağının sihrini fırsatları yakalamak için harcıyor diye biliniyor ama ihtiyacımız olduğunda krallığımızı savunmak için de kullanır. Buna memnun olursunuz diye düşünüyorum Kral Mather."

Theron'ın gülümsemesi Mather'ı yumuşatmıyor. Theron'a bakıyor ve başını sallayarak "Bithai'nin iyiliği için doğru söylediğini umuyorum," diyor.

Ana kapıya bağlanan sokaklar kalabalık olabilir ama kapının orası tam bir kaos içinde. Uzaktaki arazilerden gelen halk şehre girerken koyun melemeleri, bebek ağlamaları birbirine karışıyor. Birkaç asker düzen sağlamaya çalışıyor ama ortamın hissettirdiği kadarıyla herkesin derdi olabildiğince hızlı bir şekilde içeri girmek.

Theron'ın sözünü ettiği kule, duvarın oldukça üstünde solumuzda yükseliyor ve oradakilere güneyi gözetleme imkânı veriyor. Kapının yakınlarında birkaç komutan dolanıyor ve korkusuz liderlerinin boğuk bağırışı ortama gergin bir hava katıyor.

Yüzbaşı Dominick kapının yanındakilerden biri. Koyu renk saçları terli tutamlar şeklinde sarkıyor ve bizi gördüğünde yüzü az da olsa gevşiyor.

"Prensim habercilerden birinin bildirdiğine göre İlkbaharlılar akşamüstü sularında kapıda olacak hızda ilerliyorlar."

Theron, "Teşekkürler yüzbaşı," diyor. Mather'a sert ve gözü pek bir bakış atarak "Çıkalım mı?" diye soruyor.

Sonunda, en sonunda Mather ağzını ufak bir gülümsemeyle açıp "Sizin krallığınız, önce siz buyurun," diyor.

Theron başını eğip kuleye giriyor, dönerek yükselen merdivenleri tırmanırken zırhından metal sesleri geliyor. Mather

da hemen arkasından onu takip ediyor ve ben de peşlerinden takılıyorum. Durduklarında neredeyse Mather'a çarpacak gibi oluyorum.

"Sen öylece gelemezsin," diyerek bana bakıyor.

Dudağımı bükerek homurdanıyorum. Efendi'den kaçınmak için kulede bir yerlere saklanmayı planlıyordum ama Mather da en azından sessiz kalacak kadar bana borçlu öyle değil mi?

"Eğer beni saraya yollarsanız, gizlice yine çıkarım ama bu kez nerede olduğumu bilemez ya da beni takip edemezsiniz. O yüzden inan bana bu seçenek hepimiz için en iyisi."

Mather bir kaşını kaldırarak, "Biliyorum," diyor.

"Ne?"

İç geçirerek bir askere el sallıyor ve "Miğferini verir misin lütfen?" diyor.

Adam miğferini başından çıkarıyor. Mather miğferi bir eline alıp diğer eliyle saçımın örgüsünü ensemde düğümleyerek korumayı başıma geçiriyor. Miğferin siperliği hâlâ açık ve ona bir tünelin içinden bakıyormuşum gibi hissediyorum. Onunla idman yaptığımız günlerin hatıraları geliyor aklıma. Sadece ikimizin yaptığı dövüşler, asker olmaya çalışan çocuklar ya da çocuk olmaya çalışan askerlerdik o zaman.

Mather, "Konuşma," diyor. "Dikkatleri üzerine çekme. Eğer Efendi sen olduğunu anlarsa tek başınasın ona göre."

"Daha önce yapmadığım bir şey değil," diyorum.

Bu, elleri miğferimde durmasına sebep oluyor. Belki de bir şeyler söylemek istiyor ama sadece başparmaklarıyla siperliğimi indiriyor.

"Başladığında bana yakın ol Meira, yoksa seni Bithai'ye kendim götürürüm."

Başımla onaylarken miğfer başımda öne arkaya hareket ediyor. Burnuma ter ve eski demir kokusu geliyor. Demir belki de Klaryn Dağları'ndan çıkarılmıştır diye düşününce kendimi biraz evimde gibi hissediyorum.

Mather başka bir şey söylemeden kulenin içinde gözden kayboluyor. Bu kılığa bürünmem umarım yeterince ikna edici olur. İlkbahar'ın ilerleyişi de dikkat dağıtıcı olacaktır, belki böylece Efendi bu zayıf asker çocuğu fark etmez. Efendi'nin öfkesinden mi yoksa Angra'nın şiddetin mi daha çok korktuğumu ayırt edemiyorum.

Dar aralıklardan önümü gördüğüm kadarıyla Mather'ın peşinden merdivenleri tırmanıyorum.

Yedi kat sonra, Noam'ın bağırışı açık kapıdan bize ulaşıyor. Daire şeklindeki oda, kulenin en tepesinde yer alıyor ve Bithai'nin ötesindeki tüm toprakları görme imkânı yaratıyor. Yüksek rütbeli generaller her tarafta ve haritaların üzerine eğilerek bağıran krallarının bakışlarından kaçınmaya çalışıyorlar.

Noam konuştukça etrafa tükürük saçıyor, kollarını savuruyor ve zırhlı bedeniyle gergin bir halde bir aşağı bir yukarı dolaşıyor. Bağı her zamanki yerinde, metal kemerinin üzerinde asılı duruyor.

"Lanet olsun William! Sana ve her bir beyaz saçlı işe yaramaz adamına lanet olsun. Sınırlarımı geçmene asla izin vermemeliydim, bir de kendi oğlumu bu işe kurban ettim. Lanet olası Mevsim Krallıkları. Hepiniz daha kuvvetli yönetimlere teslim olmayı reddeden işe yaramaz barbarlarsınız."

Diğer iki nöbetçinin yanında duvarın dibinde duruyorum. Sanki orada olmam gerekiyormuş gibi başlarıyla selam veriyorlar. Şimdiye kadar iyi gitti.

Noam, "Sizin türünüzle anlaşma yapılmaz," diyerek devam ediyor. "Bunu daha önce anlamalıydım. Ama hayır, size merhamet ettim, bir Mevsim Krallığı'yla birleşerek krallığımı küçük düşürdüm ve şimdi karşılığını bu şekilde mi alıyorum? Şimdi Angra benim üzerime yürüyor! Sizi şu anda İlkbahar'a teslim etmemem için iyi bir sebep sunabilir misiniz?"

Birkaç saat önce geçirdiğim öfke kriziyle karşılaştırılamayacak kadar sinirli, sendeleyerek yürüyor, küstahça konuşuyor ve beceriksizce akıl yürütüyor. Noam gerçekten bize iyilik yaptığını mı sanıyordu? Ona minnettar olmamız gerektiğini düşünüyor. Sanki bizi bu duruma getiren ve Mevsim'in Gölgesi'yle anlaşma yapan kendisi değilmiş gibi davranıyor.

Efendi hiçbirine tepki göstermiyor, uzaktaki bir duvara dayanmış burnunun üzerini sıvazlıyor. Kendini hiçbir zaman tehditlere ve bağrışlara tepki verecek kadar küçük düşürmedi ya da en azından ben hiç görmedim.

Theron güçlükle tüm bunların ortasına doğru yürüyor, gerçek savaş henüz birkaç saat ötede olsa da şimdiden yorgun. "Baba, yeter..."

Noam oğlunun burada olabileceğini unutmuş gibi birden ona dönüyor. "Evet! Tabii ki oğlum. İlişiğini kes. Şu anda ilişiğini kes. Kış'la işimiz bitti. Anlaşmamız sona erdi."

Theron, "Hayır," diye gürlüyor. Sesi odadaki herkesi derinden sarsıyor.

Noam kaşlarını çatarak, "Ne?" diye soruyor.

Theron tekrarlıyor, "Hayır, bir pislik gibi davranmayı bırak artık, *baba*."

Efendi birden başını kaldırıyor, eli hâlâ havada, gözleri bu şaşırtıcı eğlenceyle açılıyor.

Noam kükreyerek cevap veriyor. "Sakın bana senin... *İlkbahar* geliyor... Bunu onlar yaptı... İlkbahar'ı buraya onlar..."

"Hayır, onları buraya *sen* getirdin. O mektubu yazıp yolladığında nerede olduklarını Angra'ya sen söyledin. Ne olacağını sanıyordun ki?" Theron bağırırken gözleri deli gibi ışıldıyor. Bunca yıldır sessizce babasını izledikten sonra içinde bir şeyler uyanmış olmalı. Etrafındaki adamlar merakla bakıyorlar ve şok içinde prenslerinin krallarına bağırmasını izliyorlar. "Angra sana boyun mu eğecekti? Seninle anlaşıp dürüst bir değiş tokuş mu yapacaktı? Angra onları öldürmek istiyor. İstediğini almak için ilerlediği yolda hiçbir şey onu durduramaz ve onunla hiçbir zaman anlaşma yapılmaz. Kış Krallığı düşmeden önce onunla anlaşmaya çalışmadı mı sanıyorsun? İlkbahar düşman olmadan önce Sonbahar onunla uzlaşmak istemedi mi sanıyorsun? Eğer zahmet edip Sonbahar'a gitseydin onun nasıl intikam aldığını görürdün."

Kaşlarımı çatıyorum. Noam Sonbahar'a, kız kardeşi ve yeğeninin evine, binlerce askerini savaşmaya yolladığı yere *hiç* gitmemiş mi?

"Benimle böyle konuşamazsın," diyen Noam oğlunu susturmak için elini kaldırıyor ama Theron onun elini itiyor.

"Konuşabilirim. Şimdiye kadar bize yeterince zaman kaybettirdin. Adamlarımızın bir lidere ihtiyacı var. Gevezelik eden bir aptala değil, gelen ordudan nasıl kurtulacaklarını söyleyecek bir lidere ihtiyaçları var. Büyük planın başarısız oldu baba. Bunu itiraf et artık."

Noam'ın ağzı açık kalıyor. Benim ki de ve odadaki her bir ağız açık kalıyor.

Theron'ın gözlerinde titreyen ışıktan ve iki yana düşmüş titreyen ellerinden ne kadar ileri gittiğini fark ettiği belli

oluyor. "Bunu yapmak zorundasın." Sesi bir tıslamaya dönüşüyor. "Yapabilseydim o hançeri senden şu anda alırdım ama sen hâlâ Cordell'de yaşayan en yaşlı erkek vârissin, o yüzden buna uygun davran."

Noam köşeye kıstırılmış bir köpek gibi, başıboş, vahşice ve çaresizce bir çıkış arıyor. Birkaç dakika sonra rahatlıyor, omuzlarını dikleştiriyor ve oğlunun gözlerinin içine bakıyor.

"İyi bir kral olacaksın. Günün birinde." Son sözlerini tehdit eder gibi vurguluyor.

Theron başını eğiyor.

Noam en yakınındaki generale dönüp elini hançerinin üzerine koyuyor. "Senin alayın bizim sol kanadımızı oluşturacak. Onları hazırla. Ve sen, siz de sağ kanatsınız."

Sanki hiçbir şey olmamış gibi emirler yağdırıyor. Bu küçük patlamayı sanki bilerek, savaş öncesi ayini olarak yapmış gibi.

Babası dönüp uzaklaşınca Theron'ın omuzları düşüyor ama Efendi ona doğru yaklaşıp bir şeyler fısıldıyor ve Theron dikleşiyor.

Mather da yanına gidiyor. "Çok cesurcaydı," diyor.

Theron yüzünü sıvazlıyor. Tükenmiş gibi duruyor, şu an yatsa bir hafta boyunca uyuyabilir. Ama şimdi gözlerinde başka bir şey daha var, yüzeyin altında kükreyen bir şey.

"Ve gereksizdi," diyen Theron, Efendi'ye dönüyor. "Özür dilerim. Her şey için. Cordell bundan çok daha..." Gözleri Noam'a kayıyor. "Özrümü kabul edin Kral Mather. General Loren."

Efendi önemli değil der gibi elini sallıyor. Arkalarında, Noam uzaktaki bir yeri göstererek generallerinden birine emirler veriyor.

Efendi, "Söylediği şeylerden birine katılıyorum. İyi bir kral olacaksın Prens Theron," diyor.

Beş dakika içinde hem Efendi'den hem de Mather'dan iltifat alıyor. Onun yerinde ben olsam minnettarlığımdan bayılır kalırdım ama Theron sadece taş zemine bakıyor.

Efendi de önemli bir şey söylemiş gibi durmuyor. Erkekleri hiçbir zaman anlayamayacağım. "Şimdilik, insanlarımızın bana ve Mather'a ihtiyaçları var."

Theron başıyla onaylıyor. "Elbette."

Efendi koşar adım merdivenden inerken Mather da onu takip ediyor. Mather yanımdan geçerken gözlerimiz karşılaşıyor ve ağzını oynatarak, *Burada kalmaya çalış*, diyor.

Burası olabilecek en güvenli yerlerden biri, tabii Angra'nın topları vurmadığı sürece, ki bu olursa toprağa düşüşümüz oldukça uzun sürer.

Yutkunuyor ve biraz daha dik durmaya çalışıyorum. Noam bağıyla çeşitli alaylara güç yollamakla ve hevesli adamlara ve subaylara sihir dağıtmakla meşgul. Kuledeki uğultu bir anda kesiliyor, artık endişe ve heyecan vızıldamaları kalmıyor. Sakin bir liderin, bir grup adam üzerindeki etkisi gerçekten inanılmaz.

Ama onları sakinleştiren şey sadece Noam'ın sihri değil. Theron odanın içinde dolaşarak her bir generaliyle konuşuyor ve bazılarını askerlerini hazırlamaları için yolluyor. Sükûneti onları emir almaya yönlendirirken babası zalim gücünü kullanmayı tercih ediyor.

Theron'ın metaneti ve kararlılığı bana birini anımsatıyor.

Efendi'yi. Ölüm kalım meselesi olduğunda her ikisinde de ağırbaşlı bir kesinlik görülüyor. Her ikisi de okyanustaki kayalara benziyorlar.

Odanın karşı yarısında Theron bana bakıyor. Beni giymeme yardımcı olduğu aşırı büyük zırhımın içinde tanıyabiliyor mu acaba?

Bir dakika sonra ufacık bir gülümsemeyle dudakları kıvrılıyor. Şüphe uyandırmamak için temkinli davranıyor ama *Senin arkanı da kolluyorum,* demenin ufak bir işareti bu.

Göremeyeceğini biliyorum ama ben de ona gülümsüyorum.

Güneş öğleni birkaç saat geçtiğimizi göstererek alçalırken arkamın Bithai'nin dışındaki binalara dönük olduğunu fark ediyorum. Orada yaşayanların, gerisinde askerlerin toplandığı, şehrin yüksek, taş duvarlarının ardına saklanmak için boşaltarak kaçtığı binalar bunlar.

Noam, Theron ve bazı yüksek rütbeli generaller kapının yanındaki kulede kalırken –ben de dahil olmak üzere– diğer adamlar alandakilere katılmak üzere oradan ayrılıyor. Etrafım askerlerle o kadar sıkı çevreleniyor ki, Bithai'nin yeşillikleri yerine sadece gümüş zırhları ve koyu renk silahlarıyla bekleyen vücutları görebiliyorum. Süvariler dış taraftaki kanatları tutarken, merkezi piyadeler dolduruyor. İki uzun sıra halindeki okçularsa Bithai platosunun eğimli eteklerinde yerlerini alıyorlar. Ben de sırtımda metal arbaletimle aralarındayım.

Son birkaç saattir hazırlıklar devam ediyor, herkesin uygun silahlarla sıralandığından emin olunuyor. Artık her şey hazır ve ben de ortamın havasına giriyorum. Nefes alıp verirken miğferimin içi sıcak havayla doluyor, nabzım kulaklarıma ulaşıyor ve kafamı kaplayan metalin içinde yankılanıyor.

En kötü kısmı beklemek. Yiyecek bulmaya çıktığım zaman gerilmek için zamanım olmuyordu. Saatler o kadar çabuk geçiyordu ki, vücuduma dolan adrenalin dışında başka bir şey hissetmem gerektiğini anlamıyordum bile. Ama şimdi, kalp atışlarımı dinlemek, ufku izlemek, savaşı beklemek ve beklemek, korkunç bir şey.

Kışlıların tamamı okçuların ardında, kendi gruplarında duruyorlar. Cordell'li olmadığımız için Noam'ın bağının bizim üzerimizde bir etkisi yok, bu sebeple onun sihrinden etkilenmiyoruz. Bizim bağımız tam olsaydı bizimki de onun adamlarını etkilemezdi. İlkbahar'ın saldırısının sebebi biziz ve eğer biz ölürsek Noam'ın bizi Angra'nın eline teslim etmek tehdidinden bağımsız bir şekilde kaybedilmiş bir dava olacak.

Mather sağımda birkaç adam uzağımda kalmaya özen gösteriyor. Saldırması gerekirse diye atının üzerinde hazır bekliyor. O da daha önce kullandığı tehdidi yerine getirmeyeceğini ve onun Angra'ya teslim olmayacağını fark ettikçe daha rahat nefes almaya başlıyorum. Dönüp ona bakıyorum ve çaresizce kafamdaki uğursuz miğferi çıkarıp atmak istiyorum. Demir kokusu olsa da olmasa da, bu şey havasız bir metal fırından farksız ve hiçbir Kışlı sıcağı sevmez.

Mather atının üzerinde kayıp, kaşlarını soru sorar gibi kaldırıyor. *İyi misin*?

Başımla onaylıyorum. Tekrar yerine kayıyor, kafası şiddetle sallanan Efendi'ye bir şey söylüyor.

Vücudum arzuyla sabırsızlanıyor. Ben de onların yanında olmalıydım. Noam'ın okçularının içinde saklanmamalıydım. Savaş zamanı geldiğinde Noam alaylarını oraya buraya yönlendirdiğinde nereye gideceğimi bilemeyeceğim. Noam

okçularının atışlarını sola yönlendirdiğinde ben sağa atarsam kendimi ele veririm.

Endişelerimden silkinip elimdeki metal arbaletin ağırlığına odaklanıyorum ve etrafımı enerji sarıyor. Yüzbaşı Dominick üç sıra önde, piyadelerin yanında atının üzerinde oturuyor ve adamlarını gözlüyor. Kimse tek söz söylemiyor, kimse emir vermiyor ve kimse sesli nefes almıyor. Bize doğru yaklaşan ölümü kalp parçalayıcı bir sessizlikle bekliyoruz.

Güneş biraz daha alçalıyor. Ama sadece alçalıyor. Bu saatlerde, akşamüstünün sıcağı bizimle oynuyor, güneşin hareleri adamların üzerinde dalgalanıyor. Artık daha dik duruyorlar ve bütün gözler güneyi tarıyor. İlkbahar ordusu görüş alanımıza giriyor.

Şimdiye kadar kraliyet bağıyla yönetilen bir savaş görmemiştim. Efendi bana onlardan bahsetmişti elbette. Tekrar eden İlkbahar-Kış savaşlarını o kadar detaylı anlatıyordu ki fırlatılan topların kokusunu duyabiliyordum. Bağ aracılığıyla, emir vericiler ordularını tek parçaymış gibi hareket ettirebiliyorlar ve insanları sanki masanın üzerindeki eşyaları oynatıyormuşçasına düzenleyebiliyorlar. Bu zorla yaptırılan bir itme değil; daha çok bilinçaltını etkileyen bir telkin gibi işliyor. Askerler liderlerinin yönlendirmesini seçmeme şansına sahipler. Ancak çoğunlukla liderlerinin yönlendirmesini izlemeleri onlar için daha faydalı oluyor.

Efendi'nin tarih derslerinde öğrettiklerinin yanı sıra sihir kitabında okuduklarım da aklıma geliyor. Her bir kraliyet bağı bir at gibi; eğer çok hızlı ya da çok fazla kullanırsanız yorulabiliyor ve liderlerin tekrar kullanmak için dinlenmesini beklemeleri gerekiyor. Eğer bu durumda beklemezlerse ne olacağını bilmiyoruz ama hiç kimse sonuna kadar

kullanıp sihrini kurutacak kadar aptal değildir herhalde. Tabii ki kuruyabiliyorsa. Hükümdarlar sihrin azaldığını hissedebiliyorlar. Önsezilerinde bir şeylerin ters gittiğine dair bir rahatsızlık oluşuyor. Aynı zamanda da pasif bir sihir, yani sadece taşıyan kişi isterse işleyebiliyor.

Eğer Noam bağını istikrarlı bir şekilde kullanırsa Cordell'e büyük bir avantaj sağlamış olur. Angra hiçbir zaman İlkbahar'daki sarayını terk etmez, o yüzden Herod'm adamları üzerindeki etki aynı olmayacaktır. Angra'nın sihri adamlarının zihnini İlkbahar'a olan bağlılıklarıyla hissizleştirecektir ama sadece bu kadar. Adamlarının nasıl hareket edeceğine, nereye saldıracağına ya da ne zaman çekileceklerine hükmedemez. Hepimizin iyiliği adına umarım bu bize bir avantaj sağlar.

Cordell askerleri başlarını kaldırınca biz de öyle yapıyoruz. Bir risk daha alıp ardıma bakıyorum ve kimler burada diye görmeye çalışıyorum. Sadece Alysson yok. Ve bu da yedi kişiyiz demek oluyor. Yedi.

Okçular yaylarını kaldırıyor ve ben de beceriksizce onlara uymaya çalışıyorum. Yay benim chakramımdan çok daha ağır, hantal ve kalın ama yapabilirim. Bunu daha önce de yaptım. Sadece bir ordunun parçası olarak yapmadım ve tabii ki kafamda bir miğfer de yoktu.

Parmağımı tetikte tutuyorum, nefesim yavaşladıkça yavaşlıyor. Henüz kimse atış yapmıyor, sadece yaylarımızı gökyüzüne doğru tutuyoruz.

Yanımdaki adam, "Hadi artık," diye tıslıyor.

Onun endişesi bana da geçiyor ve sanki çılgın bir alevmiş gibi bütün gruba yayılıyor. Kısa süre içinde herkes savaşın başlamasını istiyor.

Sonra herkesin beklediği o ses duyuluyor, herkesin endişesini şahlandıran bir titreşim.

Ateşli top.

Çok uzaktan gelen tek bir atış ve kimseye isabet etmiyor. İlkbahar'ın ulaştığını bildiren bir uyarı. Atışın sesi yankılanarak kayboluyor ve İlkbahar'ın ordusu batan güneşle ufuktan yükseliyor. Askerler Cordell'in uzak tepelerinden aşağıya kara bir bulut gibi ilerliyor. Peş peşe ateşli toplar atılıyor artık.

Küt.

Okçular ilk atışlarını yapıyorlar. Ben de onlarla birlikte atıyorum ve okum piyadelerin üzerinden uçuyor. *Menzilimize girdiler mi? Vuracağımız kadar yakınlar mı?*

Evet girdiler. İlkbahar çok yakın çünkü bizim oklarımız daha yerlerine varmadan Noam'ın piyadelerinin ilk sırasının üzerine ateşli toplar düşüyor. İlkbahar'ın veba gibi yayılan askerleri o kadar yakın ki, şu anda ellerinde silahlarıyla savaş naraları atarak üzerimize doğru koştuklarını görebiliyorum.

Beş saniye. Dört saniye. Üç.

İki.

Bir.

İki ordunun çarpışması bütün adamlarda bir şok dalgası yaratıyor. İlkbahar'ın savaş çığlıklarına onlar da bağrışlarıyla cevap veriyorlar. Havaya yayılan uğultu, savaşın o tanıdık uyuşma hissini bana da bulaştırıyor. Grubun ikiye ayrıldığını fark edene kadar okçularla birlikte üç atış daha yapıyorum. Gruplardan biri bir yana diğeri öteki yana koşarak Cordell'in kuvvetlerine katılıyorlar.

Sağıma doğru kayıyorum sonra ikinci bir tahminle soluma ilerliyorum ancak bir sıra piyade askeri geriye doğru

dalgalanınca bana çarpıyorlar ve beni yere fırlatıyorlar. Yana doğru yuvarlanıyorum, dönüyorum, paldır küldür geçen botlardan ve atların nallarından kendimi korurken Dominick'in adamları tek bir büyük kütle şeklinde tekrar sola doğru kayıyorlar. Noam onları oradan oraya çekiyor, ama neden?

Kolumu bir el yakalıyor ve kim olduğunu anlayana kadar, kendimi bir atın üzerine çıkmak için bacağımı kaldırırken buluyorum.

Atın sürücüsü, "Seni ortama bundan daha iyi uyum sağlaman için eğittim," diyor.

Ellerim Efendi'nin beline dolanmış şekilde donup kalıyorum. Yanaklarım utançtan ve yakalanmanın öfkesinden kızarıyor. Ama işin en güzel tarafı artık kafamdan miğferi çıkarabilirim.

Metal fırını kafamdan çıkarıp yere atarken Efendi de atını Dominick'in alayının peşinden sürüyor. Piyadelerin arkasından devam ediyorlar, sola, sonra da geriye dönüyorlar. Piyadelerin geri kalanı onlardan boşalan alanı doldurmak için ilerliyor.

"Beni saraya geri mi götüreceksin?"

Dominick'in adamları sağa kayıyor ve kendilerini süvarilerin en soluna hizalıyorlar.

Efendi, "Benimle birlikte kalacaksın," diye tıslıyor. Yayımı göstererek, "Öne en yakın olanları etkisiz hale getir. Ne yaparsan yap, ne olursa olsun, *atış yapmaya devam et.*"

Efendi atını dörtnala koşturmaya başlayınca ben de yayıma bir ok çekiyorum. Dominick'in askerlerinin yanından geçiyoruz, süvarilerin etrafından geniş açıyla dolanıp at sürücülerin ilk sırasına geliyoruz.

Süvarilerin komutanı Efendi'ye, "Üçte," diyor.

"Senin işaretinle."

Komutan kılıcını havaya kaldırıyor. Efendi'nin arkasından yana eğilip, ufku tarayarak neyle savaşacağımıza bakıyorum. Ve orada, Bithai'nin yemyeşil tepelerinin üzerinden bir kâbus dalgası iniyor.

Angra'nın süvarileri önümüzdeki bir tepeden aşağıya akıyor, atların üzerinde zırh var, askerler yaylarını, kılıçlarını ya da baltalarını havaya kaldırıyor. Siyah güneş armalı piyadeler atların arasından koşuyor.

Noam bu yüzden Dominick'in alayını buraya kaydırdı. Çünkü solda uzakta, o süvari alayı yol bulup ilerlerse, Noam'ın ordusunun geri kalanını dağıtarak Bithai'nin kapısına ulaşırlar.

Bir başka atlı dörtnala yanımızda bitiyor. Bu Mather. İlkbahar'ın atlıları bize yaklaşırken kendinden emin bir şekilde gözlerime bakıyor. Bir tepeyi daha geçerlerse okların menziline girecekler.

Kaptan, "Bir," diye bağırıyor ve gözlerimi Mather'dan ayırıyorum. "İki."

Yayımı gökyüzüne çeviriyorum. İşte bu. Daha önce küçük gruplar halindeki İlkbahar askerleriyle çatışmıştım ama daha önce bir savaşta bulunmamıştım. Herkesin üzerine garip bir sakinlik çöküyor. Bu Noam'ın bağından kaynaklanmıyor. Diğer her şeyi engelleyen daha güçlü bir içgüdü devreye giriyor.

"Üç!"

Ben ve Efendi, Noam'm süvarisine doğru fırlıyoruz. Dünya yavaşlıyor ve artık sadece atlarımızın nal sesleriyle askerlerin çığlıkları duyuluyor ve İlkbahar okçularının fırlattığı okların havadaki siyah rüzgârı hissediliyor.

İlkbahar atlılarına yaklaştıkça biraz daha eğilip sadece üst üste ok atıyorum. Düşmanla çarpışacağımız andan sadece birkaç saniye önce Efendi aşağıya uzanıyor ve bacağıma dokunuyor. Mather bana bakmak için dönüyor ve gözlerinde fırtına öncesi sakinliği görüyorum. Etrafımdaki her şeyi bir rüyadaymışım gibi izliyorum.

Senelerce aldığım eğitim kendini gösteriyor. Atlarımız İlkbahar süvarisiyle çarpışıyor, oklar uçuyor, kılıçlar havayı yararak boğazları kesiyor ve bıçaklar göğüslere saplanıyor. Yayım uçan oklarla tatmin edici bir senfoni çalıyor ve oklarım omuzlara, dizlere ve İlkbaharlıların diğer açık kalan zayıf noktalarına saplanıyor. Sanki yayım, taşıdığım bir silah değil de ben oyum ve o da ben, sadece bunun için yaratılmışçasına asker üstüne asker deviriyoruz.

Efendi atının eyerini çekip geriye dönüyor o zaman sarhoşluğumdan sıyrılıp Angra'nın süvari birliğinin içinden boydan boya geçtiğimizi fark ediyorum. İlk önce rahatlamanın tatlı havasıyla hafifliyorum çünkü çok az kalıyorlar. Ancak sonradan görüyorum ki süvarilerin ardında bizi başka bir şey bekliyor.

"MATHER!"

Efendi'nin çığlığı sanki vücudumda delikler açıyor ve beni ayıltıyor. Dönüp bize yaklaşan Mather'a bakıyorum. O da gelmek üzere. Neredeyse...

Bu düşüncemi bitirecek zaman bulamıyorum.

Ateşli toplar bizi bekliyor. Onlarcası öküz arabalarıyla tepelerden indirilmiş. Bu canavarların yanında askerler var ve bu kadar uzaktan bile bize ölüm yollayacak patlayıcıları yakmaya başladıklarını görebiliyorum. Askerlerin ölümümüzün yaklaşması karşısındaki keyiflerinin yanı sıra ancak bu

kadarını gözlemleyebiliyorum ki bir anda havada kara toplar uçup yere çarpmaya başlıyor ve görünmez bir şok dalgası beni atın üzerinden atıp yere çarpıyor.

Göğsümdeki yaradan yayılan ateş gibi bir acı görüşümü bulandırıyor. Kafamın içinde yankılanan çığlık etraftaki sesleri bastırıyor ve altımda demir kokusu yayan ıslak ve ılık bir şey var. Ancak bu Klaryn Dağları'ndan çıkan rahatlatıcı demir kokusu değil.

Bu kan.

Boğulan sesler korkunç bir çınlamaya dönüşüyor. Öfkeden bağırarak kaburgalarımdan birini itiyorum. Ateşli toplar ve Noam'ın havaya uçan süvarisi artık umrumda değil.

Bu bir tuzaktı ve şu anda topların arasından geçen İlkbahar askerleri ve az önce öldürmeden geçtiğimiz süvariler üzerimize doğru koşuyorlar. Orada burada birkaç grup Cordell atlısı ayağa kalkıp düşmanı doğruyor ve körlemesine ok atıyor. Ancak işe yaramıyor. Ordumuzdan çoktan koptuk ve Angra'nın süvarilerinin üzerine aptalca daldığımız için ortalarında çaresizce kalıyoruz.

Toparlanıyorum. Zırhım ve içine doldurduğumuz korumalar kırık kaburgamı tutuyor ve öne doğru fırlayabiliyorum. Gökten toprak yağıyor ve ölü vücutlar her yerde. Kan ve ter kokusu her bir patlama ve çığlıkla yoğunlaşarak ciğerlerimi dolduruyor.

Mather. Sanırım bunu bağırarak söylüyorum ancak kendi sesimi duyamıyorum. Belki de sadece ağzımı hareket ettiriyorum, karanlıkta güçsüz bir çığlık. *William!*

Yakınıma bir top düşüyor ve görünmez gücüyle beni yere çalıyor. Bana ulaşmaya çalışan bir vücudun üzerine kapaklanıyorum ve kanlı bir el omzumu yakalıyor. Omzumu tutan

kanlı ve savaşın pisliğine batmış kişinin kim olduğunu görünce panik, güzel ve korkutucu bir saniye için hissizleştiriyor.

Efendi.

Daha önce bana anlattığı senaryolar uzak ve yabancı gelirdi. Savaş alanında yaralanmalar, bolca akan kan, kırılan kemikler, yırtılan et...

Bu gerçek değil. Bu gerçek olamaz. Şimdi değil, o değil.

Önüme göğsünde Cordell kılıcı saplı bir İlkbahar askeri düşüyor. Onun ölüm çığlıkları Efendi'nin dudakları kıpırdarken kulaklarımı çınlatıyor. Çınlamayı azaltmak ve çığlıklarla patlamalar arasında sesini duyabilmek için ona doğru hamle yapıyorum.

Dudakları tekrar hareket ediyor. "Meira."

Tuttuğum eli kan, pislik ve terden yapış yapış. "Ne yapayım?" diye bağırıyorum. "Ne yapmam gerektiğini söyle!"

Efendi yanağındaki kan lekelerinin arasından gülümsüyor. Akan kan kaynağını belli ediyor. Karnından göğsüne kadar yırtılmış açık bir yara var. Koyu renkli kan nabız atışıyla fışkırıyor ve ince, beyaz bir kemik dışarı fırlamış.

Tekrar, "Meira," diyor. Eli yanağımı tutmak için yukarı kalkıyor ve başparmağıyla alnımı okşuyor.

Tekrar bağırıyorum, "Ne yapayım?" Yakınımızda bir yere top düşüyor. Gittikçe yaklaşıyorlar. Hâlâ menzildeyiz. Onu buradan çıkarmalıyım ve bir doktor bulmalıyım.

"Özür dilerim," diye sızlıyor.

Efendi'nin gözleri kayıyor ve kafamın yan tarafında bir boşluğa saplanıp kalıyor. Tekrar bana baktığında gözleri boş ve sanki bakışları içimden geçiyor.

"Hayır," diye gürlüyorum. Omuzlarını sarsıyorum ve dikkatini bana çevirmeye çalışıyorum. "Hayır! Beni dinle William Loren. Bunu hak etmiyorsun!"

Efendi başını sallıyor. "Kış'a hizmet ettim."

Bir top daha düşüyor. Bir İlkbahar askeri, kılıcı havada üzerimize geliyor ve yayıma davranıyorum. Bir saniye önce orada değildi, top patlayınca düşmüş olmalı. Başka bir silah bulana kadar, bir Cordell oku küllerin arasından fırlıyor ve İlkbahar askeri Efendi'nin bacağının yanına yığılıyor.

Çok vücut var. İlkbahar ve Cordell'liler birbirine benziyor. Pek çok ölüm ve kan çok hızlı birikiyor.

Efendi'nin alnımdaki parmağı yine hareket ediyor. Onu pis kokudan, kandan ve geri kalan her şeyden korumak için üzerine eğiliyorum. "Hayır," diye mırıldanıyorum. Tek yapabildiğim, tek söyleyebildiğim bu. Gözlerim toz ve sıcak gözyaşlarıyla buğulanıyor. "Hayır, hayır, William, lütfen..."

Efendi inliyor ve bana bakıyor. Son bir berraklıkla gözlerine bir tanıma ifadesi geliyor. "Meira," diye fısıldıyor. "Onları kurtarmalısın."

"Elbette," diye bağırıyorum. "Kurtaracağım. Sana söz veriyorum yapacağım. Ancak bana yardım etmelisin. Sensiz yapamam!"

Efendi kafasını sallıyor. "İlk geldiğimizde Bithai'nin şiirini duydun mu?"

Onaylayarak kafamı sallıyorum ama Efendi bastırıyor.

"Hayır," diyor. "Sözlerini. Sözlerini duydun mu?"

Bu kez onaylayarak başımı salladığımda rahatlıyor, gözlerini kapatıyor ve aklında kalanın söze dökülmesine izin veriyor. Yumuşak şiir akarken Efendi inleyen acılı nefesini veriyor.

Cordell, Cordell, bugün geldik
Senin kutsal tahtının önünde diz çökmeye.
Buraya sığınan herkesin mutlu olmasına izin ver
Senin taş duvarlarının ardına saklanırlar.
Cordell, Cordell, eğer gitmek zorundaysak
Savaşmaya, yolculuğa ya da ölmeye,
Geri dönemeyenlerin senin varlığında
Sonsuza kadar yatmalarına izin ver.

Gözleri yeniden açılıyor. "Kış'ın buna ihtiyacı var," diye inliyor. "Kış buna sahip olmak zorunda."

Yanaklarımdan gözyaşlarım akarken yine başımı sallıyorum. "Hayır, William... Kış'ın sana ihtiyacı var!"

Efendi gülümsüyor. Parmağı duruyor ve gülümsemesi yüzünde kalırken vücudundaki her şey kışta donan pınar gibi sertleşiyor. Ani ve korkutucu duraklama tüm vücuduma yayılıyor. Artık hareket etmiyor. Nefes almıyor. O...

Yaşamıyor. Artık yaşamıyor.

Yavaşça, çok yavaşça havadaki eli göğsüne düşüyor.

"Meira!"

Korku dolu bir ses ismimi sesleniyor. Efendi'nin yüzünü ellerimin arasına alıyorum, kirli parmaklarım saçlarında dolaşıyor. Gözleri gökyüzüne çevrilmiş, boş bakıyor. Bu ifade çok ama çok önce korkunç anlamını hafızama kazımış. Kıvılcımı olmayan bir mum, güneşi olmayan bir gökyüzü, insanların insan olmaktan, bir vücut olmaktan vazgeçtikleri zamanki bakış. O bu ifade için çok güçlü, yüzü üzerine çöken hiçliği benimsemek için fazlasıyla bilge ve sert. Onun gitmesini reddediyorum, şimdi değil, ona ihtiyacım varken ve hep olacakken değil.

"William," diyerek hıçkıra hıçkıra ağlıyorum, sarsıyorum onu, parmaklarımın arasından kanlar akıyor. "Bana bak! Lütfen, yalvarıyorum sana, bak bana..."

Tek istediğim hep bana bakmandı.

"Meira!" Mather yere yanıma doğru kayıyor ve kollarını omuzlarıma sarıyor.

"Hayır!" diye bağırırken onu itiyorum ama beni yerden kaldırmak için uğraşıyor. "*HAYIR!*"

Geriye doğru ölü bir bedenin üzerine devriliyoruz. O da Efendi gibi gökyüzüne bakıyor, Angra'nın savaşında sadece başka bir ölü beden.

Mather'ı itiyorum, Angra'ya küfrediyorum. Bu onun suçu. *Bunların hepsi onun açgözlülüğü*, bağı, Kış'ın güçten düşmesi...

Mather'ın kolları, geri dönüp Efendi'ye son kez sarılmama yetecek bir süre boyunca beni bırakıyor.

Lütfen, sen de ölemezsin.

Kolumdan aşağıya inen soğukluk parmak uçlarımdan *uçup gidiyor. Savaş alanında süründüğünü, Efendi'nin* vücudunda dolaştığını ve toprağa yayılan kırağı gibi dağıldığını hissediyorum. Her damara, her sinire dokunuyor ve etrafımdaki her şeyi buza çeviriyor. Böyle hissettiren şey şok mu? Hayatının parçası olan birinin sökülerek senden alınması böyle bir şey mi? Soğuk ve ıssız?

Mather hiçbir şey olmamış gibi beni çekiyor. "Meira kaçmalıyız! Burası güvenli değil!"

Ona bakıyorum. Soğuğu o da hissetmiyor mu? Nasıl hissetmez? Ama paniği ve beni savaştan kaçırmaya çalışması hiçbir şey hissetmediğini gösteriyor.

Ateşli toplar havayı delip geçiyor, tozların içinde dönüp ıslık çalıyor ve ben hiç düşünmeden hareket ediyorum,

omzumla Mather'a vuruyorum ve yakınımıza düşen topla patlayan zeminin yakınına yere düşüyoruz. Hafifliğim geri dönüyor, beni havaya kaldırıyor ve kan gölüne dönmüş toprağa çarpıyoruz. Göğsüme başka bir şey batıyor ve yakıcı acıyı duyuyorum.

Nereye düştüğümü anlamak için kalkmaya çalışıyorum ama sadece dirseklerimin üzerinde doğrulabiliyorum sonra da karanlığa dönüşen bir ıstırapla kıvranıyorum. Karanlık üzerime iyice çökerken, Noam'ın adamları tarafından Bithai'nin kapısına doğru sürüklenen Mather'ı uzakta bağırırken görüyorum.

"Meira."

Üzerime bir gölge düşüyor. İlk başta Efendi'ye benziyor, ama o olamaz, bir daha asla Efendi olamaz ve bu korkunç gerçekle inliyorum.

Gölge yere çömeliyor. Bana sırıtarak bakıyor. Hayatları için inleyen adamların önünde yapılan bu davranış çok mide bulandırıcı. Bu yüzü tanıdığımda dehşete kapılıyorum.

Herod.

"Benden bir şey çaldın," diye tıslıyor. "Geri almanın zamanı geldi."

Üzerime eğildiğinde, acı ve korku ve yorgunluk üzerime çöküyor, her şey karanlığa gömülüyor.

Kar taneleri etrafımda uçuşuyor, fildişi renkli çayırları beyaza boyuyor ve hava iyice soğuyor.

Kış'tayım.

"Daha fazla zamanım olduğunu düşünmüştüm." Hannah üzerinde beyaz ipekli elbisesi ve boynunda parlayan madalyonla yanımda duruyor. Gözyaşından mı yoksa keskin soğuktan mı bilmiyorum ama gözleri dolu dolu.

"Ne?" Bir anda alarma geçiyorum. Kış'ta olmamalıyım. En son hatırladığımda... başka bir yerdeydim. Neredeydim?

Hannah, "Daha fazla zamanım olduğunu düşünmüştüm," diye yineliyor. "Bağın sihirle bağlantısı asla koparılmaz ancak çok az zaman kaldı. Sana zaman vermek için uğraşıyordum ama artık zaman doldu," diyor. Bana bakıyor ve biliyorum ki gözündekiler gözyaşı ve yanaklarından aşağıya süzülüyor. Öne doğru bir adım atıyor ve bir elini uzatıyor.

"Bekle," diyerek çekiliyorum. Hiçbir şey hatırlayamıyorum. Neden buradayım, bir rüyadayım ve neden midem ağrılı bir ağırlıkla çekiliyor. Neden...

Efendi öldü. Ve ben Herod tarafından yakalandım.

Dizlerimin üzerine çöküyorum ve kar tanelerinin üzerinde nefesim kesiliyor. "Hayır..."

Hannah biraz daha yaklaşıyor. "İlkbahar'a geldiğinden beri, Angra seni, Kış düştüğünden beri Mather'ı izlediği gibi karanlık sihiriyle izledi." Yüzü yumuşuyor. "Özür dilerim, şu anda sana göstereceğim şeyi açıklayamam ama bundan daha fazlasına şu anda vaktim yok."

Elini alnıma koyuyor. Ben karşı çıkarak sızlanıyorum ancak teni benimkine değdiğinde geçmişten gelen sahneler kafama üşüşüyor. Hannah bana geçmişi gösteriyor. Nasıl olduğunu bilmiyorum ama görüntülerle birlikte gerçek olan da kafama birden dank ediyor ve panik olmamak için uğraşıyorum.

Onlarca insan karanlık bir patikada duruyorlar ve sıkılmış yumruklarıyla taşlar, sopalar ve madalyonlar taşıyorlar. Ellerindekiler silik bir şekilde parlıyor ve koyu siyah göğün altında yumuşak ışıklarla yanıp sönüyor. Ellerinde parlayan şeyler tutan bir grup insan daha yaklaşıyor. Bu iki grup hiç tereddüt etmeden, çığlık ve kükremelerle saldırıyorlar. Yumruklar sanki birer kırılgan tahta parçası gibi kemiklere ayrılıyorlar, vücutlar bir avuç dolusu saman gibi havaya savruluyorlar.

Normal insanlar bu şekilde savaşamamalı. Ama bunlar sadece normal insanlar değiller ve ellerindekiler de bağlar. Geçmişte insanların kendi bağları mı vardı? Ama büyük mağara kaybolduğunda sadece Kraliyet Bağları oluşturulmuştu...

Ya da bu yanlış mıydı?

Kavganın içinden bir gölge yükseliyor, atılan her yumruktan akıyor ve nefretle hırıldıyor. Büyüdükçe kalabalık da öfkeleniyor. Sanki hepsi birbirini besliyor. Daha fazla öfke için öfke, daha büyük kötülük için kötülük...

Işıklarla birlikte büyük Çürüme geldi.

Daha büyük çürüme bulutları beliriyor, kasabalardan, köylerden ve korkunç şeyler yaparak bağı kullanan insanlardan yükseliyor.

Bir cinayet, soygun, kocası onu döverken bir kadın korkudan siniyor. Bağın mahvetmek için her kullanılışında Çürüme büyüyor; Çürüme büyüdükçe insanları buluyor, içlerine sızıyor ve daha kötü şeyler yapmalarına neden oluyor.

Ve keder, ışığı olmayanların üzerine çöküyor.

Yakınımda sekiz kişi, bir yeraltı mağarasının içindeki yükseltinin ucunda duruyor. Uzaktaki sonsuz derinlikten parlayan muhteşem ışık topu beni kör ediyor ve bunun ne olduğunu fark ediyorum. Hissettiğim her şey buharlaşıyor ve geriye sadece yumuşak bir korku kalıyor.

Kaybolan sihir mağarası.

Yalvardılar ve böylece ışıklar oluşturuldu.

Sekiz kişi, mağaranın ucuna taş, madalyon ve sopaları istifliyor. Bağlar hâlâ hafifçe parlıyor. Sekiz ayrı yığın var, kadınlar ya da erkekler her bir yığının tepesine parlamayan bir obje yerleştiriyor. Madalyon, hançer, taç, asa, balta, kalkan, yüzük ve bilezik. Dört erkek ve dört kadın.

Dördü ışığı yarattı; ve dördü ışığı yarattı.

Sırayla enerji parmakları her bir yığını çarpıyor, yıldırımın metali çarpması gibi durdurulamayan güç dalgaları yeni bağlara çekiliyor. Sihir, Kraliyet Bağları'nı dolduruyor, sahipleriyle, kanlarıyla ve cinsiyetleriyle onları bağlıyor.

Sahne parlayarak yeniden değişiyor. Hükümdarlar Kraliyet Bağları'yla Çürüme'yi topraklardan kovalarken Çürüme bulutları azalarak kayboluyor. İnsanlar Çürüme bulutları onları terk ederken seviniyorlar.

Sonra çok iyi bildiğim bir şey görüyorum. Burası İlkbahar. Kıvırcık, sarı saçlı bir adamın etrafında kiraz ağaçlarından oluşan pembe bir deniz ve beyazlık var. Gözleri saydam bir yeşillikte ve teni solgun. Elinde asasıyla şehrinin girişinde duruyor. Etrafında Primoria'daki son siyah bulut var, yavaş bir nabız gibi atıyor.

"Gerçek güç sensin," diyerek bu buluta kollarını açıyor.

Birilerinin beni duyması ihtiyacıyla çığlık atıyorum. Birileri hepsini yok edemediklerini görmeli. Çürüme hâlâ orada ve İlkbahar'ın hükümdarının içinde.

"Onları nasıl kurtaracağımı söyle."

Sahne değişiyor. Yüzyıllar geçiyor. Hannah'nın sarayında bir odadayım, açık balkon kapılarının ötesinde Primoria'yı görebiliyorum. Çürüme unutulmuş, uzak bir efsanede kaybolmuş ve Kış'taki herkesin şimdi korktuğu tek şey İlkbahar. Hannah cibinlikli bir yatağın ucuna çöküyor ve yanaklarından gözyaşları süzülüyor.

"Lütfen insanlarımı ondan nasıl kurtaracağımı söyle," diye yalvarıyor. Kiminle konuşuyor?

Sonra onu görüyorum. Göğsünde duran, yumruk halindeki elinden beyaz bir ışıltı yayılıyor. Elinde tuttuğu madalyonuna ona ne yapması gerektiğini söylemesi için yalvarıyor. Daha önce başka bir hükümdar böyle bir şey yapmış mı? Yani bağlarını güç kaynağından ziyade bir otorite gibi kullanmış mı?

Hannah'nın madalyonu yalvarışına cevap veriyor ve elinin içinden parlak beyaz bir titreşim yayılıyor. Sihir kraliçenin içine yayılıyor ve bu sihirden tüm bu bilgiler akıyor. Geçmiş, Kraliyet Bağları'nın neden yaratıldığı ve Kış'ın İlkbahar'da gerçekte neyle yüzleştiği ortaya çıkıyor.

Bir top gibi kıvrılıp burayı hiç terk etmeme isteğime karşı savaşıyorum. Burası güvenli, Çürüme yok, kötülük yok ve bu rüyanın dışında beni bekleyen her şeyden dolayı göğsüm ağrıyor.

Hannah, "Hazır olduğunda tüm bunları nasıl kullanacağını anlayacaksın," diyor ve ben zıplıyorum. Ben bunun onun bir hatırası olduğunu, gerçekten kendisi olmadığını düşünmüştüm. Ama yaş dolu gözlerini bana çeviriyor ve boğazımı yakan hıçkırıklara boğuluyorum. "Şimdi sıra sende Meira. Uyan."

* * *

Gözkapaklarımın üzerinde titreşen altın rengi ılık ışık, üzerimden geçen ve açık mavi gökyüzünde dans eden güneş olmalı. Rüzgâr ölü çayırların ve kurumuş toprağın kokusunu getirince nerede olduğumu anlıyorum. Rania Ovası.

Şimdi sıra sende.

Gözlerimi kapıyorum ve Hannah'nın rüyası kafamda canlandıkça boğazıma kadar gelen hıçkırıkları tutuyorum. Neden bana bunları gösterdi? Neden *ben*?

Çünkü Efendi öldü ve Mather da gitti. Geriye bir tek ben kaldım. Binlerce yıl önce yaratılan kötülükle yüzleşecek kişi benim. O kadar uzun zaman önce yaratılmış ki, efsaneleri bile çoktan unutulmuş.

Yavaş ve derin nefesler alarak tekrar gelen hıçkırıkları yutkunuyorum. Bunun için endişelenemem. Önce nerede olduğumu anlamam gerekiyor. Adım adım, nefes üzerine nefesle gözlerimi açıyorum ve etrafımı inceliyorum.

Bir kafesteyim. Kocaman bir öküzün çektiği ahşap parmaklıklı bir kafesteyim. Yan tarafımda yol alan adamların göğüs zırhlarında İlkbahar'ın siyah güneş amblemi var. Herod'ın tutsağıyım. Aklıma Gregg'in anlattığı hikâye geliyor. Yıllar sonra kampımıza dönmüş ve karısının ölümünü izlemiş, hırpalanmış asker. Ne söylediğinin farkında bile olmadan Herod'ın karısı Crystalla'yı nasıl öldürdüğünü en ufak detayına kadar anlatıyor.

Midem bulanıyor ve kafamı zorlukla parmaklıklara yaklaştırıp henüz hazmedemediğim birkaç parça yiyeceği çıkarıyorum. Parmaklıklara tutunup gözlerime hücum eden yaşları tutmaya çalışırken çok ama çok iyi tanıdığım gölge önümde duruyor.

"Günaydın Meira. Gerçi şimdi *Leydi* Meira oldun öyle değil mi? Nişanın için seni tebrik etmeye fırsatım olmadı. Bir Mevsimli zengin Cordell'li prense kancayı takmış. Ritimlilerin artık sadaka vermeye başladığını bilmiyordum."

Kafesin altında yol alan tahta tekerleklerin altındaki çimenlere odaklanıyorum. Onların toprakları ölü bitki ve ekşi kusmuk kokusuna. Herod bir eliyle kafesin parmaklığını tutmuş ve yakınımda duruyor ama ona bakmıyorum.

Tekrardan öğürüp öksürürken "Dünyanın içinde ilerliyorum," diyorum. En azından içimde kusacak bir şey kalmıyor. Kusarken zorladığım kaburgalarım canımı yaktığından sırtüstü uzanıyorum. Yine de tam olarak rahatlamıyorum. İlaca ve bir sargıya ihtiyacım var. Burada bunları bulabileceğimden şüpheliyim.

Herod gülüyor. "Gücün düşüşü ne kadar hızlı oluyor."

Gözlerimi kapatıyorum, güneşin altın ve kırmızı huzmeleri gözkapaklarımda oynaşıyor. Herod'a beni yıkılmış görmesinin zevkini tattırmayacağım. Kuvvetli olacağım.

İnsanların bir zamanlar onları kuvvetli yapan bağları vardı. Onları gördüm, taş, madalyon ve sopa gibi şeylerdi. Rüyayı uzaklaştırmaya çalışıyorum ancak bir şey beni yakalıyor ve bırakmıyor.

İnsanların taşlara benzer bağları vardı.

Mather'ın bana verdiği ve cebimde duran, çocukken sihirli olduğuna inandığı taş. Kış'tan çıkmış bir lapis lazuli. Bu olabilir...

Bu delilik.

Ama denemekle bir şey kaybetmem, değil mi?

Gözlerimi daha sıkı kapatıyorum ve lapis lazuli taşına ve içinde her ne varsa ona odaklanıyorum. Taşın içindeki gücün

vücuduma geçtiğini hayal ediyorum, göğüs boşluğumda dolaşıyor ve kaburgalarımı canlılık ve sağlıkla dolduruyor.

Hiçbir şey olmuyor.

Tekrar yapıyorum. Dişlerimi sıkarak mavi şeye bir şeyler yapması için yalvarıyorum. Bir şekilde yardım etmesi bir kaburgayı olsun iyileştirmesi için yalvarıyorum.

Bir şey yan tarafıma değiyor. Sert bir şey. Ani hareketle inliyorum ve gelen bulantı dalgasını yutmaya çalışıyorum. Dikkatim Herod'ın dürten kılıcıyla dağılıyor.

"Yeterince uyudun," diyor. "Angra oraya vardığımızda seni kendinde görmek isteyecektir."

Midem rahatladığında ağzımı sıkıca kapatıyorum. Herod'dan uzaklaşarak kıvrılıyorum ancak kaburgalarım çığlık atacak denli acı veriyor. Gözlerimin önünde yıldızlar uçuyor, beni uykuyla tehdit ediyorlar ve kaburgalarımın acımayacağı bir pozisyon yakalamaya çalışıyorum. Hiçbir rahatlama yok. Sihrin bir yardımı yok. Ondan umduğum yardım, beni daha da güçsüzleştiriyor ancak şu anda bunu düşünemem. Uyanık kalmalıyım. Önümde ne gibi tehlikeler olduğunu bilmeliyim.

Sihir gibi, bildiğimiz her şeyden daha kuvvetli, iktidarlı, büyük ve yıkıcı bir gücün bir adamda toplanması. Eğer bu güç aynı Kraliyet Bağları gibi, Angra'mn atalarından aktarılarak kuşaklar boyu geldiyse? O zaman niye tekrar bütün dünyaya yayılmadı?

Şimdilerde bir avuç kadar sihir kaynağı var ve Çürüme insanlar güçlerini kötülük için kullandığında büyüdü. Belki de İlkbahar Krallığı'ndan öteye yayılacak kadar güçlü değildir. Sadece orada vardır.

Ürperiyorum. Hayır sadece Angra'da var. Yıllardır savaştığımız, bağını kötülük için kullanan sadist canavarda. Sadece onun bağında var, başka bir şeyde değil.

Aslında Angra *hiçbir zaman* sadece herhangi bir şey olmadı.

Tekerlekli kafes ses çıkararak ilerliyor. Gıcırdayan tekerlekler otların üzerinden taşlara çarpınca takırdıyor. Rania Ovası'nı Feni Nehri üzerinden İlkbahar'a bağlayan pek çok köprüden birinin üzerinden geçtik. Köprünün darlığı artık İlkbahar ordusuyla birlikte hareket etmediğimizi gösteriyor. İlkbahar'ın başkenti Nisran'a daha çabuk ulaşmak için onlardan ayrılmış olmalıyız.

Kafes takırdayarak nehrin İlkbahar'a bakan tarafında yol aldıkça, Rania Ovası'nın boşluğunda çiçek açan ağaçlardan, beyaz-pembe tomurcuklardan kopan tohumlar havaya dağılıyor. Doğruyu söylemek gerekirse İlkbahar'ın ormanları çok güzel. Ama bozulmuş bir güzellik, bir maske gibi.

Herod kılıcının kabzasıyla tekrar dürtüyor. "Otur. Neredeyse geldik."

"Otur demek kolay," diye homurdanıyorum ama tekrar dürtünce kımıldayıp yarım oturuşa geçiyorum ve acıdan gözümde kara noktalar uçuşuyor.

Nisran, İlkbahar'ın Kış'a yakın olan kuzeybatısında uzanıyor. Etrafta hiç köy yok, bir hayat işareti görülmüyor. Sadece inanılmaz büyüklükte kaya duvarlar, her zaman tomurcuklanan ağaçların oluşturduğu ormanı kesiyor. Hiçbir şey olmayan bir krallık için gülünesi sessizlikte bir sunum doğrusu.

Küçük bir orduyu oluşturan adamlar, yan tarafımızdaki bir patikadan ağaçların arasından uzanan geniş bir yola doğru ilerliyorlar. Nisran'ın duvarları önümüzde yükseliyor ve bir geçitten şehrin içine giriyoruz. Etrafımdaki detayları inceleyerek ayık kalmaya çalışıyorum. Midemin içinde çırpınan korkuyla kendimi kaybetmemeliyim.

Angra'nın siyah güneşli bayrakları, tüyler ürpertici gölgelere sahip uzun binaların kulelerinde dalgalanıyor. Biz ilerledikçe kirli camlardan kafalar dışarıya uzanıyor, aralık kapılardan gözler bizi gözetliyor ancak sokaklarda hiç kimse yok ve şehir hayatına dair hiçbir ses duymuyorum. O kadar uzun zamandır Angra'nın sihrinin boğuculuğunda yaşıyorlar ki artık hayatta olmayı bile unutmuşlar.

Bir köprüden geçiyoruz ve binalar biraz daha güzelleşiyor, camlar daha temiz ve duvarlar boyalı. Şimdi etrafta insanlar da var ve bir başka Kışlı tutsağa, krallıklarının baskısının başka bir şovuna yapmacık bir gülümsemeyle bakıyorlar.

Korku, bir kez ekildi mi, büyümeye devam eden bir tohum gibidir.

Efendi'nin bunu söyleyen sesi zihnimde yankılanıyor.

Yolun sonunda siyah, demirden bir kapı var. Askerler onun üzerindeki duvarda yürüyorlar ve kulelerden bizi gözlüyorlar. İlkbahar'ın savaştan yapılmış bir krallık olduğunu hatırlatıyorlar. Kapıdan geçtiğimizde, bizi siyah obsidyen saraya götürecek olan geniş yeşilliğe çıkıyoruz. Bu kadar uzakta olmamıza rağmen duvarlardaki renkli gravürleri, dolanan sarmaşıkları, sarı ve günbatımı rengindeki çiçekleri görebiliyorum. Karanlıktaki İlkbahar. Bu toprakları bu kadar iyi şekillendirmesi hem şiirsel hem de üzücü.

Kapı arkamızdan kapanıyor ve Herod kafesin yakınındaki adamlara kafasıyla işaret veriyor. Beni dışarı sürüklerlerken ağzımdan bir çığlık kopuyor. İki adamın arasında şok eden acıyla kemiklerim gıcırdıyor. Üzerime yapışmış olan kusmuk ve kurumuş ter, hareket ettikçe çıtırdıyor ve bacağımdaki birkaç kesik yanıyor. Ama buradayım, Angra'nın adamları tarafından sürükleniyorum. İşe yaramaz, çaresiz ve yalnızım.

Lapis lazuli parçası hâlâ cebimde. Kış'tan bir parça. Korkarak biraz doğruluyorum. Yalnız olabilirim, taş da belki sihirli olmayabilir ama ben güçsüz değilim.

Öne doğru ilerlemeye başladığımızda sağ tarafımda bir şey tıkırdıyor, taşa çarpan bir kürek. Herod ses karşısında irkiliyor ve ben kafamı o şeye doğru çeviriyorum.

Keşke yapmasaydım. Keşke öne bakmaya devam etseydim ve Angra'yla ilgili endişelerim beni hissiz bir düşüncesizlikle yutsaydı.

Sağ tarafta bir bahçede İlkbahar askerleri gri tuğla yığınlarının yanında duruyorlar ve giderek derinleşen bir çukurun orada... Kışlılar var

Kendimle ilgili her şey azalıyor, önemsiz ve ağırlıksız oluyor. Üç tane Kışlının beyaz saçları ter ve pislikten matlaşmış, yüzleri zayıflamış, bellerine kadar pisliğe batmışlar. Cılız kollarıyla kürek tutmaları bile imkânsızken onlar kazmaya çalışıyorlar. Çok çelimsizler, çok zayıflar, hayalet gibiler.

Gerginlik ciğerlerime hava girmesini engelliyor. Onlara bağırmak, yanlarına koşmak, nöbetçilerle savaşmak ve onları güvenli bir yere kaçırmak istiyorum. Ama onlardan tarafa bakıp boğuk bir ses çıkarmaktan başka bir şey yapamıyorum.

Kışlılardan biri kazmayı bırakıyor. Kız kafasını kaldırıyor, yüzü çamura bulanmış, bakışlarımız çimenlerin ötesinden buluştuğunda yüzünde bir ışık beliriyor. İlkbahar'ın gölgelerinin içinde beni suçlulukla ağırlaştıran bir ışın, yaşı benden daha büyük olamaz.

Nöbetçilerden biri, "İşinize geri dönün!" diye bağırıyor ve kamçıyı hazırlıyor. Kamçı kızın kolunun alt kısmına dolanıyor ve öne doğru sendeliyor ancak meraklı bakışlarını benden çekmiyor.

Nöbetçi kamçısını tekrar kaldırdığında, "Hayır, dur!" diye fısıldıyorum.

Herod Kışlılarla benim arama giriyor. Kamçı vuruyor ve Herod o kadar yakınıma geliyor ki sadece yüzünü görebiliyorum. "Devam edin," diye homurdanıyor ve beni sürükleyen askerleri itiyor. Parlayan bir dizi siyah merdivenden tırmanırken kız tekrar tekrar bağırıyor ve kamçı daha da hızlı vurmaya devam ediyor.

Angra'nın sarayının gölgesine girdiğimizde, "Durun!" diye bağırıyorum. "Durdurun şunu!"

Kız için, diğerleri için geriye doğru gidiyorum. Böyle yaptığımda içimde inanılmaz bir yardım etme isteği yükseliyor. Kamçının vuruşu ve kızın yüzündeki ümit kadar güçlü bir istek. Ancak asker beni sarayın içine çekiyor ve canım yanıyor, başka bir şey yapamıyorum.

Kapılar kapandığında etrafımızdaki şehirle bütün bağımız kesiliyor ve sanki saray bir mezar gibi üzerimize kilitleniyor.

Giriş koridoru, duvar lambalarından çıkan ışığın yansıtıcı zeminde parladığı obsidyen bir mağara gibi uzanıyor ve duvarlara çarpan ses sonsuza kadar yankılanacak gibi. Işığı kıran tek şey olan duvardaki geçmiş İlkbahar hükümdarlarının portreleri mükemmel aralıklarla asılmış. Kıvırcık sarı saçları omzuna atılmış bir kadın, ressamına gülümsüyor. Soluk yeşil gözlü bir çocuğun bakışları uzağa doğru uzanıyor ve kıvırcık sarı saçları isyankârca dağınık duruyor. Bu iki kişi, İlkbahar'ın tomurcuklu ağaçlarının ya da nehirlerin önünde poz verirken onlarca farklı portrede boy gösteriyor. Bu resimlerdeki renklerin başkaldırısı buraya ait değilmiş gibi duruyor. Burası karanlıktan başka bir şey değil. *Kim bu insanlar?*

Resimlerden birinin köşesinde ressamın imzasını görünce bedenim geriye düşüyor. *Angra Manu.* Eğer bu resimleri gerçekten Angra yaptıysa, sarayının dışında var olan dünya daha anlamlı geliyor. Ventralli'yi gururlandıracak şekilde sanatı kucaklıyor.

Kış'a ölüm getiren kralın kurduğu hayata, renk ve mutluluk dolu resimlerine bakmaktansa, bakışımı yere çevirip siyah zemine bakıyorum.

Bir askerin koridorun sonunda açtığı kapılar gıcırdıyor. Geniş, karanlık ve gün ışığı ile gölgenin çarpıştığı taht odasına girmeden önce fikirlerimi toparlamam için bir dakika bile vermiyorlar. Yüksek tavana açılmış birkaç pencereden odanın sonundaki platforma kadar yol gösteren ışık huzmeleri yere düşüyor. Platformun üzerinde yükselen obsidyen tahta düşen en büyük ışık huzmesini emen taş, ürkütücü bir güç gösterisi gibi.

Ancak ışığın çoğunu emen şey taht değil, onun üzerine kamburunu çıkarıp oturan figür. Güneş ışığı acı veriyormuş gibi gözlerini siper eden karaltı, neredeyse benim boyumda bir asa taşıyor.

Bunca yıldır korktuğum Angra'yı daha önce hiç görmemiştim. Bu uzaklıktan, kafasının üzerinde çağlayan kıvırcık sarı saçlarını görebiliyorum. Hannah'nın rüyasında gördüğüm, Çürüme'ye katılan adama çok benziyor. Birbirlerine o kadar benziyorlar ki korkuyorum. Bu görünün gerçek olduğuna hâlâ inanmak istemiyorum.

Odanın ortasına geliyor ve duruyoruz. Eminim ki Angra bu saraya adım attığımızdan beri boğazımda atan kalbimin sesini ve korkumun kokusunu duyuyordur. Burası çok sessiz, ortalıkta dolaşan soylular yok ve yan odalardan da ses gelmiyor. Bu yalandan sakinlik, Angra'nın olası kızgınlığından bile daha ürkütücü. Fırtınanın gözü gibi, etrafındaki her şey onun deliliğinin patlaması için bekliyor.

Herod öne çıkıyor. "Kralım," diyor ve sesi boş salonda yankılanıyor.

Angra sessiz kalıyor. Herod muhafızlara başıyla işaret edince adamlar beni yere doğru iterken acıyla homurdanıyorum ve göğüs zırhım yere çarpıyor. Feryadımı bastıramıyorum ve cılız sesim duvarlarda yankılanıyor.

Ben obsidyen zeminde kıvranırken Herod gülüyor. "Kış'ın güçsüzlüğünün bir nişanını getirdim," diyor.

"Oğlan?"

Angra'nın sesi Herod'ın hatasına saplanıyor çünkü ben Mather değilim. Herod her ne kadar benimle oynayarak eğlense de görevinde başarısız oldu.

Alçak bir hırıltı Herod'ın boğazında yankılanıyor. "Hayır. Madalyonu çalan hırsız bu."

Botlar platformdan inerek yerde kayarcasına ilerliyor. Bedenimin üzerinde eller var, gözlerim kapalı ve boynum bükük, hareket etmiyorum. Efendi beni bunun için eğitti. Angra için, İlkbahar için.

Kararları onlar alacak, geleceğini onlar şekillendirecek. Ancak bu işin hilesi, tüm bunların içinde kendin olmanı sağlayacak şeyleri bulabilmendir.

Theron'ın sözleri, gülümsemesi, kibar eminliği aklıma geliyor. O görüntüye tutunuyorum. Bana Meira olduğumu ve benden bunu alamayacaklarını hatırlatacak görüntüye ihtiyacım var.

Angra yanımda duruyor. Kıvrılıp büzüşmüş vücudumun yanına bir sıcaklık vuruyor ve ben onu hissediyorum. Yere eğiliyor ve taş zemine çarpan asası güçlü bir takırtı çıkarıyor.

"Yaralı," diyor. Sesindeki gürleyen eko gitmiş, şimdi sadece fısıldıyor.

Gözlerimi açtığımda çaresiz ve gırtlaktan gelen bir inilti çıkarıyorum.

Bu adam, Hannah'nın görüsünde Çürüme'ye seslenen adama benzemekle kalmıyor, bu adam oradaki kral. Aynı saydam yeşil gözler, solgun ten ve başını eğdiğinde yüzünde görülen aynı parıltı, baştan aşağıya siyah olan asasını tutuşunu ayarlıyor, ucunda, ortasında delik olan bir abanoz yuvarlak var. Bu aynı kral.

Bu nasıl mümkün olabilir? Hannah'nın görüleri daha yakın bir zamana ait olabilir mi? Ama hayır ne kadar zaman önce olduğunu hissetmiştim. Hannah'nın görüsünde Angra yirmili yaşlarında gibi duruyordu.

On altı yıl önce Kış'ın düşmesine sebep olan hükmü Angra'nın verdiğini biliyorum ama bu adam krallığımızı sarsacak kadar yaşlı olamaz. Şimdi bunu düşünüyorum... *Angra'dan önceki kralın kim olduğunu bilmiyorum.* Efendi'nin dersleri İlkbahar'la olan savaşımız dışındaki tarihe değinmiyordu. Çürüme'nin bir parçası olduğunu örten gizem bu muydu? İlkbahar'dan hiç çıkmıyor. Kendini topluma göstermiyor. Bu ölümsüzlüğü, bu gücü dünyadan gizlemek çok kolay olurdu.

Feryadımı ve içimde kafese kapatılmış bir vahşi at gibi çıkmak için savaşan çığlığımı tutmak için ağzımı sıkıca kapatıyorum. Eğer bu doğruysa, başka neler yapabiliyor?

Angra umursamazca bana bakıyor. Soluk yeşil irisleri titrerken hareket ettikçe sarı bukleleri de salınıyor. Resimlerdeki çocuğunkiyle aynı vahşilikteki bukleler. Onlarda mı Angra? Kendisinin ve bir kadının portrelerini mi yapmış?

Başını yana eğip beni inceliyor. Genç duruyor, sakin ve beni Herod'ın zulmünden daha çok korkutan bir şeyle dolu. Kadim bir kararlılık ve sabır. Ve boynunda, siyah tuniğinin üzerinde Hannah'nın madalyonunun diğer yarısı sallanıyor.

Soluğum kesiliyor. Üzerinde kar tanesi işli gümüş kalp, Angra'nın derisi üzerinde parlaklığı boğulmuş ve donuk duruyor.

Birden fısıldayarak, "İyileştirilmek ister misin?" diye soruyor.

Kaşlarımı çatıp gözlerimi madalyondan ayırıyorum. Onu görmemi istedi. Madalyon gibi bana da sahip olduğunu göstermek için yaptı. O da benim gibi işe yaramaz bir durumda sallanıyor. Ama sorusunu duyuyorum ve kaburgalarım *Evet!* diye bağırırken bedenimin geri kalanı karanlıkta titreyerek etrafımdaki her şeyin parçalanmasını istiyor.

Angra daha yakına geliyor. Ben onun ayağının dibinde kıvranırken bundan zevk alıyor ve gözlerinin ardında delilik adeta dans ediyor. "Acı içindesin, seni iyileştirmemi istemez misin?"

Toparlanarak, "Kışlı kızı iyileştir, askerinin kırbaçladığı kızı," diyorum.

Angra gülüyor. Benim savaşmamdan o da zevk alıyor.

Başka bir şey eklemeye şansım yok. Angra'nın parmakları asasının üzerinde kıvrılıyor. Dağlanmış kırmızı renginde bir dünyaya atılmış durumdayım ve duvarlarda yankılanan tek bir çığlıkla etraftaki her şey çöküyor. Bağıran benim. Bağırıyor ve nefessiz bırakan bir acıyla yerde sürünüyorum. Göğsüm içeri çöküyor, görünmez bir güç kaburgalarıma baskı yapıp büküyor ve beni toza çeviriyor. Tekrar çığlık atıyorum ve bütün kemiklerim eski hallerine geri dönüyor. Onların iyileştiğini, kaşındığını ve sızladığını, tam olarak bedenimde nereye yerleştiklerini hissediyorum.

Duruyor ve ağzım açık yana yuvarlanıyorum, hiçbir şey yapamıyorum. Acının yanı sıra daha fazla kesinlik, korkuyla

mırıldanmama sebep oluyor. Angra sadece diğerleri gibi bir hükümdar olsaydı ve elindeki asası da sadece bir kraliyet bağı olsaydı bana etki edemezdi. Çünkü ben onun krallığından biri değilim. Ama sihrini beni kırmak ya da iyileştirmek için kullanıyor. Bu yüzden ona yardım eden bir şey olmalı. Daha kuvvetli bir şey.

Çürüme gibi bir şey.

Bu düşünce beni bilinçsizlikle bocalamaya iten savaşın son darbesi gibi. Hannah'nın bana gösterdiği her şey, Angra'nın gerçek gücü, asla yaşlanmaması...

Bu gerçek.

Angra, "O kızı iyileştirmemi hâlâ istiyor musun?" diye soruyor.

Kafamı sallıyorum ve bir migren ağrısı dünyanın kaymasına sebep oluyor.

Angra asasını aşağıya indiriyor ve siyah abanoz yuvarlak benimle aynı hizaya geliyor. "Sen benden kaçan nadir insanlardansın," diyor. "Bir bebekten daha büyük değildin."

Elini döndürünce az önceki basınç tekrarlanıyor ve botla bir böceği ezer gibi üzerime çöküyor. Birkaç hızlı nefes alıyorum ve tavandaki ışığa odaklanıyorum. *Odaklan Meira...*

İlk birkaç kaburgam kırıldığında çığlığımı tutmayı başarıyorum ama Angra diğerlerini de bükünce ağzımdan bir inleme kaçıyor. Baskı arttıkça içler acısı bir feryada dönüşüyor, kaburgalar kahreden bir yavaşlıkla yeniden şekillenip birbirine bağlanıyor.

"Bir çocuk benim ellerimden nasıl kurtulur?"

Kaburgalarım yeniden iyileşiyor. Yüzümden ter akarken sözler ağzımdan nefes nefese çıkıyor. "Aslında... iki... çocuk... kurtuldu..."

Elini tekrar çeviriyor. Bu kez hızlı yapıyor, bütün kemiklerim bir anda bükülüp sonra saniyeler içinde eski hallerine dönüyorlar. Gözümün önünde yıldızlar çakıyor, karanlık ve ışık hızla dönüyor.

Angra, Herod'a bakarak, "Oğlan nerede?" diye soruyor.

Herod'ın bir anlık duraksamasıyla nefesim kesiliyor. "Adamlarım onu takip ediyorlar."

Bu sözler içindeki ümit nefes almamı engelliyor. Mather yaşadığı sürece Kış için hâlâ bir ümit var.

Angra saçlarımdan tutup ona bakmaya zorluyor. "Direnciniz kırılıyor. Hannah'nın oğlunu öldürmeme çok az kaldı."

Göğsümdeki umut onun tehditleri karşısında alevleniyor. *Yanılıyorsun Angra çünkü Mather hayatta. Hâlâ bir umut var.*

Ancak düşüncelerim çatışınca, umut alevlendiği gibi sönüyor. *Efendi öldü ve bu savaş düşündüğümüzden de kötü.*

Eli, duygularımı ele veren berbat durumdaki yüzüme doğru uzanıyor. Eli tenime değdiğinde görüntüsü dönüyor. Yüzü eğilip bükülüyor, karanlığı çekiyor ve taht odasının siyahlığı süt beyazı bir renge dönüyor. Aynen Hannah dokunduğunda olduğu gibi, zihnimin gözü bana ait olmayan bir hatırayı görmeye başlıyor.

Karlı, geniş bir alan uzaklara kadar uzanıyor. Açık gece göğünün altında donmuş mükemmel bir beyazlık. Ay, gecenin siyahlığında parlayan gümüş bir kıymık gibi atlarıyla bir arada duran bir grup adamı aydınlatıyor. Biri Angra'nın muhafızlarının siyah güneş damgalı göğüs zırhlarını aydınlatan bir fener tutuyor. Ve Angra'nın kendisi, aynen şu andaki haliyle bir savaş atının üzerinde oturuyor. Ağır ve siyah bir pelerin giyiyor ve asası eyerinin yanında, bir kılıfın içinde duruyor.

Angra elini yüzümden çekiyor. "Sen ne..."

Ağzım yarı açık ona bakıyorum. Zihnimin ardında bir ses ona uzanmamı söylüyor ve kaldığını bile düşünmediğim bir güçle uzanıp Angra'nın elini tutuyorum. Görü geri geliyor, bir Kış arazisinde Angra'nın yanında durmama rağmen şimdi daha kuvvetli.

Üç atlı bize doğru gelirken nalların sesini duyuyoruz. Duruyorlar, etrafımızdaki alan boş ama bunun sebebi kar ve İlkbahar ile Kış'ın gizli buluşması.

Hannah atını öne doğru sürüyor ve iniyor. Elbisesinin üzerine kan kırmızısı bir pelerin giymiş ve karın üzerinde şok edici bir zıtlık oluşturuyor. "Benimle buluştuğun için teşekkür ederim."

Angra'nın atı sözü edilmeyen bir gerginlikle adeta dans ediyor. Hannah'nın ardındaki askerlerin silahları var ve kraliçelerini savunmaya hazır bekliyorlar. Angra'nın adamlarıysa krallarından gelecek bir işaretle saldırmak için ona kaçamak bakışlar atıyorlar. Ama Angra sadece bir bacağını eyerinden sallandırıp sonra atından iniyor.

"Nasıl dayanabilirdim majesteleri? Hele de sizin davetkâr mesajınızdan sonra." Angra öne çıkıyor ve siyah pelerini karların üzerinde hışırdıyor. "Bana geri çeviremeyeceğim bir teklifinizin olduğunu bildirmişsiniz."

Hannah elleri pelerinin altında, ay ışığında mavi gözleri parıldayarak ona bakıyor. "Hayatımı halkım için bağışlayacağım."

Angra'nın yüzü şokla ışıldıyor. "Bilmece istemiyorum. Ne teklif ediyorsun?"

Hannah konuşmadan önce beyaz madalyonu göğsünde parlıyor ve sonra kendinden emin bir şekilde "Kış'ın bağını parçalamana ve beni öldürmene izin vereceğim. Kış'ın sihrini bitirmene izin vereceğim."

"Karşılığında?" Angra'nın sesinde alay var.

"İlkbahar'ın ordusu bir daha Kış topraklarına ayak basmayacak."

Angra tüylerimi ürpertecek şekilde gülüyor. "Bunun ne kadar az kişi kaldığınızla bir ilgisi yok değil mi? Biliyorum ki son savaş Kış'ı zayıflattı ama seni bu denli çaresizliğe sürükleyeceğini düşünmemiştim. Sonunu telafi etmek için bir planın var mı?"

Angra o kadar seri bir şekilde belindeki hançeri çekip Hannah'nın boynuna dayıyor ki takip edemiyorum. Muhafızları adeta uçarak geliyor, kılıçlar çekiliyor ve Angra'nın adamları silahlarını hazırlıyor. Ancak hükümdarlar hareket etmiyor ve sanki donmuş gibi aynı pozisyonda kalıyorlar.

Hannah elini sallıyor ve ardındaki adamlar geri çekiliyorlar. "Evet," diye fısıldıyor ve aralarından bir nefes geçiyor. Evet mi? Şimdi öldürmesine izin mi verecek? Ama Angra'nın hançeri boğazına dayanmış olsa bile Hannah'nın yüzünde hiç korku yok. "Bu anlaşmaya vardığımız anlamına mı geliyor?"

"Anlaştık. Ama merak ediyorum, anlaşmamız ne zamana kadar sürecek majesteleri?" Avcunda hançeri çevirip geri çekiliyor. Gözleri Hannah'nın vücudunda dolaşıyor ve karnında duruyor. Yüzü eğlentiyle aydınlanıyor. "Henüz bilmiyorsun, değil mi?"

Hannah'nın elleri pelerinin altına gidiyor ve şaşkınlıkla dudakları açılırken karnını tutuyor. "Bir anlaşmamız var Angra. Bunu bitirebiliriz!"

Angra uzaklaşarak atına biniyor. "Anlaşmamız var."

"O zaman beni öldür. Madalyonumu kır ve beni öldür. Bitir şu işi!" Hannah şimdi yalvarıyor, Angra'ya doğru karda ilerlerken pelerini savruluyor.

"Endişelenmeyin majesteleri." Yeşil gözleri parlarken Angra ona bakıyor. "Bu anlaşmayı kabul ediyorum. Ancak bunu

ben uygun bulduğumda yapacağım. Sana en çok acı vereceğim zamanda."

Hannah'nın yüzü çöküyor. "Ne demek istiyorsun?"

Angra sırıtıyor. "Soyunun son üyesi değilsin." Ve atının üzerine atlayıp arkasında adamlarıyla hızla uzaklaşıyor.

Hannah teslim olmuş.

Gerçek, nefes almamı zorlaştıran bir acı veriyor. Hannah kendini Angra'ya teslim etti. Balo gecesi Bithai'nin bahçesinde Noam, Hannah'nın teslim olduğunu söylerken kendinden çok emindi. Mather da annesinin Angra'ya karşı savaştığından emindi. Ancak Noam haklıydı. Teslim oldu ama onun söylediği şekilde değil, çaresizce boyun eğmemişti. Aynı Mather'ın bizim için yapmayı istediği fedakârlık gibiydi.

Onları nasıl kurtaracağımı söyle...

Rüyamda Hannah bağına halkını nasıl kurtaracağını soruyordu. Söylediği şey bu muydu? Onları korumanın tek yolunun ölmek olduğunu mu söylemişti bağı? Ama hamile olduğunu bilmiyordu ve Kış'ın kraliyet soyunu bitirmek, oğlunu da öldürmek anlamına geliyordu.

Angra'nın asası yukarı kalkıyor ve yanağıma, kafamı yere çarpmama sebep olan bir darbe indirince acı, elektrikli parmaklar gibi yayılıyor.

"Sarayıma sihir getirdin general." Sesi askerinin kamçısı gibi havada şaklıyor.

Sihir mi? Dehşet, Angra'nın içimde nasıl bir sihir varsa

dışarı çıkaracağı düşüncesiyle içime yayılıyor. İçimde gerçekten de bir sihir bulunması olasılığının dehşeti. *Taş mı? Hannah? Her ne ise ben onu nasıl kullanıyorum? Hannah çok riskli olduğundan İlkbahar'a gelene kadar benimle konuşmayacağını söylemişti. O zaman gerçekten de lapis lazuli miydi?*

Herod öksürür gibi gülüyor. "Sihir mi? O zararsız."

Angra asasını Herod'a doğru savuruyor ve benim yanıma gelmeden önce onu yere düşürüyor. "Her nasıl bir sihir kalıntısı olursa olsun, hiç şansın yok kızım." Angra öne doğru eğilip beni sertçe ayağa kaldırıyor. Sadece zırhıma dokunmaya özen göstererek tensel temastan kaçınıyor. "Azalmış sihriniz burada işe yaramaz."

Angra, Kış'ın soyunu kurutarak, madalayonu kırarak, Hannah'yı ve Mather'ı öldürerek ve bizi hayatlarımızdan ederek tatmin olmayacak. Şu anda bulunduğumuz hale gelmemiz ona yetmeyecek, İlkbahar, Kış'ın kaybolan iskeletinin üzerinde duruyor. Benim yapabileceğim her şeyden daha büyük olan Hannah'nın fedakârlığı bile hiçbir şeyi değiştirmezdi. Ama *neden*? Bunların hepsi ne içindi?

"Bizden ne istiyorsun?" Sorum titreyerek ve cılız bir şekilde ağzımdan dökülüyor.

Angra beni bırakıyor ve bir adım geri çekiliyor. Sanki her şeye açıklık getiriyormuş gibi "Güç," diyor.

Hıçkırıklara boğulmamak için savaşarak kafamı sallıyorum. "Kış Krallığı güçlü değil! Biz artık bir hiçiz."

Angra öfke nöbeti geçiren bir çocukmuşum gibi dudaklarını büküyor. "Kış benim önümde duramayacak," diyor sanki kendi kendine fısıldıyor. Anlaşılmayan açıklamasını çözene kadar o Herod'a dönüyor. Biz herhangi bir şeyin önünde nasıl durabiliriz ki?

Delirmiş olmalı. Yaptıklarının hiçbir sebebi yok ve hiçbir şey onu tatmin etmiyor. Bunu bilmek her şeyi daha da korkunç yapıyor çünkü bu şiddetinin sonu olmadığı anlamına geliyor. Yapacaklarını engellemek, bu kötülüğü bir kutuya hapsetmek imkânsız.

Sadece kanadığımızı görmek istiyor.

Angra, Herod'a, "Kızın zırhını çıkar," diyor. "Üzerindeki her şeyi al."

Herod ayağa kalkıp kolumdan tutunca sendeliyorum, yüzü kıpkırmızı ve ağzından tükürük sıçrıyor. Angra'nın elindeki tasmaya bağlı kuduz bir köpek gibi. Kafasını saçlarıma değdiriyor. Nefesi sıcak, savaştan ve İlkbahar'a yapılan yolculuktan dolayı ağırlaşmış.

"Sana yerini öğreteceğim," diye homurdanıyor ve zırhımı açıyor. İçime doldurulmuş kumaşlar ve üzeri yıpranmış metal Angra'nın zeminine düşüyor. Lekelenmiş bir pamuklu içgömleği, parçalanmış bir pantolon ve eskimiş botlarımla kalıyorum. Herod'la aramdaki zırhın beni ne kadar kuvvetli hissettirdiğini fark etmemişim. Dizlerim bükülüyor ve içim dönüyor.

Taşı bulacak. Onu benden alacak. Sonra beni yok edecek.

Herod'ın parmakları boynumu, kollarımı ve vücudumun geri kalanını dolaşarak olası bir nesneyi arıyor. Parmaklarının geçtiği yerler hissizleşirken cebimdeki lapis lazuliyi buluyor.

"Sakın..." diye başlıyorum ve vücudumu istemsizce geri çekiyorum.

Cebimden taşı çıkarırken sırıtıyor. Kendimi öne atıyorum ve yumruğum havada kayıyor ama yorgun hamlemi geçiştiriyor ve koluyla beni bastırıyor. Donuk bir çarpma sesiyle obsidyen zemine düşüyorum ve acı dirseğimle kalçamı kesiyor.

Ancak bunların hiçbiri Herod'ın lapis lazuliyi platforma doğru fırlatması kadar dikkatimi çekmiyor. Taş yuvarlanarak Angra'nın ayaklarının dibinde duruyor. Tek yapabildiğim yuvarlak taşa bakmak oluyor. Mather'ın bu parlak maviliği bana verdiği günü hatırlıyorum. Onu almam gerektiği konusunda çok emindi, krallığımızdan bir hatıra. Ona hiç teşekkür etmedim. Ne kadar etsem yetmez.

Angra parmaklarıyla taşı tuttuğunda içim burkuluyor. Gözlerini bir an için kapatıyor, sanki içindeki sihri kendine çekmeye çalışıyor. Bana bakıyor ve yüzünde alaycı bir gülümseme beliriyor. "Sihir bu muydu kız?" diye soruyor. "Eğer öyleyse artık boş. Ama eğer sihir bu değilse, inan ki her ne kullanıyorsan kullan, onu bulur senden sökerek alırım."

Sözleri paniğimi kırıyor. Sihirli değil miymiş? Sadece Hannah'mıymış? İlkbahar'da beni yalnız bırakmasından önceki son görü? Yalnızlık içimde yayılıyor, her bir siniri kesiyor ve beni hıçkırıklarımı tutmaya çalışırken etrafımdaki hiçlikle bırakıyor.

Tarih, geçmiş, Hannah'nın korktuğu Çürüme'nin artık hiç önemi yok. Çünkü hepsi gitti, Angra kuvvetli avcunun içinde taşı sıktığında hepsi onun tarafından kuşatıldı. Artık bana yardım edecek hiçbir şey kalmadı.

Herod beni yerden kaldırıyor ve yüzündeki ifade henüz işinin bitmediğini gösteriyor. O kadar kolay olmayacak.

Nefes al Meira. Düşünme, analiz etme ve hatta reaksiyon gösterme.

Angra tahtına oturuyor. "Şimdi değil general," diyerek emir veriyor ve sanki ne diyeceğini biliyormuş gibi donup kalıyorum. Biliyorum, değil mi? Nisran'a ilk girdiğimiz anda biliyordum.

Angra tıslayarak "Kızı onların yanına götür," diyor. "Sen yapmadan önce onların kızı çözmelerini istiyorum."

Herod yanımda duruyor ve hayal kırıklığıyla beni sessizce savuruyor ve iki muhafızla birlikte yine karanlık koridordan aşağıya doğru yürüyorum.

Alacakaranlığa dönmüş gökyüzü Angra'nın sarayına kıyasla daha aydınlık görünüyor. Tahtına süzülen ışığa ve burada karanlığın yavaşça uzanan eline rağmen daha aydınlık. Gözlerimi kırpıştırarak görmeye çalışıyorum ve Kışlı tutsakların gittiğini görünce üzülüyorum. Geriye sadece pisliğe saplanmış kürekleri kalmış. İçimde nereye götürüldüklerini yakında öğrenecekmişim gibi bir his var.

"Diğerleriyle aynı yere koyun. Ah, bir de Meira?"

Her adımda vücudum sarsılırken taş yoldan ilerlemeye devam ediyorum. İyileştirildim, ama Angra'nın sihri dengemi bozdu ve her adım atışımda rüzgârda savrulan bir yaprak gibi hissediyorum.

Herod, "Tekrar görüşmek üzere," diyerek arkamdan sesleniyor. "Çok yakında."

Gülüyor ve sarayın içine doğru ilerlerken sesi uzaklaşıyor. Kapılar çarptığında kaslarımın gerginliği biraz olsun rahatlıyor. Şimdilik gitti.

Muhafızlar beni Nisran'ın gecekondu mahallesine götürüyorlar ve içlere doğru yürüdükçe binalar gittikçe kötüleşiyor. Çürümüş tahtalar sarkıyor ve sokakların köşelerinde kokuşmuş çöp öbekleri duruyor. Biz geçerken İlkbahar halkı bizi izliyor ve yeni Kışlı tutsağa sırıtarak bakıyorlar. Ama hayatları yıkılmaya yüz tutmuş evlerden oluşuyor ve çocuklarının yüzleri pislikten kararmış. Kendi krallıklarının umrunda olmazlarken nasıl bir başka krallığın yıkılmasıyla gurur duyabiliyorlar ki?

Askerlerle birlikte ucu şehrin içine doğru uzanan dikenli tellere varıyoruz. Yüksek duvarlar, gecekondu semtini ne olduğunu tahmin ettiğim yerden ayırıyor.

Muhafızlardan biri, "Kışlıların çalışma kampı, evine hoş geldin," diyerek homurdanıyor ve kapının kilidini açıyor.

Arkamızdan kapıyı kapattıklarında geriye kalan son gücümle yürümeye devam ediyorum. Bunlar bina bile değil, birer hücre. Aynen Herod'ın söylediği gibi. Üç duvarı ve bir çatısı olan tek kapılı kafesler, çocukların oyuncak blokları gibi üst üste dizilmiş küçük ve sıkışık. Bazıları boş ama çoğunda boş gözlerle bakan Kışlı tutsaklar var. Hiçbir şey umurlarında değil. Nasıl olabilir ki? Angra her türlü bakımı ellerinden almış, onları çalıştırmak için ihtiyaç duyduğu sürece burada çürümeye terk etmiş.

Askerler beni hücreler boyunca yürütüyor. Botlarımı toz kaplıyor ve esen rüzgâr kulaklarımda bir ağıt gibi inliyor. Kafesler sıralar boyunca uzanıyor ve o kadar çoklar ki midem yine ağrıyla bulanıyor.

İlkbahar'da bunun gibi üç tane kamp var. Angra gerçekten de bir krallığı hapsetti ve onları birer köleye çevirerek üzerlerinde en kötü üstünlüğü sağladı. Çocukken bu kadar insanın hapsolmuş olmasını gözümde canlandıramazdım. Ama şimdi...

Bunun olmasına nasıl izin verdik?

Muhafızlar beni alt sıradaki boş bir hücreye atıyorlar. Burada ne bir yatak, ne yemek ne de herhangi bir eşya var. Sadece pislik kaplı ve karşımdaki hücrelerden oluşan bir manzaraya bakıyor.

Muhafızlardan biri, "Çok rahatlama," diyor. "Senin için tekrar geleceğiz."

Parmaklarım parmaklıklara yapışmış onlara bakıyorum. "Buyurun ve deneyin bakalım," diye söyleniyorum ama gidiyorlar ve yeni Kışlı köle unutuluyor.

Şimdi yalnızım. Artık dilimi ısırmam, sağlam durmam ya da çöktüğümü onlardan gizlememe gerek yok. O üzgün özgürlük geri geliyor ve tüm olanlar, gördüğüm ve hissettiğim her şey boğazımdan yukarı yükselmeye başlıyor. Sırtımı duvara yaslayıp yere doğru kayıyorum ve dizlerimi göğsüme doğru çekerek yüzümü dizlerime gömüyorum. Karşıdaki Kışlılar beni izliyorlar. Bön bön bakıyor, merak ediyor ve fısıldıyorlar. *O, biz buradayken dışarıda yaşayanlardan. Niçin kimse bizi kurtarmadı?*

Çünkü başarısız olduk. Çünkü Efendi'nin ölmesine izin verdim. Çünkü tek müttefikimiz de kendi krallığının saldırıya uğramasıyla uğraşıyor. Çünkü bizde sadece Hannah'nın madalyonunun yarısı var ve onu bile alabilmek bu kadar zamanımızı aldı. Çünkü Angra bizim bildiğimizden daha güçlü.

Omuzlarım titriyor ve hıçkırıklarımla boğuşup kuvvetli durmaya çalışıyorum. Efendi beni bundan daha iyi olmam için eğitti ama güçlü ve sakin olacak kadar halim kalmadı. Durum ne olursa olsun duygularını her zaman saklayabilen hep Mather olmuştu. Ve eğer Theron kaçıyorsa ve Mather ile Bithai yenilmişse ve Angra, Hannah'nın söylediği gibi ölümsüz ve kötüyse, o zaman ben de burada öleceğim.

Bacaklarımın boşluğuna sessiz bir çığlık atıyorum ve saçlarımı tutup kendime doğru çekiyorum. Hayır. Böyle bitmemesi gerekiyor.

Kapının kilidi açılıyor ama umursayacak halim yok. Angra benim için gelmiş olsun, hatta Herod da olabilir. Benden alabilecekleri başka bir şey yok.

Ayaklar ilerliyor ve kapı tekrar kilitleniyor. İçeride benimle birlikte biri var.

Bir saniye geçiyor. İki. Her kimse yanımda diz çöküyor. Gözlerimi kapalı tutuyorum, dizlerimin karanlığında burnumu çekiyorum ve omzumda bir el hissedince kaskatı kesiliyorum.

Başımı kaldırıp bakıyorum. Bunlar saraydaki Kışlılar, çukurda kamçılanan kız ve iki adam. Bunun kanıtı olarak kollarında kurumuş kan izleri var. Ama kız gülümsüyor, rahatlatıcı bir gülümseme ve gözlerinin etrafındaki yaraların ardından yüzü ışıldıyor.

Yarı dolu bir yemek kabını yere bırakıyor, bana bakarken sanki unutuyor. "Sen buradasın," diyerek nefes alıyor ve o da en az benim kadar şok içinde. Sanki bu bir rüya ve bunu söylemezse ben yok olup gideceğim.

İki adam onun arkasında oturuyor ve yemeklerinden yerken yaralarının ardında gizlenmiş bir merakla bana bakıyorlar. Kızdan daha temkinliler ama hayatlarının ağırlığı üzerlerinde birer yük.

Nefes alıp veriyorum ve kızın bana dokunmasının gerçek olduğuna inanmaya çalışıyorum. Hepsi gerçekler, buradalar ve yaşıyorlar. Onları uzaktan görünce kabullenmek zordu ama bu imkânsız.

Kız başka bir şey söylemiyor. Yanıma oturuyor kalçalarımız birbirine değiyor ve kolunu omzuma atıyor. O kadar zayıf ki dokunduğumda kırılacak diye korkuyorum. Adamlar parmaklıkların arasından bakıyor, kız beni tutuyor ya da ben onu tutuyorum ve hepimiz sessizce duruyoruz.

Gün ışığı çalışma kampının üzerinden solarken kafamın derinlerinden bir ses yankılanıyor. Korkuları daha da baskın hale getiren bir şey:

Hazır olduğunda bunları nasıl kullanacağını anlayacaksın.

Benimle konuşan gerçekten de Hannah'ydı. Ve eğer geçmişten bahsetmesinin önemli olduğunu düşündüyse ve benim bir şeyleri anlamama yardım etmeye çalıştıysa, o zaman belki de hâlâ bu savaşı kazanmamızın bir yolu vardır.

Kız kayıyor. Şimdi uyuyor, başı omzumda ve yavaşça nefes alıyor. Kafamı onunkine dayıyorum ve gözlerimi kapıyorum.

Efendi, Mather ve Theron kaybolmuş olabilir ama Kışlılar burada. Ve onlar yaşadığı sürece tam anlamıyla yalnız değilim demektir.

O gece, kısa süreli ve hatırlamakta zorlandığım kâbusların dalgasında uyuyorum. Karanlık ve hep karanlıkta geçmişimden yüzler ve ruhsuz gözler, baş döndürücü ve kafa karıştırıcı hissettiriyor. O karanlığın içinden canavarlar, pençeler ve boğazımı yakalamaya çalışan kanlı düşler hatırlıyorum.

Her bir sinirim gerilmiş şekilde fırlayarak uyanıyorum. Ancak burada canavar yok. En azından hücremde yok.

Bana bakan üç insanı görünce paniğim biraz olsun azalıyor. Benden en az onar yaş büyük olan iki adam ve kız. Mavi gözleri çökmüş ve solgun yüzünde parıldıyor. Sanki yüzümden bütün geçmişimi okuyabilecekmiş gibi beni inceliyor.

"Ben Nessa," diyor ve omzunun üzerinden göstererek, "bunlar da ağabeylerim Conall ve Garrigan."

Garrigan başıyla selam veriyor ancak Conall beni gözlemeye devam ediyor. Yüzündeki ifade Nessa'nın ifadesinin tam zıttı. Kız açık ve hevesliyken, Conall içedönük ve kararlı. Bakışından anlaşılacağı üzere ben onun için en az hücrenin dışında dolaşmaya başlayan İlkbahar askerleri kadar ciddi bir tehdit oluşturuyorum.

Sabah saatleri.

Sırtımı duvara sürterek ayağa fırlıyorum. Angra beni aldıracak mı? Herod'ın beni dize getirerek son on altı yılda olanları anlattırmasına izin mi verecek? Göğsüm basınçla ısınıyor ve nefesim sıkışıyor.

"Ben de Meira," derken dilimi ağzımın içinde zorlukla döndürüyorum ve gözlerim kapı ile Nessa arasında gidip gelirken askerlerin içeri dalıp beni sürükleyerek götürmesini bekliyorum.

Daha genç olan Garrigan, "Seni bu kadar çabuk alacak olsalardı en baştan buraya getirmezlerdi," diyor. Conall'ın güvensizliğini o da taşıyor ama yine de yüzü biraz yumuşuyor ve bana az da olsa nezaket gösteriyor.

Conall atlayarak, "Nereden biliyorsun?" diye sorarken kapıya bakıyor.

Nessa gururla, "Benim de bildiğim gibi biliyor," diyerek elimi tutuyor ve "buraya gelmesinin bir sebebi var," diye ekliyor.

Sanki bunu ona ben söyletmişim gibi Conall bana bakıyor. Elimi ondan çekmeye gücüm yok, ondan gelen minik rahatlamaya ihtiyacım var ve bakışlarını kapıya çevirene kadar ben de ona bakıyorum.

Nessa, "Nereden geliyorsun?" diye birdenbire soruveriyor. Belli ki bu soruyu ben buraya geldiğimden beri tutmuş. "Kış'tan mı? Tabii ki değildir. Orada artık hayat olmadığını söylüyorlar. Mevsim Krallıklarından birinden mi?"

"Buraya gelmeden önce Cordell'deydim," diyorum. Conall'ın bakışı kızla konuştuğum için suçlu hissetmeme sebep oluyor. Nessa biraz daha temkinli olmak üzere bana bakmaya devam ediyor ve gözlerindeki parlaklık çok güzel. Onu mutlu etmemeyi istemek gerçekten zor ve sadece bu kelime tüm yüzünü aydınlatıyor.

"Cordell," diye tekrarlıyor ve elimi bırakarak Garrigan'a bakıyor. "Bu bir Ritim Krallığı değil mi?"

Garrigan'ın ağzı sanki sıklıkla yapmıyormuş gibi ufak bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Bizim Nessa'mız günün birinde bir dünya gezgini olacak," diyor ve yüzündeki gururlu ifadeyi görmemek mümkün değil. Bu demir parmaklıklara rağmen hâlâ hayal edebiliyor olmasıyla gurur duyuyor.

Nessa da, "Ya da bir terzi," diyor ve yüzü kızarıyor. Tutunmaya çalıştığı mutluluk her neydiyse soluyor ve bana omuz silkerek üzgün bakıyor ve, "Annemiz gibi," diyor.

Anahtarlar kapıda dönünce Conall, "Sessiz olun," diyor.

Sırtımı duvara yaslıyorum. Her ne kadar Nessa ve Garrigan bana güven vermeye çalışsalar ya da dün gece Angra'nın beni almaya gelmesi fikrine umursamazca yaklaşmış olsam da endişe midemi buruyor, hayatta kalma isteğinin tamamen yok olması mümkün değil. Beni alamazlar. Ben bir çare bulmadan olmaz. Angra'nın ellerinde gerçekleşecek yavaş ve uzun bir ölümden kurtulmam ve diğerlerini de aynı kaderden kurtarmam gerek.

Kapı açılıyor. Conall ve Garrigan güneşe doğru yürürken Nessa kolumu yakalıyor. "Endişelenme," diye fısıldıyor ve bana yolu gösteriyor. "Her şey yoluna girecek."

"Sen." Conall ve Garrigan'a bağırdıktan sonra bana dönen asker kafesten çıkarken beni gözlüyor ve bakışlarındaki karanlık açgözlülük midemi döndürüyor.

Ama asker kafasıyla yolun sonundaki Kış topluluğunu işaret ediyor. "Şimdilik diğerleriyle gidiyorsun."

Rahatlıyorum. Angra bugünlük beni çağırmıyor.

Nessa beni öne doğru çekiyor ve bütün gece dışarıda bekleyen şok her yerimi dolduruyor.

Bu Kışlıları Nisran çalışma kampında ilk görüşüm. Daha doğrusu bir kampı ilk görüşüm.

İkinci kattaki hücrelerden başka Kışlılar da çıkarak bize katılıyorlar, tesadüfi bir şekilde bir araya gelmiş olarak yoldan aşağıya yürüyoruz ve yerden toz kalkıyor. Çelimsiz vücutların üzerinde lime lime olmuş paçavralar, yıllardır giyilmekten, ter ve kirden kahverengiye dönmüş. Çocuklar da var. Eğer Angra tüm Kışlıları kolay bir şekilde katletmek isteseydi daha önce yapardı. Aslında bu daha iyi bir kader olurdu. Ama bunun yerine onları hapsediyor, ailelerin büyümesine ve nesiller boyu kendi kontrolünün altında çoğalmalarına izin veriyor. Üstünlüğünü ispatlamak için zalimce bir zafer ama onların ailelerini de yok etmek daha da zalimce.

Ailelerinin yanında sabırla duran çocuklar beni izliyorlar. Yüzleri, zayıflık göstermemek üzere eğitildiklerini gösteriyor. Zayıflığa alışılır ve artık böyle haksız bir hayata feryat etmekten başka çare kalmaz. Birbirinin üzerine yığılmış kafeslerde sürdürülen bir hayat, insan yerine bile konmadığınız bir yerde sürdürülen yaşam. Yirmi beş efsanevi felaketzedenin bir gün gelip onları kurtarması ümidiyle işkence içinde bekleyerek geçen bir hayat.

Bir kadınla göz göze geliyorum. Dendera'nın yaşlarında olmalı, bana bakarak üstdudağını büküyor ve ben bakışlarımı kaçırıyorum. Yanında duran adam da bana yüzünü ekşiterek bakıyor, diğer taraftaki adam da, hor görerek bakan o kadar çok yüz var ki Angra'nın sarayındaki gibi güvensiz hissediyorum.

Üzerime bir perişanlık çöküyor, kendimden, onların hayatlarından ve krallığımızın başına gelen her şeyden iğreniyorum. *Bizim onları kurtaracağımıza dair ümitlerinin bitmesi*

için ne kadar zaman geçmesi gerekmişti? Angra'nın kafalarındaki kurtulma umudunu silmesi ne kadar sürmüştü?

Ve bendeki aynı umudu ne kadar hızla yok edecekti?

Etrafımdaki yüzlere, on altı yıl süren acılarına bakıyorum. Bunu durdurabilmek için ne yapabilirdim? Herhangi birimiz, Efendi, Alysson ya da Mather ne yapabilirdi? Bu çok büyük ve yara ise çok derin.

Bir asker kamçısını kalabalığın üzerinde şaklatıyor ve birkaç yavaş hareket eden Kışlıyı dizlerinin üzerine düşürüyor. Bir yaşlı kadın ve iki yaşlı adam. Kamçı kollarında kırmızı izler bırakıyor, biz korkudan hızla ilerliyoruz. Onları yere düşürüp kamçılayan askerlere karşı savaşmalıydık. Kendi halkımız ve İlkbahar'ın yaptığı haksızlık için ayakta durmalıydık.

Pek çok şey yapmalıydık.

Nessa elimi iki elinin arasında sıkıyor. Umut etmeyi bırakmamış, ihtiyatı inancının yanında soluyor. Dik bakışları ve homurtuları, onun bu durumuna tercih ederim. Onların öfkesi anlaşılabilir, kabul edebilirim. Ama Nessa...

Ben de Efendi'ye böyle mi bakmıştım?

Bu soru kafamda uçuşuyor ve kelimeler beni boğup havasız bırakıyor. Bütün sığınmacılar olarak Efendi'ye böyle bakmıştık değil mi? O bizim umudumuzun kaynağıydı. O bizim halkımızı özgürleştirmek ve krallığımızı geri almak için ışığımızdı.

Ve o öldü. Öylece. Umudumuz bir dikkatsizlik anında sönüverdi.

Onun düşüncesiyle sarsılıyorum, zihnimdeki gölgeleri her bir parçamın ağrımasına ve kıvranmasına sebep oluyor. Ben Nessa'nın ümidi olamam. Benim herhangi birinden daha başarılı olacağıma inanmasına izin veremem çünkü ben

de kolayca ölebilirim. Efendi'nin bana yaptığını ben ona yapamam.

Kapıya ulaştığımızda duruyoruz. Askerler aramızdan bazılarını seçiyorlar ve gruplandırarak şehrin değişik yerlerine çalışmaya yolluyorlar.

Nessa'nın eli elimin üzerinde sıkılaşırken, "Ağabeylerim ve ben yine saray topraklarında çalışacağız," diye fısıldıyor. "Senin nerede olacağını bilmiyorum. Seni eğer..."

Kendimi zorlayarak gülümsüyorum. "Sorun yok."

Nessa'nın dudakları seğiriyor ve kafasıyla onaylıyor.

Birkaç dakika sonra sıra bize geliyor. Conall ve Garrigan girişteki askere numaralarını söylüyor. 1-3219 ve 1-3218. Burada isimler kullanılmıyor. Angra onların her şeylerini almış. Ülkelerini, evlerini, hayatlarını. Neden isimlerini de almasın ki?

Asker onların toplanarak saraya yönelmelerini emrediyor. Nessa benim elimi gönülsüz şekilde bırakarak askerin yanına gidiyor.

"1-2072," diyor ve asker bir listeye bakıyor.

"Saray toprakları." Bana doğru dönüyor ve gözlerini kısarak Nessa'nın yanında duruşumu tartıyor. Ben çok sağlıklıyım, besiliyim. Listeyi kontrol ediyor ve bir kaşını kaldırıyor.

"Angra'nın senin için özel bir şeyi var," diyor. "Duvara, S-19."

S-19. Bu sığınmacı 19 mu demek? Çünkü ben Angra'nın öldüreceği on dokuzuncu Kışlı sığınmacıyım. Herod büyük ihtimalle Efendi'nin Bithai'de öldüğünü gördü ve o on sekizinciydi. Gregg ve Crystalla ise on yedi ve on sekizdi.

Nessa beni bırakıyor ve ayrılmış olan Kışlıların yanına gidiyorum. Askerler ve bizim aramızda birkaç kişi durunca ağzını kulağıma doğru yaklaştırıyor. "Duvar sınırlarını

zorlamak istediklerini yolladıkları yerdir," diye fısıldıyor ve parmaklarını elime batırıyor. "Çalış ama kendini harap etme. Sadece çok sıkı çalışıyormuş gibi görün. Belki de oradan..."

"Nessa," diyerek susturuyorum. Kaygısı beni incitiyor. Onun ağır beklentisine karşılık verebilir miyim bilemiyorum.

"Buraya sadece ölmek için gelmedin," diyerek içini çekiyor. Bu yarı soru ve yarı da vaat gibi.

Gözlerimi kapatıyorum. *Ben buraya neden geldim?*

Conall elini Nessa'nın omzuna koyuyor. "Gidiyoruz."

Nessa uzaklaşarak Garrigan'a katılıyor. Conall'ın gölgesi kayınca bir nefes alıyorum.

Nessa'nın işitmeyeceğinden emin olunca gözlerini kısıyor. "Kaçmayı denedik," diyor. "Çitlerden tırmandık, muhafızlarla çarpıştık, duvarların altını kazdık. Her defasında daha fazla ölen oldu. Son gelenler kaçışı vaat ettiler ama bir şey yapamadan yitip gittiler. Sanki biz her şeyi denememişiz gibi davrandılar. Onlarla birlikte umut da yitince Nessa haftalarca ağladı. Bunu bir daha atlatacağını sanmıyorum."

Gregg ve Crystalla. Çenemi sıkıyorum. "Ben de böyle bir şey olmasını istemiyorum."

"Senin ne istediğinin burada bir önemi yok. Bir an önce bunu anlasan iyi olur."

"Biliyorum."

Conall'ın kaşı alayla havaya kalkıyor. "İyi şanslar S-19."

Geri dönerek saraya doğru giden erkek ve kız kardeşine katılıyor. Geriye bakmıyor, benim güneşin altında yalnız kalmamı umursamıyor. Niye umursasın ki? Ben sadece on altı yaşındaki bir kızım. Ben de kendime inanmıyorum. Ben kendime inanmıyorum. Ama Nessa grubuyla yürümeye başladığında, arkaya bakıyor ve gözlerindeki umudu görüyorum.

Belki de Angra'nın istediği buydu. Onlara umut aşılamamı, onları umutlandırıp daha da kırmamı bekliyordur. Kaçmayı yüzlerine vurup sonra da beni gözlerinin önünde öldürecektir.

Ama Angra'nın ne istediğinin önemi yok. Conall haklıydı. Benim artık ne istediğimin bir önemi yok. Şu anda tek önemli olan hayatta kalmak.

Askerler bizi Nisran'ın güneyine doğru yönlendiriyorlar ve küçük bir kapıdan şehrin dışına çıkıyoruz. Merhametsizce farklı bir dünyaya gidiyoruz ve nefes almak için duruyorum.

Duvar, üzeri çentik dolu siyah bir taştan oluşuyor ve Nisran'dan oldukça uzakta, katledilmiş bir ormanın içindeyiz. Kiraz ağacı kütükleri araziyi dolduruyor ve Angra'nın şehrine yeni bir eklenti oluşturuyor. Kütüklerden, pislikten ve siyah taş öbeklerinden oluşan bu arazi, Nisran'ın kendisinden bile daha çorak ve umutsuz. Angra'nm krallığının yayılması için hiçbir şeyin bırakılmaması lazım. Ne bir bitki ne de bir hayat belirtisi var. İlkbahar haline gelebilmesi için her şeyin ölmesi gerekiyor.

Siyah taş öbeklerinden birine ulaşıyorum ve bir tümseğin üzerinde deri şeritler duruyor. Bunlar birkaç Kışlının sırtına tutturduğu kılıflar ve diğerleri de bunların içine taş parçalarını dolduruyorlar.

Bir asker, "İşinize dönün!" diye bağırıyor ve tepemizde kamçısını şaklatıyor. Bir kılıf alıyor ve sırtıma takıyorum. Takar takmaz ağır bir taş parçasını içine yerleştiriyorlar.

Taşı veren kişi, "Rampadan yukarıya," diye fısıldıyor. Onun yaşlı gözlerinde de Nessa'nın meraklı umudunu görüyorum ama yere eğiliyor ve benden sonrakinin sırtına bir taş yerleştiriyor.

Taşı yüklenip rampalara doğru yürüyorum. Yukarıya doğru zikzak çizerek platformlardan sekiz kat çıkılıyor ve Kışlılar orada bir duvar inşa etmek üzere taşları yerleştiriyorlar. Platformlar gecekondu mahallesindeki şüphe uyandıran tahtalardan yapılmış, kuvvetli bir rüzgârda uçacakmış gibi duruyor. Ama eğer kırılırsa, birkaç İlkbahar askeri de bizimle birlikte aşağıya düşer. Ufak bir adalet.

Bu düşünceye neredeyse gülüyorum. Adalet Kışlıların bu siyah taşları İlkbahar askerlerine atması olurdu. Adalet araziyi koşarak geçmemiz ve İlkbahar'ın henüz duvarla çevrilmemiş olan kısmından çıkmamız olurdu.

Taş, rampada durduğumda, yerden yüksekte süzülürken kürek kemiklerimi kesiyor. O arazi yakınımızda. Canlı yeşillik rüzgârda sallanıyor ve neredeyse hasat için hazır. Angra'nın bağını küçük de olsa kötülük haricinde de kullandığını gösteriyor. Bu duvarın amacı çorak alanı Nisran'm gördüğüm bölümüne kadar çevrelemesi. Askerler bizimle o alan arasında duruyorlar, şu an için Nisran'dan dışarıya çıkış için bir yol var.

Conall'ın sözleri zihnimde yankılanıyor. *Kaçmayı denedik. Çitlerden tırmandık, muhafızlarla çarpıştık, duvarların altını kazdık. Her defasında daha fazla ölen oldu.*

Yanağımın içini ısırarak tereddüt ediyorum. Eğer onlar denediyse ben denememeli miydim? Hayır. Denemek zorundayım. Onlar için olmasa da kendim için. Ben de onlar kadar burada kapana kısıldım.

Eğer askerleri aşabilirsem, İlkbahar'ın dışına sızabilirim ve Hannah'yla tekrar konuşabilirim. Ya da Cordell'e geri dönüp Mather, Dendera ve diğerlerini bulabilirim.

Önümde giden adam sırtındaki taşı kaydırarak bir basamak daha çıkıyor. Ama ya adımında ya ağırlığında ya da taşı

kaldırmasındaki bir şey öne doğru sendelemesine neden oluyor. İnce botu bir tahta çıkıntısına takılıyor. Tahta kumaşı ve etini deliyor, ayağının bir kısmını kesiyor ve ayağından akan kanlar platformda küçük, kara bir göl oluşturuyor.

Adam duruyor. Kısa bir an için duruyor. Sadece ne olduğunu anlayacak kadar duraksıyor ama o anda yüzü acıyla kasılıyor. Bunun farkındalığıyla yakınındaki bir askere göz atıyor. Nefesimi tutuyorum...

Asker kafasını adama doğru çeviriyor. Gözleri kan izine ilişiyor ve sonra acıdan yüzü buruşmuş adama bakıyor. "Bu iş bugün sana fazla mı geldi?" diye küstahça soruyor.

Konuşmak için ağzımı açıyorum, belki adamı geri planda bırakabilirim. Dönüp de bir sonraki rampaya tırmandığında, asker adamı hızla çekiyor ve kuru tahtanın üzerinde onu döndürüyor. Adam sallanıyor, siyah taştan dolayı dengesini kaybediyor ve kollarıyla vücudunu dengelemeye çalışıyor. Ama artık çok geç, hareket yetersiz ve taş da çok büyük.

Adam platformun kenarında sendeliyor, beş kat yukarıdayız. Elleri boş bir ümitsizlikle uzanıyor, arkasındaki siyah taş onu geriye çekerken bir şeye tutunmaya çalışıyor. Ona en yakın şey, tutabileceği tek şey, asker.

Öne doğru uçuyorum, kuru boğazıma hava tıkanıyor ve bir elimden deri askıyı bırakıp sanki bunu durdurabilecekmişim gibi uzanıyorum. Ama yerçekiminin etkisi ağır basıyor, asker gülümsüyor, bir ayağını kaldırıyor ve adamın göğsüne bir tekme savuruyor.

Adam platformdan düşerken sessiz bir çığlık boğazımda kaynıyor. Bedeni havada dalışa geçiyor, sırtındaki siyah taş onu aşağıya çekiyor ve acı veren bir ağırlıkla beş kat aşağıya

düşüyor. Aşağıdaki kuru toprağa çarpınca havalanan toz ve taş yığınları sakatlanan vücudunu gizliyor.

Orada donup kalıyorum. Platformda kapana kısılıyorum. Ama hiç kimse dönüp bakmıyor. Kimse kocası, kardeşi ya da oğlu düşüp öldü diye ağlamıyor. Sadece etrafımda hareket etmeye devam ediyorlar, güçlükle platformda yürüyorlar ve sanki her adımda adamın hatırasını biraz daha siliyorlar.

Onlar geçerken biri bana çarpıyor ve ben de düşüncesizce yapılan işin akışına sürükleniyorum, aşağıdaki bedene bakan askerin yanından çekiliyorum.

Uzaktaki arazi rüzgârla dalgalanıyor ama buradan hissedemiyorum. Eğer kaçmaya çalışsam kimse beni takip etmezdi. Sadece uzaktan seyrederler ve başarabilecek durumda olmadıklarını kabullenirlerdi. Ya da kaçışım yüzünden katledilirlerdi.

Görüşüm bulanıyor ama yürümeye devam ediyorum. Adamın yüzünü aklımda tutuyorum, kaçarken koşmak için ve olabildiğince fazla asker öldürmek için bir dürtü olarak kullanmak üzere saklıyorum.

Aşağıya doğru bakıyorum, havalanan tozlar yatışmış ve adamın bedeninin oluşturduğu rahatsız edici lekeyi görüyorum. İçimde bir şeyler boşanıyor. Tehlikeli, felce uğratan ve öldürücü, Kış'ın bağından ne zaman bahsedilse içimden yükseliveren bir parça ve benim sorduğum soruları kimse sormuyor:

Ya hiçbir şey yeterli olmazsa? Ya yaptığımız hiçbir şeyin faydası olmazsa?

Ama başka seçenek yok, ya denemeye devam edeceğiz ya da krallığımızın sonu gelecek.

Gün ilerledikçe ısı, gözlerim başımın etrafında dönecek hale gelene kadar yükseliyor, ter her şeyi kayganlaştırıyor. Zaman

uzadıkça Rania Ovası'ndaki hatıralarım canlanıyor, Efendi'nin arkasından takip ederek Cordell'e doğru yol alıyoruz.

Sıcağa dayanıksızlığıma lanet okuyorum. Bayılmamın keyfini Angra'ya tattırmayacağım. Benim bu kadar çabuk öldüğümü göremeyecek.

Bu iş bugün sana fazla mı geldi?

Bu hatırayı siliyorum. Etrafımdaki herkes en az benim kadar sıcaktan etkilenmiş gibi duruyor, tökezliyorlar ve solukları kesiliyor. Ama bundan fazlasını da yapmıyorlar, kimse şikâyet etmiyor ya da düşmüyor. Her ne kadar Kışlı kanımıza dokunsa da, İlkbahar'ın sıcağına alışmışlar.

Öğlen gibi, bir ara verdiğimizi görünce rahatlıyorum.

Neredeyse rahatlıyorum.

Nisran'a giden kapı açılıyor. Etrafımda taş sırasında duran Kışlılar sırtlarındaki kılıfları bırakıyorlar, diğerleri de rampalardan inerek yanımıza geliyorlar. Ben de onlara uyuyorum ve Nisran'dan bize ne geldiğini gözlüyorum.

Kışlı çocuklar. Bazıları bırakın çalışmayı konuşacak yaşa ancak gelmişler, hepsi aksayarak yürürken ellerindeki testilerden suları saçarak geliyorlar. Çalışanların aralarına yayılıyorlar ve yüklerinden ikram ediyorlar. Kocaman mavi gözleri çukurlaşmış yüzlerinde parlıyor ve incecik kolları ağır testileri taşırken titriyor.

Dört-beş yaşından büyük olmayan bir erkek çocuk benim sırama doğru geliyor ve testisini yere koyuyor. Bir kepçeyi suya daldırıyor ve en yakınındaki kişiye uzatıyor. Efendi'nin yaşlarında bir adam ağız dolusu suyu içiyor. Çocuk bana gelene kadar herkese aynı şeyi yapıyor.

Bir asker arkamızdan bağırarak "Ona su yok, Angra'nın emri böyle," diyor ve kamçısını çocuğun ayaklarının

önünde şaklatıyor. Çocuk sıçrıyor ve su ellerine ve pisliğin içine dökülüyor. Mavi gözleri benimkilere bakıyor ve askeri bir sonraki vuruşu için kışkırtıyor.

Mantıktan ziyade içgüdüsel olarak hamle yapıyorum. Suyu gördüğüm an mantığım uzaklaşıyor ve ümitsizce susuzluğum daha da artıyor. Tek görebildiğim yerdeki testi ama bir adım geriye çekiliyorum. Suya ihtiyacım yok. Dikkati başka birinin üzerine çekmemeliyim. Boğuk bir sesle, "Hayır," diyorum. "O haklı, bana su yok."

Asker, kamçısı elinde hazır beklerken benim davranışımla kaşlarını çatıyor. Ama ben dönüyorum ve sırtıma taşıma kılıfını takıyorum ve arkama yeni bir siyah taş yüklüyorlar. Çocuk işine dönerek ilerliyor ve testisinden sular saçılıyor. Acı yok, geri tepme yok. Su da yok. Kabullenip kafamı eğdiğim sürece bir problem olmayacak.

Tek yapabildiğim bu. Yoldan çekilmek ve şimdiye kadar çok acı çekmiş insanların başına dert açmadan, ta ki... ne yapana kadar?

Askerler ölen adamın bedenini saatler önce götürdüler, geriye platformun girişindeki kan lekeleri kalıyor. Kurumuş kana bakarak üstünden geçiyorum, çocuğun gözlerini üzerimde hissediyorum, İlkbahar işçi cephaneliğinden bir beden daha eksilmiş oluyor. Ölümüne düşen adam sadece askerlerin spor için yok ettiği bir alet gibi.

Baş döndürücü susuzluk sendelememe neden oluyor ama yürümeye devam ediyorum. *Bir adım daha Meira, bir adım daha.*

Gece çökünceye kadar çalışıyoruz.

Güneş Nisran'ın duvarlarından aşağıya inerken, bir zil çalıyor ve Kışlılar rampalardan aşağıya inmeye başlıyor. Sırtımızdaki taşıma kılıflarını bir yığına bırakıyoruz ve kullanılmayan taşlar yarının çalışmasına kalıyor. Duvar şimdi biraz daha yüksek, ama bu şehrin tamamlanmasını hissetmek, kampa döndüğümüzde verecekleri az bir yahni için borçlandığını hissetmekle aynı.

Kendiminkini bir maşrapa suyla birlikte içiyorum ve biri beni yemek için de cezalandırmadan önce hızla kaçıyorum. En son ne zaman yemek yemiştim? Savaştan önce Bithai'deki kahvaltı mıydı? Her ne zamansa çok önceydi ve midem bu besin maddesinden hiç memnun değildi.

İçeri girdiğimde Nessa, "Hâlâ buradasın!" diyerek haykırıyor. Kendi yemeklerini yemekle meşgul olan ve günü atlattığımı umursamayan Conall ve Garrigan'ın arasında oturduğu yerden öne doğru hamle yapıyor. "Yemek aldın mı? Daha ister misin?" Yarı yenmiş yahnisini bana uzatıyor.

Boğazımdan aniden bir kahkaha yükseliyor. Ben Bithai'de

muhtemelen onun hayatı boyunca yediğinden daha fazlasını yemişken o yemeğini benim için feda ediyor.

Yere doğru kayıp sırtımı duvara yaslıyorum. "Sende kalsın. Ben iyiyim," diyorum.

Conall'ın yüzünde bir anlık şaşırma ifadesi beliriyor. Yemeği kızdan alacağımı düşünmüştü, benim olduğumdan daha kötü biri mi? Ben de ona bakıyorum. Bencil mi görünüyorum yoksa sadece öyle olduğumu mu varsaydı?

Pisliğe doğru kayıyorum ve midem yahninin üzerine daha da rahatsız oluyor. Belki de dışarıdan bencil görünüyorum. Şimdiye kadar hep öyle olmuştum değil mi? Her ne kadar Kış'ın bir müttefike ihtiyacı olsa da bencillik yaparak bir evlilik anlaşmasını istemiyordum. Benden daha kuvvetli ve yetenekli biri gidecekken bencilce görevlere gitmeyi istiyordum.

Nessa'nın soracağı herhangi bir soruyu cevaplamadan, rampalardan taşıdığım taşların ağırlığıyla gözkapaklarım düşüyor. Uzaklarda Nessa ağabeylerine fısıldıyor ve Kışlılar gecenin maskesinin altında mırıldanıyorlar.

O burada, bir sığınmacı daha. Ve ilk gününü atlattı.

Ben bugün kurtuldum ama diğerleri kurtulamadı.

Günler geçiyor. Rampalardan aşağıya ve yukarıya geçen günler, aceleyle yenen yahniler, ağabeyleri ve Nessa endişeyle beni izlerken uykuya dalmalar. Bazı akşamlar Nessa benimle konuşuyor ve hayatımla ilgili sorular soruyor. Conall'ın bakışları fiziksel olarak acı verene kadar anlatıyorum, sonra duruyorum, köşeye bir top gibi kıvrılıyorum ve uyumaya çalışıyorum. Çalışıyorum çünkü sesleri beni hep uyanık tutuyor.

Conall eleştirerek sıklıkla, "Ona bağlanmamalısın," dediği için bu kelimeler kafama işliyor.

Nessa da karşılık olarak, "Umrumda değil. Hâlâ birine bağlanabiliyor musun, buna bakmalısın," diyor.

Ben kiminle aynı fikirde olduğumdan emin değilim. Conall, kimsenin bana çok bağlanmaması gerektiğini söylüyor çünkü sonuç olarak ne kadar yaşayacağımı kim bilebilir ki? Ama Nessa'ya göre bunun hiçbir önemi yok. Çalışmanın sürekli tekrarlaması ve perişanlık kuvvetsizce bu fikirleri kurcalamaktan daha fazlasını yapmama izin vermiyor.

Buradaki dokuzuncu akşamıma kadar.

Bir dehşet düğümü boğazıma tıkanıyor ve kan tadı alıyorum. Fırlayarak uyanıyorum, ölüm kadar siyah bir kâbus bedenimin her yerinden uykuyu çekip alıyor. Burada odada, bizimle birlikte bir şey var. Karanlık ve korkunç bir şey...

Nessa olduğu yerden kalkarak gelip önümde diz çöküyor ve botlarından tozlar yükseliyor. "Rüya görüyorsun!"

Bedenim hücrenin duvarına çarpıyor. Nessa dizlerinin üzerinde sallanıyor ve ağabeyleri uykumda konuşmuşum gibi beni izliyorlar.

Conall, "Biz Kışız," diyor.

Kaşlarımı çatarak "Ne?" diyorum.

Gülümsüyor. Silik ve hayat boyu süren işkencenin izlerini taşıyor. "Ayağa kalk."

Nessa ayağa kalkarak bana elini uzatıyor. Narin kemiklerine fazla yüklenmekten korkarak elini tutuyorum.

Conall ve Garrigan hücremizin gecenin karanlığında kalan köşesine geri dönüyorlar. Gün boyu süren çalışmanın yorgunluğuyla kamp sessiz, en yakındaki asker dikenli tellerin orada yürüyor.

Hücrenin kapısına doğru yürüyorum ve parmaklarımı demir parmaklıklara sarıyorum. Kapımızdaki kilit bir elim büyüklüğünde, kalın ve eski, amaçsızca saç örgüme dokunuyorum. Saçımda kilit açacak maymuncuk gibi bir şey yok. Olsaydı da açmayı dener miydim? Burada bulunduğum bu haftada kaçmak için bir şey yapmadım. Kendim ve etrafımdakiler için riske girmeye değer mi henüz hesaplayamadım.

Şimdi etraf çok sessiz o yüzden neredeyse diğer her şeyi unutuyorum. Kamçılar ve bağırmalar yok, boş yüzler ve eli kulağında ölümlerden uzağız. Sadece kapkara bir gökyüzü ve yıldızlar.

Arkamda bir şey çıtırdıyor ve dönüyorum.

Bir kapı.

Garrigan onu yerden kaldırırken eski püskü kapıdan tozlar dökülüyor. Altında boş bir tünel karanlığa doğru uzanıyor.

"O nedir?" diyerek nefes alıyorum.

Nessa omzunun üzerinden bana bakıyor ve, "Seninle tanışmak istiyorlar," diyor.

İlk önce Conall deliğe giriyor ve karanlıkta kayboluyor. Çıkan ses çok da uzağa düşmediğini gösteriyor ve iki el Nessa için yukarı uzanıyor. O da öne doğru düşüyor ve karanlıkta kayboluyor, sadece ben ve Garrigan kalıyoruz.

"Nereye çıkıyor?"

Deliğe doğru yöneliyor ve hafifçe güven veren şekilde omuz silkerek, "İyi olacaksın," diyor. Gözlerinde Nessa'nın ümidinin ve Conall'ın sertliğinin mükemmel bir karışımı var. Conall, onların ayrılmalarını engelleyen bir yapıştırıcı gibi.

Aşağıya doğru kayıyorum. Botlarım pisliğe bulanıyor ve gözlerini ya da siluetini göremesem de Conall'ın bana baktığını hissediyorum.

İki el bana ulaşıyor. "Gel."

Nefesimi bırakıp öne doğru ilerliyorum, kalın elleriyle beni yakalamasına izin veriyorum ve çamura iniyorum. Üzerimizdeki kapı kapanıyor ve Garrigan üzerindeki toprağı düzeltirken çakıl taşları ve kumun sürtünme sesini duyuyoruz.

Parmaklarıma parmaklar ulaşıyor ama bunlar Conall'ın değil. Bu el zarif, soğuk, sanki canlanmış porselen bir bebek gibi. Nessa elimi alıp düz taşa dayayarak yol gösteriyor, yürüdüğümüz yerde çamur tepecikleri ve kaya parçalarından tümsekler var. Gitmeli miyim?

Duruyorum. Duvarda bir şey var, düzensiz oyuklar neredeyse her düzgün alanı doldurmuş gibi.

Her iki elimi de duvara dayayıp bu oyukları takip ediyorum. "Bunlar ne?" Her yerdeler, aşağıdan yukarıya dönerek gidiyorlar, tavanda devam edip yere iniyorlar.

Nessa el yordamıyla bir şeyler arıyor ve hızlı bir sürtünme sesiyle bir alev çıkıyor. Mumu kaldırıyor ve solgun yüzü sarı ışıkta parlıyor.

Conall bizi mumun hizasından seyrediyor ve onaylamayan şekilde bakıyor. "Vaktimiz yok."

Nessa, "Şşşt," diyor. "Bunu görmesi gerek. Ve bizim görmemiz de iyi olur."

Bu sözler onu susturuyor ve gözleri etrafımızdaki duvarda dolaşıyor, yavaşça sakinleşiyor. Nefesimi veriyorum ve benim gergin kaslarım da gevşiyor.

"Bunlar hatıralar," diyerek başlayan Nessa, tavana bakarak "Kış'ın hatıraları," diyerek devam ediyor.

Bu dar koridorda binlerce kelime kıvrılıyor, taşların arasını cümleler dolduruyor ve en sondaki kapıya kadar devam ediyor.

Siyah taşa bir paragraf kazınmış, kelimeler zamanla silinmiş.

Kızımın adı Jemmia. Yakim'e giderek Lord Aldred Üniversitesi'nde okumak istedi. On dokuz yaşındaydı.

Bir başkası taşın kendisine kazınmış.

Gerçek kışın ilk gününde, her Kışlı kasabanın pazarında festival için bir araya gelirdi. Donmuş böğürtlen yer ve şarapla tatlandırılmış buzla kışın doğuşunu dünyamızda kutlardık.

Daha da fazlası var:
Havena Green, Klaryn Dağları'nın Tadil Madeni'nde çalıştı.

Babam İlkbahar saldırılarında bir asker olarak öldü. İsmi Trevor Longsfield ve karısınınki Georgia Longsfield'dı.

Bütün Kışlılar doğumlarının beşinci gününde kardan beşiklerde sallandılar. Bu tören sırasında hiç ağlayan bir bebek görmedim, hatta hoşlarına giderdi.

Kış Krallığı'nın düğünleri karın ilk gününde yapılırdı. Gelin ve damat bir kap sudan içerler ve geri kalanı birlikteliklerini sembolize ederek mükemmel bir yuvarlak şeklinde donardı. Ve bu yuvarlak, tören alanının altına gömülürdü.

Bir keresinde Ventralli'nin bir düşesi ziyarete gelmişti ve Ochak'ın soğuk havasının krallığımızı dayanılmaz hale getirdiğini söylemişti. Uşağı da aynı şekilde cevap verip, "Leydim, İlkbahar

yüzyıllardır Kış'ın soğuk havasını değiştirmeye çalışıyor. Hiç şüphe yok ki siz bunu onlardan daha çabuk başarabilirsiniz," demişti.

Gözlerim duvara ve silinmesi mümkün olmayan tümseklere kazınmış ve yıllar içinde eskimiş kelimeler arasında dolaşıyor. Her biri içime işleyerek titreşen mumun ışığında dönerek ilerliyor. Daha önce bu gelenekleri Efendi'nin derslerinde duymuştum. Donmuş böğürtlenler ve gerçek kışın ilk gününün kutlanması. Ama gerisi, kardan beşiklerde sallanan bebekler her biri başka bir tarih...

Bunları bilmeyi isterdim. Bu sözlere hayatımın her anında sahip olmak isterdim.

"Angra saldırdığında arşivleri, belgeleri ve kitapları yaktı. Biz de tarihimizi tünellere kaydetmeye karar verdik." Nessa mumu elinde sallıyor, ışıltısı kıza büyülü bir hava veriyor.

"Tüneller mi?" diye soruyor ve alnımı kırıştırarak kıza bakıyorum.

"Nisran çalışma kampını yaptıklarında, şehrin merkezinde de bir gecekondu mahallesi kurdular. Bunu Kışlılar yaptı, İlkbahar askerleri sadece nezaret ettiler. Orijinal binaların çoğunda bodrum katı var ve biz bu kilerlere dokunmadık. Onlar bizim için tünel haline geldiler. İlkbahar askerlerinin bilmediği gizli bir dünya. Tüm tüneller..."

"Dışarıya mı çıkıyor?"

Bunu sorduğum anda hatamı anlıyorum. Eğer tüneller dışarıya açılıyor olsaydı kimse burada olmazdı. Onlar cevap vermeden yüzümü Conall ve Nessa'dan diğer tarafa dönüyorum.

Nessa yanıma geliyor, elleri ilk yazının üzerinde dolaşıyor. "Bu tünellerin kendine özgü bir kaçış yolu var. Conall

ve Garrigan bana bu hatıraları okumayı öğrettiler. Bunları okumak önemli," diyor ve kızgınlığı azalmış şekilde bakan Conall, "Gerekirse diye," diyor.

"Ne için gerekirse?" diye soruyorum ama zaten biliyorum.

Nessa tekrar konuştuğunda sesi üzgün. "Hatırlayanlar hayatta kalamazsa diye."

Gözlerimden süzülen yaşları görmesin diye yana dönüyorum. Çünkü on altı yaşında bir çocuk Kış'ın kralı olduğunda, ona Kış'ın tarihini gösterecek bir kayıt olmazsa, hayatta kalanların hatıralarına dayanarak ne yapacağımızı bileceğiz.

Gerçi bunlar küçük problemler gibi duruyor. Sahip olmaktan memnuniyet duyacağımız problemler, geleneklerin başarısı ve krallıkların yeteneğiyle ilgili basit konular. Geleneklerin sürmesi için insanlarımızın hayatta kalması gerektiğiyle ilgili bir şey değil.

Elimi bir yazının üzerinde daha gezdiriyorum, kimin neyi yazdığını ezberleyip Mather'a bunları anlatabilmeyi diliyorum. Biz de beş günlükken kar beşikte sallanmış mıydık?

Son yazıda kalıyorum, kelimeler tozla kaplanmış.

Bir gün gelecek karanlıktaki kelimelerden daha fazlası olacağız.

Bu yazıların içinden yürümek çok zor ama Nessa elimi tutup beni çekiyor. Belli ki gideceğimiz yer burası değil. Herhangi bir şey nasıl bundan daha önemli olabilir ki? Burada durmak istiyorum, başka bir şey düşünmeyecek hale gelene kadar bunları ezberlemek istiyorum.

Ama kapıya ulaşıyoruz, birkaç parça üzgün tahta birbirine çakılmış, Conall iterek açıyor ve karanlıktaki sözlerden daha da önemli bir şey gösteriyor.

Aydınlıktaki insanlar.

Nessa mumunu söndürüyor ve bir elimi gözüme siper ederek aydınlığa alışmaya çalışıyorum. Beni ileri doğru çekiyor; Conall kapıyı tünele doğru itiyor ve toprağın içine kazılmış büyük bir odada buluyoruz kendimizi. Duvarlardan, yerden ve tavandan taşlar dışarı doğru çıkıntı yapıyor. Bunlar inşası sırasında yerinden çıkarmak için çok büyük ve hantal gelmiş olmalı. Erimiş mum yığınlarının üzerine mumlar oturtulmuş, uzaktan kremsi dağların tepesinde turuncu ışıklar yanıyormuş gibi görünüyor. Her yerde bunlardan var, her çatlağı doldurmuşlar ve odaya çok güzel bir ışıltı veriyorlar. Duvarlardan dışarıya açılan birçok kapı var, sanki oda bir tekerleğin merkezi ve dışarı açılan tüneller de tekerleğin parmaklarıymış gibi görünüyor. Kocaman mağaraya bu kapılardan daha fazla Kışlı giriyor.

"Ah," Nessa elimden çekiyor. Destek almak için parmaklarımı kırılgan koluna geçiriyorum.

"Özür dilerim," diyorum. "Burası neresi?"

Nessa yerine derinden gelen bir sesle Conall cevap veriyor. "Geriye kalan bütün bodrum ve kilerleri birleştiren bu odayı oyarak oluşturduk. Şu anda Nisran'ın ortasındayız. Şerin altından tünel kazmak çok zor olduğundan bu en iyi alternatif gibi göründü. On altı yıllık hapis hayatında bir şeylerle oyalanmak gerekiyor."

Yutkunuyorum. "Neden buradayız?"

Bana sert bir bakış atıyor. "Sen ilk birkaç günden sağ olarak kurtuldun; seninle tanışmak istiyorlar. Her ne kadar bu kadar insanın toplanmış olması salakça görünse de." Duruyor ve sorumu tekrar değerlendiriyor. "Ama neden özellikle *senin* burada olduğun daha doğru bir soru."

Ona bakıyorum, gözlerim sert ve tek söyleyebildiğim, "Buraya daha önce gelmeliydim," oluyor.

Conall kaşlarını kaldırarak geri çekiliyor.

"Bu o kız mı?" diyen ses odada yankılanıyor ve mırıltıların tamamının kesilmesine yol açıyor. Şimdi bütün gözler benim üzerimde ve ne kadar zamandır bana baktıklarını merak ediyorum. Belki de buraya girdiğimiz ilk andan itibaren. Kendi kurdukları bu sığınakta korkacak bir asker yok, bir cezalandırma yok, bakma, ümit etme ve merak etme özgürlüğüne sahipler.

Sesin sahibi kalabalığın içinden çıkıyor. Bu ses bir kadına ait ve yaşlı yüzü on altı yıllık esirliğin etkilerini taşıyor. Ama parlak mavi gözleri benimkilere kenetlendiğinde, dikleşiyor ve yorgunluktan eser kalmıyor.

"Sen," diye fısıldıyor. Kurumuş parmakları bana doğru uzanıyor ve ellerini yanaklarıma koyuyor. Bana bakıyor, içime bakıyor, gözlerimin ardında derinlerde onu rahatlatan bir şey görüyor. "Evet," diyor. "Sen Meira'sın."

Ellerinden kurtuluyorum. "Bunu nereden biliyorsun?"

Kadın gülümsüyor. "O akşam Angra'dan kurtulan herkesi biliyorum. Buraya son gelenler sizinle ilgili her şeyi anlattılar."

Crystalla ve Gregg. Bu hatıradan kaçabilecekmişim gibi geriliyorum. Kadının yüzü huzurlu ve sakin. O da hâlâ kurtuluş için ümitli.

Buradaki diğer Kışlılar o kadar emin değiller. Çoğu Conall gibi duruyor, karanlık, kızgın ve yeni ziyaretçi hakkında meraklı ama kaçış umuduna enerji harcamak istemiyorlar.

Kadın öne doğru geliyor. "Siz en başında yirmi beş kişiydiniz değil mi? En son duyduğumuzda on kişi kalmıştınız."

Bekliyor, dışarıdaki dünyadan, kurtulanlardan ve İlkbahar'a karşı olanları kimin yönettiğinden haber almak istediğini biliyorum. Neredeyse *Sekiz* diyordum. Ama hayır şimdi yedi kişiyiz. Ve Bithai'deki savaşta kim bilir kimler öldü? Dendera belki de. Finn. Greer ya da Henn. Ve belki de İlkbahar şehre girdi ve Alysson da...

Çenemi eğiyorum. "Yedi. Belki de daha az."

Kalabalıktan mırıltılar yükseliyor. Bu sayı kaşlarının çatılmasına sebep oluyor ve suçlamaları daha da artıyor. Nasıl ölmelerine izin verdik?

Kadın çenemden tutuyor ve gülüşü değişmemiş. "Kral?"

Bir acı hissediyorum. Mather. Buraya geldiğimden beri onu fazla düşünmemeyi başardım. Hâlâ son anda attığı çığlık zihnimde yankılanıyor, çaresiz ve taş kesilmiş, Herod başımda dururken onu Bithai'ye doğru sürüklüyorlardı.

"Hayatta," diye fısıldıyorum. "Hayatta kalmak için kaçıyor ama hayatta."

Kadın başını sallıyor. Kolunu koluma geçiriyor ve beni kalabalığa döndürüyor. Sırtım Nessa ve homurdanan Conall'a dönük.

Kadın, "Ben Deborah," diyor ve beni odanın merkezine doğru götürüyor. Her taraftan Kışlılarla sarılmış durumdayız. Beyaz saçlardan, mavi gözlerden oluşan bir denizde ihtiyat ve biraz da ümit seziliyor. "Ben Ochak şehrinin başkanıydım. Nisran'da kalan Kışlıların en rütbelisiyim." Benim cevap vermemi bekler gibi duruyor.

Kolum hâlâ onun kolunda, parmaklarım havaya doğru uzanmış. Burası ılık, çok ılık ve beni izleyen gözleri hissedebiliyorum. Ve sorabildiğim tek soruyu soruyorum. "Benim ne yapmamı bekliyorsunuz?"

Sizi nasıl kurtaracağımı anlatın. Ben ne yapmam gerektiğini bilmiyorum.

Deborah bir dakika kadar sessiz kalıyor, yüzü sanki bir planı düşünür gibi uzaklara dalıyor. Benden gözlerini ayırıp kalabalığa bakıyor ve elimi sıkıyor.

"Bu Meira," diye anons ediyor. "Kış'ın düştüğü akşam Angra'dan kurtulan yirmi beş kişiden biri. Bu da onun kötülüğünün inanmamızı sağlayacak kadar etkili olmadığının bir kanıtı."

Bir çığlığı zor tutuyorum. Bu bize Efendi'nin tam olarak söylediği şey. Hayatlarımızın önemi var çünkü hâlâ yaşıyoruz. Kış'ın var olduğunun nefes alan, yaşayan kanıtı. Efendi bu mağarayı ve Angra'nın hapsinde bir özgürlük yaratıldığını görse bayılırdı. Onların nefretini hayranlığa çevirmenin bir yolunu bulurdu ve daha da iyisi mutlaka onları buradan çıkaracak bir şey yapardı.

Onun burada olması gerekirdi. Onun ya da Mather'ın. Benim değil.

"O bize bir işaret ışığı olarak geldi. Nisran'dan geçen diğerleri gibi."

Gregg ve Crystalla da kesin bu noktada durmuşlardır ve muhtemelen de duvarda çalıştırılmışlardır. Ve öldüler. Buradakilerin hiçbiri gittiklerinden başka bir şey bilmiyor. Sadece Angra'nın onları kampın dışına çıkardığını biliyorlar.

Deborah, "Perişanlığımızı aydınlatan bir umut," diye devam ediyor. "Varlığı bir uyanış anlamına geliyor, Angra'nın esirlerinden fazlası olduğumuza inanmamızı sağlayan bir hatırlatıcı."

Kalabalık kendi kendine mırıldanıyor. Bana umutla bakanlar gülümsüyor, kafalarını sallıyorlar, ama diğerleri daha

önce de duydukları Deborah'nın konuşmasına omuz silkiyorlar. Sanki sözleri yerin dibine oyulmuş bu oda kadar boşmuş gibi davranıyorlar. İlkbahar'ın gücü adına kaldırılmış bir titrek kılıç daha.

Deborah elimi havaya kaldırıyor, mutluluğundan yüzü on yaş daha genç görünüyor. Sözlerinde kaynayan umudu hissediyorum, Nessa'nın umudu, bütün kırılgan yüzler onun patlamasını bekliyorlar.

Deborah, "Biz Kışız!" diye bağırıyor.

Conall'ın birkaç dakika önce söylediği söz bu. Anlamı umutlu olanları neşelendiriyor ve bir avuç dolusu diğerleri de bu coşkuyu hor görüyor. Deborah'nın onları görmesi lazım, vatandaşları neşelenirken onlar fısıldayıp ters bakıyorlar. Asılsız umudun tehlikesini görmesi gerekiyor. Onlara bu umudu vermekle, bana burada ölümden başka bir kader olduğunu söylemekle zalimlik yapıyor.

Elimi çekiyorum ve Deborah bana bakıyor. "Hayır." Tepkim kararlı, düşüncesiz ve ruhumun köşesini korkutan bir şeyden kaynaklanıyor. "Hayır, ben sadece... öylesine bir kızım. Benim ne yapabileceğimi düşünüyorsun ki? Onlara böylesine ümit vermen adil değil..."

Deborah bir kaşını kaldırıyor. "Burada başlangıçtan beri yaşanan hiçbir şey adil değil. Adil olan, senin Ochak'ta kaygısızca, sıcak bir yatakta ailenle birlikte yaşamandır. Hiçbir şey adil değil Meira."

Bir adım geriliyorum. Bütün bunlar bana Efendi'yi hatırlatıyor ve göğsüme ağrı giriyor. O hayat için yeterince istekli değilim. Benim istediğim...

Ama hiçbir şey gelmiyor aklıma. Ne istediğimi, ne olmak istediğimi bilmiyorum, tek düşünebildiğim, hissedebildiğim:

Benim ne istediğimin bir önemi yok. Benim tutkularımın burada bir önemi yok. Hiçbir zaman olmadı. Ben merhametsizce buradaki köle hayatında büyümemenin avantajına sahipken, onlar buradaydı. *Burada.*

Hannah'nın söylediği gibi, şimdi burada sadece ben varım. Efendi'nin burada olması gerekirdi. Mather burada olmalıydı. Ama değiller. Ve burada sadece ben olduğumdan, bu insanları özgürleştirmek için elimden geleni yapmaya borçluyum. Burada ölsem bile, bir şey için öleceğim ve en başından beri de istediğim buydu öyle değil mi? Sadece kendi koyduğum kurallarla değil ama sözün çok ötesinde bir anlayışla önemim olacak, çünkü krallığım benden her ne bekliyorsa onu yapacağım. Sanırım bu bir yere ait olmanın en gerçek göstergesi. Benim ne istediğimden bağımsız olarak, herhangi bir şeyi, her şeyi, ne gerekiyorsa onu yapmaya gönüllü olmak.

Bu düşünceler aklıma geldikçe, içimde bir baraj kırılıyor ve ihtiyaç sel gibi içime akıyor, yanaklarım soğuyor ve uzantılarım karıncalanıyor. Tüm bunların içerisinde ben olabilmek, Meira olabilmek için çok savaştım. Kendime ait bir yolla Kış'a yardımcı olabilmek için. Ama bunun benim ne istediğimle alakası yok, Kış'ın neye ihtiyacı olduğuyla ilgili. Her zaman Kış'ın ihtiyacı önemliydi.

Deborah bana bakarken, Kışlılar yumuşak şekilde neşelenirken, sessiz olanlar da dahil olmak üzere beni benden daha fazlası yapıyorlar. Hayatımda hiç hissetmediğim kadar gerçek oluyorum. Sanki bunca zamandır hep, bunun benim tek başıma olabileceğimden fazlası, daha büyüğü ve daha canlandırıcı olduğunu anlamak için bekliyordum.

Deborah elini koluma koyuyor ve hafifçe bir kez sıkıyor. "Senin buradaki varlığın, Angra'nın duvarlarının ardında

yaşam olduğunun bir kanıtı." Kalabalığa doğru gülümsüyor. "En kuvvetli kar fırtınası bile bir adet kar tanesiyle başlar."

Sonunda heyecanlı konuşmalar beklenen sessizliğe doğru yok oluyor. Burada çok fazla duramayız. Bu mağara herkes aynı anda burada olsun diye değil, insanlar arada bir tutsaklıktan kurtulabilsinler diye yapılmış. Bugün bu riski almalarının sebebi benim. Bu düşünce beni panikletiyor ve hemen Nessa'yı takip ediyorum.

O ve Conall bana yine tünelde yol gösteriyorlar. Üzerimizdeki kapıya iki kez tıklatılıyor ve Garrigan kapıyı açıyor, önce Nessa olmak üzere bizi yukarı çekmek için elini uzatıyor. Conall kendini yukarı çekip kapıyı kapatıyor, üzerine toprak ve taşları tekrar koyuyor. Gözlerindeki bir bakış, hapishanemizin ötesindeki yola bakışları sürekli gözetim altında olduğumuzu anlamamı sağlıyor. Bizi askerlerden korumak için bir şey yapamazlar ama burada olmaları ufak bir rahatlık veriyor.

Nessa yanıma oturup kollarını dizlerine sarıyor. Burası tünelden biraz daha aydınlık, ufukta yükselmeye çalışan güneşin ışıltıları aydınlatmaya başlıyor. Dünyayı parlaklığıyla kavuşturmak için yukarı çıkacağı son dakikaları bekliyor gibi.

Nessa gözleri parıldayarak bana bakıyor. "Conall da inanmaya başlayacak. Diğerleri de öyle. Sadece umut etmek için kendilerine güvenmiyorlar."

Gözlerimi onunkilerin üzerinde tutarak "Sen neden inanıyorsun?" diye soruyorum.

Kıyafetinin üzerindeki bir noktaya bakıyor. Onun için zor bir açıklama yapacağa benziyor. "Seni saray arazilerinin

orada gördüğümde," diyerek başlıyor sesi kampın sessizliğinde bir mırıltı gibi. Diğer bütün hücreler sessiz, karanlıktaki canavarlardan kaynaklanan zorlama bir sessizlik. "Asker beni kırbaçlayıp yere yapıştırdığında seni hissettim. Bundan çığlık atmadan kurtulamazdım ama ne bileyim bizi izlediğini görünce... bilmiyorum. Çığlık atmamak için ihtiyacım olan kuvveti buldum."

Kollarımı kendime çekiyorum ve botlarıma bakmaya başlıyorum. "Sen benim olamayacağım kadar cesursun, yıllardır burada yaşıyorsun. Sana yardımcı olacak bir şey yaptığıma inanmıyorum."

Nessa bana daha da yaklaşıyor ve esneyerek kafasını omzuma dayıyor. "Ben inanıyorum. Ve kısa bir zamanda herkes öyle olduğuna inanacak."

"Gregg ve Crystalla," diye fısıldıyorum, "onlara da aynı şekilde inanmış mıydınız?" *Çünkü başarısız oldular.* Ancak bir şey bunu eklemekten alıkoyuyor. Nessa'ya ne kadar ümitsiz olduğumuzu hatırlatmak istemiyorum.

Omuz silkiyor. "İnanmak istedim."

Açıklama yapması için bekliyorum ama tek duyduğum nazik horlaması oluyor. Neredeyse sabah oluyor. Bugünün ne korkular getireceğini kim bilir? Alabileceğim her kuvvete ihtiyacım var.

Nessa'yı uyandırmamaya çalışarak sırtımı duvara dayıyorum ve gözlerim Conall'a kayıyor. Parmaklıkların önünde çömelmiş halde bana bakıyor ve koyu mavi gözleri karanlıkta parlıyor. Nessa'ya bakıyor sonra bana dönüyor, bakışındaki bir şey çözülmeme sebep oluyor.

Mather'ın bakışları da böyleydi. Aynı okunamayan safir rengi sonsuz gözler. Kalbime sancı giriyor ve bizim ve

geçmişimizin hatıralarında boğulmadan önce zihnimdeki kapıyı kapatıyorum.

Conall'a başımı sallıyorum ve nefesimi tutuyorum. Birkaç kalp atışı sonra o da başını sallıyor.

Haftalar geçiyor. Her sabah ilk birkaç dakikayı Angra'nın beni aldırmak için adam yollayacağı korkusuyla geçiriyorum ama yollamıyor ve askerler beni duvar için toplananlarla birlikte götürüyorlar. Gün batana kadar susuz çalışıyorum, soğuk yahniyi bitiriyorum ve hücrede çöküp kalıyorum. Ve her gün çalışırken, beklerken kendime tekrar tekrar aynı soruyu soruyorum.

Bize yardım etmek için ne yapabilirim?

Bu soruyu kendime, zihnimin derinliklerinde saklıyorum ki, bir kaçışa dikkat çekmekten dolayı benim yüzümden kimse cezalandırılmasın. Ama bulduğum her cevap zayıf ve etkisiz kalıyor. Muhafızlardan birini aşağıya indirmek... sonra ne olacak? Birkaç askeri rampadan atarak öldürmek... kendim de mi sürükleneceğim? *Bir şeyler* olmak zorunda.

Bacaklarım inip çıkmalara alışkın değil ve her akşam huzursuz, karanlık ve çarpıcı rüyalı uykulara dalarken kasılıyorlar. Efendi ve Noam, Rania Ovası'nda tartışıyorlar ve uzaktan bir fırtına gelirken altın sarısı çalılar sallanıyor. Mather ölü bir İlkbahar askerinin başında duruyor ve madalyonu sanki yere bırakmak istiyormuş gibi elinde tutuyor.

Ve Theron gece gibi karanlık bir yerde yakalanmış ve gölgedeki yaratıkların kanlı parmaklarıyla parçalanıyor.

Onlara ne olduğunu öğrenebilecek miyim? Efendi'ye saygılarımı sunabilecek miyim, mezarının başında oturup son kez veda edebilecek miyim?

Diğer rüyalara, Hannah'nın gösterdiği rüyalara tutunuyorum. Sihrin tarihçesi, Kraliyet Bağları'nın yapılmasının asıl nedenleri. Angra'ya dokunduğumda hissettiğim ani ışık, Hannah'yla Kış topraklarında buluşmaları ve yapılmış bir anlaşmanın fısıltısı. Tüm bunlarda bir şey var, Hannah bir sonuca varabilmem için bunları birleştirmemi istiyor, ama tek aklıma gelen şey cevapsız sorular.

Çürüme'nin insanları bağ gibi kullandıklarını söylemişti. Karanlık sihir, nerede barınacağını kendisi *seçiyor*. Eğer karanlık sihir gireceği yeri seçebiliyorsa bizim sihrimiz ne yapıyordu? Angra madalyonumuzu kırdığında bizim sihrimiz nereye gitmişti? Bu sorular on altı yıldır kimsenin sormaya cüret edemediği sorular çünkü herhangi bir alternatifi ya da sihrimizin yok olduğunu düşünmek incitiyor. Bu yüzden yüzümüze yalancı gülümsemeler yapıştırdık ve madalyonun iki yarısını birleştirdiğimizde geri dönmek için bizi beklediğini düşündük.

Peki ama ya başka bir yere gittiyse? Barınacak başka bir yer bulduysa?

Ya da tamamen gittiyse?

Bu sorular benim için fazlasıyla uzun vadeliydi. Benim şu anda bir şeye ihtiyacım var, bu yüzden rüyaları yanımda taşıyorum, rampalara inip çıktıkça onlara her açıdan bakıyorum. Her şeyin birbirine uyum sağlaması gerekiyor.

Ama şu anda bir fikrim yok.

Akşamları Nessa bana hayatını anlatıyor. Benim yaşımda. Babası Ochak'taki en iyi ayakkabıları yapan bir kunduracı, annesiyse Hannah'nın terzilerinden biriymiş. Anne-babasının, Kış'a bağlılığı o kadar yoğunmuş ki Angra saldırdığında, o yıl on yedi yaşında olan Conall'a, on iki yaşındaki Garrigan'ı ve bebek olan Nessa'yı koruma görevini verip savaşmaya gitmişler. Her ikisi de o akşam ölmüşler ve Conall ile Garrigan, on altı yıllarını Nessa için hayatta kalabilmeye harcamışlar.

Nessa bunları kendi hatıralarıymış gibi anlatıyor. Ben de aynı şekilde hikâyeleri kendi kendime tekrarlardım, öyle ki Hannah'nın sarayında bizzat bulunmuş gibi hisseder ve karda yıkılan krallığı hatırlardım.

Daha fazla dayanamayıp bir akşam Nessa'ya, "Bunları nereden biliyorsun?" diye soruyorum. Ona bakarken benim yaşayacağım hayatı yaşaması dayanılmaz hale geliyor. Bir kampta büyümüş ve ayakta durabilecek yaşa geldiğinde Nisran'ı kurmak için çalışmaya zorlanmış. Bir aileden geri kalanlar ve yıkılmış bir krallığın parçalarıyla çevrili bir halde her bir ruh Nessa'nın ve benim olmayan hikâyelere tutunuyordu.

"Ağabeylerim ve hatıralar mağarası," diye cevap veriyor. Sanki geçmiş zamanların hikâyelerini duymak ya da taştan duvarlara nefretle kazınmış tarihi okumak çok kolaymış gibi. Bu minik bilgi parçaları sadece bir şeye sahip olmak için yetermiş gibi.

Nessa tekrar hikâyelerine dalıyor ve annesinin diktiği bir tuvaletten bahsediyor. Aslında basit bir tuvalet olacakmış ama dikişi o kadar çetrefilliymiş ki Hannah onu, Mather'ın babası Duncan'la evlenirken düğününde giymek istemiş.

Nessa, her ikimize de ait olmayan bir geçmişi kilim dokurcasına dikkatle anlatıyor. Bir gün ait olacak.

Duvara yaslanıyorum ve dizlerimi göğsüme çekiyorum. Kendime hâkim olamıyorum ama sanırım o haklı, ufacık bir bilgi bile yeterli. Ancak bundan daha fazlasını hak ediyoruz.

Ve ben o *bir gün* için beklemekten çok yoruldum.

Günün birinde karanlıktaki kelimelerden daha fazlası olacağız.

O akşamın etkisi, birkaç gün boyunca rampaları inip çıkarken üzerimde kalıyor. Hatıra mağarası, taşa kazınmış kelimeler ve Nessa'nın umut dolu iç çekişi.

"Bu tünellerin kendine özgü bir kaçış yolu var."

Ve anlıyorum ki tüm bu umut kıvılcımlarının arasında Kışlıların tüm ihtiyacı olan şeyi bu mağara veriyordu. Geniş ölçekte bakıldığında ihtiyaç umuttu. Hayatlarını daha aydınlık yapmak için umut, bu hayata dayanabilmeleri için umut. Mather'ın hâlâ oralarda bir yerde olduğuna, destek toplayarak İlkbahar'a yürüyecek bir ordu hazırladığına ve o bir gün geldiğinde Nisran'ın duvarlarını yıkacağına inanmam gerekiyor. O günü görecek kadar yaşar mıyım bilemiyorum, ama öyle bir plan yapacağım ki Angra, Herod'dan beni buraya koymasını istediği için dizlerini dövecek, ayrıca Kışlılara da umudun hâlâ olduğunu göstereceğim.

Bir plan, herhangi bir plan yapıp harekete geçmeme sebep olacak bir heyecanla doluyorum. Daha önce gerçekten bir şey yapmak için uğraşmadığıma pişmanım.

Ve bir gün kafamda bir plan oluşuyor. Bir veya iki askerden daha fazlasını aşağı indirecek, Kışlıların dikkatini çekecek, ağırlığı olan bir plan. Özgürlüklerini değil ama daha büyük bir yolculuğun ilk adımını atacağım. Bir moral desteği olacak.

Şehir etkili ve dikkatli bir makine gibi yönetiliyor, her asker kendi yerinde ve her kapı dikkatle sürgüleniyor. Bu da düzenin çizelgeyle sağlandığı ve haftalar boyu tekrarlanan rutinin benim kafama da yazılacağı anlamına geliyor. Her sabah bizi kaçta aldıkları ve akşamları kaçta bıraktıkları ayrıca nöbetleri ne zaman değiştirdikleri. Bu tekrar onları etkili hale getiriyor ama bu aynı zamanda onlar için büyük bir zayıflık çünkü tahmin edilebilir hale geliyorlar.

Mesela, rampada nöbet tutan askerlerin öğle vakti nöbet değişimi yaptıklarını ve bu sırada rampalardaki tüm Kışlıların çocukların etrafında su içmek için toplandıklarını biliyorum. Kısa bir zaman dilimi boyunca sadece Kışlılar rampadan aşağıya inmiş olmuyor, aynı zamanda değişim sırasında rampalardaki askerlerin sayısı iki katına çıkıyor. Herod daha Nisran'a ulaşmadan bütün silahlarımı almış olsa da hâlâ elimde küçük bir metal parçası var. Pantolonumu tutan kemerin tokası. Böylece bitmek bilmeyen duvar çalışmalarından birinin sonrasında Nessa, Conall ve Garrigan'la hücreye giriyorum ve askerlerin kapımızı kilitlemesini bekliyorum. Ardından da dikkatlice çalışarak deri kemerden metal tokayı çıkarmayı başarıyorum.

Hücrenin bir köşesinde kamburum çıkmış çalışırken Nessa ve ağabeyleri beni izliyorlar. Tokayı oynatarak ayırıyorum ve parçalardan biriyle diğerini yontuyorum. Metali metale kazımakla o kadar meşgulüm ki Nessa uykuya dalmadan önce benimle konuşmak istemiş midir farkında bile değilim. Ve sabah olduğunda elimde küçük ve güzel bir bıçak oluyor. İşaretparmağımın da bir tarafı iyice aşınıyor. Bıçağı elimde o kadar sıkı tutuyorum ki adeta etime batıyor ve bu şekilde duvar grubunu takip ediyorum.

Duvardaki rutin değişmiyor. Taşıma kılıfları ve taşlar sırtımızda, gıcırdayan tahtalardan inip çıkıyoruz. Rampalardan yukarı çıkmadan önce fark edilmeyecek şekilde gözlem yapıp yapılarını inceliyorum. İlk kalas parçası yapının sağ tarafından yukarıya çıkıyor ve her köşede bulunan ahşap dikmelerle rampalara bağlanıyor. Ama diğer dikmeler zayıflatıldıktan sonra en alttaki dikme, İlkbahar askerleri nöbet değiştirirken kırılırsa...

Eğer bu Kışlılara ufacık bir umut verirse, bunu yaptığıma değer.

Eğreti yaptığım bıçağı elimde büküyorum ve dikkatlice parmaklarımın arasında tutuyorum. Tahta kalaslardan her yukarı çıkıp aşağı indiğimde bizi havada tutan ahşap dikmelere uzanıp bıçağımı sürterek geçiyorum. Ahşap dikmeler bileğim inceliğinde, ahşap ise güneşten oldukça yıpranmış durumda olduğundan her geçişte bir çentik atmak o kadar da zor olmuyor. Ama bunu sadece sağ taraftaki dikmelerde, çok yavaş ve sezilemez biçimde ve ancak birkaç günlük çalışmadan sonra yıkılabilecek yavaşlıkta yapıyorum.

Geri ve ileri. *Çentik.*

Geri ve ileri. *Çentik.*

Üç gün geçiyor ve gelişme kaydediyorum. Ahşap dikmelerin üzerinde ince çizgiler oluşuyor. Ama belli belirsiz olduğundan kimse fark etmiyor ya da belki tahtanın doğal yapısı diye düşünüyorlar. Üçüncü günde güneş gökyüzünde yükseldiğinde ve yavaş yavaş öğle vakti geldiğinde kalbim biraz daha hızlı atmaya başlıyor. Neredeyse hazır ve istediğim kadar kırılgan hale geldi. Ama ya yanlış hesapladıysam ve tüm yapı çok daha erken çökerse? Ya onlarca Kışlı benim yüzümden ölüme yuvarlanırsa? Kendi endişelerime ayıracak

zaman yok. Yanlış hesap yapmadım. İlkbahar askerleri dışında kimseyi öldürmeyeceğim ve Kışlılar direnişin hâlâ mümkün olduğunu görecekler.

Bu, işe yarayacak.

Kapının gıcırdayarak açılmasıyla öğlen oluyor. Bu cırtlak ses bedenimde adrenalin patlamasına yol açıyor. Derin bir nefes alıp rampada yürüyüşümü yavaşlatıyorum ve öğle arası sularını içmek için inen Kışlıların arkasında kalıyorum.

Ayağımı sürüyerek nefes alıp verirken bir yandan da zorlukla yürüyerek pisliğin içine inen son Kışlıyı kolluyorum.

Şimdi.

İlkbahar askerleri sırayla yanımdan geçerek nöbetlerini devralmak üzere yukarı çıkıyorlar. Kaç kişi olduklarını sayıyorum ve yukarıda bulunanların sayısıyla topluyorum. Yirmi dört.

Şimdi.

Bıçağımı son kez en sondaki ahşap dikmeye sallıyorum ve üç gündür açtığım oyuğu genişletiyorum.

ŞİMDİ.

Sağlam bir omuz darbesiyle zaten zayıf olan dikmeyi ikiye bölüyorum. Gözüm önümden giden insanlarda, yürümeye devam ediyorum. Kışlılar toprak kepçelerden sularını içiyorlar. Rampada değiller, diğer sağ ahşap dikmeler birbiri ardına yukarıya doğru kırılmaya başlıyor.

Pat. Pat. Pat. Pat.

Her şey bir an için duruyor, acılı feryatlardan önce nefes alınıyor. Sonra sanki hepsi de aynı anda ne olacağını anlamışçasına, bütün İlkbahar askerleri bağırmaya başlıyor. Kalaslar tek bir büyük kırılmayla ayaklarının altında parçalanıyor.

Kışlılar bu büyük çöküşü izliyorlar. Diğer İlkbahar askerleri sanki yardım edip çöküşü durdurabilecekmiş gibi öne doğru koşuyorlar. Bense topuklarımın üzerinde dönerek çöküşü izlemeye başlıyorum ve yüzümdeki hastalıklı, pis gülüşü silemiyorum. *Umarım hepsinin öldüğünü hissediyorsundur Angra,* diye düşünürken burnumdan soluyorum. *Umarım bedenlerinin kırılışını hissediyorsundur.*

"Sen!"

Yapının çöküşünün kargaşasında, kırılan tahtalardan yükselen toz bulutunun içinde bir asker bana bakıyor. Bir eliyle beni işaret ederken öfkeli yüzü morarmış biçimde, "Sen yaptın bunu!" diye böğürüyor.

Nereden bildiğini bilmiyorum. Belki dikmeye omuz attığımı ya da güldüğümü görmüştür. Her nasılsa biliyor ve ben de sırıtarak elimdeki bıçağı gösterip yaptığımı onaylıyorum. Merak, rahatlama ya da korku, hangi duyguyu örtbas etmeye çalıştıklarını, arkama dönüp bakarak anlamaya çalışmama gerek yok. Her ne ise, sonucunda bir umuda dönüşecek ve zaman içinde de kar fırtınasını başlatacaktır.

Bu düşünceyle hissizleşebilirdim, kaderim neyse üzerime sel gibi yağmasına izin verebilirdim ancak birden bir feryat adeta havayı deliyor.

"Ona zarar vermeyin!"

O küçük çocuk. İlk gün bana su vermeye çalıştığı için azar işiten, aynı anda hem özür dileyen, hem meraklanan hem de kararlı bakan gözleriyle her gün beni izleyen çocuk. Her gün elinde su kepçesiyle bana bakıyor. Ve her gün yanıma yarım adım yaklaşıp kuralları yıkmak istercesine su vermeyi düşünüyor, bana yardım etmek istiyor ancak daha ileriye gidemeden hep korkusu ağır basıyor.

Ama bugün korkusunu atıyor, elindeki topraktan kepçeyi yere atarak kırıyor. Ağzı bir karış açık halde hâlâ parçalanmaya devam eden rampaları izleyen Kışlıların arasından geçiyor ve karşıdan koşarak bana doğru geliyor.

Tüm dikkatler oğlana dönüyor. Ufacık bacakları yere vurarak koşarken bir yandan da bağırmaya devam ediyor, "Ona zarar vermeyin, onun yaşamasını istiyorum, ona zarar vermeyin! BİZE ZARAR VERMEYİ BIRAKIN ARTIK!"

Sesi elimdeki bıçaktan daha keskin, yıkılan platformlardan daha ölümcül şekilde içimi parçalıyor. Pençemi göğsüme atıyorum ve parmaklarımla kalbimin olduğu yeri adeta kazıyorum.

Kendini öldürtecek. Hem de benim yüzümden.

Çocuk önümde tökezleyerek durunca asker dönüyor. Çocuğun yuvarlak yüzü öfkeden kıpkırmızı olmuş, ellerini yumruk yapmış ve gözleri hırsla yanıyor. Durduğu alanı koruyarak, sanki bu askeri engellemeye yetecekmiş gibi homurdanıyor.

Asker tepki veremeden şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırıyor. Bunları dehşet içinde izliyorum ve bağırıyorum. Kendimden emin oluşum, Angra'nın pek çok askerini öldürmüş olmanın tatmini ve bu plan için duyduğum heyecan, tek bir kelimede patlıyor.

"DUR!"

Ama hiçbir şey durmuyor. Ne asker, ne onun ardındaki enkaz arasından yaşayanları çıkarmaya çalışan adam.

Etrafımda ne olduğunu, ne yaptığımı gösteren şeyleri ürpererek anlamaya çalışıyorum.

İnsanlarımı öldürebilirdim. Ve şimdi bunun bedelini bir çocuk ödeyecek.

Asker tıslayarak "Kış dölü," diyor ve belindeki kamçıyı çıkararak tek bir vuruşla çocuğu dizlerinin üzerine düşürüyor ve çocuğun kırılgan kemiklerinin üzerinden etlerini koparıyor.

"Dur!" diyerek feryat ediyorum, askere saldırmak için öne doğru atlıyorum ancak soğuk eller beni tutuyor ve bıçağım elimden fırlayarak tozun içine düşüyor. Beni tutan Kışlıların elinden kurtulmaya çalışıyorum ama bakışları kararlı, beni bırakmıyorlar.

Biri, "Durumu daha da kötüleştiriyorsun," diyerek homurdanıyor. Tekrar bağıran çocuktan uzak olsam da, acısını bölen tek ses başka bir kamçı şaklaması oluyor.

"Burada böylece duramam," diyerek kendimi çekiyorum. "Bir şey yapmadan duramam artık."

Rampaları devirdiğim için pişman değilim. Harekete geçtiğim için de pişman değilim. Ama onlara yardım edebilecekken herhangi birinin zarar görmesine hep pişman olacağım.

Gözümden akan yaşlar, her şeyi bulanık görmeme sebep oluyor. Adamlar silkeleyince beni bırakıyorlar ve küçük çocuğa doğru koşuyorum. Sırtı kan içinde, kıpkırmızı olmuş teninin üzerinde bordo rengi kalın şeritler oluşmuş. Önünde diz çöküyorum ve pisliğin içinde top gibi büzülmüş çocuğun beyaz saçlarını okşuyorum. Çocuğu, daha önce sırtındaki ağır siyah taşla bir mıknatıs gibi yere çekilirken kavramam gereken adam gibi kavrıyorum. Çaresiz ve yalnız, düşüyor da düşüyor, ben ateşli topla havaya fırlarken, Mather Bithai'ye sürüklenirken, etrafındaki köpüren savaş devam ederken ölmesine izin veriliyor.

Kamçı havada tekrar şaklıyor ama bu kez onu havada yakalıyorum ve deri kolumu yalayarak sıkıca dolanıyor. Daha

kalın olan tarafını kavrıyorum ve askerin elinden ani bir çekişle alıyorum. Asker, yakındaki adamlardan, yani yoldaşlarını enkazdan kurtarmaya çalışmakla küçük çocuk ve benim etrafımda paniklemek arasında bocalayan askerlerden yardım istemek için bağırmadan önce gözleri fal taşı gibi açılıyor.

Kamçı hâlâ koluma sarılı şekilde küçük çocuğun etrafında dönüyorum. "İyi olacaksın," diye başlıyorum ama sırtını görüyorum. Yırtılan etlerinin kenarlarından kan süzülüyor ve kemikleri kırmızı kan denizindeki beyaz adalar gibi görünüyor. Hareket etmiyor, ağlamıyor ve hiçbir şey yapmıyor sadece pisliğin içinde kıvrılmış yatıyor.

Elim kafasına gidiyor. "Çok üzgünüm," diye fısıldıyorum ve alnımı keçe gibi olmuş saçlarına dayıyorum. Kıpırdanıyor, avuçlarımda hayat kıvılcımı hissediyorum. "Bir şekilde bunu çözeceğim, seni kurtaracağım," diyorum.

Bu çok yanlış ve ben bunu değiştiremiyorum, durduramıyorum sadece daha kötü olmasına sebep oluyorum. *Bunu ona ben yapıyorum.*

Bir ürpertiyle tüm uzuvlarım buz gibi oluyor, ciğerlerim o kadar soğuyor ki nefesimden buhar çıktığına eminim. Benimle ilgili her şey kar soğuğuna dönüyor ve ellerim çocuğun kafasının etrafında adeta donuyor. Şaşılacak derecede soğuk ve içimdeki her doku ormanda donan buz kaplı dallar gibi bükülüyor – yoksa kayıp gidiyor muyum? Olanların dehşeti beni ölüme mi sürüklüyor?

Efendi öldüğünde de böyle olmuştum. Bu kontrol edilemez donmayla içimdeki her şey hissizleşiyor.

Askerler paniğimin karlı girdabını kırıyorlar ve parmakları beni kavrayarak sürüklüyor. Kolumdaki kamçıyı çekip

alıyorlar ve çocuktan uzaklaştırıyorlar. Kavrayışlarından kurtulmaya çalışıyorum, tekmeliyorum ve çocuğa dönmek için savaşıyorum.

Çocuk yüzüne kapadığı ellerinin parmakları arasından beni gözetliyor, mavi gözleri gözyaşlarıyla çerçevelenmiş...

Rahatlama.

Çocuk rahatlamış. Bakakalıyorum, gördüğümün gerçekliğinden şüpheleniyorum, belki de yürekten görmeyi istediğim şeyi kendim uyduruyorum. Gözlerim yüzünde ve sırtında dolaşıyor. Sırtı kanlı ve korkunç görünüyor olmalıydı, ama... şimdi öyle değil. Yırtılmış tişörtünden görünen teni sıcak güneşte parlıyor. Ne bir yara izi, sıyrık ne de bir kesik görülüyor. Sanki hiç kamçılanmamış gibi.

Beni tutan asker de görüyor. Herkes hissediyor. Şu dakika tüm Kışlılar aynı rahatlamayla doluyorlar. Çocuk iyileşti.

İçimden soğuk dalgası geçiyor ve ben sonsuza kadar bunun keyfini çıkarmak istiyorum. Buz tanelerinin vücudumu kaplamasını ve beni huzurlu ve güvenli bir yere alıp götürmesini istiyorum. Birden hissettiğim soğuğun, farkına varan yok gibi. O yüzden de sanrı olup olmadığını merak ediyorum.

Askerler benden daha önce sersemliklerinden kurtuluyorlar. Elleri kollarımda daha da sıkılaşıyor, koluma dolanan kamçının açtığı yaradan akan kanla kayganlaşan kolumda parmakları kayıyor. Biz geçerken bizi izleyen Kışlı kalabalığın arasından sürükleyerek götürüyorlar.

Rampaları yıktı. Çocuğu iyileştirdi.

Kışlı bir adam öne çıkıyor. Bana şüphe ve nefretle bakanlardan ve Conall'ın güvensizliğini yansıtanlardan biri. Yüzü öyle saf ve gerçek bir gülümsemeyle gevşiyor ki Nisran'ın

temelden ikiye bölüneceğini düşünüyorum. Ve sonra kollarını havaya kaldırıyor, başını arkaya atıyor ve bağırıyor. Onun mutluluk çığlığı, sanki ilk ahşap dikme yıkıldığından beri biriktiriyorlarmış gibi diğer Kışlılara da bulaşıyor ve şok dalgası gibi yayılıyor. İlkbahar askerleri yoldaşlarının ölü bedenlerinden kafalarını kaldırıp bakıyorlar. Mahkûmları daha önce hiç bu kadar keyif duymamışlardı. Şimdi bunu nasıl durduracaklar?

Bu mutluluk denizinde o kadar kayboluyorum ki, arkamızdan kapı kapanana kadar beni sürükleyip götürdüklerini fark etmiyorum. Demir parmaklıklar inse bile bedenimi saran soğuk kaybolmuyor. Kışlıların neşeleri solmuyor.

Angra'nın bunu duyduğundan eminim. Havadaki akımı, Nisran çalışma kampındaki neşenin inceden yağan kar taneleri gibi yayıldığını hissedebiliyor. Sırıtışım geri geliyor ve tüm yüzüme yayılıyor.

Pek yakında kar fırtınasının benimle başladığını öğrenecek.

Angra'nın sarayına yaklaştıkça, rahatlığım ve şaşkınlığım azalıyor.

Buraya geldiğimden beri bundan, Angra'nın beni işkenceyle dize getireceğinden korkmuştum. Rampaları nasıl devirdiğimi, çocuğu nasıl iyileştirdiğimi söyletene kadar işkence yaparak beni öldürmesi için yalvartacak. Söylemezsem, açıklayamazsam, ki en azından çocuğu nasıl iyileştirdiğimi bilmiyorum, o zaman Herod'ı üzerime salacak.

İçimi yiyen bir titreme geliyor. Hayır Herod'dan korkmuyorum. Angra'dan korkmuyorum. *Hiç korkmuyorum ben.*

Ama Angra bir daha Nessa'yla konuşamadan beni öldürecek. Onlara yardım etmek için başka bir şey yapamadan ve onları kurtaramadan öldürecek. Ve çocuğa ne olduğunu gördükten sonra...

Askerler beni çekerek Nisran'dan geçirirken bir gülme krizinin içinde kaybolmak istiyorum. Çocuk gayet iyi. Ben bile düşündüğümde yaşadığım şok gülme ihtiyacımı adeta kovalıyor ve sanki rüzgârla ateşi emilmiş bir mum gibi söndürüveriyor.

Bunu nasıl yaptım?

Nessa, Conall ve Garrigan biz geçerken işlerinden başlarını kaldırıp bakıyorlar. Nessa'nın ifadesi iki göz kırpışla hissizlikten paniğe dönüşüyor, bedeni durumu kavramasıyla birlikte sarsılıyor. Bana doğru hamle yapıyor ama Garrigan onu durduruyor ve kollarıyla kıza sarılırken alçak bir sele kulağına bir şeyler fısıldıyor.

Conall da beni görüyor ve bakışı tehlikeli şekilde karanlık görünüyor. Yüzündeki hayal kırıklığını görmeden, gözleri bana senin de öleceğini biliyordum demeden önce, gözlerimi ondan uzağa çeviriyorum.

Ölmeyeceğim. Bugün değil. Olanlardan, yaptığımdan ve onlar için yapabileceklerimden sonra ölmeyeceğim. Ama onlar için ne yapabilirim ki? Nasıl yaptığımı, nereden geldiğini bile bilmiyorum. Küçük çocuğu iyileştirdim.

Onu iyileştirdim.

"Bizi yalnız bırakın."

Angra'nın sesi taht odasında patlıyor. Platformun etrafında yüksek rütbeli danışmanları duruyor; yukarıdaki deliklerden sızan ışıkta siyah güneş armaları ve altın işlemeli üniformaları parlıyor. Angra'nın emriyle hepsinin bakışları iki asker tarafından sürüklenerek tahta getirilen hırpalanmış Kışlı kıza dönüyor.

Danışmanlardan biri de Herod. Zorla sırıtıyor ve kralının yüzüne izin istercesine bakıyor ancak Angra'nın sesi tekrar parlıyor.

"Bizi yalnız bırakın dedim."

Danışmanlar Angra'nın etrafındaki masalara dağılmış kâğıtları topluyorlar ve çeşitli kapılardan dışarı çıkıyorlar. Platformun zemininde iki askerin arasında iki büklüm

bırakılıyorum. Angra tahtında arkasına yaslanıyor ve her zamanki gibi elinde asasını tutuyor. Yeşil gözleri keskin ve öldürücü, sanki satın almayı düşündüğü bir ödül köpeğiymişim gibi beni süzüyor.

"Rapor verin," diyerek gürlüyor. Sağımdaki asker hemen dikkat kesiliyor. "Çalışma rampamızı yıkarak pek çok adamımızın ölmesine ve bir kısmının da yaralanmasına sebep oldu. Ve aynı zamanda da..." Duruyor, bana bakıyor ve sanki onu bir bakışımla öldürebilirmişim gibi geri çekilerek, "Bir köleyi iyileştirdi," diyor.

Sanki ciğerlerim, nefes almaya devam etmenin çok ümitsiz bir hareket olduğunu biliyorlarmış gibi sıkışıyorlar ve hava almayı reddediyorlar. Ne olduğumu, neler yapabileceğimi bilemiyorum ama Angra bunu öğrenene ya da ben ölene kadar bana işkence edecek.

Angra ayağa kalkıyor ve "Gidebilirsiniz," diyor. Askerler, botlarının obsidyen zeminde çıkardıkları ve gittikçe kaybolan ayak sesleriyle birlikte çıkıyorlar. Arkalarından kapılar kapanıyor.

Şimdi sadece ben ve Angra varız. Angra, ben ve ağır siyah taştan taht odasında yankılanan donuk ve boş nabzım. Aklımın derinliklerinde uyanan korku dalgasına karşı durmak için bütün kaslarımı sıkıyorum.

Ne olursa olsun, ne yaparsa yapsın, ben büyük Kış akımının bir parçasıyım ve bu da benden alamayacağı bir şey.

Angra'nın parmakları asasının üzerinde tembel tembel oynuyor. "Bir rampayı yıktın, öyle mi? Ve bir köleyi de iyileştirdin?" diye sorarken adeta gözleriyle vuruyor. Yüzü ifadesiz ve o duygusuz bakış her nasılsa her şeyden daha ürkütücü geliyor. Onu şaşırttım. Ve o şaşırmaktan hoşlanmıyor.

Angra bir adım öne çıkıyor. Üzerinden o boş ifadeyi silkeliyor. Kendi halinde, kontrollü bir şekilde alaycı kelimelerle ne yaptığımı anlamaya ve onu bir daha şaşırtmamam için ne yapması gerektiğini bulmaya çalışıyor. "Böyle şeyler yapıp da yankı uyandırmayacağını düşünüyorsan, açıkça belli ki bir Kışlının yerinin neresi olduğunu henüz öğrenememişsin. Ama korkma, Herod sana bir kölenin nasıl davranması gerektiğini öğretmekten büyük keyif alacaktır. Belki de onu en başından seni görgü kuralları konusunda eğitmesi için görevlendirmeliydim."

Herod'dan bahsetmesi, açık bir günde patlayan bir şimşek gibi keskin ve sarsıcı. Arkaya doğru sendeliyorum, gözlerim açılıyor ve hızlıca bir nefes alıyorum. Angra'nın gülümsemesi genişliyor. Bir zayıflık bulduğunu anlayabiliyor.

Neredeyse kendi kendine, "Adamlarımı öldürdün," diyerek dalıyor. "Ve bir köleyi iyileştirdin. Birini nasıl yaptığını öğrenmek zor olmayacak, ama ya diğeri? Geldiğinde elindeki taştan başka bir şeyin yoktu, peki birini iyileştirme gücünü sana tam olarak ne veriyor?" Angra platformun bir basamağını iniyor. "Yoksa ölmüş küçük bir kraliçe sana yardım mı ediyor? Oğlunun başarısız olduğu konuda senin başarılı olabilmen ümidiyle sana bilgi mi veriyor?"

Angra'ya bakakalıyorum. Hannah. Nasıl bilebiliyor...

Ama Angra basamakların tamamını iniyor ve ifadesinin ardında salınan öfkesini görebileceğim bir mesafeye kadar yaklaşıyor. Bu bir patlama tehdidi, ya yanlış düğmeye basacağım ya da oynamayı tamamen bırakacağım. "Ben her şeyi görürüm," diye tıslıyor. "Her şeyi kontrol ederim. Hâlâ Kış'ın sihriyle bağlantılı olduğunu biliyorum. Ama sihrini benim krallığımda, hem de değersiz bir kızla kullanacağını

hiç düşünmemiştim. Bana Hannah'nın sana ne söylediğini, sana nasıl sihir yolladığını söyleyeceksin ve sonra ben de senin vücudundaki her sihir zerresini sıkarak dışarı çıkaracağım."

Boğazım daralıyor, yutkunuyorum. Küçük oğlanın gözleri geliyor aklıma, kocaman açılmış, korkmuş, acısı dinmiş ve ufacık sırtı iyileşmiş.

"Bilmiyorum," diye fısıldıyorum. Kendi kelimelerim beni şok ediyor. Konuşmak istememiştim. Ben sadece... bir şey yaptım. Ben güç doluyum.

"Bence biliyorsun," diyen Angra benimle aynı fikirde değil. Bir kaşını kaldırarak asasındaki küreye bakıyor. Küreden karanlık sızıyor, uzun bir şerit halinde çıkan gölge havada dönüyor, bir sarmaşığın ağaca sarılışı gibi elini sarıyor. Gölge şeridi elinden çözülüp havada büyük bir saldırıya geçiyor ve benim başımın etrafında geniş bir çember oluşturarak sarıyor. Benimle oynuyor, sihrin yüzüme bu derece yakın olmasıyla dalga geçiyor. Karanlık, yukarıdaki deliklerden inen uzaktaki güneş huzmeleriyle oynuyor.

Şaşkınlık içinde oraya bakıyorum. Daha önce hiç sihir görmemiştim. Bu... bu sihir değil.

Bu Çürüme.

"Ve eminim ki Hannah kafana oldukça ilginç bilgiler koymuştur," diyerek devam ediyor. "Sana ne yaptığını görmek isterim."

Şimdi kesik kesik nefes alıyorum ve gölge burnumun ucunda hava üflüyor. "Bu kadar güce sahipsin ve bunu bilmiyorsun öyle mi?"

Angra'nın yüzü seğiriyor ve kendini beğenmiş dış görünümünün ardında kaynayan öfkesini açığa vuruyor. "Kimlerle hücreye kapatılmıştın? 1-3219, 1-3218 ve 1-2072.

Bildiğim şu ki, S-19, senin kafandakileri öğrenme isteğim onları hayatta tutma isteğimden daha güçlü. Onları buraya getirmeli miyim? Çünkü tahmin ediyorum ki onların hayatta olmalarını umursuyorsun."

Tepki vermemek için dilimi ısırıyorum. Angra'nın alnı farkındalığının memnuniyetiyle gevşiyor. Tehdidinin bir göstergesi olarak gölge şeridi yüzümün önünde bir nabız gibi atıyor.

"Ah, tabii umrundalar. Ben de öyle düşünmüştüm." Biraz daha yaklaşıyor, şimdi çok yakın. Bir kol boyundan daha az mesafede, aramızda sadece gölge şeridi var. Hırıltılı bir sesle, "Ayrıca askerlerime onları buraya getirmekle uğraşmamalarını söylememle de ilgilenirsin diye düşünüyorum. Durdukları yerde öldürülmelerini emredebilirim. Hatta daha da iyisi Herod'ın onlara işkence etmesini sağlayabilirim. Belki de öyle yapmalıyım."

"Seni öldürürüm," diyerek, dönen karanlık büyünün gücüyle geriye düşmeden önce onun üzerine hamle yapıyorum, göğsüm şişiyor ve ellerim yumruk oluyor. Angra'nın kalbini yerinden söküp almakla ilgili delice dürtümü durduramıyorum ama biliyorum ki hiç faydası yok; Nessa, Conall ve Garrigan'ın, Herod'ın oyuncağı olmalarını sağlamasını durduramam. Adım adım bana yaklaşan karanlık buluttan kurtulamam. Bir nefeste içime çekerim korkusuyla nefes almaya bile çekiniyorum.

"Öldürür müsün? Çünkü bir seçeneğin olduğunu sanmıyorum. Kimsenin yok."

Ağzımın içi kan doluyor. Dilimi iyice ısırdım ve buradan gelen acının berraklığı, karanlık sihrin içinden geçerek Angra'nın üzerine atlamamı engelliyor. Karanlık bulut ya da

Angra'nın teskin edici sözlerine değil de sadece acıya odaklanıyorum. Söylediklerinin anlamı ortaya çıkana kadar nazik ve nabız gibi atan sesi çok sakin, çok tatlı. Ötemizde güneşi yansıtan boş siyah obsidyen taht odası bizi bedensiz bir seyirci gibi izliyor.

"Hiçbir seçeneğinin olmaması, özgürlüktür. Bir süre sonra insanların birilerinin onları seçim yapmaya zorlamasına ihtiyaçları kalmaz. Mesela Herod gibi. Onun için yaptığım seçimleri oldukça tutkulu bir biçimde kabul etmişti. Seni yok etmekten büyük keyif alacaktır."

Soğuk, her şey soğuk. Dünya buz oluyor, kalın ve katı harika bir şeyle kaplanıyor. Parlayan yüzeylerden ve donmuş nefesten başka bir şey yok. İçinde hapisim ve bir parçasıyım. Uzuvlarım buz kaplı bir ağacın çentikli dalları gibi sertleşiyor. Dünya benim etrafımda donarken, sanki boşlukta bir kış uykusu halindeyim. Bir sürtünme hissiyle kemiklerim serbest kalıyor, buza karşın hareket eden vücudum adeta çatırdıyor, parmaklarım birer pençe halini alıyor, ağzım kanlı bir çığlıkla açılıyor ve karanlık gölgenin içinden Angra'nın yüzüne doğru saldırıyorum.

Siyah bulut tenime değer değmez hata yaptığımı fark ediyorum. İçinde bulunduğum çaresizlik, aklımı Angra'ya açıyor ve tüm savunmam kafama yayılan gölgeyle ufalanıyor. Kafatasımın içine dalıp her bir çatlağı tozlu ve kadim kötülükle dolduruyor. İçinde bulunduğum soğuk, soğuk, soğuk dünyadan emilerek dışarı çıkıyorum, duruyorum ve ateşli ve ıslak işkenceye geri dönüyorum. Gölge düşüncelerimin arasında oynaşıyor, hatıralarımın arasına dalıyor, ben kontrolsüz bir şekilde öne ve arkaya sallandıkça adeta beynimin içinde tekmeler atıyor.

Angra'nın alevlenen kendini beğenmişliği geri geliyor. Gücü şu anda benim içimde aklımı itip kakıyor ve kitapların içindeki mürekkep misali içime yerleşiyor.

Bana her şeyi anlatacaksın, dediğini hissediyorum. Kelimeler kendi düşüncelerim, açgözlü ve derin, sanki onları dışarı çıkarabilirmişim gibi kulaklarımı tutup çekiyorum. *Aksi takdirde, Herod'a önce seni, sonra seninle birlikte olan köleleri ve sonra da sahip olduğum bütün Kışlıları öldürtürüm. Hepsini öldürmesini sağlarım.*

Hayır, yapmayacak. Herod'ı durduracağım; tüm bunları bir başkasına yapamadan önce Angra'yı öldüreceğim.

Angra kafamın içinde dolaşırken geçmişimden yüzler ve görüler girdap yapıyor. Rania Ovası'nda Mather ve Efendi'yi ve Cordell'de dans ederken bana sarılmış Theron'ı görüyorum. Yağan kar taneleri Ochak'ın kaldırım taşlarına toz gibi iniyor.

Muhteşem soğuk bedenime yayılıyor. Ochak'ta duruyorum, kar taneleri kirpiklerime takılıp dünyayı parıltılı hale getirirken, çıplak ayak parmaklarım da kaldırım taşlarının üzerindeki karlara batıyor. Niçin buradayım? Çok soğuk ve bedenimdeki her sinir ucu muhteşem soğuklukla karıncalanıyor.

Angra'nın sesi, *Seni nasıl yıkacağımı biliyorum,* diyor. *Uzun zamandır özleyip de elde edemediğiniz şeyi bildiğimden, hepinizi nasıl çökerteceğimi biliyorum. Umutsuzluğa düştüğünüzde zayıflık gösteriyorsunuz.*

Hayır, Ochak'ta değilim, Nisran'dayım. Angra'nın sarayındayım, Kışlıların bana ihtiyacı var ve eğer kendimde olmazsam Nessa ölecek. Ben sihir değilim, özel bir şey değilim. Sadece Meira'yım.

Hayır, *sadece* Meira değilim. Ben... ben bir şeyim. Çok soğuk. Soğuğa bayılıyorum.

Hayatta en çok ne istiyorsun, söyle bana Meira. Zayıflıklarını kullanacağım. Ellerimde parçalanana kadar beyninle oynayacağım. Seni, Kış'ı, her şeyi ben kontrol ediyorum.

Angra acı veren bir yavaşlıkla elini kaldırıyor ve alnıma koyuyor. Daha fazla kar düşüyor da düşüyor, huzur dolu kar taneleri Ochak'ta beni hayatta hiç olmadığım kadar güvenli hissettiriyor.

Madalyon. Angra hâlâ madalyonumuzun yarısını takıyor, gümüş kalp üzerinde beyaz kar tanesi. Bağımız için ne kadar uzun süredir arayış içindeydik.

Seni en çok istediğin şeyle çökerteceğim. Mükemmel dünyanla.

Angra'nın taht odası kararıyor ve bir şehre dönüşüyor. Ama bu herhangi bir şehir değil, benim bölük pörçük hatıralarımdan oluşan Ochak burası.

VE KAR YAĞIYOR.

Dönüyorum, kaldırım taşları buz kaplı ve dümdüz ve çıplak ayaklarıma vuran soğuk bana dayanılmaz bir huzur veriyor. Kömürün topraksı aroması ve mineraller havayı kaplayarak her şeyi puslu bir griye çeviriyor. Ben buraya, Ochak'a aidim. Zaten nasıl buradan başka bir yerde olabilirdim ki?

Üzerimdeki solmuş gri elbisenin etekleri kullanılmaktan ve yoksulluktan dolayı yıpranmış. Sokakta dururken ince pamuklu kumaştan içeri giren soğuk ışınlar bedenimi sarıyor ve karşıdan karların içinden koşarak bana gelen silueti gülümseyerek bekliyorum. Nessa.

"Meira, yemek hazır! Annen seni almam için yolladı beni."

Benim annem. Aklımda bir şey itiyor... Bir annem olduğunu düşünmüyorum.

Hayır, tabii ki de bir annem var. Her zaman bir annem vardı.

Nessa elimden tutarak çekiyor, "Meira, haydi!" Çok mutlu, sağlıklı, sevgi ve güvenle dolu, saçlarına yapışan kar taneleriyle gözleri parlıyor.

Bir elimle eteğimden tutuyorum ve biz sokaktan koşarken Kışlılar mağaza vitrinlerini düzenliyorlar ya da nalbant dükkânlarında atlara nal çakıyorlar. Yani yapmaları gereken işleri yapıyorlar.

Bunlar da yanlış. Annemin olduğu gibi yanlış. Nessa bile biraz yanlış ve hâlâ var olduğunu bildiğim halde bu şehir de yanlış.

Nessa, "O bu akşam yemeğe geliyor," diye fısıldıyor ve sesi neşeyle canlanmış.

"Kim?"

Nessa gülüyor ve sesi havayı daha da pırıltılı yapıyor. Beni bir patikadan çekerek yukarı çıkarıyor ve iki katlı bir kır evinin kapısını açıyor. İçeride yanan ateşin sıcak ışığı karla kaplı patikaya düşüyor. Sarı ışıkla Ochak'ın grisi karışıyor ve kar ile ısı birbirine giriyor. Ama bu kötü bir sıcaklık değil aksine mükemmel.

Eşikten içeri girdiğimde, "İşte geldi!" diyen bir çığlık yükseliyor. Sol taraftaki ocakta turuncu kömürlerin ısıttığı bir yahni kazanı asılı duruyor. Conall kollarında cıvıldayan bir kundakla küçük bir tahta masanın ardında otururken bir kadın da ellerini onun omuzlarına koymuş, arkasında ayakta duruyor. Karısı mı? Öyle olmalı. Garrigan da karısının önünde çömelmiş, yanındaki iki küçük çocuk, onun anlattığı düşman bıçaklamalı bir öyküyü dehşet içinde dinliyorlar.

Masanın ardında, bukleli beyaz saçları una bulanmış yüzüne düşen küçük ve zarif bir kadın arka odadan çıkıyor. "Meira, gel! Neredeyse gelmek üzeredir," diyor. Alysson.

Nessa masada bir sandalyeye çöküyor. "Annen bütün gün yemek pişirdi."

Annem. Alysson benim...

"Herkes acele etsin! Arabası yukarı doğru çıkıyor."

Arkamda bir ses gürlüyor. Döndüğümde saçlarındaki karı silkeleyen bir adam paldır küldür içeri giriyor. Saçından dağılan kar

taneleri tenimde erirken kollarımda ürpermeler oluşuyor. Bu adamı tanıyorum. Koyu mavi gözleri ve grilerin karıştığı sakalı, ensesinde bağlanmış beyaz saçları...

Alysson benim annem... bu da demek oluyor ki Efendi de benim babam oluyor.

Gözlerim doluyor ve neşeden nefesim kesiliyor. O benim babam. Tabii ki öyle... Onun her zaman babam olmasını istemişimdir.

Kabaran bir acı neşemi bölüyor, öne doğru sendeliyorum ve yüksek sesli ve kararlı düşünceler aklıma üşüşünce dizlerimin üzerine düşüyorum.

Ona bir kere baba demiştim ve evet, Efendi, hayır, Efendi. Sen benim babam değilsin ve ben de senin kızın değilim ve tek istediğim bana bakmandı...

Bu doğru değil. O hâlâ hayatta, hayatta olduğunu biliyorum, ama bu şekilde değil.

"Meira." Efendi de dizlerinin üzerine çöküyor, elleriyle kafamı kavrıyor ve kaldırarak ona bakmamı sağlıyor. Yüzü nazik ve endişeli, alnı buruşarak, "İyi misin?" diye soruyor.

O yanlış. Burada olmaması gerekiyor... ona bir şey oldu, korkunç bir şey oldu. "Rüyamda senin öldüğünü gördüm," diye fısıldıyorum.

Efendi'nin yüzündeki endişe gülümsemeye dönüşüyor, kalın kollarını omuzlarıma sararak beni kendine çekiyor ve göğsüne bastırıyor. "Benim tatlı kızım. Sadece bir rüyaydı."

Dışarıdaki havadan dolayı soğuk, temiz ve gevrek kar kokuyor. Yüzümü göğsüne bastırdığında bluzundaki düğmeler yanağıma batıyor ve bütün bedenimle onu hissediyorum. Sevgi böyle bir şey. Beni seviyor. O benim babam ve ben de onun kızıyım, benim her şeyim, şimdiye kadar ihtiyacım olan her şey.

Alysson, "O geliyor!" diye çığlık atıyor. "Prens burada!"

Efendi beni kapıya bakan bir sandalyeye oturtuyor. Açık kapıdan görünen kar fırtınasının karanlığı her şeye dönüşebilecek bir rüya gibi ve bir adam belirdiğinde Nessa yanımdaki sandalyeden uzanıp elimi tutuyor. Adamın üzerinde keskin mavi bir asker üniforması var ve ayağındaki botlar ateşin ışığıyla parlıyor. Kar fırtınası sanki onu o yaratmış gibi içeriye doğru itiyor, gözleri hayat dolu, tetikte ve odadaki her bir insanı ezberler ve sanki hepimizi kalben tanımak ister gibi bakıyor.

Benim önümde duruyor. Nessa da elimi öyle bir sıkıyor ki parmaklarıma kan gitmiyor.

Mather, "Meira," diyor. İsmimi sadece bir kere söylüyor, o iki hece sanki başka hiçbir kelime yokmuş gibi yankılanıyor. Sadece biz varız. Hep olması gerektiği gibi.

Patlamalar. Dehşete düşmüş Mather, benim ismimi haykırıyor. Haykırıyor ve haykırıyor...

Onu sevmiyorum. Onu sevemem, o yüzden sevmiyorum, artık olmaz. Onu sevmek çok zor.

Mather gözlerini benimkilerden hiç ayırmadan karşıma oturuyor. Alysson ateşe doğru yürüyerek Garrigan'ı, karısını ve çocuklarını kışkışlıyor. Onlar da masaya katılıyorlar. Conall, Garrigan ile eşleri, mutlu ailesiyle Nessa ve mutlu ailemle ben.

Ön kapı hâlâ açık. Kar tanelerinin ötesinde bir tutam beyaz saç sandalyemden fırlamama ve elimi Nessa'nınkinden ayırmama sebep oluyor.

Alysson kepçeyle yahnilerimizi kaplara dolduruyor. "Meira, otur lütfen. Yemek başladı," diyor.

Ama ben oturamıyorum. Gözlerimi kapıdan, kardan ve yüzü rüzgârda savrulan beyaz saçlarla kapanan kişiden ayıramıyorum... o kim?

Efendi koluma dokunuyor. "Ne görüyorsun tatlı kızım?"

Ben küçükken bağırmış ve Mather ile beni mürekkebe bulanmış gülerken toplantı çadırında bulmuştu.

Hayır, niçin çocuk halimle prensle birlikteyim ki? Masanın etrafından dolanıyorum, kapının ötesindeki beyaz saç sanki ona bağlıymışım gibi çekiyor ve beni çağırıyor.

Mather sandalyesinde arkasına yaslanıyor, parmakları kolumda dolaşıyor, "Meira. Ne oldu?"

Burası çok güvenli. İsteyebileceğim her şey var. Nasıl kötü bir şey olabilir ki? Bu mükemmel, doğru ve Mather'a da her şeyi anlatmalıyım çünkü o mükemmel.

"Bir çocuğu iyileştirdim," dediğimi duyuyorum. Sanırım dışarıdaki beyaz saçlar Mather'ın annesine, kraliçeye ait. Onun güzel olduğunu söylüyorlar. "Ben önemliyim," diyorum.

"Evet öylesin, Meira." Mather ayağa kalkarken sandalyesi tahta zeminde kayıyor. "Elbette önemlisin, neden ki?"

Elimi tutuyor ama onun verdiği his keskin ve etrafımdaki mükemmel resmi parçalıyor. "Hayır ben senin için yanlışım," dediğimi duyuyorum. "Yeterince iyi değilim."

Efendi ellerini masanın üzerinde kavuşturuyor ve bize bakıyor. "Bunu sana sadece hayatlarımızı tehlikeye atmayasın diye söyledim. Bazen yalanlar gerçeklerden daha kuvvetlidir."

"Gerçek?" Aşina olduğum acı şakaklarımda atıyor, beni parçalara bölmek için tehdit ediyor, ama ne için? Oturmam, yemeğimi yemem ve Mather'la konuşup neden önemli olduğumu anlatmam lazım çünkü tek istediğim o. Burada olmak.

"Meira." Dışarıdan bir ses beni çağırıyor. Kraliçe burada. Neden kimse onu davet etmiyor?

Kapıya doğru bir adım atıyorum ve Mather kolumdan tuttuğunda çıplak ayaklarım ancak eşiğe yaklaşmış oluyor. "Sihrin nereden geliyor?" derken nefesi kesiliyor. Korku dolu, çaresiz

bakıyor ve kendi endişemin onun gözlerinden yansıdığını görüyorum. Efendi'ye çok benziyor. Aynı kuvvetli çene, aynı safir rengi gözler ve ifadesiz surat. Bunu daha önce hiç fark etmemiştim.

"Sihir şeyden geliyor..." Niye ona cevap veriyorum ki? Bana bunu sormuyor olması gerekirdi. Geriye doğru, kapıya ve kar fırtınasına doğru bir adım atıyorum. "Sihir Kraliyet Bağları'ndan geliyor."

Mather'ın kaşları geriliyor. "Bağlar'dan mı? Hayır Meira." Dudaklarını yalıyor ve tekrardan deniyor. "Sen nasıl bir sihre sahipsin? Hannah sana nasıl sihir veriyor? Bana söylemelisin."

"Sana söyledim," diyorum. "Sadece bağların sihirleri vardır. Hannah bana bir şey vermiyor."

"Meira." Hannah bana sesleniyor. Sırtımı odaya, sıcak ateşe, Nessa'nın kıkırdamalarına ve Efendi'nin tatlı kızım deyişlerine, beni çağıran ve ulaşmaya çalışan Mather'a dönüyorum. Şimdiye kadar istemiş olduğum her şeye sırtımı dönüyorum çünkü Hannah'nın bana ihtiyacı var ve ona gitmek zorundayım.

Kır evini terk ettiğim an, sırtımda sıcaklık hissediyorum ve o kadar kuvvetli ki evde yanan ateşten geliyor olamaz. Ev, sanki gecenin ağırlığını taşıyamıyormuş gibi kendi üzerine katlanıp erirken dönüyorum. Ama hayır, erimiyor, yanıyor. İçin için yanan kül yığınına dönüşene kadar yanıyor. Ağzım bir karış açık bakarken, gecenin gölgeleri küllerin üzerinden yükselip şaşırtıcı bir şekilde yutarak saf bir siyahlığa bürünüyor. Ochak tamamen yok olana kadar her şey kendi içine katlanmaya devam ediyor ve ben bir ışık huzmesinin içinde tek başıma kalıyorum.

Hannah, "Şu anda kontrol bende, Angra'da değil," diyor. Sesi sanki bizi güvende tutmak için savaşıyormuş gibi telaşlı.

Kafamı sallıyorum. Kontrol Angra'da mıydı? Neyin kontrolü? Hayır şu anda güvendeyim. Hannah sayesinde güvendeyim, Angra'nın karanlık sihrinin içinde değilim artık. Kafamdan bir

şeyler çektiği için, Hannah beni koruyor. Beni parçalara ayırmak istedi ama şu anda güvendeyim, güvende, güvende...

Hannah arkamda bekliyor, etrafımızdaki hava hâlâ dans eden kar taneleriyle dolu. Sanki bizi görünmez kollarla karanlıktan koruyan bir kalkan gibi. Angra burada bize dokunamaz. Benim o kır evinden çıkmamı istemiyordu. Orada, her şeyin güvenli olduğu yerde kalıp ona sırlarımı anlatmamı istiyordu. Ama ben çıkıyorum ve Hannah, Kış'ın bağını kullanarak her zaman böyleymiş gibi benimle konuşuyor.

Mavi taşla değil de Kış'ın bağıyla olan bağlantısını kullanıyor. Mavi taşta hiçbir zaman bir sihir olmadı. Sadece Kraliyet Bağları'nın sihri vardır.

Dönüyorum ve kar ayaklarımın altında kütürdüyor. Hannah arkası bana dönük duruyor ve saçları fırtınada dalgalanıyor. Açıklamalar etrafımda dönüyor ama bunlar ondan değil benden geliyor. Burada, uykuyla uyanıklık arasında zihnim gevşiyor ve daha önce hiç kendi başıma görmediğim bir şekilde ani netliklerle bilgi, ışığın içine dökülüyor.

"Angra senin bağını kırdı ama sihir onun bile bilmediği kadar kuvvetli." Bu kelimeler, kalbimde Hannah ve beni bağlayan gizemli bir alandan ve harika bir teslimiyetten geliyor. Sihir. Her zaman gerçeği biliyordu. "Kış Krallığı yıkılırken çaresizdin ve bu yüzden bağına teslim olmuştun. Her şeyi sana anlatmasına izin verdin. Sihrin ardındaki gerçek şuydu ki eğer bir kral ya da kraliçe krallığını savunurken kraliyet bağı kırılırsa kendisi bağ haline geliyordu."

Bu bilgi kafamda harekete geçiyor ve sihir bana bilmecenin son parçasını da vererek çözmeme yardımcı oluyor. Kraliyet Bağları kraliyetlerin kan bağlarıyla bağlantılı. Sihrin her zaman bir taşıyıcıya ihtiyacı var ve insan bir taşıyıcıyla nesnelerde olduğu gibi bir sınıra sahip değil. Hayat ve sihir çok güzel bir karışım olmalı. Aynı

sınırsız yakıtı olan bir ateş gibi. Eğer emir verenler Çürüme'yi defettikten sonra bağlarının kırılmasına izin verirlerse kraliyetlerinin bağı haline gelirler. Çürüme bu güçle yok edilebilirdi ve dünya bizim sahip olduğumuz zenginlikle parlayabilirdi.

Ama bağ ancak taşıyıcı sihri kabullenip kullanmaya karar verirse çalışabilir ve ayrıca bağlar, insanlar ancak bencilliklerini bir kenara bırakıp krallıklarının iyiliği için teslim olurlarsa sorulara cevap verirler. Bu tamamen seçimle ilgili olan pasif bir sihir ve Hannah'ya gelene kadar kimse ona teslim olmayı seçmedi.

Hannah kafasını geriye atarak karda kayıyor. "Kış'ın sihri şimdi nerede?"

"Sen hamile olduğunu bilmiyordun. Ve sonra Angra seni öldürdü," diye fısıldıyorum. Hava çok soğuk. Baştan aşağıya buz olana kadar soğuk içime süzülüyor ve camdan bir heykele dönüşüyorum. "Angra bağı kırdı ve seni öldürdü, böylece sihir vârisine geçti. Ona..."

Ağzım donuyor, soğuk beni kontrol ediyor ve Hannah'nın bana göstermek istediği sahneye iteliyor. Ochak düşmeden önceki akşam, sarayın çalışma odasında yanan kömürün kokusu havayı dolduruyor. Angra'nın gazabından kaçanlar bir araya gelmiş, Hannah kucağında bebek Mather'ı sallayan Alysson'ın önünde diz çökmüş...

Arka planda, köşede daha önce hiç görmediğim bir şey duruyor.

Hannah, Alysson'a, "Gitmek zorunda değilsiniz," diyor. "Bana itaat etmek zorunda değilsiniz."

Hannah ve Alysson'ın etrafından dolanıyorum. Dendera, Finn, Greer ve Henn'i geçiyorum. Crystalla ve Gregg ateşin başında birbirlerine sarılmışlar ve hayattalar. Efendi'yi geçiyorum, iriyarı vücuduyla karısını ve kucağındaki bebeği kolluyor.

Odanın köşesinde unutulmuş bir beşik duruyor. Mather'ın beşiği mi?

Hayır. Boş değil.

İçinden bir el çıkıyor ve havada sallanıyor. Küçük, tombik parmakların çıktığı bir el ve merakla açılmış parıldayan mavi gözler etrafındaki dinginliği izliyor. Bu bir kız. Küçücük vücuduna pembe bir battaniye sarılmış, battaniyenin ucu kıvrılmış ve pembe ipek bir kurdeleyle tutturulmuş. Üzerine işlenmiş kar taneleri bir isim oluşturuyor ve pembe ipek kıvrılıp bükülerek beş harf yaratıyor.

Alysson, "Hayır kraliçem," diyor. "Bunu yapacağız, tabii ki yapacağız. Kış'ın bize ihtiyacı var. Oğlumuzu senin oğlunmuş gibi büyüteceğiz."

O isim. Beş harf oraya mükemmel bir şekilde işlenmiş.

MEIRA.

Angra'nın taht odası yukarıdan süzülen ışıkla parlıyor, ben ellerim ve dizlerimin üzerinde onun ayaklarının dibinde dururken benim görüntümü yansıtıyor.

Ben Hannah'nın kızıyım.

Gözlerim hızlıca etrafta dolaşıyor ve panikle nefes alıp veriyorum. Ben Hannah'nın çocuğu olamam, çünkü Mather... ama Hannah, Alysson ve Efendi'den Mather'ın prens olduğunu söylemelerini istiyor. Angra o akşam Hannah'nın vârisinin kurtulduğunu biliyordu o yüzden çocuğun öldüğünü söyleyemezlerdi çünkü buna inanmazdı. Ve onun Mather olduğunu söylediler çünkü Angra'nın umrunda olmazdı. Vâris bir kız değil, bir erkekti ve madalyonumuzu birleştirsek bile sihir geri dönemeyeceğinden bir tehdit oluşturmuyordu.

Ama madalyonun şu anda gücü yok, on altı yıl önce Angra kırdığından bu yana güç barındırmıyor çünkü sahip olduğu tüm güç yeni taşıyıcısına geçti. Benim içime girdi.

Ben Kış'ın bağıyım.

Hannah dışında hiç kimse bunun mümkün olabileceğini bilmiyordu çünkü bağının, Kış'ı kurtarması için ne yapması gerektiğini anlatmasını sağlamıştı. Kış'ı savunmak için ma-

dalyonun kırılması gerekiyordu, bu bir fedakârlıktı ki böylece içindeki güç alınamayacaktı, kaybolmayacaktı ve nesneyle de sınırlı kalmayacaktı. Bu güç *benim*, Kış ve benim hayatımla bağlantılı olduğu için de sonsuz...

Ben Kış'ın kraliçesiyim.

Derin bir nefes alıyorum, tüm bu bilginin altında hayatta kalmak için bedenime hava çekmeye çalışıyorum. Şimdiye kadar hissetmediğim kadar büyük bir ağırlık bu.

On altı yıl boyunca herkes bu gerçeği saklıyor. Efendi'nin beni eğitmesi, bana özgür olmaktan memnuniyet duyması gereken bir yetim gibi davranması. Ve Mather... hayır. Bunca zaman, gerçek anne-babası buradaydı, ta ki Efendi...

İşte benim güzel kızım.

Kır evi. Efendi'nin bana sarılışı. Onlar gerçek değildi. Angra'nın hainçe hilesi ve rüyalarımla korkunç bir şekilde oynamasıydı. Hayattan istediğim, hiçbir zaman elde edemediğim her şey, basit, mutlu bir aile, bir kır evinin içine konmuştu. Ama Hannah... o gerçekti. Beni Angra'dan korumak için bir girişimdi, kendi kan bağının, bağın harekete geçirdiği bir korumaydı. Benim kan bağım.

Öne doğru düşüyorum, alnım serin obsidyen zemine değiyor ve bir hıçkırık için ağzım açılıyor. Efendi'nin beni saran kollarını hatırlayınca yanaklarımdan gözyaşları akıyor. Angra'nın kötü rüyasında beni sevmekten korkmuyor.

Ama o benim babam değil. Mather'ın babası. Benim babam Kış'ın ölmüş kralı ve annem de Kış'ın ölmüş kraliçesi. Kış'la olan bağını benimle konuşmak için kullanıyor. Çünkü ben...

Ben Kış'ın bağıyım. Bu kelimeleri her ne kadar beynime sokmaya çalışsam da hiçbir anlamı yok.

"Herod!"

Angra'nın bağırması, tehditle dolu ve sarayı adeta titretiyor. Şimdi ve burada beni öldürecek, yok edecek, her bir parçamı önemsiz zerrelere bölüp Kış'ın terk edilmiş topraklarına serpecek. O kazanacak.

Yukarı fırlıyorum, geriye düşüyorum ve nereye kaçıp saklanacağımdan emin değilim. Öylece ölemem... bu kadar kolay olmamalı. Şimdi bitemez, böyle olmaz...

Angra bir kapıyı açıyor. "Herod! Onu getirin, ŞİMDİ!"

Duruyorum, ellerim havada göğsüm inip kalkıyor. O. Mather yakalandı mı?

Koridordan gelen ayak sesleri yaklaşırken Angra bana dönüyor. "Kışlılar her zaman daha büyük şeylere engel olurlar," diyor ve harika bir umutsuzluğa düşüyor. "Bana direniyor olabilirsin ama seni konuşturmanın başka yolu var."

Direnmek.

Hiçbirini duymadı. Bilmiyor. Onun için Ochak, ben kır evini terk ettiğimde dağılmış olmalı. Hannah bağını bizi gizlemek için kullandı çünkü beni hazırlaması gerekiyordu. Krallığımızı kurtarmak için bana savaşma şansı verme riskini alıyor.

Göğsüm yine soğumaya başlıyor, ufak bir ürperme ellerime doğru ilerliyor.

Taht odasında ayak sesleri yankılanıyor ve gölgeler iki siluetin üzerine düşüyor. Biri Herod, yüksek omuzlarını her yerde fark etmek mümkün. Diğeri daha küçük. Yine de güçlü ve büyük ama...

Herod yanındaki adamı önüme düşen ışık huzmesinin içine fırlatıyor. Yerde yığılıp kalıyor, giysileri yırtılmış ve kan lekeli, bedeni derin yara ve kesiklerle berelenmiş ve perişan halde. Bana baktığı anda her şey yok oluyor.

Bu Theron.

Angra, "Her şeyi anlat," diye emir veriyor ve bana doğru yaklaşıyor. Asasının siyahlığı elinin etrafında bir gölge bulutu oluşturuyor. "Ya da prensinin bedenindeki her bir kemiği kıracağım."

Theron topuklarının üzerinde oturuyor. Theron burada. İlkbahar'da.

Alnındaki bir kesikten gözüne kan sızıyor ve burada bile beni gördüğünden mutlu olduğunu göstermek için ağzının bir kenarıyla gülümsemeye çalışıyor. Yere onun önüne düşüyorum, ellerimi yüzünde, kollarında dolaştırıyorum, yaralarının üzerinde duruyorum. "Buraya nasıl geldin?"

Theron'ın gülümsemesi soluyor. "Ben de sana aynı şeyi soracaktım."

Angra'nın asası aramıza giriyor, Theron'ın kafasına vurarak onu yere seriyor. Theron dirseklerinin üzerinde doğruluyor, sakince bir nefes alıyor ve tekrar bana bakıyor.

"Ona kendini benim ellerime teslim ettiğini anlatmayacak mısın? Onu kurtarmak için cesurca İlkbahar'a sızdın ama şimdi sen de aynı durumdasın." Angra, Theron'a sırıtıyor ama her zamanki kendini beğenmişliği şimdi biraz bozulmuş ve sihrine direnmem gücünü sarsıyor. "Prense Nisran'da misafirlerimize nasıl davrandığımızı göstereyim mi?"

Herod ona doğru davranınca öne doğru fırlıyorum ve her ikimiz de Theron'a bir adım uzaklıktayız. "Hayır!" diye bağırıyorum ve sesim etrafımda yankılanıyor. Mide bulantısı, tiksinti ya da kolları beni sararken onu tekmelediğimde inlerken Herod'ın kötü niyetiyle uğraşacak vaktim yok.

"Son yakaladığımız sığınmacılara ne olduğunu biliyor musun?" Herod'ın sesi saçlarımı, boynumu okşuyor ve beni kendine çektiğinde vücuduma yayılıyor.

Angra, Theron'a doğru ilerliyor ve asasının üzerindeki küreyi onun omuriliğine bastırıyor. Ama Theron hiç korkmuyor, gözleri benim gözlerimde, zorlukla nefes alıyor ve onu neyin beklediğini anlamaya çalışıyor. Angra'nın Çürüme'siyle ilgili bir şey bilmiyor... Angra'nın sihrinin onu etkileyeceğini bilmiyor...

İlk kaburga kemiği fırladığında Theron çığlık atıyor, acıya dayanacak gücü kalmışsa bile şaşkınlık onu yerle bir etmiş olmalı. Sonraki sessizlikte nefes nefese kaldığında boyun eğmez bir korku yüzünün rengini solduruyor, gözleri sorulmamış sorularla benimkileri buluyor. Ancak Herod yüzünü benim kulağıma yapıştırdığında, Theron'ın göğsündeki ikinci kaburga kemiğinin kırılma sesi bana ulaşıyor ve bedenimdeki ağrıları hatırlatırken hiçbir şey açıklayamıyorum.

Herod, "Biliyorsun, değil mi?" diye devam ediyor. "Çünkü birinin kurtulmasına izin verdik ki size sonunuzun nasıl olacağını anlatsın. Ölenin adı S-16'mıydı? O da senin gibi savaşçı bir kadındı. Direnmeye kararlıydı. Ama her zaman sonunda teslim olurlar."

Üçüncü kaburga da kırıldığında Theron zemine doğru kalbimi sızlatan boğuk bir çığlık atıyor. Angra'nın gözleri bana kayıyor. Bir çocuğun keyfiyle bana gülümsüyor ve Theron'ın kaburgalarını bir bir kırarken eli asasının üzerinde dönüyor. Bunu durdurabilirim. Eğer ona kim olduğumu söylersem onu durdurabilirim...

Herod, "Prensinin izlemesini sağlayacağım," diye fısıldıyor.

Gregg'e izletmişti. Crystalla bir kafesteyken onu da duvara zincirlemişti ve Angra, Herod'm onunla oyuncak gibi

oynamasını sağlamıştı. Angra, Herod'ın kadına, İlkbahar'da bir Kışlının yerinin ne olduğunu, bedeninin derinliğini anlayamayacağı şekilde bir işkenceyle öldürerek göstermesini sağlamıştı.

Angra kırdığı kaburgaları iyileştirirken Theron yerde inliyor. Herod sonunda beni bırakıyor ve sanki Angra'nın sihrinden onu koruyabilirmişim gibi kendimi Theron'ın üzerine atıyorum.

"Dur," derken Theron'ın omzunda mırıldanıyorum. "Dur. O bunun bir parçası değil. Bu seninle benim aramda, Mevsim Mevsim'e karşı. Bu Cordell'in savaşı değil."

Angra gülüyor. Bu gülüş beni ayağa kaldırıyor, yaptığım hata kulaklarımda çınlıyor.

"Hayır, çok haklısın," diyerek Herod'a dönüyor. "Gidip 1-2072, 1-3218 ve 1-3219'u buraya getir. S-19'a buradaki işin bitince onları da alabileceğine dair söz vermiştim."

"*Hayır!*" Çığlığım o kadar çaresiz ve yüksek ki taht odasının duvarlarının titrediğini hissediyorum. Obsidyenin karanlığı her tarafımda ve görüşümü karartıyor, her şeyi boyuyor ve şaşırtıcı şekilde siyah hissediyorum. Sadece Angra, Herod ve ben bu dünyanın gölgelerinin içine kilitleniyoruz. Hepsini, her şeyi ve onları durdurabilmek için sihrimi kullanabilir miyim? Sihrim ne yapabiliyor acaba? Sadece Kışlıları etkileyebiliyorum. Sadece onlara güç ya da dayanma gücü ya da sağlık verebiliyorum.

Sanırım Theron beni kollarına alıyor, kulağıma bir şeyler fısıldıyor ama ben çığlık atıyorum, askerler gelip bizi aldığında saldırıyorum. Kafamdaki kan dolaşımının gürültüsünden başka bir şey duyamıyorum, Herod dönüp bana sırıttığında onun korkunç görüntüsünden başka bir şey göremiyorum.

Taht odasında yürüyor ve iki ağır kapıyı açarak kontrollü bir zarafetle dışarı çıkıyor. Nessa ve ağabeylerini getirecek. Onları öldürecek...

Angra, "Onları Harod'ın odasına götürün," diye emir veriyor. "Eğer kız konuşacak gibi olursa hemen bana getirin. Ne durumda olursa olsun."

Tekrar çığlık atıyorum ve parmaklarımla bizi sürükleyerek götüren askerlere saldırıyorum. Nessa'nın, Conall'ın, Garrigan'ın, kendimin ya da *bir başkasının* bu şekilde ölmesine izin vermeyeceğim.

Askerler umursamıyorlar. Kollarımı arkamda sabitleyerek beni merdivenden yukarıya taşıyorlar, koridorlardan ve Angra'nın obsidyen sarayından geçiriyorlar. Her şey kalp acıtıcı bir romantizmle karanlıktaki bahar temasıyla süslenmiş, sarmaşık ve çiçeklerden oluşan renkli figürler siyah taşa dolanıyorlar. Sarmaşıklar bizi, Nessa'nın hatıra mağarasındaki kelimeler gibi sarıyor.

Günün birinde karanlıktaki kelimelerden daha fazlası olacağız.

Bithai'nin bir şiiri vardı. Theron'm yazdığı gibi güzel bir şiir. Ama Kış'ın bir şiiri yok, sadece karanlıkta yontulmuş o sözler ve o tek bir cümle, vücudumun içinde delice bir ihtiyaçla titreşen çaresiz bir istek.

Askerler ikinci kattaki koridorda bir kapıyı açıyorlar. Önümde bir oda uzanıyor ve arka köşede cibinlikli bir yatak var, güney duvarında geniş pencereler uzanıyor, askerler parlayan ahşap zeminde beni sürüklerken birden duruyoruz...

Bu bir kafes. Her tarafında parmaklıklar var ve benim dik oturabileceğim yükseklikte. Kapısını açıyorlar ve nefes almaya fırsatım bile olmadan beni içeri atıp kilitliyorlar.

Askerlerden biri anahtarı Herod'ın masasının üzerine bırakıyor.

Onun hareketlerini izliyorum ve gözüm bir daha hiç göremeyeceğimi düşündüğüm bir nesne üzerinde donup kalıyor: chakramım. Herod'ın benden çaldığı eski chakramım. Masasının üzerinde kazanılmış bir ganimet gibi duruyor. Benim gibi o da kesinlikle bir ödül.

Bana çok yakın. Silahım çok yakın ve şu anda çok âciz.

Parmaklıkları yere sabitlenmiş kafese saldırıyorum. Hiçbir şey olmuyor ve askerler odadan dışarı çıkarken bana gülüyorlar.

Benim karşımda, diğer askerler Theron'ı duvara zincirliyorlar. Onu öyle bırakmadan önce midesine vuruyorlar ve sırtı hasta edici bir sesle duvara çarpıyor. Ne olacağını unutabilirlermiş gibi kapıyı kapatıp bizi bırakıyorlar.

Parmaklıkları kavrayıp, dikkatimi Theron'a yönelterek baktığımda gözümdeki yaşlardan dolayı etrafı buğulu görüyorum. Onun derin kahverengi gözlerine ve özlediğimi bile fark etmediğim ışıltıya kilitleniyorum.

O da bana bakıyor, yüzündeki gerginlik yorgunlukla gevşiyor, Herod'ın odasındaki kafeste beni görmek ve odasına döndüğünde bana işkence edeceğini bilerek beklemek onu kızdırıyor. Cordell'de gördüğü onca eğitimden sonra biliyor ki burada hiçbir gücü yok. Aynı benim chakramım gibi o da uzak ve âciz.

Theron, "Angra nasıl..." diye konuşmaya başlıyor ve ellerini iyileştirilmiş kaburgalarında dolaştırıyor. Kafasını sallıyor ve bir tiksintiyle ürpererek gözlerini kapatıyor. "Boş ver. Sanırım bilmek istemiyorum."

Tereddütlü bir nefes alarak açıklama yapmaya hazırlanıyorum ama kelimeler boğazımda tıkanıyor. Tek söyleyebildiğim, "Ne oldu?" oluyor.

Theron elleri zincirlere bağlı şekilde yere yığılıyor. Yüzünden süzülen kan, yıpranmış üniformasının yakasında taze ve kırmızı lekeler bırakıyor. Cordell'in yeşil ve altın renklerine kırmızı bulaşıyor. "Bithai kurtuldu," diyor.

Ağzımı açıyorum. *Hayır, bizi buraya ne getirdi demek istiyorum. Bizi bu kadar uzağa ne getirdi?*

"Sen düştükten sonra, Cordell İlkbahar'ın cephaneliğini aştı. Onları geri çekilmeye zorladık. Bizim bağımızla başa çıkamadılar. Bizi kurtaran tek şey oydu. Ama babam misilleme yapmayı reddetti." Theron irkiliyor ve omzundaki bir ağrıyı geçirmek için uğraşıyor.

Söylediği şeyi anlamlandıramıyorum. Kafamı sallıyorum ve yüzümü ellerimle kapatıyorum. Koridordaki renkler aklımda dönüyor, Angra'nın siyahı, pastel yeşili ve pembe renkleri Herod'ın odasındaki kahverengi ve bordo renklerle karışıyor. Yeşil sarmaşıklar karanlıktaki kelimeler gibi beni sarıyor. Hatıralar. Nessa'nın hatıraları.

Herod onu buraya getiriyor. Onun beni öldürüşünü görecek.

Theron, "Babam onların peşinden gitmeyi reddetti," diyerek devam ediyor. "Senin peşinden gitmeyi reddetti. Değersiz bir Mevsim için bir daha riske girmeyeceğini söyledi."

İleri geri sallanmaya başladığımdan Theron'ı duyamıyorum. Herod Nessa'yı da öldürecek. Theron'a bunu da izletecekler mi? O da ölmeden önce burada ne kadar tutacaklar onu?

Theron bir eliyle yüzünü sıvazlıyor. "Mather onu neredeyse öldürüyordu. Ona kılıç filan çekti. Ama babam yine de... O çok gururlu. Çok bencil. Ondan nefret ediyorum."

Bağımın sihrini bu kafesten çıkmak için kullanamam. Theron'ı serbest bırakmak için kullanamam. Kraliyet hayatının temel fonksiyonları dışında ne için kullanabileceğimi bile bilmiyorum. Böyle bir durumda bana nasıl yardımcı olabilir ki? Ne yapabilirim?

"Önyargıdan nefret ediyorum. Ritim ve Mevsim olarak kötülüğe karşı birlikte savaşacağımıza, gücümüzü kendimize saklamasını izlemekten yoruldum. Onu neyin harekete geçireceğini biliyordum. Eğer İlkbahar beni elde ederse, babam sonunda Angra'yla ilgili bir şey yapacaktı." Theron boş gülüyor ve gözleri odanın içinde dolaşıyor. "Planımı tekrar düşünmeye başlıyorum."

Bu beni durduruyor. Pır pır eden düşüncelerimin bir anda gelen netlikle durmasını sağlıyor ve yavaş bir şekilde söylediği her şeyi duyuyorum, sözleri sesimin ardından bana doğru geliyor.

Kendini Angra'ya teslim etmiş. "Angra'nın seni ele geçirmesine izin mi verdin?"

Theron'ın gözleri bir anda bana bakıyor. Bizi birbirimize bağlıyor, sadece ikimiz varız. Birlikteyiz. "Evet."

Yüzümde bir gülümseme beliriyor. Ona gülümsemeye o kadar ihtiyacım vardı ki çok yanlış gibi hissettiriyor ama yine de muhteşem.

Koridordan bir ses geliyor, ayak seslerine benziyor. Gittikçe yaklaşıyor.

Kafesin parmaklıklarına tutunuyorum. "Ben Hannah'nın kızıyım. Kış'ın kraliçesiyim," dediğimi duyuyorum.

Theron kaşlarını çatıyor ve öne doğru eğiliyor, çenesi zangır zangır titriyor. "Ben..."

Odanın kapısı birden açılıyor ve Herod'ın karanlık cüssesi içeri giriyor. Masasına doğru savruluyor, kâğıtların ve kitapların arasında araştırarak anahtarı buluyor ve muzaffer bir edayla elinde kaldırıyor, "Seni yok edeceğim," diyerek tıslıyor. Gözleri gözlerime kazınıyor.

Onu burada görmek beni mahvediyor. Çok çabuk geri dönüyor. *Çok hızlı, şimdi olmamalıydı, daha fazla zamana ihtiyacım var.*

Herod paldır küldür bana doğru yürüyor, gözleri kan çanağına dönmüş, dağılmış saçlarıyla korkmuş ve çıldırmış birine benziyor.

Nessa, Conall ve Garrigan onunla birlikte değiller.

"Onlar nerede?" diye bağırıyorum. "Ne yaptın onlara?"

Herod gülüyor ve kafesin önünde durarak bana yukarıdan bakıyor. "Sen sadece savaşmaya devam et," diyor. "Kazanacakmışsın gibi davranmaya devam et. Efendimin ne olduğunu bilmiyorsun. Ona karşı koymanın ne kadar faydasız olduğunu bilmiyorsun."

"Sakın dokunma ona!" diye bağıran Theron'ın sesi duvar tarafından adeta patlıyor ve zincirlerini çekerek öne doğru hamle yapıyor, kafesin kilidine doğru eğilen Herod'ın durduğu yerle arasında mesafe var.

"Prensin yanında bir ordu da getirdiğini sana söyledi mi?" Herod anahtarı kilide sokuyor ancak çevirmiyor benim tepkimi bekliyor. "Dünyanın ordularını seni kurtarmak için

getirmiş. Ne buruk bir sevinç değil mi? Tüm bunlara rağmen yine de senin ölüşünü seyredecek."

Bir ordu mu? Theron'ın anlattığı bu muydu?

Noam. Noam'ı İlkbahar'a saldırmak zorunda bırakmış. Ve eğer Cordell İlkbahar'a saldırıyorsa... Sonbahar da onunla birlikte saldıracaktır.

Herod kilidi açıyor. Theron zincirleri hızla çekiyor, Herod'a doğru bedenini geriyor sonra tekrar çekiyor. Kafesin içinde arkaya doğru gidip olabildiğince geriye yaslanıyor, elimden geldiğince küçük ve ulaşılmaz olmaya çalışıyorum. Ben Kış'ın bağıyım. Bunun üstesinden gelebiliyor olmalıyım, onu öldürebilmeli ve bundan kurtulmalıyım. Kış'ın benim kurtuluşuma ihtiyacı var.

Herod kafesin kapısını açıyor ve tek bir hareketle bana ulaşıyor. Parmakları yakama yapışıyor ve beni dışarı sürüklüyor, ben parmaklıklardan birine tutunup durdurmaya fırsat bulamıyorum. Sonra bir bakıyorum kafesin üzerindeyim ve havada süzülerek yumuşak bir şeyin üzerine düşüyorum. Eski tüylerden yapılmış bir yatak ve ipek karelerden oluşan bir yorgan.

Herod'ın yatağı.

Boğuşuyorum, duvarı ayaklarımla zorluyorum. Herod uzun adımlarla bana yaklaşıyor, yüzü uzun zamandır kovaladığı avını köşeye sıkıştırmış vahşi bir köpeği andırıyor. Gözleri bir başkası tarafından onun içine sokulan güçle parlıyor.

Angra burada ve Herod'dan fazlasını o yapıyor. Acaba Herod'ın Angra'nın onun istemesini sağladığı şeylerin ötesinde herhangi bir duygusu var mı?

Herod, "Seni ilk gördüğüm zamanı hatırlıyor musun?" diye fısıldıyor. Yatağın kenarında duruyor, parmakları

cibinlikli yatağın dikmelerinden birini kavrıyor. "Yıllar önceydi. O zamanlar henüz bir çocuktun, küçük ve öfkeliydin."

Kalkıyorum, yatağın diğer dikmesini kavrıyorum ve etrafında dönerek kendimi yataktan dışarıya atmaya çalışıyorum ama Herod üstüme atlıyor, kalçalarımı yakalıyor ve beni ipek yorganın üzerine yapıştırıyor. Ben iyice dehşete kapılırken, çaresizce zincirleri çekmeye devam eden Theron duvar tarafından bağırıyor. Bileklerinden akan kan sarmaşık gibi kollarından süzülerek yere damlarken bana bakışındaki çaresizlik kalbimi kırıyor.

Kalan son gücümle Herod'ı itmeye çalışıyorum. "Onları almaya vaktin olmadı değil mi? Theron'ın ordusu efendinin eğlencesini mi bozdu?"

"Efendimin bu işle bir ilgisi yok. O sadece beni..." Duruyor ve pis pis sırıtarak, "durdurulamaz hale getiriyor," diyor.

Herod beni döndürüyor, tekrar yatağa sırtüstü yatırıp bütün ağırlığıyla üzerime abanıyor. Bunun yalan olduğuna inanmak istiyorum. İçinde bir yerlerde hâlâ insan olduğuna, yaptığı şeyleri aslında yapmak istemediğine inanmak istiyorum. Ama gözlerime baktığında hiçbir şey göremiyorum. Kocaman ve korkunç bir hiçlikle birlikte itaat etme ihtiyacı ve güç görüyorum.

Angra'nın komutları haricinde aslında bir varlığı bulunmuyor. Belki de hiç olmadı.

Herod, "Her zaman hayal ettiğimden daha çabuk olacağı için pişmanım," diye fısıldarken ılık nefesi tenimi bıçak gibi kesiyor. "Ama prensin beni buna zorladı."

Ellerim yorganın üzerinde kayarken, kurtulmak için kıvranıyorum. Herod benim hareketlerim karşısında daha da sıkı bastırıyor ve bir kolumu yakalayarak kafamın üzerinde

sabitliyor. Diğer kolumsa plansız ve çaresiz şekilde sırtımın arkasında kalıyor.

Herod duruyor ve gözleri yüzüme kilitleniyor. Onunla savaşmamı istiyor. Çabalamamı istiyor. Benim de her bir zerrem, tüm benliğim onunla savaşmak istiyor.

İşte burada dayanılmaz kâbusum devreye giriyor. Cordell-Sonbahar ordusu beni kurtarmadan dakikalar önce ve Theron çok yakın olsa da dünyalar kadar uzakken, ben çaresiz çığlıklarımla savaşırken boğazıma bir dehşet düğümü takılıyor.

Herod kayıyor ve üzerime daha da fazla abanıyor. Kalçama sivri bir şey batıyor. Ceketindeki madalyalardan biri, bir onur nişanı dengesiz bir şekilde ceketin kumaşından sarkıyor.

Vücuduma serinlik veren tatlı umut, bastırdığım hıçkırıklarımı derin nefeslere çeviriyor ve boşta kalan kolumu kurtarmak için kıvranıyorum. Herod bu çabamı bir mücadele belirtisi gibi anlıyor ve gülerken zaptettiği sağ kolumu yatağa daha şiddetli bastırıyor. Diğer eli saçlarımın arasında, başımı ve boynumu acı veren bir açıyla çekiyor.

Ama madalya şu anda serbest ve kalçamın üzerinde sallanıyor.

"Sanırım haklı çıktım," diye tıslıyor. "Her şey sona ermeden önce seni öldüreceğim."

Herod o anda tereddüt ediyor ve ben de birden kolumu çevirip madalyasını ceketinden söküp alıyorum. Kumaş yırtılıyor ve bana, pencereden giren akşam güneşinde parlayan bir altın iğne kazandırıyor. Madalya avcumda, iğneyi dikleştirerek Herod'ın sol gözüne saplıyorum.

Çığlık atarak üzerimden çekiliyor ve elleriyle yüzünü kapatırken, altından fırlayarak yatakta yuvarlanıyorum ve yatağın ahşap dikmesinden hız alarak kalkıyorum.

Theron, "Meira!" diye bağırırken zincirlerini öne doğru çekerek benim güzel silahımın durduğu masaya doğru hamle yapıyor.

Herod böğürerek gözündeki iğneyi çekip çıkarınca yüzünden aşağıya korkunç şekilde kan akıyor. Acı ve korkuyla kıvranırken sağlam gözü bana kilitleniyor.

Herod ve Theron'ın arasından geçmeden masaya gidemiyorum. Yakınımda silah olarak kullanabileceğim bir sandalye ya da fırlatabileceğim bir vazo da yok.

Herod botunun içinden bir kama çekiyor ve öfkeyle saldırıyor. Duvara doğru koşup oradan aldığım ivmeyle dizlerimin üzerinde onun kanlı zincirlerinin altından geçerek Theron ile duvarın arasından kayıyorum. Ayağımı döndürüp durana kadar paçavraya dönmüş pamuklu pantolonumla ahşap zeminde kayıyor ve masanın kenarına tutunarak ayağa kalkıyorum.

Boğazıma bir yumru oturuyor. Chakramım. Herod'ın aylar önce çaldığı ve büyük bir kıvrımı olan ahşap tutma yerinin avcumda tutmaktan aşındığı silahım. Onu Herod'ın masasından alıyorum ve etrafımda dönünce bedenim atış öncesindeki pozisyonunu alıyor. Döndüğümde etrafımızdaki dünya, chakramımla ben ve bıçağını Theron'ın boğazına dayamış olan Herod arasında donup kalıyor ve bekliyor. Bir mücadeleden önceki duruş.

Bir yakın mesafe savaşı. Benimle idman yapan Mather'ın ve ben daha iyi olana kadar beni görevlere yollamayan Efendi'nin hatıraları beni hıçkırıkla tehdit ediyor. Ve şimdi

buradayım... hayatım ve Theron'ın hayatı, benim Herod'ı yakın mesafeden öldürmeme bağlı.

Herod, "Bırak onu," diye tıslıyor. Sol gözbebeği mor ve kırmızı renklerde, berbat görünüyor ve sağ gözündense öfkeden adeta duman çıkıyor.

Theron hiç hareket etmiyor sadece koyu renkli gözleri benim üzerimde. Dudakları kıvrılarak gözleri panikle parlıyor ve ağzını oynatarak sessizce üç kelime söylüyor. *Sakın onu dinleme.*

Chakramımı havada tutuyorum ve bedenim saldırıya hazır. Boştaki elimin parmaklarıyla Herod'ın masasını araştırıyorum. Başka bir şey olsun lütfen, bir şey...

Tam o mükemmel anda Nisran'daki sirenler çalmaya başlıyor ve bu panikli çığlık askerleri ve generalleri görev yerlerine çağırıyor. Bu sesle Herod'ın yüzü geriliyor ama hareket etmiyor. Siren tekrar inleyince Herod homurdanıyor ve tüm dikkatinin burada olmadığını anlıyorum. Dikkati kralında, belki de o anda en yüksek rütbeli generali olan Herod'ı elindeki oyuncağını bırakarak efendisinin emrine uyması için karanlık sihriyle göreve çağırıyordur.

Parmaklarım yakında bir şeye dokunuyor. Bir mürekkep hokkası. Harika.

Mükemmel bir anda Herod'ın dikkati dağılarak kapıya yöneliyor ve ben de elimdeki hokkayı fırlatıyorum. Hokka siyah bir kuyrukluyıldız gibi havada uçuyor ve Herod'ın çenesine vurana kadar aramızdaki havayı boyuyor. Theron onun elinden kurtulup bıçağı alabileceği şekilde geri çekiliyor. Herod elini uzatıyor ama Theron kendini yere atarak aradan çekiliyor ve bana Herod'ın boynunu nişan alabilmem için yeterli mesafeyi veriyor. Chakram elimden çıkıyor.

O havada uçarken takip ediyorum, Herod'ın boynunu yalayarak geçiyor ve bana doğru dönerken yükseğe zıplayarak ellerimle tutuyorum. Herod'a vuran chakram, şokla onu geriye deviriyor ve ben kafamın üzerinde tuttuğum silahımla ona doğru fırlıyorum. Sağlam olan gözünü bana bakarak kırpıyor ve çenesinden mürekkep damlıyor. İkimiz birden yere düşüyoruz ve dizlerimle midesine darbe indiriyorum. Chakramın ahşap tutamacı sanki elimden hiç çıkmamış gibi avuşlarımın içinde olduğu halde, keskin silahı Herod'ın kafatasında kaydırıyorum. Darbenin yarattığı titreşim kollarıma yayılıyor. Silah yükselirken metalin üzerinden kan akıyor. Kemiği parçalamak için tekrar tekrar indiriyorum.

Sen zayıfsın Herod. Angra'nın sana yaptırdığı şeylerin ötesinde bir hiçsin.

Herod'ı değil, Angra'yı öldürüyor olmalıydım. Herod sadece bir piyon. Ama yaşamayı da hak etmiyor.

Sen zayıfsın.

Meira dur!

Hannah. Kollarımı tutan elleri hissedince soğuk nefesimi kesiyor.

"Meira!" Theron beni geri çekiyor ve darmadağın olmuş beden parçalarının ve kanın içine gözyaşlarıyla düşüyoruz. Herod'ın kamasıyla zincirlerini kırmış ve şimdi beni kollarında tutuyor. Saçımı okşarken sallanıyor ve kulağıma defalarca ismimi fısıldıyor. Sesinin sakinliği beni bu dehşetin içinden çekip çıkarıyor. Sanki sonsuz ve anlamsız bir dehşet gecesinin, odaya dolan sabah güneşiyle yıkanıp temizlenmesi gibi, dünyanın o kadar da kötü bir yer olmadığını, uykusunda çığlık atan çocukların bile sonunda uyandığını hatırlatıyor.

Theron bana daha sıkıca sarılıyor ve o anda boğuk hıçkırıklarla bağırdığımı fark ediyorum. Chakramımı yere bırakıp yüzümü Theron'ın bluzuna gömüyorum ve bedenimin küçük parçalara ayrılarak onun bedenine karışmasını istiyorum. Bana daha sıkı sarılamayacağım düşünüyorum ama sarılıyor. Üzerim kan kokarken nüfuz edilemez bir zarf gibi beni sarıyor.

Herod'ı öldürdüm.

Theron yeniden, "Meira," diyor. Sanki söylemeyi bildiği tek kelime oymuş gibi "Meira," diyor.

Herod'ın ayaklarımızın dibinde duran beden parçalarından beni uzak tutarak yüzümü göğsüne bastırıyor ve alnımı, saçlarımı, boynumu öpüyor. O öldü. O gitti.

Aklımın kıyısındaki bir şey, uzak ve hissiz olan bir şey Theron'dan uzaklaşmama neden oluyor. Koyu renkli gözlerini, yüzündeki yaraları ve alnındaki kurumuş kanı seçene kadar ona bakıyorum. Dudaklarındaki ufak gülümsemenin gölgesi böylesi dehşet verici bir yerde bile bana huzur vermeye çabalıyor.

"İyi olacağız," diyor. Biz. Birlikte iyi olacağız.

Theron sırtım Herod'a dönük olacak şekilde beni ayağa kaldırıyor. Arkamdaki kanlı bedene bakışını izliyorum. Herod'a ne yaptığımın farkında bile değilim. Kandan kayganlaşmış chakramım dışında hiçbir şey hatırlamıyorum.

Kana bulanmış durumdayım. Bithai'nin savaşı için zırhımın altına giydiğim içler acısı tişörtüm ve yırtık pantolonum kan içinde. Tüm yüzüme ve saçlarıma sıçramış ama onları silmek için dokunamıyorum.

Gözlerimi kapatarak "Şimdi ne olacak?" diye sorarken ciğerlerime çektiğim nefese odaklanarak sakinleşiyorum. *Hayattayım. Ben hayattayım.*

Ve Angra artık birilerine zarar vermesi için Herod'ı kullanamayacak.

İnsanları öldürdüğünde Efendi'nin yüzünde gördüğümün iç rahatlığı olduğunu sanmıyorum. Gördüğüm şu anda benim de hissettiğim şeydi. Yorgun, üzgün ve sonsuz hayat bağlarına daha da sıkı bağlanmak. Ama pişmanlık yok. Herod'ı öldürdüğüm için pişman değilim.

Tüm bunları Efendi'ye anlatabilmek isterdim. Onunla her şeyle ilgili konuşabilmek isterdim.

Theron bir adım geri gidiyor ve gözlerimi açtığımda Herod'ın odasını araştırıyor. Köşedeki bir gardırop dikkatini çekiyor ve ona doğru yürüyor. Kapılarını açıyor ve camlardan giren ışık kıyafetler, ayakkabılar ve silahları aydınlatıyor.

Theron, "Şimdi babamın ordularına katılarak insanlarını kurtaracağız," diyor.

Uygun silahları bulmak ya da Angra'nın cephaneliğinden çalmak için zamanımız olmadığından Herod'ın silahlarını aramızda paylaşıyor ve dolaptan kıyafet alıyoruz. Theron bacaklarına bıçakları bağlarken ben de kana bulanmış kıyafetlerimi çıkarıyorum ve Herod'ın kocaman tişört ve pantolonlarından giyiyorum. Siyah bir deri yelek var ve ben onu tişörtün üzerine giyip pantolonun belini de kalın bir kemerle tutturuyorum. Bir çatışma için komik, fazlaca bol ve çuval gibi ama ortalıkta çıplak koşmaktan daha iyi. Bir de kıyafetler Herod'a ait ve bu gerçek, aynen onun tenimde kuruyan kanının midemi bulandırması gibi.

Chakramımı her zamanki yeri olan iki kürekkemiğimin arasına yerleştirdiğimde haftalardır ilk kez rahat bir nefes alıyorum. Sanki onsuz tamam değilmişim gibi hissediyorum. Belime bağladığım bıçak ve kamayla birlikte savaşa olabildiğince hazırlanmış durumdayım.

Theron bir eliyle bir kılıç kaldırırken diğer elinde de bir kama tutuyor. "Hazır mısın?"

Başımla onaylıyorum. Herod'ın odasının kapısına doğru yürüyor ve açarak koridoru kolaçan ediyor. Gözlerim

Theron'ın sırtında ve birbirine çapraz yerleştirilmiş iki bıçakta olmak üzere ardından bir adım atıyorum. Aklımda bir geminin çapası gibi kalan, odanın yerinde hareketsiz yatan karanlık kan yığınına bakmıyorum.

Theron dönüp bana bakıyor. O da bir çapa. Diğer her şey beni aşağıya doğru çekerken tutunabildiğim bir şey.

Yine kafamı sallıyorum. "Haydi gidelim."

Koridor boş. Asker ya da deli gibi koşturan hizmetçiler yok. Sanki savaşı kazanmışız da İlkbaharlılar terk etmiş gibi her yer sessiz ve ıssız.

Ben chakramımı elime alırken Theron da elinde bıçaklarıyla önden gidiyor. Herod'ın odasından uzaklaştıkça kaos başlıyor. Silahlı adamlar odalara girip çıkıyorlar, hizmetçiler koridorlarda koşturuyor ve olabildiğince ortada görünmemeye çalışıyorlar. Theron ve ben duvar diplerinden eğilerek, heykellerin ve bitkilerin ardına saklanarak karanlıktan uzaklaşıyoruz.

Sarayın içinde bir ömür kadar uzun süren saklan-koş temposundan sonra hizmetçilere ait dar bir koridordan aşağıya doğru inen merdivene ulaşıyoruz. Açık kapılar aşağıda sarayın giriş kapılarına doğru uzanıyor. Merdivenlerden iniyoruz ve açık kapının ardında saklanıp koridordan gelen sesleri dinliyoruz.

Theron silahlarını bir eline alıyor ve diğeriyle de benim elimi tutuyor. "Saraydan çıkıyoruz," diye fısıldıyor. "Babamın vardığı yerin ters yönüne doğru koşacağız. Orada Nisran'ın duvarında daha az koruma vardır ve oradan..."

"Nisran'ı terk ediyoruz," deyip sesim titreyerek cümlesini tamamlıyorum.

Theron dönüp bana bakıyor ve sonrasında ne diyeceğimi tahmin ettiğinden yüzü düşüyor. "Sana söz veriyorum, insanlarını kurtaracağız. Ama eğer ölürsen onlara bir faydan olmaz."

Kafamı sallayarak elimi elinden çekiyorum, kalbim damarlarıma buz pompalıyor. Ona karşı çıkmaya başlıyorum, Kışlıların yanına gitmem gerektiğini, onların bağının ben olduğumu ve bunun benim görevim olduğunu anlatıyorum. Ona yeniden anlatmaya başlıyorum. Bunca zamandır ben Kış'ın kraliçesiyim. Ben...

Ama Theron'ın dikkati koridordan gelen gürültüye kayıyor. Bir grup asker taht odasına doğru gidiyorlar. Onlar gidince koridor sessizleşip boşalıyor, bana yaklaşıyor ve gözleri tatlı bir yoğunlukla benimkilere kilitlendiğinde, başka hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi bakıyor.

"Hiçbir zaman kral olmak istemedim." Theron'ın sesi benim telaşımı kesecek şekilde hızlı ve alçak çıkıyor. "Sadece kütüphanemde oturup güneş gökyüzünden düşene kadar yazmak istiyordum. Ama sen... bu... Kışlılar, krallığınız, bir anda çöktü... ve bu bana Cordell düşseydi, bir parçamı kaybetseydim nasıl hissedeceğimi anlamamı sağladı. Artık kendimi istemiyorum. Krallığım için değerli biri olmak istiyorum. Sana laik olabilmek istiyorum."

Theron elini boynumun arkasına kaydırdığında bedenimi yakan muhteşem bir ürperme hissediyorum. Yüzümü kendininkine doğru çekiyor ve duruyor, kararlılığının bir kısmı ne yaptığını ve ne kadar yakın olduğumuzu fark ederek kayboluyor. Parmakları boynumun arkasına dolanıyor ve ona bakıyorum, bekliyorum. Dudakları dışarıya verdiği nefesiyle aralanıp benimkilere yaklaşırken hareket edemiyorum, nefes alamıyorum ve düşünemiyorum.

Sonra dudakları benimkilere değerek ağzı ağzımı örtüyor. Duygular bedenimin içinde rüzgârla uçuşan kar taneleri gibi dönerken boğazımdan bir inleme yükseliyor. Angra'nın

askerleri tarafından yakalanma korkusu; dudaklarından akan rahatlık ve ihtiyaçtan doğan kendinden geçme hissiyle kayboluyor ve bunun hiç de şok edici olmadığını fark ederek titriyorum. Sanki bunun olmasını en başından beri bekliyormuşum gibi... dudaklarımız, birbirine dolanan dillerimiz ve saçlarımda dolaşan parmakları ve birbirimize olan ihtiyacımıza rağmen kısıtlı zamandan dolayı hissettiğimiz çaresizlik.

Geriye çekiliyor, soluğu kesilmiş bir şekilde kafasını sallıyor ve kararlı bir şekilde, "Onlara git ama ölme. Primoria'nın senin gibi insanlara ihtiyacı var," diyor ve iki büyük giriş kapısına ulaşan boş koridora elinde gizlenmiş düşmanlar için tuttuğu bıçaklarıyla dalıyor. Bana aynı anda güzel ve eşit, tatlı ve kesin, soğuk ve sıcak hissettiriyor.

Kapılardan çıkıyoruz ve geniş obsidyen merdivenden sıvışırken ayaklarımız Angra'nın geniş çimenlerine değene kadar durmuyoruz. Burası da boş. Arkamızda ateşlenen topların sesleri yankılanırken tüm askerler ya içeride Angra'yı koruyor ya da ön kapıda nöbetteler. Theron ufak bir gülümsemeyle güven vererek bana bakıyor ve gür çimenlerin arasında koşmaya başlıyor. Angra'nın sarayının kuzey ucuna kadar koşuyor ve oradan doğuya, babasının yaklaşan ordusunun ters tarafına doğru gidecek.

Ama benim yolum güneybatıya doğru uzanıyor.

Koştuğumu bile fark edemeden ayaklarım harekete başlıyor ve sarayı siyah ve yeşilden oluşan bulanıklık şeklinde görerek hızla geçiyorum. Nessa ve ağabeylerinin haftalardır çalıştıkları bahçeye atlıyorum. Bütün alan boş. Ne asker ne de çalışan var. Hâlâ günün ortası, güneş yüksek ve parlak, hâlâ çalışılabilecek birkaç saat var. Ama burada kimse yok

ve bu da onların kampta olduğu anlamına geliyor. Günlük rutinlerinde panikle yapılmış bir değişiklik, ya da...

Diğer seçenek hakkında düşünmeyeceğim.

Endişe daha hızlı hareket etmeme sebep oluyor ve yan duvardan atlayarak Nisran'a koşuyorum.

Şehrin bu bölümü o kadar da boş değil. İlkbahar'ın üst düzey sakinleri evlerini hazırlıyor. Hizmetçiler efendilerinin emriyle pencerelere tahta çakıyorlar. Beni koşarken görünce umursamıyorlar, hatta gittiğim yöne bile bakmıyorlar. Bir köprünün kenarına çıkıyorum ve onları endişeleriyle bırakarak gidiyorum.

Köprü beni şehrin daha aşağı bölgesine ulaştırıyor. Sokak aralarında dolaşıp çöp yığınlarının üzerinden atlıyorum. Bu binaların sakinleri onları her zaman gördüğüm yerde duruyorlar. Pencerelerinin ardından ve kapı aralıklarından gizlice bakıyorlar ve fazlaca göze batmadan hayatın geçmesini bekliyorlar. Yaklaşan savaşı öğrenmezlerse onlara bir zarar gelmezmiş gibi davranıyorlar.

Bir dönemeci daha döndüğümde Nisran'ın çalışma kampının önüne geleceğim. Yavaşlayarak yürümeye başlıyorum ve nefesimi tutuyorum. Bu sokak arası boş olabilir ama sessiz değil, öteden gelen sesler duyuyorum. Askerler birbirlerine bağırıyorlar ve onların ezilmiş seslerinin ardında şaşırmış insanların mırıldanmaları duyuluyor. Benim insanlarım.

Bu sözler bana yanlış geliyor, sanki bana ait değillermiş, sanki onları bu şekilde çağırmaya hakkım yokmuş gibi geliyor. Ama benim onları ve onların beni nasıl çağırdığının bir önemi yok. Onları özgürleştirme yeteneğine sahibim, hatta bu benim görevim. Şu anda önemli olan tek şey bu.

Şimdiye dek önemli olan tek şey buydu.

Köşeye paralel duruyorum. *Bir adım daha Meira. Sadece tek bir adım daha.*

Chakramım elimde zararsız bir oyuncak gibi sallanırken yolda yürüyorum. Önümde beş bina var ve kapı tam bir delilik. İlkbahar askerleri kapının dışında, içeriden abanan Kışlılara kılıçlarını sallıyorlar, yumruklarını savuruyorlar. Kışlılar çığlık atıp ağlaşıyorlar ve saldırıya karşı kendilerini savunuyorlar. Şaşırmışlar, çalışma rutinlerinden çekilmişler ve bir kaosla hapislerine girmeye zorlanıyorlar.

Askerlerden biri savaşmadan düşüyor. Chakramım ensesinde vınlıyor ve bedenini başından ayırıyor ve başı elime düşerken bedeni yanındaki askerin üzerine devrilince askerin dikkatini çekiyorum. İlk adamın yanındaki, sonra onun yanındaki ve sonra kampı korumakla görevlendirilmiş her bir asker. Bütün gözler benim üzerimde, yalnız bir Kışlı kız bir tabura karşı.

Kılıcı kullanılmaktan eskimiş askerlerden biri öne doğru adım atıyor. "Herod'ın oyuncağı kaçmış," diyerek sırıtıyor.

"Herod'ın oyuncağı onu öldürdü," diye karşılık veriyorum ve yüzünde tatmin edici bir şok dalgası oluşuyor.

Sokağın yukarısından başka bir ses geliyor. "Meira, koş!"

Gözüm askerlerin arkasına, kapıya doğru kayıyor. Conall demire abanıyor ve teller yanaklarında ve kollarında kan lekeleri bırakıyor. Beni sokakta görünce panik oluyor. Şimdi gözlerinde ışık var. Benim hayal ettiğim nefretten çok farklı bir ışık bu.

Ama hayır... bu umut. Benim yaşamamı istiyor.

Angra da bunu hissediyor. Hissettikleri umudu bir şekilde biliyor ve İlkbahar askerleri organize olmuş şekilde kapıya doğru yönleniyorlar ve aynı anda silahlarını kaldırıyorlar.

Ciğerlerimden boğulmuş bir inilti yükseliyor. Angra'nın karanlık sihri. Onlara şunu söyledi...

Şimdi öldürmek için saldırıyorlar. Tellerin arasından kılıçlarını saplıyorlar, göğüsleri, boyunları bıçaklıyorlar ve artık uyarı yapmıyorlar. Yönlendirilen bedenlerinde Angra'nın emrini hissedebiliyorum: *Hepsini katledin.*

Göğüs kafesim hissizleşiyor ve bir kez için bunun ne olduğunu biliyorum. Soğuk buz gibi soğuk, omuzlarımdan çıkıp ellerime doğru ilerliyor. Bağımın gücü beni sarıyor, bedenimin içinde ve dışında kontrol edilemeyen bir kar fırtınası gibi, çalkalanıyor, dans ediyor ve dünyayı muhteşem bir beyaza bürümek için yalvarıyor.

Artık Kış'ın da bir bağı var. Ve artık zayıf olmayacağız.

Chakramı ayağımın yanına bırakıyorum ve ellerimi kaldırarak parmaklarımla önümdeki Kışlılara uzanıyorum. İçimden soğuk patlıyor ve şu anda kar fırtınasından başka bir şey olmadığımı hissediyorum, sadece dönen büyük bir kar fırtınasıyım. Soğuk, İlkbahar askerlerine akın ediyor kapıdan geçiyor, kırılgan, beyaz saçlı bedenleri, her bir çift mavi gözü, her bir kanayan yorgun ruhu; güç, kuvvet, enerjiyle sarıyor. Yaralarını iyileştiriyor ve onları daha, daha ve daha kuvvetli yapıyor.

Tüm bedenlerdeki her bir boşluk güçle dolana kadar sihir akıyor. Gözleri daha parlak, bedenleri daha dik oluyor ve yumrukları daha sıkılaşıyor. Soğuk ve buzlanma o kadar güzel bir güç ki, buzlu his durunca, hayret ederek nefes nefese kalıyorum. İçimde adrenalin akıyor ve keyifli bir şekilde akıttığım güçten kaynaklanan yorgunluğumu alıyor.

Kışlılar çığlık atıyorlar. Acı ve ıstıraplarının çığlığının ötesinde, özgürlüklerinin patlaması. İlkbahar askerlerinin

saldırıları, mahkûmlarının savaş çığlıkları karşısında duruyor. Ve Kışlılar, gözleri hayat dolu bir şekilde öne hamle yapıyorlar, çılgınca bir karalılıkla kapıyı yıkıyorlar.

Bir İlkbahar askeri, "Saldırın!" diye bağırırken beni gösteriyor.

Botumla chakramımı yukarıya kaldırıp bir tekmeyle havaya atıyorum ve yakalayıp büyük bir açıyla kaçışan askerlerin üzerine fırlatıyorum. Chakramım elime geri döndüğünde birkaçı yere düşüyor, ama askerler artık çok yaklaşıyorlar ve birkaç saniye içinde benimle çarpışacaklar. Chakramımı sırtıma koyup Herod'ın çalıntı kılıç ve kamasını çıkararak dönüyorum. Dört saniye. Üç...

İlk olarak en uzaktaki askerler düşerek yere iniyorlar. Bir sonraki sıra geriye doğru bakıyor, panikliyor ve daha kolay yakalanıyorlar. On altı yıllık zulmün delice nefretiyle yere çekiliyorlar. Kışlılar ayaklanıyor ve İlkbahar tümeninin üzerine bir ölüm dalgası gibi iniyorlar. Ellerinden silahlarını alarak hiç yenilmeyeceklerini düşünen şok olmuş yüzlere kendi silahlarını çeviriyorlar.

Son İlkbahar askeri sırası bana ulaşıyor. Arkadan ve önden korkuyla yakalanmış durumdalar. Kamam birinin karnına giriyor ve kılıcım ise diğerinin boğazını kesiyor. Askerlerin arasında hızla dönüyorum, bedenim bir dilimleme makinesi gibi, bıçaklıyor, hareket ediyor ve eğiliyor.

Ölen son adamın etrafında hareket ediyorum ve botlarım etrafımda toz bulutu oluşturuyor. Conall'ın önünde duruyorum. Kan içinde ve vahşi görünüyor. Beyaz saçı kırmızıya boyanmış, iki elinde de kısa bıçaklar tutuyor. Onun yanında, Garrigan aynı onun gibi vahşi duruyor. İçlerindeki canavar zincirlerinden kurtulmuş ve hemen arkalarındaysa Kışlılar var.

Beyaz ve gözyaşlı bir fırtına kollarıyla boynuma dolanıyor. "Bizi kurtaracağını biliyordum," diyen Nessa nefes nefese.

Conall bir adım öne çıkıyor ve bıçakları İlkbahar kanıyla parlıyor. "Henüz kurtulmadık. Bundan sonra ne yapacağız kraliçem?"

Kraliçem. Bunu nereden biliyor?

Nessa'dan uzaklaşıyorum ve hepsine birden bakıyorum. Her sabırsız yüze bakıyorum. Her masum, sabırlı ruha, benden gelen gücü sorgulamadan, tereddüt etmeden kabul eden herkese.

Ve içimde Hannah'yı hissediyorum. Onun yumuşak, bekleyen varlığını, bağın gücüne bağlanan kendimi. O aynı zamanda bütün Kışlıların içinde. Anlatılamaz ve muhteşem bir şekilde bizi dünyamızla birleştiriyor.

Onlara, *o benim kızım* diye fısıldıyor. Öyle alçak bir ses ki kendi içsesleriyle karıştırabilirler. *Her şey yoluna girecek. Size yalan söylediğim için üzgünüm. Özgürlük çok yakın.*

Kir bulaşmış yüzlerdeki ümit beni farklı bir duyguyla dolduruyor. Kim olduğumdan korkmamı engelleyen bir duygu. Mutluluk.

Kalabalığa, "Cordell ve Sonbahar, İlkbahar kapılarındalar. Ama bize özgürlüğümüzü onlar kazandıramaz," diye sesleniyorum. Söyleyeceğim sözler, yıllardır süren eziyet, endişe, yara izi ve kanla büyüyerek boğazıma tıkanıyor. "Biz Kışız!"

Conall ve Garrigan'ın başları geriye gidiyor ve kollarını kaldırarak gökyüzüne bağırıyorlar. Bütün Kışlılara bulaşan bir savaş çığlığı, sesler çınlıyor ve gözler parlıyor.

Nessa, "Biz Kışız!" diye tekrarlıyor ve ölü İlkbahar bedenlerinin üzerinden atlayarak elinde çalıntı kılıcıyla yoldan

yukarı koşmaya başlıyor. Herkes onu takip ediyor, bedenlerin üzerinden geçip zafer edasıyla silahlarını sallıyorlar.

Bağ ya da kendi güçleri beni canlandırıyor ve kendi sihrimle doluyorum. Sozsuza kadar bunun keyfini çıkarmak istiyorum.

Hannah, *Artık çok yakınsın*, diyor.

Onlarla birlikte ilerliyorum, olabildiğince hızlı koşuyor ve yüksek sesle bağırıyorum. Kışlıların sesleri ve güçleri arasında kayboluyorum.

Nisran'ın ön kapısındaki meydanın oraya doğru çatışma seslerini takip ediyoruz ve düzenli sıralar halinde koşan askerleri, öldürücü kesinlikle ateşlenen topları ve duvarların üstüne aşağıdan silah taşıyan manivelaları buluyoruz. Angra'nın bağı onların her hareketini ölçülmüş ve mükemmel şekilde düzenleyen bir tehdit gibi.

Kapıya doğru giden sokaklarda ilerlerken bir borazan çalıyor. Angra'nın hatasızca hizalanmış askerleri bize doğru dönüyor ve bağdan kaynaklanan sarhoşluklarından kurtuluyorlar. Angra onlara geldiğimizi bildiriyor ama bilmek bir orduyu hazırlamak demek değildir.

Silahlarımızı kaldırıyor, sessimizi yükseltiyor ve hızımızı artırıyoruz. Şimdi tek bir vücuduz. Beyazı, pisliği ve on altı yıllık ölümü tüketen bir dalga. Angra'nın adamları bizimle yüzleşmek için tekrar sıraya giriyorlar, arkalarını kapıya dönüyorlar, neredeyse yarısının dikkati Noam'ın ordusundan bize dönmüş durumda. Nisran'ın savaş planlarını altüst edecek tek şey: duvarın *içinden* yapılan bir saldırı.

Angra'nın adamlarıyla çarpışıyoruz ve üzerlerine veba gibi çöküyoruz. Onlar da olabildiğince güçlü şekilde,

Angra'nın bağındaki Çürüme'den aldıkları kuvvetle bastırıyorlar. Biz sadece birkaç yüz kişiyiz ve çoğu da artık savaşçı değiller, çocuk ve yaşlı olanlar geride duruyorlar. Sürprizimizin kazandırdığı avantaj çok uzun sürmeyecek.

Bir İlkbahar askerini delip geçerek yere seriyorum ve önüme bir siper gibi alıyorum. Kapıdan önceki meydan, Angra'nın sarayının alanı kadar ve rahatlıkla hareket edebilecek kadar geniş ve açık. İki basamak kapıya çıkıyor ve yukarıdaki yürüme yoluna, oradan da solumdaki duvara dayanan bir binaya gidiyor. Bu kapı kontrol binası.

Bir grup Kışlı adam, İlkbahar askerleriyle boğuşuyor ve ben diğer düşmanlardan korunmak için kaostan faydalanıyorum. Arkamda kalıyorlar ve ben kalkıp koşmaya başlıyorum, bedenlerin, yere atılmış kılıçların ve yığılmış kasaların üzerinden geçiyorum. İnce tahta kapıya doğru ilerlerken kanın ve eski silahların demirsi kokusu midemi bulandırıyor.

Bıçaklarımı kılıflarına sokup kapıyı tekmeleyerek açıp duvara çarptırmadan önce sırtımdan chakramımı çıkarıyorum. Kapı kontrol binasının içinde iki asker arkasını dönüyor ve hızla iki bıçak havada uçuyor, küçük aletler çaresiz bir kararlılıkla bana doğru geliyor. Yere eğilince biri omzumdan, diğeri bileğimi yalayıp geçiyor.

Ama şimdi sıra bende ve karşılık veriyorum. Chakramımı yolluyorum ve silahım askerlerin boyunlarını öldürücü darbeyle kesip atıyor. Bedenleri yere düşerken onların üzerinden atlıyorum ve odanın ortasında duran manivelayı gözlüyorum. Bir açıyla dik duran kalın metal bir çubuk, neredeyse benim kadar uzun. Manivela sağa değil de daha çok sola doğru eğilmiş, o yüzden belki de sağa doğru hareket ettirirsem...

Chakramımı sırtıma yerleştirip bütün ağırlığımı çubuğa veriyorum. Benim hareketimle inliyor ve yaşlı demir açılmaya direnerek kızgınlıkla gıcırdıyor. Ayağımı duvara dayıyorum, çekiyorum, kaldırıyorum ve aptal şey pes etsin diye yalvarıyorum.

Kaldıracın üzerindeki elimin üzerine bir el geliyor. Hızla geri dönüyorum, neredeyse bıçağıma davranıyorum ki Garrigan beni durduruyor. Arkasından Conall geliyor, bir elinde kanlı bir kılıç tutuyor ve o da elini çubuğun üzerine koyuyor.

Hep beraber yükleniyoruz, toplam ağırlığımızla, krallığının yıkılışını hisseden manivela teslim oluyor. Yerine oturuyor ve savaşın ötesinde cüsseli demir duvar iniltiyle yukarı kalkmaya başlıyor.

Conall, Garrigan ve ben kapı kontrol binasından koşarak çıkıyoruz. Hem Kışlılar hem de İlkbahar askerleri durup, açılan kapıya bakıyorlar ve bunun Nisran için ne demek olduğunu düşünüyorlar.

Kapı yeterince yükselir yükselmez, içeriye İlkbahar'ın siyah güneşli zırhlarına ve Kışlıların beyaz saçlarına Cordell'in yeşil ve altın renklerini ekleyen adamlar giriyor. Cordell'li askerlerin arasında bronz tenli, bordo ve turuncu kıyafetli adamlar, ellerinde saç teli inceliğinde kılıçları, egzotik zarafetleri ve zehirleyici duman taşıyan toplarıyla düşmanlar beliriyor. Vârisleri bağını kullanmak için çok küçük olabilir ama Sonbahar askerleri hâlâ uyumlu dansçılar gibi kılıç savaşı yapıp korkunç olduğu kadar işlevsel, chakram gibi silahlarını savurabiliyorlar. Birkaç tane metal disk havada dönmeye başlayınca sırıtıyorum. Efendi benim chakramımı Sonbahar'dan almıştı ve şimdi etrafımda onlarcasının uçtuğunu görünce çabamda yalnız olmadığımı hissediyorum.

Bir Sonbahar silahını savuran bir Kışlı, Cordell sadakatiyle İlkbahar'ı parçalara ayırıyor.

Kışlılar çıldırmış nefretlerini Cordell'in organize saldırılarına ve Sonbahar'ın yetenekli savaşçılarına ekliyorlar. Ama Angra'nın çok adamı var. Siyah ve turuncuyla yeşil ve beyazın buluştuğu korkutucu ve büyüleyici bir savaş yaşanıyor.

Meydanın diğer ucundan gelen bir ok kulağımı sıyırarak geçiyor. Gözlerim kaynağını buluyor, Cordell kıyafetleri içinde beyaz saçlı bir adam İlkbahar okçularını yararken siyaha bürünmüş bir grup tarafından yutuluyor. Mather mı? Belki de Greer ya da Henn...

Düşmanları aşarak uçuşan kılıçların altından geçiyorum. Angra'nın adamları duvardaki topları kapının içerisindeki meydana doğru çeviriyorlar. Onların patlamalarıyla her tarafa toprak parçaları saçılıyor, üzerime taş ve moloz yağıyor. Bıçaklarım havada, İlkbahar askerlerinin arasına dalıyorum ve o Cordell zırhının içindeki beyaz saçlıyı arıyorum. Nisran'ın gecekondu mahallesinin yükseldiği, meydanın karşı tarafında kalan küçük çimenlik alanda dizlerimin üzerinde kayarak kılıçları ve kamaları savuşturuyorum.

Bir nefes almak için duruyorum, kaslarım gergin bir şekilde alanı araştırırken bana doğru bir kılıç savruluyor. Dönerek saldırıyı savuşturuyorum ve kılıcı tutan askere içgüdüsel olarak bakıyorum.

O sadece bir asker değil... Angra.

Ve elinde sadece kılıcı yok. Diğer elinde de asasını tutuyor ki o daha tehlikeli bir silah.

Angra kendine has bir İlkbahar üniforması giyiyor ama kendininki çok iyi durumda ve pırıl pırıl. Kılıcını ve asasını tutarak geri çekiliyor ve etrafımızda adamlarımız birbirlerini

öldürürken bana bakıyor. "Bunca zaman geçti," diyor. "Sen onu kullanmaya başlamadan önce içindeki gücü hissedebilmeliydim."

Bıçaklarımın üzerindeki parmaklarım beyaza dönüyor. "Kibrinin seni körleştirmesine izin vermemeliydin."

Angra gürlüyor ve harekete geçiyor. Olabildiğince hızlı konuşarak üzerine atlıyorum. "Onu bozguna uğratmanın bir yolu var Angra," diyerek tıslıyorum. "Çürüme'yi alt edebiliriz. Eğer diğer hükümdarlar öğrenirse, binlerce yıl önceki gibi hepimiz birlikte onu yenilgiye uğratabiliriz."

Angra duruyor, kılıcı ve asası havada, gözleri adeta şok olmuş şekilde kısılıyor. Beni saran adrenaline karşı nefesimi tutuyorum. Yüzündeki umut belirtisinin üzerine gidiyorum.

Ama biri benim ismimi çağırıyor, bilinçaltımda bir yerlerden gelen bir uyarı. Dönüyorum ve Angra saldırıyor, kılıcını savuruyor ve ardından da asası geliyor. Sopasıyla vurarak elimdeki bıçağı düşürüyor. Benden çok daha tecrübeli ve benim hareketimi kılıcını geri çekmek için kullanıyor ve yarı yolda benimle buluşup kılıcıyla omzumu kesiyor.

İnleyerek kolumun üzerine düşüyorum, acı tenimde dağılıyor. Kendimi iyileştirebilir miyim? Angra denemem için zaman tanımıyor. Kendini üzerime atıyor, bir diziyle beni gecekondu evlerinden biriyle kaotik savaş arasındaki çimlere bastırıyor. Yüzünü aşağıya doğru salladığında ter ve pislikle matlaşmış sarı bukleleri aşağı sarkıyor.

"Benim kurtarılmaya ihtiyacım yok," diye tükürüyor ve üzerimden kalkarak bir başka saldırıya hazırlanıyor.

Angra yine üzerime geliyor ve yaralı sağ kolumu arkaya doğru kıvırmak için sağ elimdeki kılıcı yere bırakıyorum ve bir kalp atışı önce kafamın durduğu çimenlerin üzerine

saplanan kılıcına bakıyorum. Bana misilleme yapma şansı bırakmadan sürekli kılıcıyla hamle yapıyor, ben ellerim ve dizlerimin üzerinde çimlerden meydana doğru ilerlerken beni takip ediyor. Yolumdan bacaklar geçiyor, müttefikler Angra'nın saldırısıyla devriliyor ve keskin silahlarıyla bana sürünerek ilerlemem için tesadüfi bir yol açıyorlar.

Biri, "Meira!" diye bağırıyor ama kim olduğuna bakmak için zamanım yok.

Bir İlkbahar askeri bize doğru koşuyor ve kralına yardım etmeye niyetleniyor. Ama Angra ona birdenbire öfkeyle saldırarak yolundan çekiyor. "O *benim*!" diyor.

Son silahımı çekmek için bu boşluğu kullanıyorum. Chakramım ancak kuvvetsizce, Angra'nın zırhına çarpacak kadar hızlı uçuyor. Onu yolundan çıkararak yere düşürtüyor ve bana doğru dönüyor, yüzünde manyakça bir sevinçle bana bakıyor.

"Tüm yapabildiğin bu mu? Yüzlerce yıl süren savaş ve krallığının büyük finali bu mu?"

"Hayır."

Bu ses çimende ve dünyada gümbürdüyor. Aklım Ochak'taki kulübeye, önümde diz çökerek bana sarılan Efendi'ye rüyamı anlattığım Angra'nın kâbusuna gidiyor.

Ama bu kâbus değil. Bu gerçek, bunu kendi başıma hayal etmeye bile yeltenemezken, gözlerim ona kilitleniyor, bundan sonra nasıl nefes alabilirim bilemiyorum.

Efendi yaşıyor.

Efendi havaya sıçrarken Angra geriye dönüyor, iki kıvrık kılıç rüzgârı parçalara ayırarak Angra'nm kalbine doğru yöneliyor. Angra tepki vermeden önce sadece bir nefeslik zaman geçiyor, kılıçları durdurmak için asasıyla kılıcını sallıyor.

"Meira!" Mather yerde kayarak yanıma geliyor ve ellerini koltukaltlarımdan geçirip beni ayağa kaldırıyor. Ona bakıp gözlerimi kırpıyorum ve başka bir hain kâbusa dalıyorum. Mather burada. Ve Efendi...

Gözümün önündekiyle Efendi'yi son gördüğüm sahne arasında gidip gelerek anlamlandırmaya çalışıyorum. Efendi Bithai'nin dışında kanlar içinde yaralı şekilde yerde yatıyor; şimdiyse havada dans ederek kılıcını savuruyor ve Angra onun saldırısına karşılık dönerek kendini savunuyor. Bedeni sağlam ve güçlü, kaslarıysa her zaman yapmaya alışkın olduklarını yapmak üzere çalışıyor, o ve Angra kanlı savaşın ortasında göğüs göğüse çarpışıyorlar.

Parmaklarım Mather'ın kollarına saplanıyor ve kalbim donuyor.

"Efendi?" diyerek nefes veriyorum.

Göğsümdeki gerginlik azalıyor. Şimdi ne olduğumun bir önemi yok, kraliçeyim ya da değilim, çünkü Efendi burada. Efendi yaşıyor. Ve bunlardan kurtulmak için bana yardım edecek.

Mather'a baktığımda başıyla onaylıyor. "Onu sen iyileştirdin Meira. Herkes onun öldüğünü düşünüyordu ama savaştan sonra ayıldığında senin onu iyileştirdiğini söyledi. Şans eseri bağın sihrini kullanmışsın," diyerek fısıldıyor.

Onun sözlerine tutunuyorum ve etrafımda dönenleri bir yapboz gibi bir araya getirmeye çalışıyorum. Onun ölümüyle ilgili en çok hatırladığım şey onu hayatta tutabilmek için hissettiğim saf ve güçlü bir çaresizlik, derin bir ihtiyaç. Küçük çocuğu iyileştirdiğim gibi farkında olmadan verilmiş bir karar.

Mather gözlerimdeki uzaklığı ve yükselmiş coşkunluğumu okuyor. Başını eğiyor. "Kraliçem."

Bu beni uğuldayan ve korkunç olan gerçeğe, Mather'a ve gözlerindeki kırgın bakışa geri döndürüyor.

"Biliyor musun?" diyerek güçlükle konuşuyorum ve Mather'ın tüm o endişelerinin, kaygılarının ve gerginliklerinin ve hiç olamayacağı bir yerde olabilme çabalarının altında kalıyorum. Şimdiyse hiçbirinin önemi yok çünkü o, artık o değil.

Mather tekrar başını kaldırıyor. Etrafımızdaki savaş devam ediyor ama birbirimize baktığımız o an, rahatladı mı yoksa korktu mu anlayamıyorum. Tek hissettiğim onun kuvveti, hükümdarına bakan bir asker gibi kararlı bir şekilde bana bakışı. Ona ihtiyacım olduğu sürece dayanacak.

Madalyonun yarısı hâlâ boynunda asılı duruyor, bu hayatının yalanının fiziksel hatırlatıcısı. Gözlerim ona takılıyor, sonra kılıç dövüşü yapan Angra ve Efendi'ye döndüğümde bedenime adrenalin pompalanıyor. Angra'nın bağı havada dans ederken Efendi dikkatle onu takip ediyor, bakışı aç ve çaresiz.

Mideme pat diye bir şey oturuyor. Efendi'nin onun ne olduğunu ve neyle savaştığını bilmesi gerekiyor. Angra'nın asasına bakışından onu imha ederek milyon parçaya bölmek istediği anlaşılıyor ama bu imkânsız. Angra'nm bağı kırılamaz çünkü Çürüme'nin sonsuz gücüyle besleniyor.

Birdenbire görüş alanıma bir kılıç giriyor, yakınımıza düşen bir topla dağılan molozlar havayı karartıp bizi tehlikeye sokuyor. Bağırıyorum ve Mather'ı yere deviriyorum ve İlkbahar askeri kılıcını savurmaya devam ederken altından bükülerek kaçıyorum. Mather dönüyor ve kılıcını bana fırlatıyor, havada yakalayıp hiç düşünmeden askerin midesine saplıyorum. Yere düşüyoruz, ufak bir eğimle yerde

yuvarlanırken kılıcım ait olduğu yere, askerin bağırsaklarına giriyor.

Üst üste çığlıklar duyuluyor. Telaşlı bir şekilde bağırarak isimler söyleniyor, tozun içinde hemen dönmeme sebep olan sesler duyuyorum.

"Mather, yakala!"

"William..."

"MATHER!"

Çabalayarak ayağa kalkıyorum, Mather, Efendi ve benim aramdaki alana bakıyorum ve ne olduğunu anlamaya çalışıyorum. İçimde bir dehşet kabarıyor ve donup kalırken neler olduğunu izliyorum.

Efendi Angra'nın elinden asasını düşürüyor. Asa havada uçuyor, kendi etrafında dönerek ilerliyor ve bir çatırtıyla Mather'ın ayaklarının önüne düşüyor. Efendi Angra'dan uzaklaşarak Mather'a doğru hamle yapıyor, daha önce hiç görmediğim şekilde içinde korkunç ve dehşet verici bir şeyler patlıyor. Panik boğazıma takılıyor, ağzıma kan tadı geliyor.

Mather asayı eline alıyor.

"Kır onu!" Efendi'nin sesi boğuk çıkıyor. Angra'ya vurarak onu yere düşürüyor. "Yok et onu!"

Angra, "Seni öldüreceğim!" diye bağırıyor ve pisliğin içinde debeleniyor. Fırlıyor ama Efendi onu devirerek Mather'ın ayağının yanına düşürüyor. Efendi'nin kıvrılmış dizlerinden biri Angra'nın omzuna vuruyor ve onu yere yapıştırıyor. Şimdi Efendi onun tepesinde, nefesini yüzüne üflüyor.

Mather bana bakıyor. Yüzünde yine aynı kararlı ciddiyet ve çaresizlikten kurtulmuş bir bakış var. Beni koruyacak. Beni güvende tutacak. Her zaman düşündüğü kişi olmadığı-

nı bilse de bunu yapabilir.

Asayı kafasının üzerine kaldırıyor. Angra'nın bağı. Bu toprakları ele geçiren Çürüme, Angra'ya gelmiş iğrenç ve durdurulamayan kötülüğü veren ve sihrini kötüye kullandığı için giderek büyüyen güç. Mather'ın kolları gelecek darbenin etkisine karşı geriliyor, elindeki asayı havaya kaldırıyor, yavaş ve acılı bir uzatış.

Dehşete düşüyorum, o kadar elle tutulur bir duygu ki erimiş nehirler gibi damarlarıma yürüyor, son parçalar çıtırdarken öne doğru fırlıyorum ve Mather'ın üzerine atılıyorum.

"Mather, hayır!" diye bağırıyorum. "Dur!"

Ama beni duymuyor. Bilmiyor ve düşünmüyor bile. Kimse düşünmemişti. Cevabın çok basit olduğunu kimse düşünemedi, güç yakın.

Asa, kırılan cam gibi bir ses çıkararak toprağın üzerine dağılıyor. İçinden karanlık fışkırıyor, bacadan yükselen simsiyah bir duman gibi yükseliyor. Kaosun, devam eden savaşın ve çığlıkların arasından kamçılayan bir rüzgâr esiyor ve izleyen askerlerin arasına dalıyor. Siyah duman sütunu bulutlara, gökyüzüne doğru uzanıyor ve bizi yok edecek bir girdap şeklinde dönmeye başlıyor.

Kollarımı Mather'a sarıyorum ve onu parçalanmış asadan uzaklaştırıyorum. Bunun somutlaşmış hali çok uzun zamandır bizi etkisi altında tutuyordu. Yere kapaklanıyoruz, kollarım omuzlarının etrafında, gözleri şaşkınlıkla açılmış. Etrafımızdaki herkes İlkbaharlılar, Cordell'liler, Sonbaharlılar, Kışlılar... herkes durmuş, savaşı bir kenara bırakmış, arsız bir merakla olanlara bakıyor.

Angra dışındaki herkes. Gözleri benimkilerle buluşuyor, Mather'a sarıldığım yerden iki adım uzakta duruyor.

Angra'nın göğüs zırhı ve kolluğunun arasındaki boşluğa bir bıçak saplanmış. Yanağındaki derin bir yaradan kan akıyor. Ama gözleri yanıyor, açık yeşil irisleri derinlerdeki fırtınayı yansıtıyor. Beni görene ve benim madalyonsuz bir şekilde sihirle kurduğum bağı çözene kadar onun bile bilmediği Kraliyet Bağlarının gücünü ve kim olduğumu sonunda anlıyor. Bağına hapsolmuş sihir ve Çürüme, artık onun içinde birleşecek, onu besleyecek ve tek parça haline gelecekler. Kötülüğünü durdurulamaz bir şekilde kullanabilecek, bir asa ya da onun gibi bir objeye ihtiyacı olmayacak çünkü sihrin bağı kendisi olacak ve Çürüme kimsenin kontrol edemeyeceği kadar güçlenecek.

Siyah blok ince bir çizgi haline geliyor ve duruyor, bekliyor ve zaman geçiyor. Sonra büyük bir güçle patlıyor, yere çarpıyor ve sert bir rüzgâr yaratarak yayılıyor. Mather kendini benim üzerime atıyor, güç büyük taşları havaya uçururken her ikimiz de yüzlerimizi birbirimizle kapatıyoruz.

Bitiyor. Öylece geçiyor. Ne son bir patlama ne de kopan bir ölüm çığlığı duyuluyor. Hiçbir şey olmamış gibi, Mather'ın ayaklarının dibinde kırılan sadece camdan bir topmuş gibi sona eriyor.

Mather'dan uzaklaşıyorum ama bakmadan önce ne göreceğimi biliyorum. İçimdeki sihir derinlerden bana fısıldıyor, zihnimin en açık yerlerinde yol göstererek bilgiyi bana ulaştırıyor.

Efendi topuklarının üzerinde oturuyor ve altındaki boş pislik lekesine şaşkınlıktan açılmış gözlerle bakıyor. Bıçağı toprağa saplanmış, dikey bir şekilde rüzgârın sakin esintisinde öylece duruyor.

Ama Angra gitmiş.

Dünya yanlış, dengesi bozulmuş ve titreyen bacaklarla ayağa kalktığımda sendeliyorum.

Efendi beni yakalıyor. Göğsüne bastırıyor, kuvvetli kollarıyla beni sarıyor ve bunun bir rüya olduğunu biliyorum, bana tatlı kızım demesini, Alysson'ın arkamızda durmasını, Nessa ve ailesine yemek servisi yapmasını bekliyorum.

Ama Efendi gerçek. O burada. O hayatta ve geriye çekilerek yüzüne bakıyorum ve dünya sanki düzeliyor.

Dudakları aralanıyor ve "Geçti," diyor.

Gözlerim onun arkasına kayıyor, Angra'nın durduğu ve şimdi boş olan yere bakıyorum. Sanki kırılan asa onu yok etmiş gibi. Sanki o kadar kolaymış gibi.

Herkes böyle olduğunu düşünüyor. Kralları ve sihri kaybolunca silahlarını bırakan ve düşmanları birleştiğinde isteksizce teslim olan İlkbahar askerleri de dahil olmak üzere herkes böyle düşünüyor. Yeşil, altın, bordo ve beyaz bedenler meydanda dans ediyorlar ve bulutlu göğün altında mutlular.

Gözlerimi kapıyorum ve nefes alıyorum, ciğerlerime girip çıkan havaya ve Efendi'nin omuzlarıma sarılan kollarına odaklanıyorum. Onun ötesine ve bu şehri bir an için cennete

çeviren Kışlıların saf ve sınırsız mutluluğunun sesine odaklanıyorum.

"Meira."

Bana bakan Efendi'yi görmek için gözlerimi açıyorum; yüzü, onda şimdiye dek görmediğim bir ifadeyle donmuş. Bunun bir hayranlık olduğunu anlamam biraz zaman alıyor.

"Çok uzun zaman önce bunu sana söyleyenin ben olmam konusunda anlaşmıştık. Yani kurtulanları kastediyorum," diye fısıldıyor. "Angra'nın nasıl öğrendiğini bilmiyorum. Ben..."

Bedenim soğuyor, içimde girdap gibi dönen vahşi bağ sihri uyanıyor. Nefes alıyorum ve elimi Efendi'nin koluna koyduğumda titriyorum. "Hayır," diyerek başımı sallıyorum, "bu Hannah'ın sırrıydı ve bana o söylemeliydi, sen değil."

Efendi'nin kaşları çatılıyor. "Hannah?"

Omuz silkiyorum, bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum ama Efendi bunu geçiştiriyor. Bir adım geriye gidiyor, diz çöküyor ve bana yumruğunu uzatıyor. Yumruğunun içinden gümüş bir zincir sarkıyor.

Tek söylediği, "Kraliçem," oluyor.

İrkiliyorum, bu unvanın yarattığı korkudan nefret ediyorum. Beni öyle çağırmasını istemiyorum, ama bana böyle bakmasını hayatım boyunca beklemiş ve istemiştim. Ne olduğumun önemi yokmuş gibi, gerçek beni görüyormuş gibi bakıyor. Kana, pisliğe ve toza bulanmış olmama rağmen, yeniden kurulacak krallığımızın gücüyle parlıyormuşum gibi.

Bugüne kadar yaptığı tüm fedakârlıkların farkında ama hiçbirinden pişmanlık duymuyormuş gibi bakıyor.

Madalyona doğru uzanıyorum ama başka bir el araya giriyor. Parmaklarım tozlu havada kalıyor ve babasının

elinden madalyonu alan Mather'ın elinin üzerinde oyalanıyor.

Diğer yarısını da yakasını açarak boynundan çıkarıyor. Her iki yarımı da bana uzatıyor, mücevher mavisi gözleri kasvetli göğün altında griye dönüyor. "Sizindir kraliçem," diyor. Elleri titriyor ve dili dudaklarının üzerinde dolaşıyor. Onunla ilgili her şey kuvvetli, sarsılmaz ama gözlerindeki bakış daha derin bir korkuyu yansıtıyor. Önceden onun olan bir sürü sorumluluğu bir başkasının omuzlarına yüklemenin korkusu.

Elimi kaldırıyorum. Yüzlerce şey üzerime geliyor, yüzlerce farklı şekilde ondan özür dilemek, dizlerine kapanmak ve ağlamak istiyorum. Ben olduğum için üzgünüm. Bütün hayatı beni korumak üzerine kurulduğu için üzgünüm, tüm varlığı bu basit yalanla parçalanıyor. Bu kadar çabuk büyüdüğümüz için üzgünüm. Her şey için üzgünüm.

Ama bunların hiçbirini söylemiyorum. Elinden madalyon parçalarını alıyorum, gözlerimi gözlerinde tutuyorum, ağzım belki doğru sözleri bulurum da bir şey söylerim diye açık kalıyor.

Mather, madalyonlar teninden ayrıldığında derin bir nefes veriyor. Ayağa kalktığı anda içine kapanıyor ve tüm bunların ağırlığı altında kalıyor. Dudakları bir gülüşün silik başlangıcıyla kıvrılıyor ama orada duruyor, şok ve mutluluk arasında asılı kalıyor.

"Emirlerinizi bekliyorum kraliçem," diye fısıldıyor ve başını eğiyor.

Hareket ettiğimi bile fark etmeden, avcumu çenesine koyuyorum ve omzumdaki kesikten dolayı irkiliyorum.

Keşke hiç incinmeseydik.

Birden elim uyuşuyor ve gözlerim açılıyor. Sihrimi çağırmak niyetinde değildim ama şu anda canlanıyor, uyanıyor ve uyuşukluk yayılıyor, büyüyor ve avcumun içinden Mather'ın çenesine geçiyor.

Soluğu kesiliyor. Bütün bedenim soğuyor, buzlu ve parlak oluyor ve Mather'm gözlerinde yeni bir ışık parlıyor. Sihrim onun bedenindeki yorgunluğu ve korkuyu alıyor ve Kışlıları dolduran aynı kuvvetle dolduruyor. Büyük bir şey değil. Sadece devam edebilmesi, kaderiyle yüzleşene kadar tereddüdünü kontrol edebilmesi için ufak bir ışık.

Kral olmanın yükü gittiğine göre rahatladı mı? Yoksa sadece korkuyor mu?

Mather bir adım geri gidiyor, elimden uzaklaşıyor ve Efendi gibi diz çöküyor. Onların arkasındaki sevinç çığlıkları azalarak saygılı bir sessizliğe dönüşüyor ve her bir Kışlı aynı şekilde diz çöküyor, başları önlerinde, beyaz saçları kırmızı, kahverengi ve siyaha bulanmış durumda. Nefesim sıkışıyor onları durdurmak isteyip istemediğime karar veremiyorum. Hepsi çok mutlu görünüyorlar. Bir bütünler. Yere eğilmelerinin sebebinin benim varlığım olması ne kadar korkutucu olsa da bu mutluluğu bölemiyorum. Nedeni benim, yetim asker kız.

Kapının yakınında diz çökmüş Dendera'yı ve yanındaki Henn'i görüyorum. Birbirlerine öyle sıkı sarılıyorlar ki bu beni mutluluktan sarhoş ediyor. Greer ve Finn birbirlerine dayanıyorlar, Greer'ın sol bacağında büyük bir yara var. Conall, Garrigan, Nessa ve hatta Deborah... herkes mutlu ve burada ve güvende.

Ve Theron. Tüm bunların arkasında, kapının önünde Theron duruyor, babasının askelerinden geriye kalanlar onun etrafını sarmış. Aramızdaki mesafeye rağmen gözlerimiz

buluşuyor, bana gülümsüyor, yavaş, ölçülü bir gülümseme, bu anın hürmetini pekiştiriyor. Cordell'liler ve Sonbaharlılar gibi o da başını eğiyor ve onlara ait olmayan bir krallığı saygı ve merakla benimsiyorlar. Her biri Angra'nın kaybolşuyla oluşan rahatlamayla gülümsüyor.

Belki de Angra ölmüştür. Belki de Çürüme içine nüfuz edip kendiyle birlikte onu da parçalamıştır. Çok fazla belki var. Belki gelirler, belki bizi kurtarırlar, belki günün birinde krallığımızı yine ayakta görürüz diye düşünürken yıllar geçti.

Mather ve Efendi'ye eğiliyorum ve ellerimi omuzlarına koyuyorum. Başlarını kaldırıp bana bakıyorlar ve gözlerindeki yaşlarla hastalıklı bir şekilde mutlu görünüyorlar.

İç çekerek gülümsüyorum. "Haydi evimize gidelim."

Angra gittiği için diğer üç çalışma kampı da zahmetsizce düşüyor. Kralsız kalan İlkbahar kaosa sürükleniyor ki bu da birleşmiş ordumuz krallığın içinden geçerken işini kolaylaştırıyor, diğer Kışlıları esir tutan askerleri de alt ederek ilerliyoruz. Kışlıların kampta hissettikleri tüm korku, yorgunluk ve acı, onları kurtardığımızda yükselen sevinç çığlıklarıyla yok oluyor. Özgür olmanın bilinciyle aydınlanan yüzlerini görmek beni daha önce tatmadığım şekilde mutlu ediyor.

İki hafta geçiyor. Bu iki haftada diğer üç kampı özgürleştiriyoruz, insanlarımın yaralarını iyileştiriyoruz ve onları sağlıklarına kavuşturmak için besinleri yavaş yavaş almalarını sağlıyoruz. Sonbahar ordusu son kamp da özgürleşince ayrılıyor ama Cordell kalıyor ve bu da benim sorgulamak istemediğim bir seçim. Theron hızlı davranıp ordusunun malzemelerini ve erzağını sunuyor ve ben de Noam tersini söylemeden hemen kabul ediyorum. Kışlılar birkaç hafta önce kim olduğunu bile bilmeyen bir kraliçe ya da birkaç ay önce

onları kurtarmak yerine topraklarını ele geçirmek isteyen bir kral değil, birleşmiş bir cephe, askerler ve ilaç görüyorlar. Bunu bu şekilde koruyabilmek ve bedenleriyle akıllarını kalıcı bir şekilde iyileştirmek için her şeyi yapabilirim.

Kalıcı iyileşme Ochak'ı gördüğümüz anda başlıyor.

Kış'ın başkenti, İlkbahar'dan birkaç saat yürüyüş uzaklığında. İlkbahar'ın canlı renkli kiraz çiçeği ağaçları ve yeşilliği yerini Kış'ın mükemmel beyazlıktaki topraklarına bırakıyor. Hiç bozulmamış karlı tepeler ve donmuş buzlu, fildişi renkli ağaçlar. Bu kalıcı değişim beni sarıyor ve bu... doğru geliyor. Bu soğukluk, donmuş ormanlar, gökyüzünün, yerlerin ve havanın, her şeyin beyaz olması doğru geliyor. Burası evimiz.

Ama bizim nefes kesen bir heyecanla beklediğimiz Ochak oluyor. Ochak, bizim kaybolmuş başkentimiz ve sadece anlatılanların yarattığı anılarda gördüğüm şehir. Kış'ta daha derinlere ilerledikçe, göğsüm daha da sıkışıyor ve istediğimiz yere varamadan endişeden donup kalmaktan korkuyorum.

Diğer Kışlılar önce Ochak'ı görüyorlar, uzakta, pusların arasında uzanan bir şehrin silueti. Heyecanla bağırınca beni uyandırıyorlar ve yenilenmiş bir güçle Cordell ordusunun sıralarından çıkıyorlar. Yüzlerce ayak ani bir keyifle boş topraklara vurmaya başlıyor ve titreşimleriyle dünyayı sallıyorlar.

Ochak, karsız gri bir gökyüzünün altında gözümün önünde beliriyor. Şehrin merkezinin etrafında duvarları yıkılmış köyler sıralanıyor. Küçük tepeler halinde yığılmış kayalar görülüyor. İçlere doğru hâlâ ayakta duran kuleler, sanki her şey yolundaymış ve bizim geri dönmemizi bekliyormuş gibi gökyüzüne yükseliyor.

Bizi öldürmedin Angra ve biz tekrar doğacağız.

Kışlıların yanında dörtnala gidiyorum ama atımı, Cordell ordusundan ödünç aldığımız bu muhteşem savaş yaratığını durduruyorum. Kışlılar durduğumu fark etmiyorlar ve heyecana kapılmış şekilde koşmaya devam ediyorlar. Atım, bayırda topaklanmış eski karın üzerinde huysuzca dans ediyor ve nallarının altında Kış'ın solgun çimenleri, ince tabaka buzun altından yukarı uzanıyor.

Efendi de benim yanımda duruyor ve ikimiz de havaya nefeslerimizden çıkan donmuş bulutlar bırakıyoruz.

"Tekrardan inşa edilmesi gerekiyor. Ve Cordell'le daha fazla yiyecek takası yapmamız lazım," diyor.

Theron'dan aldığım beyaz koton tişörtüme soğuk rüzgâr vuruyor. Ondan ve babasından geriye ödeyemeyeceğimiz kadar çok şey aldık zaten... ve daha da fazlasına ihtiyacımız olduğunu bilmek sıkıntıyla midemi buruyor. Noam'ın verdikleri karşılığında ne isteyeceğini biliyorum: Sihir mağarasına ulaşabilmek için Klaryn Dağları'na yani Kış'a giriş izni. Belki de bu yüzden Theron'ın bize malzeme sağlamasını engellemedi. Belki de bu yüzden henüz Cordell'e geri dönmedi ve ordusunun etrafımızda olmasına ve yatırımını korumalarına izin veriyor.

Sebebi her neyse, almaya çalışana kadar ona ve verecekle-rine ihtiyacımız var ve bunun için endişelenemem. Düşünecek çok şey var.

"Biliyorum."

Efendi bir eli dizginlerinde eyerin üzerinde kayarak "Ama bu onlar için iyi olacak," diyor. "İyi olacak. İyileştikçe şehri tekrardan inşa edecekler. Buna ihtiyaçları var."

Başımla onaylıyorum. Hepimizin buna ihtiyacı var. Bir şeyleri tamir etmeye, bunun için çabalamaya ve

damarlarımıza hayat yürüyene kadar ellerimizle çalışmaya ihtiyacımız var. Gerçek, görkemli ve işe yarar şeyler yapmalıyız.

Efendi bana yan yan bakarken yüzündeki ifadeyi görebileceğim bir açıda duruyor. "Sen de aynı onun gibisin."

Yüzüne bakıyorum. "Hannah gibi mi?"

Başıyla onaylıyor. "Hayatının her dakikasında."

Soğuk sızı vererek içimde dolaşıyor. Kendi tarzında bunu yapabileceğimi söylüyor. Krallığımızı tekrar bir araya getirebilirim ve onları daha iyi bir geleceğe taşıyabilirim.

O gelecekte bizi her ne bekliyorsa, Angra da orada.

Yutkunurken altdudağımı dişlerimin arasına alıp soğuk havayı içime çekiyorum. Çalışma kamplarını özgürleştirmenin mutluluğu ve Kış'a yaptığımız yolculukla o kadar meşguldük ki bu mutluluğu bozmak istememiştim. Mutluluğumuz çok kırılgan ve bir parçam bir şey söylemeyi, ihtiyacımız olmadığı sürece kötü şeylere dikkat çekmeyi reddediyor.

Ama Efendi'ye bunu söylememek, zamanı geldiğinde durumu daha da kötüleştirebilir. Tabii eğer o zaman gelirse. Şüphelerim doğruysa, Angra ölmediyse ve tehdidi bitmediyse savaştığımız her şey hâlâ gerçek barışın yanılsaması olabilir.

"Angra'nın öldüğünü sanmıyorum," diye fısıldıyorum. Sesim soğukta üzgün çıkıyor. "Ve onun sihri... düşündüğümüzden daha kötü. Çok daha kötü."

Efendi bir şey söylemiyor ve bir an için sesim rüzgârda yutulmuş olabilir diye düşünüyorum. Ona bakıyorum ve yüzünde Lynia'dan madalyonun yarısıyla birlikte döndüğüm zamanki anlaşılmaz ifadeyi görüyorum. Korkmuş, kararlı ve geleceğe bakıp geçmiş için endişelenmeye fırsatı yokmuş gibi hissediyor.

Boynumdaki madalyona dokunuyorum. Şimdi bir bütün. Bütün ve boş, güçsüz, ama ona dokunmak bana garip bir sakinlik veriyor. Aynı lapis lazuli taşının verdiği gibi. Aynen umut gibi. Etrafımdaki Kışlılar gücün güvenle madalyonun içine geri döndüğünü, Mather'ın da dediği gibi sihri şimdiye kadar şans eseri kullandığımı düşünüyorlar. Krallığın düşüşünden beri sürdürdüğümüz umutsuz arayış sayesinde bulunduğunu sanıyorlar. Sihrin şimdi başka bir yerde olabileceğini bilmiyorlar ve ben de onlara bunu söylemek istiyor muyum emin değilim.

Aslında sadece onlara değil... Cordell'e de. Özellikle de Noam'a.

Efendi, "Her şeyi sırayla halledeceğiz," diyor. Gözleri benimkilerle buluşuyor ve bir nefeslik anda ne kadar yorgun ve korkmuş olduğunu görüyorum. "Geleceği, sorunları sırasıyla ele alarak kuracağız."

Hâlâ koşan Kışlıların arasından dörtnala geçen atlar bizim yanımızda durduklarında ben de başımla onaylıyorum. Theron ve Noam atlarının üstünde titrerken bana, Efendi'ye ve Ochak'a bakıyorlar. Noam üşürken en azından onurlu durmaya çalışıyor ama Theron kollarıyla kendini sarmış ve dişleri ovadaki nallar kadar ses çıkararak birbirine vuruyor. Mather atını Theron ile benim arama doğru sürüyor ve neredeyse donmak üzere olan yabancı misafirlerimizi bir kaşı havada inceliyor.

"Buralarda bir yerlerde bir palto dükkânı olduğunu söyleyin," diyen Theron üşürken atının üzerinde çok garip duruyor.

Mather, yıllardır duymadığım kadar güzellikte bir sesle gülüyor. Her geçen gün biraz daha fazla gülüyor ve bütün

yüzünü kaplayan gülümsemesi etrafındaki her şeyi aydınlatıyor. "Zavallı Cordell prensi. Azıcık serinliğe dayanamıyor mu?"

Theron, "Azıcık serinlik mi?" diye ciyaklıyor. Ordusuna doğru ilerlerken Cordell'li askerler de en az liderleri kadar rahatsız ve donmuş görünüyorlar. "Bunun sonunda alacağımız tek şey buzdan askerler olacak. Az önce babam hapşırdı ve hapşırığı resmen havada dondu!"

Atım kişniyor ve Theron bana dönüyor. Gözlerindeki bakış kaygısız gülüşünden daha derin bir şeye dönüşüyor. Angra'nın sarayının koridorlarındaki öpüşmemizden kalan bir şeylere.

Mather aramızda ilerlerken atının üzerine yerleşiyor. Yüzümde hafif bir sırıtışla gözlerimi Theron'dan ayırıyorum ve durumun garipliğine gülmek istiyorum. Sıradan problemler. Taliplerle ilgili sıradan problemler. Bu da en başından beri Efendi'nin istediği bir şeydi değil mi? Ve her şeyden sonra... sıradan problemler harika hissettiriyor.

Noam oğlunun diğer tarafında homurdanıyor ama bir şey söylemiyor. Ya söyleyecek bir şeyi yok ya da dudakları donduğu için konuşamıyor, bilemiyorum. Evlilik hazırlıkları hakkında henüz konuşmadık ama bir Ritim kralı, hâlâ bir Mevsimliyle oğlunun birleşmesini istiyor mu, yoksa Kış'ın Cordell'e olan borcunun giderek kabarıklaşması bir bağ için yeterli mi, emin değilim. Birkaç gün önce çalışma kamplarına düzenlediğimiz baskınlar sırasında dinlenirken bana sormaya başladı. Noam tokalaşmak için elini uzattı ve tenlerimiz değdiğinde onu yine karısının yatağının kenarında diz çökmüş halde gördüm. Ben bir bağ olduğum için bunları görebiliyorum ama diğer kraliyet bağı sahiplerinin bunu

bilmemesi gerekiyor. Tabii ki Angra dışında çünkü o Çürüme'den yararlandı. Noam'ın benim, ona dokunduğunda titremeye başlayan dengesiz bir kraliçe olduğumu sanması gerekiyor.

Bence onun da buna inanmaya ihtiyacı var. Beni hafife alması ve gerçek gücümü bilmemesi daha iyi. Bize verdiklerini geri almak istediğinde bunlar Kış'ın elini güçlendirir.

Efendi, "Soğuk konusundaki tartışmanız bittiyse," diyerek araya giriyor, "sanırım yapmamız gereken işler var."

Gözlerime bakıyor, yüzü sevinçle parlıyor ve atını dörtnala sürmeye başlıyor. Koşan Kışlıların arasından geçerken atının nalları erimiş kara vurarak ilerliyor. Theron ve Noam da onun peşinden atılıyorlar ve benim koşan beyaz saçlı insanlarımın arasından, kimsenin hatırlamadığı şehre doğru yol alıyorlar. Sadece Mather oyalanıyor, nefes aldıkça ağzından çıkan buharla, ben diğerlerini izlerken o bana bakıyor.

"Üzgünüm," diyerek içimi çekiyorum.

Aramızdaki gerginlikten dolayı Mather'ın atı karın üzerinde dans ediyor. Koşan kalabalıktan gözümü ayırıyorum ve safir gözlerine bakıyorum. Bu özür pırıltılarıyla ağırlaşmış bakış, Nisran'daki savaştan beri birbirimize en uzun bakışımız.

Burnundan hafifçe hava çıkararak inanmayan bir şekilde gülüyor. "Özür dileme. Sen yanlış bir şey yapmadın." Dikkati önümüzde uzanan şehre kayıyor. "Hem de hiç."

"Biliyorum, sadece..." diyorum ve kısa bir an duraksayınca Mather bana dönüyor.

"Biliyorum," diye tekrarlıyor ve içtenlikle gülümsüyor. Elindeki dizginleri sıkılaştırarak yoluna devam ediyor. "İkimizden birinin kötü hissetmesi gerekiyorsa o ben olmalıyım.

Sen yakalandıktan sonra William bize gerçeği anlattığında tek düşünebildiğim şey, sorumluluğun artık sende olduğuydu. Ben özgürüm."

Mather konuşurken ufka bakmaya devam ediyor ve eğer ona bakmıyor olsaydım, kaygısız ve neşeli ses tonunu kabullenebilirdim. Ama konuşurken yüzünü, gözlerinin kısılışını, dudaklarının incelmesini seyrediyorum. Söylediklerinde çok büyük bir doğruluk payı var. *Ben özgürüm.*

Belki de istediği şey özgürlük değildir.

"Cordell'deyken," diye başlıyorum, "ve onların gelecekteki kraliçesi rolünü oynarken ben..." derken kendimi tutamayıp hınzırca kıkırdıyorum. "Ben senmişim gibi davrandım."

İtirafım havada asılı kalıyor, sözlerim uçuşan kar taneleri gibi salmıyor. Mather bunun üzerine bana gülümsüyor, gerginliğinin bir kısmı kafasını hafifçe aşağıya eğerken azalıyor.

Cevap olarak "Kraliçem," diyor. Atını mahmuzlayarak dörtnala Ochak'ın duvarına doğru yol alanlara katılıyor.

Onun gidişini izlerken göğsüm çözülüyor. Gerçekten buradayız. Ochak'ta. Sadece hatıralarda ve rüyalarda kaldırım taşlı sokaklarını ve kulübelerini gördüğüm şehir. Benzersiz kar tanelerinin mükemmel bir süreklilikle düştüğü yer. Kar yağması lazım. Hem de her zaman.

Islak bir şey burnumu gıdıklıyor. Yukarı baktığımda ağzım gerçek ve saf bir gülümsemeyle açılıyor. Şimdi kar taneleri düşüyor, kararlı ve kuvvetli şekilde Ochak'a giden yola yağıyorlar. Kışın olması gerektiği gibi üzerimizi kaplıyor. Nefes kesici, dondurucu mükemmel bir kış.

Atımı dörtnala koşmaya zorluyorum, kararlılıkla ilerlerken nalları diğerlerini Ochak'a, kar ve ışığın şehrine doğru takip ediyor.

Senin şehrin.

Hannah'nın sesi tüm algılarımı dolduruyor ve içimdeki bağın sihriyle yükseliyor. Görünüşe göre benimle her zaman konuşabilirdi ama Angra'yla karşılaşmamda beni ele vermemek için yapmadı. Madalyonun iki yarısını aramamıza da bu nedenle engel olmadı. Kış'ın bağını korumak için düzenlenen bir gösteriydi her şey. Rüyalar ve görüler de beni bağlara ve sihre ve hiç düşünmediğim şekilde ona bağlı olduğuma alıştırmak içindi. Benim annem. Hâlâ bir annem olduğuna alışmak zor. Bu yeni dünyada bu gerçeğin nereye oturacağından emin değilim.

Bizim şehrimiz, diyerek düzeltiyorum. *Sen olmasaydın hiçbirimiz hayatta olmazdık.*

İçimde bir çeşit üzüntü oluşuyor Hannah'nın pişmanlık ve acısı bu. *Ama benim başarısız olduğum yerde sen başaracaksın.* Duruyor ve sessizlikte onun pişmanlığının dalgasını hissedebiliyorum. *Sana anlatmak istedim. Pek çok kere seninle konuşmak istedim. Sihrini kullanabilecek yaşa gelmeden önce sana kim olduğunu söyleme riskini göze alamadım. Ve sen henüz çok küçükken Angra senin kim olduğunu öğrenseydi...* Duruyor ve nefesi kesiliyor. *Krallığımız sonsuza kadar yok olurdu.*

Biliyorum, diyorum. Tüm söyleyebildiğim bu oluyor. Bugün gözyaşı dökerek dilenen özürlerin günü değil. Bugün soğuğu teneffüs etmenin, aralarından dörtnala giderken Kışlıları izlemenin ve onların gülümseyen canlı yüzlerini görmenin günü.

Önlerde Nessa'yı seçiyorum, gülerek Conall'a kartopu atıyor. Dendera'yı kendi atının üzerinde görüyorum, Henn'le duvara doğru yarış yapıyorlar. Her zaman olmaları gerektiği gibi özgür ve mutlular. İnsanlar sadece karanlıktaki kelimeler değillerler, artık aydınlıktalar.

Bu gerçek gibi gelmiyor. Sadece Meira olabilmek için çok uğraştım ama olduğum kişi bu kadar *basit* değil. Ochak'ın üzerindeki kar fırtınasında, boş gökyüzünde dönerek yere düşen tek bir kar tanesi gibi. Tek bir donmuş kar taneciği. Sonra bir tane, bir tane daha ve farkında olmadan bütün yollar onlarca farklı kar tanesiyle örtülecek. Bütün bu küçük parçalar, tek bir büyük patlamaya hazır kar fırtınasına, güzel, tehlikeli ve destansı bir şeye dönüşmek için bir araya geliyorlar.

Ben Hannah'nın kızıyım. Ben Kış'ın bağıyım. Ben bir savaşçı, asker, leydi, kraliçe ve en önemlisi de karlı bayırları geçerek Ochak'm yıkıntılarına ulaşırken ben Meira'yım.

Angra her ne yapmayı denerse denesin, beni bu krallığı geçmişin küllerinden temizlemekten ve hayatlarımızı muhteşem, buzlu bir kar tanesiyle doldurmaktan alıkoyamaz.

TEŞEKKÜRLER

Bu inanılmaz derecede göz korkutucu şeye nasıl başlayacağımı bilemiyorum. Bana, "Teşekkür sayfanı yaz," dediler. "Eğlenceli olacak." Ve evet gerçekten eğlenceli oldu, tabii sürekli ağlamak için verdiğim araları saymazsak, çünkü bu kitap benim için sadece bir kitap değil ve bana yardım etmek için o kadar çok insan...

Aman Tanrım. GÖZYAŞLARI.

İlk ve en büyük teşekkürü, gerçek bir kahraman olan temsilcim Mackenzie Brady'ye borçluyum. Söylediği her şey hem harika hem de sinir bozucu olan o mükemmel insanlardan biri. *Kül Gibi Kar*, görkeminin büyük bir kısmını bu kadına borçlu ve o olmasaydı ben kaybolurdum.

İlk günden beri *Kül Gibi Kar* için duyduğu heyecanla nefesimi kesen editörüm Kristin Rens'e teşekkür ederim. Benden başka birinin garip, küçük dünyamı en az benim kadar sevmesini ve bu kadar zaman ve çaba harcamasını hâlâ aklım almıyor. Kristin ve HarperCollins'teki herkes, yayıncılık şövalyelerinin şanlı ve parlayan örnekleridir.

Benim her zaman pozitif, her zaman destekleyici ve her zaman sonsuza dek kocam olan (Seni böyle çağırmaktan hiç

bıkmayacağım!) Kelson. Seninle birlikte olmak hayat boyu sürecek bir rüyanın doruk noktası.

Beni cesaretlendiren, ayağa kaldıran ve gerektiğinde sevgi dolu ve nazik yollarla beni dünyaya geri döndüren bütün yazar dostlarıma teşekkür ederim: Jenn "JR" Johansson (çünkü çiftli görüşmelerimiz, kocalarımız bizi ikimiz mutfakta birbirimize bağırırken dinlediklerinde daha eğlenceli oluyor); Natalie Whipple (benim dünyayı bir uçtan öbür uca dolaşan perim vaftiz annem); Renee Collins (birlikte çok güzel zamanlar geçirdik); Kasie West (küçük naneli kekler yaptığım tek insan); Candice Kennington (Courant'ı sevmekten hiç vazgeçmeyeceğim); Michelle D. Argyle (*Cinders* her gün kalbimi kırıyor); Jillian Schmidt (Sophie ve M sıradalar); Kathryn Rose (sen arkadaşlığın kutsal kâsesisin); Laura Elliot (seni o kadar seviyorum ki canım yanıyor); Samantha Verant (en azından benim için bir Fransız prensesi); Nikki Raasch (kan, mürekkepten daha koyudur); Nikki Wang (ilk animasyon çizimlerimi yaptığın için muhteşemsin); YA Valentines ve OneFours (sizlerle ilk kez sahne almak bir onurdu); ve diğer bütün işbirliği yaptığımız önemli insanlar, yazı grupları, Twitter arkadaşları, bloggerlar ve beni güldüren, bana tavsiyeler veren ve kendi çılgınlık dünyamızda ilerlememi sağlayan çeşitli yazarlar, hepinize teşekkür ederim.

Anne-babam Doug ve Mary Jo'ya teşekkür ederim. Gururları ve heyecanlarıyla onların kızı olduğum için ne kadar şanslı olduğumu bana hatırlattılar. Kız kardeşim Melinda... umarım herkesin senin gibi eğlenceli ve sevecen bir kız kardeşi olur ve *Kül Gibi Kar*'ın filme çekilmesi için elimden geleni yapacağım. Bir Raasch olmakla gurur duymamı sağlayan

büyükbabam Don'a teşekkür ederim. Büyükannem Dottie artık bizimle değil ama olsaydı, eminim *Kül Gibi Kar* temalı yorganlar dikerdi. Benim inanılmaz çeşitlilikteki ailem, Lisa, Eddie, Mike, Büyükanne Connie, Debbie, Dan, Brenda Teyze ve son hızla büyüyen bütün kuzenlerim Suzanne, Lillian, William, Brady, Hunter, Lauren, Luke, Delaney, Garrett, Krissy (ve Wyatt), Brandi ve tabii ki Kütüphaneci Kayla (Seni seviyorum en büyük kuzenim!), hepiniz iyi ki varsınız.

Çok heyecanlanıp destek veren bütün öğretmenlerim, arkadaşlarım ve ailem gibi olup gözlerimi yaşartan Kim, Bob, Kayla, Jay, Kelly, ve Katelyn; Janet Ross; Terri Thompson; Matt Langston (kitaplarımdaki her bir kişide sen olacaksın); Ali (bu kitabı okuyup ağlayan ilk kişi olduğun için seni sonsuza dek seveceğim) ve Ashley (ömür boyu Üç Silahşörler!); Jennifer, Allie, Sarah Black, Diana, Sarah Kucharski ve Lauren (sizler üniversiteyi anlamlı kıldınız); ve Stevie (hayatımın ucuz-koşu-ayakkabılarına süslü-taban-astarı-ekleyicisi).

Tüm bu insanlar... TEŞEKKÜR EDERİM. Benim garip yazar alışkanlıklarıma tahammül eden, on iki yaşındaki birinin kitap bastırma heyecanını cesaretlendiren ve on bir yıl sonra bu hayalim gerçekleşince benimle birlikte sevinenlere teşekkür ederim. *Kül Gibi Kar* bir amacın hayata geçirilmesi olabilir ama aileye ve arkadaşlara sahip olmak inanılmaz bir şey ve her biriniz benim için birer hediyesiniz.

Bu kitabı şekillendirmekte öyle veya böyle yardımcı olan herkese teşekkür edebilmek için bir roman yazmak gerekir, o yüzden yapabileceğim tek şey uzanıp her birinize sarılmak olacak. Evet sana da, benim teşekkür sayfamı okuyan ve kafanı yarı ilgilenmiş yarı eğlenmiş bir halde sallayan sana da.

Bu kitabın bir şey olabilmesinin sebebi SENsin, muhteşem SEN, onu aldığın, ona bir şans verdiğin ve benim garip dünyamı kendi hayatının garip bir parçası yaptığın için teşekkür ederim.

Sen herhangi bir krallık bağından daha iyisin.

FOTOĞRAF: MICHELLE D. ARGYLE

SARA RAASCH

Küçüklüğünden beri yazmaya tutkuyla bağlı olan yazarın, kurgusu sağlam temellere oturtulmuş bu ilk romanı eşsiz bir fantastik dünyanın kapılarını açıyor.

KALBİ KIRIK BİR GENÇ KIZ.
KORKUSUZ BİR SAVAŞÇI.
GELECEĞİN KAHRAMANI.

MEIRA HİÇ TANIMADIĞI
BİR DÜNYAYI KURTARABİLECEK Mİ?

"*Kül Gibi Kar*, baş döndürücü bir fantastik dünyadaki unutulmaz karakterleri anlatan, sayfaları hızla çevirmeme sebep olan, nefes kesici bir hikâye. Daha fazlasını istiyorum!"
-Morgan Rhodes

"Yeni bir dünya, büyük bir macera ve ilk aşkın harmanlandığı benzersiz bir fantastik kahramanlık öyküsü."
-Booklist

KIRMIZIKEDİ
www.kirmizikedikitap.com
www.facebook.com/kirmizikedikitap
twitter.com/krmzkedikitap
instagram.com/kirmizikediyayinevi

₺19
ISBN: 978-605-9658-38-6
9 786059 658386